

Lưu Hiểu Huy

GHI CHÉP PHÁP Y

Những cái chết bí ẩn

Bùi Thanh Thúy dịch

Bebooks

Nhà xuất bản
Thanh Niên

LBMT

Ghi chép pháp y - Những cái chết bí ẩn là một cuốn sổ ghi chép dựa trên những vụ án có thật mà tác giả đã trải qua trong suốt 15 năm hành nghề pháp y, mổ xẻ hơn 800 tử thi, trải qua 15 vụ án man rợ, sử dụng các phương pháp pháp y khác nhau,... để tìm ra sự thật đằng sau những tử thi ấy.

Cuốn sách sẽ đưa bạn bước vào hiện trường của những vụ án man rợ dưới góc nhìn của một bác sĩ pháp y chuyên nghiệp. Là những lần dùng dao mổ để tìm kiếm đáp án về nguyên nhân của cái chết; hay dùng một con gùi từ người đã chết để suy ra thời điểm chính xác của vụ án giết người; thậm chí từ một loại tảo cát chỉ có thể nhìn thấy dưới kính hiển vi, cũng là một manh mối giúp tổ điều tra thành công tìm thấy hiện trường vụ án...

Lưu Hữu Huy

Là một bác sĩ pháp y với 15 năm
kinh nghiệm, mổ xẻ hơn 800 tử thi.

Là người thành lập chuyên mục
“Câu lạc bộ CàngY” với hàng triệu
người hâm mộ, kể về những
trường hợp khác nhau mà bản thân đã
trải qua. Nhờ tính chân thực và tính
chuyên nghiệp cao, chuyên mục này đã
nhận được hơn 100 triệu lượt đọc.

Công việc của bác sĩ pháp y là gì?

Có lẽ đại đa số đều cho rằng nó nằm

trong mười chữ:

“Giải oan cho người chết

Đòi quyền cho người sống.”

AZ VIETNAM
Công ty TNHH Văn Hóa và Truyền Thông

SÁCH ĐƯỢC PHÁT HÀNH BỞI
CÔNG TY TNHH VĂN HÓA
VÀ TRUYỀN THÔNG AZ VIETNAM

Tel/Fax: +84 - 243-717-2838

Email: truyenthongazvietnam@gmail.com

Add: Số 50 đường 5, An Dương, Tây Hồ, Hà Nội

GHI CHÉP PHÁP Y

Những

cái

chết

bí

ẩn

AZ VIETNAM COPYRIGHT 2022

Cuốn sách số 35 của BEBOOKS

GHI CHÉP PHÁP Y - NHỮNG CÁI CHẾT BÍ ẨN

Bản quyền tiếng Việt © 2022 AZ Vietnam

Cuốn sách xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa
Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông AZ Việt Nam - thương hiệu Bebooks,
Việt Nam và ZhenGu Media.

《非自然死亡：我的法医笔记》

Author: 刘晓辉

Copyright © ZhenGu Media

Vietnamese edition copyright © 2022 by Viet Nam AZ Communication and
ZhenGu Media.

All right reserved.

本书越南文版由北京真故传媒有限公司独家授权发行。版权所有， 盗版必究。

Nghiêm cấm in sao và phát hành dưới mọi hình thức nếu không có sự cho phép bằng văn bản của Bebooks. Hiện nay, trên thị trường đã xuất hiện những cuốn sách làm giả với chất lượng in kém, nhiều lỗi. Mong quý khách hàng hãy cẩn thận khi chọn mua sách. Để mua đúng cuốn sách *Ghi chép pháp y - Những cái chết bí ẩn* do Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông AZ Việt Nam và Nhà xuất bản Thanh Niên phát hành, độc giả chú ý các trang nội dung được in sạch đẹp, rõ nét, đầy đủ số trang.

Brand Manager: NGUYỄN HÀ THU

Mọi phản hồi và hợp tác vui lòng liên hệ:

Email: bebooks@azgroup.vn

Fanpage: <https://www.facebook.com/Bebooks.vn/>

Địa chỉ: Số 33 đường 6, TT F361, An Dương, Yên Phụ, Tây Hồ, Hà Nội

Lưu Hữu Huy

GHI CHÉP PHÁP Y

Những cái chết bí ẩn

Bùi Thanh Thủy dịch

Bear Books

Nhà xuất bản
Thanh Niên

MỤC LỤC

Hồ sơ vụ án số 1:

Chính tay tôi giải phẫu đồng nghiệp để tìm ra sự thật 6

Hồ sơ vụ án số 2:

Phi tang xác dưới cánh đồng ngô: “Quảng thâm mắt” gợi ý của hung thủ 30

Hồ sơ vụ án số 3:

Xếp hình xương người: Gia đình ba người chết trong hang trú ẩn 50

Hồ sơ vụ án số 4:

Thi thể thiếu nữ không lành lặn: Kẻ thủ ác bị ổi lẩn trốn trong trường học 73

Hồ sơ vụ án số 5:

Những đứa trẻ liên tiếp bị hại mà hung thủ lại nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật 97

Hồ sơ vụ án số 6:

Bạn gái mất tích năm năm, tôi tự tay hủy hoại bằng chứng duy nhất 114

Hồ sơ vụ án số 7:

Hung thủ mang hai mẫu DNA 127

Hồ sơ vụ án số 8:

Nạn nhân chết trong vụ hỏa hoạn bảy ngày sau xuất đầu lộ diện 151

Hồ sơ vụ án số 9:

Chôn xác dưới công trường: Manh mối ẩn sâu trong hộp sọ 173

Hồ sơ vụ án số 10:

Thi thể nam giới trong bốn tấm: Một bức thư tuyệt mệnh có ngày tháng giả 198

Hồ sơ vụ án số 11:

Thi thể nữ giới trong tòa nhà phá dỡ và DNA của ba người đàn ông 224

Hồ sơ vụ án số 12:

Ai cũng biết hung thủ nhưng không ai có thể định tội..... 248

Hồ sơ vụ án số 13:

Vận động viên tham gia cuộc thi chạy việt dã đã tử vong nhiều ngày 268

Hồ sơ vụ án số 14:

Thi thể trong màng bọc nilon: Lương thiện dẫn đến họa sát thân..... 292

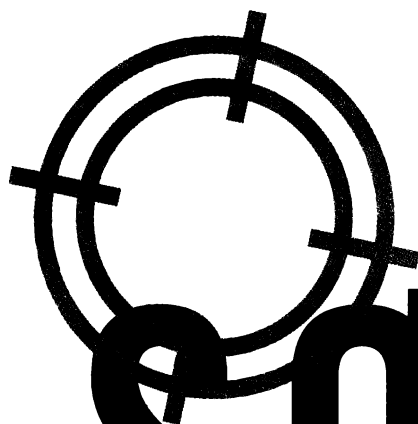
Hồ sơ vụ án số 15:

Ngày bạn gái mất tích: Cô ấy đã gói sùi cảo nhân hẹ cho tôi 320

**CHÍNH TAY TÔI GIẢI PHẪU ĐỒNG NGHIỆP
ĐỂ TÌM RA SỰ THẬT**

VỤ ÁN

HỒ

SƠ

SỐ 1

Tôi bất giác nhớ ra và nói với bác sĩ Ngu: "Bác sĩ Triệu đã viết một chữ 'khẩu' ở hiện trường. Châu vẫn mãi không hiểu đằng sau nó ẩn giấu điều gì."

Bác sĩ Ngu nói: "Chắc chắn anh ấy muốn nói gì đó với chúng ta..."

Khi cay miệng của bác sĩ Triệu ra, chúng tôi đã chết lặng.

Bác sĩ pháp y là một công việc vô cùng đặc thù. Chúng tôi thường xuyên phải ra vào hiện trường gây án và đã quá quen chứng kiến cảnh sinh ly tử biệt. Để rồi sâu sắc thấm thía lẽ vô thường của cuộc đời. Khi nhìn thấy thi thể lạnh lẽo, trắng bệch và bủng beo trên bàn giải phẫu, đôi lúc tôi liên tưởng đến cảnh tượng nếu có một ngày chính mình nằm trên chiếc bàn ấy thì sẽ ra sao.

Pháp y chúng tôi kị nhất gặp phải người quen khi đang làm việc. Ai cũng hiểu điều đó nhưng nói là một nhẽ. Tôi có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, đến một ngày chính tay tôi lại mổ xẻ người đồng nghiệp của mình.

Ngày 11 tháng 5, sáng thứ hai như thường lệ tôi đến cơ quan sớm trước nửa tiếng, mài miết quét dọn lau bàn.

Sau một hồi lau dọn, tôi đứng ở cửa văn phòng chờ cho những mảng sàn nhà khô dần.

“Cậu Lưu, bận bịu gì thế?” Một giọng nói sang sảng từ phía hành lang vọng đến, vừa nghe đã nhận ra tiếng Trưởng phòng Kỹ thuật hình sự Vương Giang Hồ.

Trưởng phòng Vương bước tới: “Sáng sớm nay nhận được tin báo án, đường Đông Hải xảy ra sự cố tai nạn. Tôi gọi điện cho anh Triệu nhưng không ai bắt máy, có khi tối qua lại quá chén rồi. Cậu với Vương Mạnh đi xem tình hình thế nào. Sự cố giao thông thông thường cũng đơn giản, nếu không vấn đề gì thì quay về đây.”

Đội Cảnh sát giao thông khu Tây Hồ¹ không có bác sĩ pháp y. Những vụ án tai nạn giao thông gây thương vong đều do Phòng Kỹ thuật hình sự của quận Tây Hồ giám định. Vào thời điểm đó, bác sĩ pháp y phụ trách nghiệp vụ cho Đội Cảnh sát giao thông chính là chú Triệu mà Trưởng phòng Vương nhắc tới.

Hành động là mệnh lệnh, tôi đi vào phòng thiết bị cầm hộp dụng cụ khám nghiệm và rời khỏi cơ quan.

Vừa bước ra khỏi tòa nhà đã nghe tiếng ai gọi giật lại: “Cậu Lưu, bên này!” Một chiếc Volkswagen Jetta nổ máy và dừng ngay trước mặt tôi.

Kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết, Vương Mạnh kéo cửa kính xuống: “Mau lên xe, chúng ta đi sớm về sớm. Xử lý xong vụ này tôi còn phải lên Công an Thành phố để gửi tài liệu giám định.”

Phía Nam đường Đông Hải nằm ở rìa khu Tây Hồ, thuộc vùng ngoại ô ven thành phố. Thời điểm này trên đường có ít xe cộ và người qua lại. Chúng tôi nhanh chóng nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đèn nhấp nháy bên đường.

Vừa dừng xe lại, Tiểu Đàm ở Đội xử lý sự cố giao thông chạy đến: “Cuối cùng các anh cũng tới rồi. Bốn giờ sáng sớm hôm nay sau khi nhận được cuộc gọi báo cảnh sát, tôi đã vội vàng chạy qua đây. Gọi điện cho bác sĩ Triệu mãi nhưng anh ấy không nghe máy nên tôi đành gọi cho Trưởng phòng Vương.”

Tôi gật đầu: “Bác sĩ Triệu dạo gần đây nhà có chút việc, có lẽ bận quá không để ý điện thoại.”

Lão Triệu năm nay ngoài năm mươi, ông đã công tác hơn ba mươi năm trong ngành, chỉ vài năm nữa thôi sẽ về hưu. Tuần trước, Lão Triệu nói chuyện con gái ông sắp kết hôn, có rất nhiều việc phải lo liệu, cơ quan có việc gì thì để chúng tôi giải quyết trước.”

¹ Quận Tây Hồ được nhắc đến ở đây là một địa danh thuộc quyền quản lý của thành phố Nam Xương, tỉnh Giang Tây, Trung Quốc. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch).

Tiểu Đàm cười: “Ai đến cũng như nhau mà, chỉ là tôi quen gọi bác sĩ Triệu thôi.” Tôi hỏi: “Thi thể vẫn ở nguyên tại hiện trường chứ?”

“Pháp y các anh chưa đến, ai dám động vào thi thể? Xe cấp cứu cũng có chạy qua đây, thế nhưng bác sĩ kiểm tra cơ bản rồi đi mất. Họ cho biết người đó đã tử vong nên không cần thiết phải cấp cứu nữa.”

Nhìn theo hướng Tiểu Đàm chỉ, bên vệ đường cách đó không xa có một người đang nằm sấp. Có vẻ là nam giới, dáng người cao ráo, thân hình to béo. Tôi mặc đồ bảo hộ vào, đeo đầy đủ găng tay và khẩu trang, bước tới cạnh nạn nhân.

Nạn nhân mặc một chiếc áo khoác nâu đậm kết hợp sơ mi xanh lam bên trong. Phía dưới mặc quần đen và chân đi đôi bít tất cùng màu nhưng không mang giày.

Khi nhìn thấy màu sắc trang phục, tôi thầm nghĩ: Bây giờ không chỉ có cảnh sát mới mặc áo sơ mi xanh và quần đen nhì, cũng khá nhiều người phối đồ theo phong cách này đấy chứ.

Khuy kim loại ở túi quần phía sau của nạn nhân đã thu hút sự chú ý của tôi. Tôi gần xem kỹ, không ngờ trên mặt khuy lại có chữ “police”. Đây chẳng phải quần đồng phục sao, nạn nhân không phải là một nhân viên cảnh sát đấy chứ?”

Tôi nghĩ đến bác sĩ Triệu thường ngày sau khi tan làm cũng thích ăn mặc như vậy. Ông còn thường xuyên nói rằng, cơ quan phát cho nhiều đồng phục như thế thì không cần mua thêm quần áo làm gì.

Vụ tai nạn giao thông này đúng ra nên để cho Lão Triệu xử lý. Nếu ông chứng kiến có người ăn mặc và dáng vẻ giống mình đến vậy, chắc hẳn sẽ cảm thấy rất kỳ lạ.

Trên quần áo của nạn nhân đều in dấu vết bánh xe. Những dấu vết như vậy thường thấy trong các vụ tai nạn giao thông.

Tôi ngồi xổm xuống, một tay đặt lên vai nạn nhân, tay kia giữ hông, nhẹ nhàng cẩn thận dùng lực lật người nạn nhân lại.

Theo quán tính phần đầu nạn nhân lật qua và máu mũi miệng cũng theo đó văng ra, tức thì phần trước ngực tôi cũng bị nhuộm đỏ.

Toàn bộ khuôn mặt của người quá cố đầy máu tươi. Vài phần đã khô tạo thành mảng vệt máu trên mặt, còn lại những chỗ chưa đông thì từ trên trán chảy xuôi xuống.

Thông qua thao tác vừa rồi, tôi nhận thấy nhiều khả năng đứt sống cổ của nạn nhân đã bị gãy. Bởi tôi không cảm nhận được một chút nào sự đông cứng của cái xác.

Thông thường người chết sau 1 đến 3 tiếng sẽ hình thành hiện tượng đông cứng. Sau khi phần cổ đông cứng thì khi di chuyển cơ thể phần đầu sẽ đi theo thân dưới. Cơ thể dừng lại ở đâu thì phần đầu cũng sẽ phải dừng lại ở đó.

Tôi lấy trong cốp ra một chai nước suối để rửa mặt cho nạn nhân. Và dần dần một khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mặt chúng tôi.

Khi ấy tôi sững sờ, Vương Mãnh và Tiểu Đàm cũng choáng váng. Sao lại là bác sĩ Triệu.

Cảnh tượng này là một sự đả kích rất lớn đối với tôi. Lần đầu tiên trong khi khám nghiệm tử thi tôi gặp phải người quen. Và hơn thế nữa ông lại là một bác sĩ pháp y!

Bác sĩ pháp y khám nghiệm trong các vụ tai nạn giao thông, bản thân phút chốc biến thành một cái xác nằm bên vệ đường và bị người ta khám nghiệm.

Tôi tức khắc cảm thấy trời đất quay cuồng, mắt mũi tối sầm lại. Ngồi sụp xuống đất, phải mất một lúc lâu tôi mới hoàn hồn trở lại.

“Mau chóng báo cáo lại cho lãnh đạo!” Vương Mãnh và Tiểu Đàm hô to, “Phong tỏa hiện trường và mở rộng rào cảnh báo.”

Khi đồng nghiệp kéo đến, tâm trạng của tôi đã dần ổn định lại. Trưởng phòng Vương vỗ vai tôi và thở dài: “Nhất định phải vững vàng nhé! Chúng ta phải tranh thủ thời gian điều tra rõ nguyên nhân cái chết, bắt được kẻ gây án, trả lại công bằng cho người nhà của Lão Triệu!”

Tôi chợt nhớ ra, con gái của Lão Triệu sắp tổ chức đám cưới. Vậy mà trong thời khắc quan trọng này ông lại gặp tai họa, trong nháy mắt chuyện vui bỗng hóa chuyện buồn.

Rất nhanh sau đó, bác sĩ Ngưu và bác sĩ Khương cũng đã vội tới. Quận Tây Hồ tổng cộng có bốn bác sĩ pháp y, trong đó tôi trẻ tuổi nhất. Đối với tôi họ vừa là thầy vừa là bạn, chúng tôi giống như người một nhà. Việc đột ngột mất đi một thành viên trong gia đình cũng rất khó khăn ngay cả với bác sĩ pháp y, những người đã quen chứng kiến sự sống và cái chết như chúng tôi.

Đại đội trưởng Phùng đi vòng quanh thi thể của Lão Triệu, nhíu đôi lông mày: “Lão Triệu đêm hôm khuya khoắt thế này ra đây làm gì? Trừ phi tối qua lại uống say rồi?”

Bác sĩ Ngưu lắc đầu: “Chúng ta nên khám nghiệm trước rồi kết luận sau đi!”

Kết quả khám nghiệm tử thi không có gì phức tạp. Tôi đã sờ vào phần đầu của Lão Triệu và không phát hiện dấu hiệu gãy xương rõ ràng.

Ấn vào lồng ngực ông, thấy nhiều xương sườn bị gãy. Toàn bộ lồng ngực có phần biến dạng, có lẽ do vết xe cán gây ra.

Xương chậu của Lão Triệu bị biến dạng rất nghiêm trọng, suy đoán khả năng cao gãy xương chậu. Điều này phù hợp với đặc điểm va chạm hoặc lăn lộn.

Theo những gì tôi biết về Lão Triệu, ông thường mang theo điện thoại di động và ví tiền bên mình. Nhưng tôi lục tung tất cả các túi quần áo thì không tìm thấy thứ gì ngoại trừ một chùm chìa khóa.

Tôi vừa khám nghiệm vừa báo cáo lại tình hình. Bác sĩ Ngưu gật đầu: “Bước đầu cho thấy, đây là một vụ tai nạn giao thông.”

Đại đội trưởng Phùng trầm tư mất vài phút rồi bắt đầu chỉ đạo công việc đầu vào đây.

1. Đoạn đường này nằm ở vị trí ngoại thành và không có camera giám sát. Cần phải nhanh chóng tìm ra chiếc xe và người điều khiển gây tai nạn càng sớm càng tốt, công việc này do Trưởng phòng Vương phụ trách. Tranh thủ kết nối với Đội Cảnh sát giao thông.
2. Mau chóng tìm ra tung tích của chiếc ví và điện thoại di động, công việc này do Đội trưởng Lý của Trung đội hai thực hiện.
3. Liên lạc với gia đình của Lão Triệu. Làm tốt công tác giải thích và chia buồn với thân nhân, đồng thời thảo luận về thủ tục lo liệu thi thể của Lão Triệu. Cụ thể ra sao, bác sĩ Ngưu phụ trách, bác sĩ Khương và bác sĩ Lưu phối hợp.

Đồng nghiệp lần lượt rời đi, chỉ còn lại Tiểu Đàm và chúng tôi cùng nhau chờ gia đình Lão Triệu.

Tôi liếc nhìn xuống đất, chợt phát hiện có một vết máu khác lạ ở nơi Lão Triệu ngã xuống. Bác sĩ Ngưu và bác sĩ Khương chạy lại, họ nhanh chóng phát hiện ra sự bất thường. ~

Vết trên mặt đất tựa như chữ “khẩu¹”. Hình dạng này thường không được hình thành một cách tự nhiên, mà chắc chắn phải do con người tạo ra.

Tôi lập tức nắm lấy tay phải của Lão Triệu, phát hiện ngón trỏ của ông có vài vết máu và vết trầy xước. Hiển nhiên chữ “khẩu” trên mặt đất chính là do ông viết!

¹ Khẩu (口) trong tiếng Trung nghĩa là “miệng”.

Tôi hoàn toàn tin rằng Lão Triệu phải có điều gì đó muốn nói với chúng tôi, thế nhưng chữ “khẩu” rốt cuộc có ý nghĩa gì? Tôi rơi vào vòng vây khó lý giải.

Bác sĩ Ngưu gọi vào số điện thoại của Lão Triệu trong danh bạ, thật bất ngờ lại có tín hiệu.

“Alo!” Bác sĩ Ngưu vội vàng nói vào loa, “Xin chào... xin chào, xin hãy nói gì đó đi ạ!” Song đầu dây bên kia không lên tiếng mà cúp máy.

Bác sĩ Ngưu gọi lại thêm một lần nữa, nhưng điện thoại của ông đã bị tắt máy. “Tiểu Lưu, cậu nhanh chóng liên hệ với Đội trưởng Lý, nói rằng vừa rồi điện thoại Lão Triệu đã có tín hiệu, nhưng hiện giờ thì tắt máy rồi.”

Tôi vừa mới kết thúc cuộc gọi với đội trưởng Lý xong thì gia đình của Lão Triệu tới.

Vợ ông sau khi bước xuống xe liền lập tức chạy thẳng đến chỗ thi thể, bước chân loạng choạng nhào về phía người chống đang nằm đó. Bà vừa gào khóc vừa ra sức đấm lên người Lão Triệu: “Ông Triệu ơi, ông Triệu, ông nở lòng nào nhẫn tâm như vậy, bỏ lại hai mẹ con tôi mà ra đi như thế...”

Đôi mắt bà đỏ hoe, nước mắt nước mũi hòa lẫn vào nhau chảy xuống khóe miệng, những sợi tóc mai bạc trắng như run rẩy cùng đôi vai trĩu nặng. Con gái của Lão Triệu chấp tay trước ngực, khuôn mặt tái nhợt, chậm rãi đến gần. Trong chốc lát cô quỳ xuống trước thi thể và há hốc miệng, thế nhưng không thể cất thành lời. Đây là một trạng thái kìm nén tột độ, đau buồn đến mức khóc không thành tiếng.

Khi cảm xúc của họ đã dần dần ổn định, bác sĩ Ngưu bước tới đỡ vợ Lão Triệu dậy: “Em dâu, xin cô nén nỗi đau thương...”

Bà ngẩng đầu nhìn bác sĩ Ngưu: “Anh Ngưu, xảy ra cơ sự này thực ra phải trách em. Ngày hôm qua Lão Triệu gọi điện về báo ăn tối bên ngoài nên sẽ về hơi muộn. Đúng lúc con gái và con rể đều ở lại nhà,

em liền nói với anh ấy rằng, nếu muộn quá thì về cơ quan ngủ luôn, đừng về nhà lại đánh thức chúng nó. Trước đây, nếu anh ấy uống rượu đến khuya đều chủ động lên cơ quan ngủ, nhưng ai ngờ lần này...”

Theo như lời của vợ Lão Triệu, rất có thể ông thật sự đã uống say và gặp tai nạn giao thông trên đường.

Nhưng nghĩ lại, khoảng cách từ nội thành đến đây quá xa. Cứ cho là sau khi ông say rượu mất phương hướng lạc đường ra ngoại ô thì rất khó có khả năng thuận lợi một mạch đi được tới đây.

Điện thoại di động và ví tiền của Lão Triệu đều không cánh mà bay, hơn nữa chữ “khẩu” mà ông đã viết trên mặt đường cũng vô cùng kỳ lạ. Tôi mơ hồ cảm nhận được rất nhiều nghi vấn trong vụ tai nạn giao thông này.

Chúng tôi nhìn theo xe chở xác chậm chậm rời đi. Bác sĩ Ngưu đặc biệt dặn dò kỹ thuật viên của phòng khám nghiệm, sau khi về tới nơi bảo quản lạnh thì thể trước, đừng vội thay quần áo.

Mọi người quay về cơ quan với tâm trạng nặng nề. Bộ phận thư ký thông báo cho chúng tôi đến phòng hội nghị của Đội Cảnh sát hình sự tham gia cuộc họp. Đại đội trưởng Phùng mô tả ngắn gọn tình hình vụ án, sắp xếp bước tiếp theo và thành lập tổ chuyên án “Vụ án 11/5” để tiến hành một cuộc điều tra toàn diện về cái chết của bác sĩ Triệu.

Tổ chuyên án bao gồm Đội điều tra và Đội chứng cứ. Đội điều tra được hình thành từ Đội trinh sát số hai, chịu trách nhiệm chính điều tra vụ án và công tác thăm dò những người có liên quan; Đội thu thập chứng cứ bao gồm bộ phận kỹ thuật chủ yếu phụ trách công việc phát hiện và sàng lọc vật chứng.

Buổi chiều, tôi đến phòng khám pháp y, tiếp một số đương sự giám định thương tích. Vừa chuẩn bị tan làm thì nhận được điện thoại của Vương Mạnh, cậu ấy thông báo đã bắt được người giữ điện thoại của Lão Triệu.

Tôi vội vã quay trở lại cơ quan. Trong phòng thẩm vấn, Vương Mạnh và Đội trưởng Lý đang thẩm vấn một thanh niên tóc húi cua.

“Tên?”

“Ngô Đại Chí.”

“Tuổi?”

“23.”

“Địa chỉ?”

“Thôn Tiểu Ngô, đường Thành Nam, khu Tây Hồ.”

“Tối hôm qua đã làm gì?”

“Đâu... có làm gì đâu ạ.”

“Tối nay còn nhiều thời gian lắm, cậu cứ từ từ mà suy nghĩ.”

“Cháu ăn cơm tối xong rồi đi xe buýt đến quán net Thiên Long ở đối diện trường tiểu học Thành Nam. Đến khoảng ba giờ sáng, cháu lái xe điện về nhà.”

“Ồ, cậu đi bằng xe buýt, sau đó về bằng xe điện sao?”

“Không, không, cháu nói nhầm, cháu lái xe đi và lái xe về ạ.”

“Lát nữa chúng tôi tới nhà cậu xem chiếc xe điện đó nhé.”

“Haiz, thôi được, cháu khai! Cháu biết ngay dạo này có chút của từ trên trời rơi xuống cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp mà, tâm trạng lúc nào cũng thấp thòm.”

Vương Mạnh và đội trưởng Lý mắt sáng lên, dường như nhìn thấy tia hy vọng của sự thắng lợi.

Ngô Đại Chí nói: “Từ quán net bước ra cũng đã muộn rồi. Vào cái giờ ấy cũng chẳng còn xe buýt nữa, cháu định bắt taxi về nhà nhưng nghĩ thế nào lại tiếc tiền. Đúng lúc trước cửa quán net có một con xe điện vẫn còn đang cầm chìa khóa...”

“Sau đó thì sao?” Vương Mãnh nhìn chăm chăm vào cậu ta tra hỏi: “Trên đường cậu về nhà không xảy ra chuyện gì hoặc bắt gặp sự cố bất thường hay sao?”

Ngô Đại Chí nói: “Không ạ! Cháu về nhà an toàn.” Sau khi thốt lên hai chữ “an toàn”, cậu ta không nhìn được mà phá lên cười.

Đội trưởng Lý đập bàn, quát to: “Ngô Đại Chí, cậu nghiêm túc cho tôi! Đừng trông chờ vào may mắn, khai mọi thứ cho rõ ràng!”

Cậu ta bị dọa cho giật nảy mình: “Đồng chí cảnh sát, các chú muốn làm gì thế ạ? Chẳng qua cháu chỉ nhặt một cái điện thoại và một chiếc ví tiền thôi mà?”

Đội trưởng Lý và Vương Mãnh liếc mắt nhìn nhau: “Vậy cậu nói về chuyện chiếc điện thoại và ví tiền đi.”

Ngô Đại Chí nói: “Hai thứ ấy thật sự do cháu nhặt được, chứ không phải ăn cắp ăn trộm đâu. Lúc cháu đi xe về đến gần đầu thôn, nhìn thấy một chiếc ô tô đỗ bên vệ đường cạnh ruộng lúa. Xung quanh thôn cháu cứ đến buổi tối thường xuyên có những cặp đôi ve vãn nhau đỗ xe ở đó. Cháu định bụng lên tới xem “phim người lớn”, thế nhưng mà vừa mới nhổm lên thì trong xe lại không có người. Nhân cơ hội cháu lên vào trong nhặt điện thoại và ví tiền rồi nhanh chóng chuẩn đi.”

Khi Ngô Đại Chí nói đến từ “nhặt” giọng điệu cố ý nhấn mạnh. Rất rõ ràng cậu ta đang cố khẳng định hai món đồ trong tay đều là lượm được.

“Cậu chỉ nhặt điện thoại và ví tiền? Không phát hiện ra người nào sao?” Đội trưởng Lý xoáy sâu vào Ngô Đại Chí, “Tốt nhất là cậu nên nói sự thật!”

“Đồng chí cảnh sát, những gì cháu nói thật 100%. Cháu là một công dân tốt tuân thủ luật pháp mà!”

“Hứ! Cậu mà cũng được gọi là tuân thủ luật pháp? Bản lĩnh tiện tay ăn cắp cũng được đấy nhỉ?” Đội trưởng Lý nhướn mày, “Thế này đi, cậu đưa chúng tôi đi kiểm tra chiếc xe đó, xem cậu có lừa chúng tôi hay không.”

Tôi và Vương Mãnh đi theo Đội trưởng Lý, cùng Ngô Đại Chí tới một cánh đồng.

“Chính là chiếc xe này, cũng chẳng biết ai lái xe đến đây nữa. Hại cháu vào đồn công an!” Cậu ta không ngừng trách móc.

Trời bắt đầu sẩm tối, mượn ánh sáng của đèn khảo sát hiện trường, tôi nhìn thấy một chiếc xe tải van nhãn hiệu Trường An không biển số đỗ chệch cánh đồng. Lối đi từ vệ đường vào đến cánh đồng, có hai hàng lúa mì bị đè xuống.

Vương Mãnh bắt đầu chụp ảnh tọa độ vị trí, đột nhiên cậu ta ngẩng đầu lên, giơ tay chỉ về hướng Đông Nam: “Các anh nhìn xem, chỗ này cách con đường quốc lộ nơi phát hiện bác sĩ Triệu chỉ có vài trăm mét.”

Nhìn theo hướng chỉ tay của Vương Mãnh, có thể nhìn thấy một con đường quốc lộ rộng lớn. Đèn đường sáng rực và dòng xe qua lại như mắc cửi, đó đúng là đường Đông Hải.

Vương Mãnh tìm thấy một đôi giày da màu đen của cảnh sát dưới ghế sau. Tôi tìm thấy một số vết máu trên tựa đầu của ghế lái, một vài sợi tóc trên sàn xe và một số vết máu giống như vết bắn. Chúng tôi lần lượt lấy mẫu xét nghiệm.

Về đến cơ quan khi ấy cũng đã hơn mười giờ. Ngô Đại Chí bị đưa đến phòng thẩm vấn để tiếp tục tra hỏi.

Tôi nhìn thấy trong phòng Trưởng phòng Vương đèn vẫn còn sáng, liền tới gõ cửa rồi bước vào. Thật ngạc nhiên bác sĩ Khương và bác sĩ Ngưu cũng đang ở đó.

Bác sĩ Ngưu thấy tôi bước vào, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh: “Cậu Lưu, đến đúng lúc quá, chúng tôi đang trao đổi vụ án của Lão Triệu.”

Tôi báo cáo lại những phát hiện vừa rồi cho Trưởng phòng Vương và bác sĩ Ngưu. Bác sĩ Ngưu gật đầu nói: “Phát hiện của Tiểu Lưu rất có giá trị. Vừa rồi tôi tới nhà Lão Triệu, muốn làm công tác tư tưởng cho người nhà một chút. Tiện thăm dò thuyết phục bà ấy để chúng ta tiến hành giải phẫu thi thể Lão Triệu. Kết quả suôn sẻ ngoài sức tưởng tượng, người nhà gia đình bác sĩ pháp y chúng ta thật sự thấu tình đạt lý.”

Trưởng phòng Vương gật gù: “Vụ án này không đơn thuần chỉ là gây tai nạn giao thông rồi bỏ chạy, khả năng còn có tình tiết phi tang xác. Mặc dù Lão Triệu là đồng nghiệp của chúng ta, ai ai cũng kính trọng anh ấy. Thế nhưng càng như vậy thì chúng ta càng phải tuân thủ nghiêm ngặt trình tự xử lý vụ án, bắt buộc phải tiến hành giải phẫu thi thể!”

Không khí dường như đóng băng trong chốc lát, mọi người ai nấy đều im lặng. Mặc dù giải phẫu là một quá trình cần thiết từ góc độ của quy trình xử án cũng như điều tra phá án, nhưng trên phương diện tình cảm thì thật khó chấp nhận.

Chúng tôi đã giải phẫu hàng trăm hàng ngàn thi thể, trong lòng luôn hy vọng họ lên tiếng. Chỉ có vậy mới thay nạn nhân giải được oan khuất. Song để chúng tôi dùng dao mổ nhắm vào đồng nghiệp của mình thì trong thâm tâm vẫn xuất hiện một rào cản vô cùng to lớn.

Im lặng trong giây lát, bác sĩ Ngưu đứng phắt dậy: “Việc không thể chậm trễ, bây giờ lập tức qua phòng khám nghiệm!”

Xuyên qua dãy hành lang tối tăm u ám, từng bước chậm rãi xuống cầu thang. Chúng tôi đến căn phòng khám nghiệm tĩnh lặng đến mức ngột ngạt ở tầng một.

Nhìn Lão Triệu nằm trên bàn giải phẫu, lòng tôi có trăm ngàn cảm xúc đan xen. Ông không chỉ là đồng nghiệp mà còn là bậc tiền bối và quý trọng hơn nữa trong vai trò người Thầy của tôi.

Bác sĩ Ngưu đeo găng tay, bước tới nắm lấy đôi bàn tay của Lão Triệu. Ông cúi gập người và kề sát vào tai Lão Triệu: “Lão Triệu ơi, có điều gì muốn nói với chúng tôi, chút nữa hãy giải bày nhé.” Dưới ánh đèn lạnh ngắt, tôi chợt nhìn thấy đôi mắt ngấn lệ của bác sĩ Ngưu.

Không khí phòng khám nghiêm có chút bí bách, bác sĩ Ngưu chậm chậm nói: “Tiểu Khương, Tiểu Lưu lát nữa hai cậu thao tác chi tiết. Dù gì tôi và Lão Triệu cũng đã đồng hành hơn ba chục năm nay, tôi thực sự không gắng gượng nổi.”

Tôi và bác sĩ Khương lặng lẽ khoác lên mình bộ đồ bảo hộ, đeo găng tay, cúi đầu trước vong linh của Lão Triệu. Tôi chăm chú vào thi thể của ông, một sinh mệnh tươi mới giống như bị tước đoạt khỏi cơ thể, chỉ còn lại cái xác không hồn.

Sống mũi cay cay, lòng tôi chợt dâng lên một cảm xúc kỳ lạ. Tôi cảm thấy dường như Lão Triệu nằm đó đang khích lệ chúng tôi giải phẫu, để lắng nghe những lời ông nói.

Con dao mổ lướt trên da thịt từ phần cổ đến phần bụng của Lão Triệu. Tôi nhìn thấy ông bị gãy xương sườn bên trái từ số 2 đến số 7, xương sườn bên phải từ số 3 đến số 8.

Men theo vị trí giữa xương đòn cắt dọc xuống xương sườn, khoang ngực đầy máu, nhiều vết rách ở hai lá phổi, suy đoán do xương sườn bị gãy đâm thủng phổi.

Khi mở màng ngoài tim thì thấy chứa đầy máu, sau khi hút sạch máu thì thấy có lỗ thủng ở tâm thất phải.

Một lá phổi bị rách và một quả tim rạn nứt đủ để khiến Lão Triệu ra đi nhanh chóng. Ngoài ra, lá gan và lá lách cũng bị tổn thương. Xem ra ông đã tử vong bởi rất nhiều vết thương chí mạng. Trong quá trình khám nghiệm vùng chậu, bất ngờ phát hiện thấy một vết nứt gãy xương chậu. Cần một lực tác động cực mạnh mới có thể dẫn đến hiện

tượng này và thường phổ biến trong các vụ tai nạn giao thông hoặc trường hợp ngã xuống từ trên cao.

Sau khi giải phẫu khoang ngực, ổ bụng và vùng chậu, tôi kê cao vùng cổ của Lão Triệu, dùng dao mổ rạch dọc theo đường sau tai. Có một khối máu tụ dưới da đầu phía sau của ông, nhưng bề mặt xương nhìn bên ngoài dường như vẫn còn nguyên vẹn.

Lấy dụng cụ mở hộp sọ ra cầm điện. Tôi cầm cửa vòng quanh hộp sọ của Lão Triệu và mở nắp ra để lộ phần não bộ.

Quá trình kiểm tra màng cứng, đại não và tiểu não của Lão Triệu đều không phát hiện thấy tổn thương rõ ràng.

Chúng tôi vừa giải phẫu vừa báo cáo lại tình hình cho bác sĩ Ngưu, nét mặt của ông luôn rất điềm tĩnh.

Tôi bất giác nhớ ra và nói với bác sĩ Ngưu: “Bác sĩ Triệu đã viết một chữ “khẩu” ở hiện trường. Cháu vẫn mãi không hiểu đằng sau nó ẩn giấu điều gì.”

Bác sĩ Ngưu xoa cằm: “Tôi cũng đang suy nghĩ. Anh ấy viết chữ “khẩu” chắc chắn muốn nói với chúng ta điều gì đó... Haiz! Đúng rồi, cạy miệng Lão Triệu ra xem xem!”

Như một lời thúc tỉnh người trong cơn mộng! Tôi vẫn luôn suy đoán ý đồ của chữ “khẩu” ấy. Đôi khi suy nghĩ quá nhiều mà bỏ qua những điều đơn giản nhất. Suy cho cùng đã là chữ “khẩu” thì đương nhiên cần phải chấp bút từ miệng của ông.

Miệng của Lão Triệu ngậm chặt, hai hàm răng nghiến vào nhau. Khi mở được miệng ra, chúng tôi đều chết đứng, trên lưỡi của ông có một miếng thịt!

Đó là một miếng thịt nhợt nhạt hình bầu dục vẫn còn da. Xung quanh viền có vết răng cưa, lớp da tương đối mượt mà, không có nếp

nhân và độ đàn hồi tốt, mô dưới da dày khoảng 1 centimet, phù hợp với phần da ở bộ phận vai, lưng hoặc tứ chi.

Cơ thể Lão Triệu không thiếu chỗ nào, miếng thịt hiển nhiên đến từ người khác. Người duy nhất có thể khiến ông cần đến chết không buông chỉ có thể là hung thủ thực sự!

Lão Triệu có thể cần đối phương bị thương, chứng tỏ khi ấy ông đã chuẩn bị sức lực nhất định để hành động, thế nhưng sau đó tại sao ông lại chết?

Nghĩ tới đây tôi cảm thấy rung mình lạnh sống lưng. Vụ tai nạn giao thông này xem ra không đơn giản như chúng tôi tưởng. Đây chắc chắn không phải sự cố đơn thuần và cũng không phải là một thi thể sau sự cố.

Bản chất của một vụ án kinh hoàng hiện lên trong đầu tôi - cố ý giết người! Tất nhiên, trong trường hợp không có bằng chứng đầy đủ, mọi thứ chỉ là suy đoán.

Hơn 2 giờ sáng trở lại văn phòng, tôi đặt lưng xuống ghế sofa và thả lỏng toàn bộ cơ thể. Tất cả những suy tư về Lão Triệu tuôn trào làm cho tôi không kim được nước mắt, những cảm xúc tích tụ và lên men cuối cùng cũng được giải tỏa.

Vào lúc 8 giờ 30 phút ngày 12 tháng 5, tất cả các đồng nghiệp đã tổ chức lên kế hoạch điều phối “vụ án 11/5” tại phòng họp của Đội Cảnh sát hình sự.

Đội trưởng Lý tóm tắt kết quả điều tra mới nhất của vụ án: chủ nhân của chiếc xe tải van là người kinh doanh cá thể tên Trịnh Chí Cương, đã liên hệ được qua điện thoại. Theo phản hồi của anh ta, chiếc xe tải van trong tình trạng rất kém và thường xuyên bị hỏng hóc. Sáng ngày 10 tháng 5, anh ta đã gửi chiếc xe này đến xưởng sửa chữa ô tô Lộ Sướng để đại tu.

Bác sĩ Ngưu báo cáo tình hình khám nghiệm tử thi: nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lão Triệu là các cơ quan nội tạng bị tổn thương nghiêm trọng do bị bạo hành. Thời điểm tử vong vào khoảng 12 giờ đêm.

Bác sĩ Ngưu đặc biệt nhấn mạnh chữ “khẩu” mà lão Triệu đã viết và miếng thịt trong miệng. Ông cho rằng miếng thịt có khả năng là bước đột phá của vụ án.

Sau cuộc họp, tổ chuyên án được chia thành hai nhóm. Bác sĩ Khương và các đồng nghiệp thuộc Trung đội hai đi tìm Trịnh Chí Cương, còn lại tôi và Vương Mãnh theo Đội trưởng Lý đến xưởng sửa chữa ô tô.

Khu xưởng cách cơ quan không xa và chỉ mất khoảng mười phút để đến đó. Vừa bước vào sân, chúng tôi đã thấy chật ních ô tô, thợ sửa xe luôn chân luôn tay.

Vào đến văn phòng, một người đàn ông trung niên đeo kính tiếp đón chúng tôi. Tôi nhận lấy danh thiếp của anh ta, nhìn thấy bên trên có viết: “Xưởng sửa chữa ô tô Lộ Sướng, giám đốc Lộ Tuấn Xuyên.”

Đội trưởng Lý xuất trình giấy tờ tùy thân và giải thích mục đích đến đây, anh giám đốc đó gọi một cuộc điện thoại, và ngay sau đó một thanh niên mặc đồng phục bước vào.

“Tiểu Mã, cậu kiểm tra xem chúng ta có chiếc xe tải van màu trắng nào ở đây không. Một người đàn ông tên Trịnh Chí Cương đưa nó qua đây đại tu.” Lộ Tuấn Xuyên nói.

“Không cần kiểm tra, có đấy!” Anh thanh niên mà Lộ Tuấn Xuyên gọi là “Tiểu Mã” trả lời dứt khoát.

“Em và Tống Xuân Quang cùng nhau phụ trách sửa chữa chiếc xe đó. Mấy ngày nay nhiều việc quá, chiếc xe đó cũng chưa cần gấp, nên em lái nó vào trong kho rồi.”

Đội trưởng Lý hỏi: “Chiếc xe đó hiện nay còn trong kho không?”

Tiểu Mã gật đầu lia lịa: “Chắc chắn rồi! Những chiếc xe hỏng không vội sửa chữa thường được cất vào kho.”

Khi Tiểu Mã đưa chúng tôi đến nhà kho ở phía Đông Nam xưởng sửa chữa ô tô, cậu ta sững sốt: “Không thể nào, cái xe nát bươm đó cũng có người ăn cắp hay sao? Thật sự chẳng đáng mấy đồng!”

Tiểu Mã nhặt dưới đất lên hai tấm biển số xe: “Nhìn xem, biển số vẫn còn ở đây, mà chiếc xe đã không cánh mà bay.” Lộ Tuấn Xuyên hỏi: “Phải rồi, Tống Xuân Quang đâu? Gọi cậu ta ra đây hỏi xem tình hình thế nào.”

“Nãy mới còn ở đây, chắc cậu ta ra ngoài mua thuốc lá rồi.”

“Cái thằng này đúng là, không biết xưởng dạo này đang bận lắm à? Suốt ngày lông bông ra ngoài, rồi sau tôi phải chính đồn lại nó!”

Đội trưởng Lý hỏi giám đốc Lộ: “Xưởng các anh có camera giám sát không?”

Lộ Tuấn Xuyên gật đầu nói: “Có chứ, thiết bị camera ở phòng trực ban. Để tôi dẫn các anh qua đó!”

Chúng tôi chọn xem camera ghi hình giám sát từ 18 giờ ngày 10 tháng 5. Vào khoảng 20 giờ, một người xuất hiện trên màn hình, bước từ cổng vào và đi thẳng tới nhà kho. Lờ mờ có thể nhận ra được anh ta mặc quần áo trắng, thế nhưng không nhìn rõ khuôn mặt.

“Tống Xuân Quang kia!” Tiểu Mã và Lộ Tuấn Xuyên đồng thanh lên tiếng.

“Các anh chắc chắn chứ?” Tôi và Vương Mãnh hoài nghi.

Lộ Tuấn Xuyên chỉ vào người đàn ông trên màn hình: “Anh nhìn xem, cậu ta đi khập khiễng. Tống Xuân Quang bị tật ở một bên chân, giống hệt dáng vẻ đi lại của người này.”

Đoạn camera giám sát cho thấy một chiếc xe tải van đã được điều khiển ra khỏi nhà kho, sau đó dừng lại ở cổng một vài giây rồi lăn bánh rời đi.

Lộ Tuấn Xuyên hỏi bác bảo vệ trực camera: “Bác Lý, buổi tối hôm trước bác đã thấy Tống Xuân Quang lái xe ra ngoài phải không?”

“Có chứ! Tối hôm kia cậu ta bước vào đây, nói rằng có chút việc gấp cần phải mang xe đi. Tôi thấy cậu ta là người xướng mình nên cũng không ngăn cản.”

“Cậu này thường ngày tính nết ra sao?” Đội trưởng Lý hỏi.

“Cậu ta khá thật thà, nhưng tính khí hơi ngang ngược, gặp phải chuyện gì cũng cố chấp. Dần dần mọi người đều không muốn nói chuyện với cậu ta.” Lộ Tuấn Xuyên nói, “Tuy nhiên cậu ta vẫn rất được việc.”

Tiểu Mã tiếp lời cuộc trò chuyện: “Chân của Tống Xuân Quang trước đây vẫn ổn, nhưng ba năm trước từng bị tai nạn giao thông, một bên bị khập khiễng.”

“Cậu ta tới rồi!” Tiểu Mã bất ngờ chỉ ra ngoài cửa sổ. Một người đàn ông mặc đồng phục đang khập khiễng từ bên ngoài đi vào.

Chúng tôi nhanh chóng bước tới đón đầu. Sau khi nhìn thấy chúng tôi, cậu ta ngập ngừng trong chốc lát rồi cúi đầu tiếp tục đi vào.

Lộ Tuấn Xuyên gọi to: “Tống Xuân Quang, các anh đây ở bên cơ quan công an, tìm cậu để hỏi chút tình hình.”

Cậu ta dừng lại. Tôi vội sai bước ra sau ngăn đối tượng chạy thoát.

Tôi một bên nắm lấy cổ tay cậu ta và ấn vai xuống. Tống Xuân Quang lớn tiếng hét lên “Ôi kìa”.

Tôi kéo áo của cậu ta xuống, cởi bỏ băng gạc trên vai. Một vết thương hình bầu dục bất ngờ hiện ra trước mắt. Tôi nghĩ thầm: Không sai, chính là cậu ta!

“Tổng Xuân Quang, mời cậu đi theo chúng tôi!” Trước sự ngạc nhiên của chúng tôi, Tổng Xuân Quang rất bình tĩnh, không hề có một chút giằng co hay phản kháng.

Về đến cơ quan, tôi tức tốc tới phòng hồ sơ lưu trữ. Cuối cùng tìm thấy chứng thư giám định của Tổng Xuân Quang ba năm trước trong một đồng hồ sơ dày ngồn ngộn. Trong chứng thư giám định miêu tả:

“Ở phía Nam đường Đông Hải, khu Tây Hồ, khi Tổng Xuân Quang lái xe máy dọc theo phía Bắc xuống phía Nam tới đầu thôn Tiểu Ngõ, xảy ra va chạm với người điều khiển xe máy rẽ trái là Lâm Tiểu Phong. Hai người đều bị thương...”

“Tổng Xuân Quang bị gãy xương chày bên trái, tình trạng được đánh giá thuộc chấn thương nhẹ.”

Bị thúc giục bởi sự tò mò, tôi đã tìm thấy chứng thư giám định của Lâm Tiểu Phong, nội dung như sau:

“Chấn thương cột sống thắt lưng của Lâm Tiểu Phong dẫn đến rối loạn chức năng tình dục, tình trạng được đánh giá thuộc chấn thương nghiêm trọng.”

Hai bản chứng thư giám định này đều có chữ ký của bác sĩ Triệu.

Có thể thấy, trong vụ tai nạn giao thông này, Tổng Xuân Quang tương đối ít trách nhiệm và bị thương nhẹ hơn. Trong khi Lâm Tiểu Phong chịu trách nhiệm nhiều hơn và chấn thương cũng khá nặng.

Ngay khi tôi vừa mới đặt tài liệu trở lại tủ hồ sơ, tôi liền nhận được cuộc gọi của bác sĩ Từ bên Công an Thành phố. Ông nói với tôi đã có kết quả DNA¹. Các vết máu tại hiện trường, vết máu trên sàn xe và tóc đều của bác sĩ Triệu để lại; vết máu trên gối dựa ghế lái và miếng thịt trong miệng Lão Triệu của cùng một người đàn ông khác.

¹ DNA: thuật ngữ tiếng Anh deoxyribonucleic acid, theo tiếng Việt gọi là acid deoxyribonucleic (nguồn gốc từ tiếng Pháp: acide désoxyribonucléique, viết tắt: ADN). là phân tử mang thông tin di truyền quy định mọi hoạt động sống

Tôi phòng thẩm vấn, tôi nhìn thấy cậu ta cúi gằm mặt trên ghế, không nói lời nào.

“Tổng Xuân Quang, cậu không muốn nói gì sao?” Đội trưởng Lý nghiêm túc lên tiếng.

Cậu ta ngẩng lên nhìn đội trưởng Lý rồi lại tiếp tục cúi đầu, nhất quyết không mở miệng. Đội trưởng Lý lộ ra ánh mắt bất lực.

Tôi nói với Tổng Xuân Quang: “Cậu không muốn kể xem chân mình đã bị thương như thế nào sao?” Sau khi hỏi xong, tôi lặng lẽ quan sát, đôi môi của cậu ta khẽ run lên.

Sự trầm lắng và không gian yên tĩnh kéo dài hai ba phút, Tổng Xuân Quang đột nhiên phá vỡ sự im lặng, thở dài: “Chuyện này tôi ôm trong lòng đã lâu lắm rồi, đương nhiên phải nói ra, nếu không các anh lại nghĩ rằng tôi vô lý. Hôm nay tôi bước vào đây cũng không nghĩ đến việc ra ngoài nữa!”

“Trong vụ tai nạn giao thông năm kia, tôi đang đi thuận đường một cách hết sức bình thường. Thằng cha đó vừa rẽ trái đã húc vào tôi. Các anh nghĩ trong việc này tôi có lý phải không?”

Tôi rót một cốc nước và đặt trước mặt cậu ta: “Đừng vội, uống chút nước rồi từ từ nói.”

Tổng Xuân Quang hai tay bị còng vào ghế, cúi đầu đưa miệng nhấp vài ngụm.

“Lúc đó tôi ngã văng ra cả chục mét không gượng dậy nổi, xe máy cũng tan tành. Thằng cha ấy lúc đầu không sao cả, sau đó cũng nằm lăn ra đất không chịu dậy. Không phải nó đang giả vờ hay sao? Tôi tìm đến bác sĩ Triệu làm giám định, ông ta nói vết thương của tôi không nghiêm trọng. Tôi nghe ngóng được đối phương giám định thế nào lại thành trọng thương. Chuyện này không thể cho qua như thế, nên tôi đến gặp bác sĩ Triệu một lần nữa. Tôi đặt phong bì tiền lên bàn và cầu xin ông ta đổi kết quả giám định. Không ngờ, ông ta ném phong bì

xuống đất rồi đuổi tôi đi. Đúng là ép người ta đến đường cùng, chỉ có thiếu mỗi nước quỳ xuống trước mặt...” Nói tới đây, tâm trạng Tống Xuân Quang hơi kích động, gân xanh trên cổ nổi đầy lên.

“Tôi biết rằng ông ta chê tiền ít, thế nhưng tôi thực sự không còn tiền. Đến cả cái chân đây tôi còn không nỡ bỏ tiền làm phẫu thuật.”

“Sau đấy nghĩ đến việc đối phương cũng chẳng còn là thằng đàn ông nữa, nên chuyện này tôi cũng chấp nhận bỏ qua cho xong chuyện. Thế quái nào nghe nói năm ngoái tên đó mới sinh con, vậy chẳng phải giám định của ông ta lừa đảo hay sao? Các anh nói xem không phải tôi đến tiền oan à?”

“Bên kia bị thương nặng thì anh sẽ phải bồi thường sao? Giám định thương tích và bồi thường không liên quan trực tiếp đến nhau nhé!” Tôi ngờ vực hỏi.

“Hình như ông ta còn giám định một thương tích nữa. Nhưng dù gì chuyện này đều trách bác sĩ Triệu thiên vị.”

Tôi chợt hiểu ra tất cả, chắc chắn Tống Xuân Quang đã hiểu lầm bác sĩ Triệu. Bác sĩ pháp y của Cơ quan công an chúng tôi chỉ phụ trách giám định thương tích chứ không xác định tỷ lệ thương tật. Chắc chắn cậu ta đã đổ hết trách nhiệm tai họa này lên người ông.

Ngoài ra, việc điều trị tích cực sau chấn thương có ảnh hưởng rất nhiều đến khả năng hồi phục hay không. Tống Xuân Quang chỉ bị gãy xương chày, nếu tích cực điều trị chắc chắn sẽ không dẫn đến dị tật; còn bên kia hẳn đã duy trì chạy chữa sau đó, vì vậy mới được cải thiện.

Tôi lắc đầu nói với Tống Xuân Quang: “Tiếp tục kể đi!”

“Tôi nai lưng ra kiếm tiền, phần lớn số đó đều phải đến cho thằng cha họ Lâm kia. Vợ tôi bắt đầu cần nần suốt ngày và bọn trẻ cũng phớt lờ cha nó. Tôi cảm thấy cuộc sống vô cùng bế tắc. Tối hôm đó, có một người bạn mời đi nhậu, tôi đã uống chút rượu. Khi đi tiểu thì

nghe thấy bên cạnh có ai đó đang ngân nga, giọng rất quen thuộc. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, ái chà, đây chẳng phải là bác sĩ Triệu sao? Trông ông ta có vẻ đang rất vui và cũng không nhận ra tôi. Trong người bỗng dưng sôi máu khi nghĩ đến việc ông ta hại tôi thành ra thế này. Phải hành động gì đó để trút giận!”

“Tôi quay lại xưởng, vào kho tháo biển số chiếc xe tải van cũ nát đó, lái xe tới cổng khách sạn đợi sẵn.”

“Sau khi bác sĩ Triệu ra khỏi khách sạn, tôi tiếp tục lái xe phía sau. Đi theo một đoạn thấy không có đèn đường nên tôi nhấn ga lao tới.”

“Tôi vốn dĩ chỉ muốn đâm cho ông ta một trận, nhưng nghĩ đến chân mình không còn nhanh nhẹn nữa, nhờ đánh xong không chạy thoát thì phiền phức. Hơn nữa cũng chưa chắc đánh lại được, liền dứt khoát tông thẳng vào bác sĩ Triệu.”

“Ông ta nằm im bất động dưới đất. Tôi lòi lên xe rồi định bụng tìm khe núi ném xác xuống cho ông ta cũng phải nếm mùi đau đớn.”

“Nhưng vừa chạy xe ra khỏi thành phố thì ông ta tỉnh dậy, có lẽ đã nhận ra tôi và hỏi xảy ra chuyện gì thế. Tôi dọa dẫm rằng mình muốn giết người.”

“Ông ta muốn mở cửa xe nhưng không được, có lẽ do bị tông nên không còn nhiều sức lực.”

“Đột nhiên, vai phải đau điếng người, vừa quay đầu lại thấy bác sĩ Triệu đã cắn tôi!”

“Khi ấy đầu óc tôi quay cuồng, toàn thân bốc hỏa. Tôi vừa dừng xe đã kéo ông ta ra khỏi xe, đâm túi bụi rồi mắng chửi một trận, song vẫn thấy chưa hả dạ. Tôi bất chấp tất cả cán xe qua người ông ta!”

“Tôi định quay về nhưng không còn nhiều xăng, cũng không dám tới trạm đổ, nên quyết định lái xe tới vệ đường bên cánh đồng rồi bắt taxi về nhà.”

Lời thú tội của Tống Xuân Quang về cơ bản đã tái hiện hoàn chỉnh quá trình vụ án. Nghe xong tôi cảm thấy ớn lạnh toàn thân. Hận thù và sự ngu dốt đủ để khiến con người ta mất đi lý trí, không tiếc hủy hoại người khác và chính bản thân mình.

Mối ân oán giữa Tống Xuân Quang và bác sĩ Triệu bắt nguồn từ một vụ tai nạn giao thông ba năm trước. Cuối cùng kết thúc bằng một vụ sát hại tưởng như tai nạn giao thông. Trong cái vòng quay luân hồi này, chẳng ai là người chiến thắng.

Mặc dù bác sĩ Triệu đã giúp chúng tôi tìm ra hung thủ thực sự, nhưng ông sẽ không bao giờ còn có thể làm việc và kể vai sát cánh chiến đấu cùng chúng tôi nữa rồi.

Nhiều năm qua đi, tôi vẫn thường nhớ đến giọng điệu đáng hình của ông, nhưng có một vài vấn đề vẫn gây băn khoăn.

Tôi vẫn chưa hình dung ra Lão Triệu đã viết chữ “khẩu” vào lúc nào, trước hay sau khi bị xe cán.

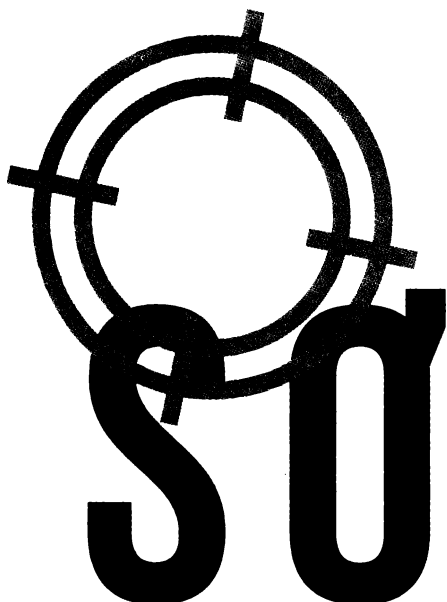
Ý đồ thực sự của ông khi viết chữ “khẩu” là gì? Có thể ông muốn ám hiệu cho chúng tôi rằng trong miệng có manh mối; hoặc có thể ông chuẩn bị viết chữ “quê” để nhắc nhở đặc điểm của hung thủ, nhưng sau chữ “khẩu” thì không còn cơ hội hoặc không thể viết tiếp nữa. Tất nhiên, cũng có khi ông muốn thể hiện điều gì đó khác. Bí ẩn này mãi mãi sẽ không có lời giải đáp.

PHI TANG XÁC DƯỚI CÁNH ĐỒNG NGÔ: “QUẪNG THÂM MẮT” GỢI Ý CỦA HUNG THỦ

VỤ ÁN

H

Ồ

S

SỐ 2

Tôi đi theo anh cảnh sát hình sự vào phía trong cánh đồng ngô tới một bãi “đất trống”.

Năm người vây quanh, hai người ngồi xồm, ba người đứng. Nghe thấy có động tĩnh, họ chính tề ngay ngắn quay lại nhìn tôi. Không biết có chuyện gì, thế nhưng vào giây tiếp theo, tôi chứng kiến cảnh tượng mà cả cuộc đời này có lẽ không thể nào quên.

Thở trước có một nghề cổ xưa và bí ẩn, người làm nghề này dùng tay của mình chạm vào những thứ mà người khác không muốn chạm, dùng sự kiên trì, tận tụy và lòng dũng cảm để vén từng bức màn tăm tối. Và cứ như thế họ sử dụng kiến thức y học để làm việc liên quan đến pháp luật. Con dao mổ trong tay không phải để cứu chữa người bệnh, mà để người chết mở miệng nói chuyện, cho sự thật dần dần được hé lộ.

Tôi, đứng trong hàng ngũ ấy. Công việc của bác sĩ pháp y là gì? Có lẽ đại đa số đều cho rằng nó nằm trong mười chữ: giải oan cho người chết, đòi quyền cho người sống.

Trong những năm gần đây, với sự ra đời của nhiều tác phẩm văn học điện ảnh và truyền hình, ngành nghề bác sĩ pháp y đã dần bước vào tầm nhìn của mọi người và cũng không còn bí hiểm như trước.

Là một bác sĩ pháp y, tôi chưa bao giờ nghĩ nghề nghiệp của mình thần thánh đến vậy. Mà ngược lại, từ ngày bước chân vào nghề, tôi luôn cảm thấy trên vai mình gánh một trọng trách. Và đồng nghiệp của tôi, bác sĩ Triệu đã trao lại sứ mệnh đó.

Bác sĩ pháp y thường phải đối mặt với những cụm từ tiêu cực như tử vong, giết người, máu me và bạo lực. Thường xuyên phiêu diêu trên ranh giới giữa bóng tối và ánh sáng.

Đời người có rất nhiều yếu tố ngẫu nhiên, nhưng có một thứ sức mạnh trong tăm tối dẫn đường cho sự lựa chọn của mỗi người. Đôi khi, cái duyên gặp gỡ khi ấy là định mệnh gặp lại sau này.

Trở thành bác sĩ pháp y ban đầu là một sự tình cờ, nhưng dường như trong thế giới bao la nó lại trở thành số trời đã định sẵn.

Thời thơ ấu, trong ký ức của tôi tràn ngập những điều tốt đẹp, mãi cho đến năm cấp hai, khi tôi phải tận mắt chứng kiến cái chết.

Khi đó, tôi đang học ở một trường cấp hai vùng ven đô. Phía sau trường là một cánh đồng ruộng mênh mông. Mỗi khi đến mùa thu hoạch, đứng trên sân trường có thể cảm nhận được hương thơm ngọt bùi thoang thoảng từ ruộng lúa chín vàng bay vào.

Một hôm trên đường quay về trường, con đường vắng lặng bỗng xôn xao. Trên lối đi và trong cánh đồng ngô rợp bóng người nhốn nháo.

“Này em, lại đây một chút!” Tôi dường như nghe thấy ai đó gọi mình khi đi ngang qua đám người, nhưng không dám nhìn quanh để xác nhận. Bởi trong tình huống mơ hồ nên tôi chỉ muốn nhanh chóng quay về trường.

“Này cậu bé, gọi em đây!” Tôi quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông trung niên cao lớn, mặc bộ quần áo màu xanh quân đội, khuôn mặt rậm rắng vẻ nghiêm túc, khiến tôi vô cùng lo lắng. Tôi nhận ra đó là một anh cảnh sát, vì đồn công an cạnh nhà tôi họ cũng ăn vận y như vậy.

Tôi ngoan ngoãn lùi lại vài bước và dừng ở chỗ cách người đàn ông hơn một mét.

“Em là học sinh của trường trung học Văn Đồng?” Người đàn ông chỉ vào bức tường bao quanh trường học cách đó không xa. Tôi gật đầu, không mở miệng và khẽ “vâng” bằng giọng mũi.

“Em có thường đi bộ qua đây không?” Người cảnh sát da đen nhìn tôi với ánh mắt có chút lạnh lùng. Tôi không thực sự thích cách anh ta nói chuyện, nên tôi gật đầu một lần nữa.

Lúc này, một anh cảnh sát khác dáng người thấp chỉ cao ngang tầm tôi với một cuốn sổ trên tay. Anh thì thầm vài câu với người kia và ra hiệu cho tôi: “Em qua đây với chúng tôi!”

Lúc đó tôi cũng không nghĩ ngợi gì nhiều nên đi theo vào ruộng ngô tới một bãi “đất trống”. Nói là đất trống nhưng trên thực tế mặt đất toàn những thân cây ngô bị giẫm đạp. Năm người vây quanh, hai người ngồi xổm và ba người đứng. Nghe thấy có động tĩnh, họ chỉnh tề ngay ngắn quay lại nhìn tôi. Không biết có chuyện gì, thế nhưng vào giây tiếp theo, tôi chứng kiến cảnh tượng mà cả cuộc đời này có lẽ không thể nào quên.

Lách qua khe hở, tôi nhìn thấy một người khỏa thân nằm trên nền đất vương vãi. Người đó không có làn da trắng trẻo nhưng bóng bẩy khỏe mạnh. Sau một vài giây, tôi nhận thức được rằng đó là một người chết, nhưng tâm trí dường như vẫn chưa thức tỉnh hẳn.

Tiếng ruổi bay vo ve bên tai tôi, một người đàn ông mặc thường phục với chiếc máy ảnh trong tay tiến đến và nói, “Nhấc chân lên!”

Lời nói của anh ta mang giọng điệu ra lệnh. Tôi không biết tại sao lại phải nhấc chân, thế nhưng vẫn nghe lời nâng đầu gối bên phải lên.

“Duỗi thẳng về phía trước!” Tôi duỗi thẳng đầu gối. “Không được, tiếp tục nhấc cao lên!” Tôi ra sức giơ cao chân phải, cơ thể mất thăng bằng, ngã lăn ra đất và xây xẩm mặt mày.

“Có chuyện gì thế?” Một người đàn ông trung niên bước tới, nói với người cầm máy ảnh, “Xem cậu dọa con nhà người ta kìa.” Ông giơ tay về phía tôi nhưng bất giác thu lại. Tôi nhìn thấy ông đeo một đôi găng tay dày những vết loang lổ đỏ vàng lẫn lộn.

Người đó dáng dấp cao to, mặt vuông chữ điền, mắt to lông mày rậm, xem chừng hòa nhã hơn hẳn so với những người khác. Tôi không dám nhìn ông quá lâu, chỉ cúi đầu, nhìn thấy ông đi một đôi giày da màu đen, trên bề mặt dính toàn bùn đất.

“Đừng sợ, chú là bác sĩ pháp y bên Cơ quan công an. Bọn chú chỉ muốn gặp cháu tìm hiểu một chút thông tin.” Giọng điệu của ông ôn hòa, nét mặt nở nụ cười khiến tôi không còn cảm thấy sợ sệt nữa.

Sau đó tôi rất hợp tác để thu thập dấu vân tay và dấu chân, để từng bước xác định danh tính nạn nhân. Người đó trông rất quen, có vẻ là cư dân gần đó, nhưng tôi không biết tên anh ta.

Tất cả những gì tôi còn nhớ là người đàn ông nằm trên đất có khuôn mặt tái nhợt, không một chút thần sắc. Hơi khác so với người chết trong tưởng tượng trước kia, đôi mắt của anh ta nhắm nghiền chứ không trừng trừng mở to.

Lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy một thi thể, nó không đáng sợ như tôi tưởng tượng. Cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một bác sĩ pháp y thực sự, người luôn tươi cười, ôn hòa và dễ mến.

Khi tôi lên cấp ba, một vài bạn học trong lớp ngày ngày thảo luận về bộ phim truyền hình Hồng Kông mang tên *Truy tìm bằng chứng*. Cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa xem bộ phim này, nhưng nó thực sự có tác động đến tôi.

Hoặc có lẽ do cuộc gặp gỡ với bác sĩ pháp y ngoài đời, cho nên tôi đặc biệt có hứng thú với những thứ mọi người nói đến.

Hồi đó bọn học sinh chúng tôi cũng không biết công việc bác sĩ pháp y là gì. Chỉ biết họ thường đối mặt với tử thi, trông rất ngầu mà hình tượng bác sĩ pháp y trong phim cũng hoàn toàn mới mẻ.

Cũng chính từ đó trở đi, tôi dần có khái niệm mơ hồ về nghề bác sĩ pháp y. Nó đã đóng vai trò quan trọng khi tôi điền vào đơn đăng ký.

Bí ẩn, kích thích và hay ho, đó là cảm nhận của tôi về nghề pháp y lúc ban đầu.

Bố tôi và chú tôi đều là bác sĩ, hầu hết anh em họ hàng đều theo học ngành y. Tôi rất có hứng thú với y học từ khi còn là một đứa trẻ và thường đọc trộm sách của bố. Hơn nữa ước mơ của tôi cũng là trở thành bác sĩ.

Nếu không có thay đổi gì, tôi sẽ tiếp tục kế nghiệp người đi trước, khoác lên mình chiếc áo Blouse trắng và chữa bệnh cứu người.

Bất ngờ xảy đến khi điền vào đơn đăng ký nguyện vọng. Điểm thi tốt nghiệp của tôi tương đối lý tưởng, nguyện vọng một tôi chọn Đại học Y khoa hằng mong ước. Nguyện vọng hai và nguyện vọng ba đều là những trường Cao đẳng liên quan đến ngành Y. Không còn nghi ngờ gì nữa, tôi sẽ trở thành một vị bác sĩ.

Nhưng khi đăng ký chuyên ngành, tôi thoáng nhìn thấy dòng pháp y. Vào thời điểm đó, có rất ít trường y trong nước đào tạo ngành này, đầu óc tôi chợt nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Tôi nghĩ đến dáng hình cao ráo và nụ cười hiền hòa của vị bác sĩ pháp y năm đó. Sau khi tham khảo ý kiến của bố mẹ, tôi đã thêm ngành pháp y vào danh sách lựa chọn chuyên ngành của mình. Bố tôi nói rằng ông đã từng tiếp xúc với bác sĩ pháp y, ông không phản đối việc tôi theo học và sẽ tôn trọng sự lựa chọn của tôi.

Hơn một tháng sau, tôi trở thành sinh viên khoa pháp y của một trường đại học Y ở miền Nam. Thành phố và ngôi trường xa lạ, đặc biệt là chuyên ngành mới mẻ khiến tôi tò mò về tất cả mọi thứ.

Trong buổi học đầu tiên, thầy giáo tự hào nói với chúng tôi rằng nếu xét về thực lực tổng thể của các trường đại học y thì trường chúng tôi có thể xếp vào top bốn. Còn xét về thể mạnh của ngành pháp y thì cũng thuộc top đầu trong số “sáu trường” đại học y khoa.

“Sáu trường” ấy chính là sáu trường đại học mở ngành đào tạo pháp y hệ chính quy đầu tiên trên cả nước.

Thầy giáo kể, năm đó bản thân ngư ngư chọn học thạc sĩ chuyên ngành pháp y. Ban đầu thầy còn tưởng pháp y là “Y học nước Pháp”, nghe có vẻ rất cao siêu nên đã lựa chọn. Trong lớp học sinh nhao nhao rộ lên một tràng cười.

Tôi bị cuốn hút bởi giảng đường ngày hôm đó, thầy đã giảng từ vụ án thế kỷ O. J. Simpson¹ đến những vụ án trong nước. Nó khiến tôi ngày càng tin tưởng rằng sự lựa chọn của bản thân là đúng đắn.

Đến năm ra trường, tôi lựa chọn quay về quê hương. Ngày mà tôi đến cơ quan điểm danh, một lần nữa tôi gặp lại bác sĩ pháp y dễ mến ngày nào, lúc đó tôi mới biết ông họ Triệu.

Khi ấy bác sĩ Triệu dừng mắt ở phía tôi. Thật ra tôi đã nhận ra ông từ rất lâu rồi, bởi vì khi lựa chọn trở về, tôi đã nghĩ đến việc gặp lại ông.

Sau đó tôi nhanh chóng hòa nhập vào công việc. Ông nói, tôi là bác sĩ pháp y duy nhất mới vào nghề mà có thể độc lập tiến hành khám nghiệm tử thi.

Mười năm rồi, dáng vẻ của bác sĩ Triệu không thay đổi nhiều. Ông vẫn cao ráo nho nhã, lông mày rậm và đôi mắt to. Tôi biết ông đã ngỡ ngơ nhưng có lẽ vẫn không nhận ra tôi. Dù sao thì ngoại hình của tôi đã thay đổi rất nhiều, hơn nữa cũng chưa chắc ông còn nhớ tôi năm đó.

Bác sĩ Triệu nói cuối cùng cũng trông ngóng được một bác sĩ pháp y xuất thân được đào tạo bài bản, cho nên ông tìm tới lãnh đạo để giữ tôi ở lại Đội Cảnh sát hình sự. Về lý thì cảnh sát mới vào nghề đều phải đi huấn luyện trong một hai năm.

Trong bữa tiệc gặp mặt tối hôm đó, tôi nâng ly mời bác sĩ Triệu và kể sát thì thào vào tai ông vài câu, ông tỏ vẻ ngạc nhiên và gật gù.

Chiều hôm sau, bác sĩ Triệu pha một tách trà và ngồi hàn huyên với tôi.

¹ Người Dân của Tiểu bang California kiện Orenthal James Simpson là một phiên tòa hình sự tại Tòa án Thượng thẩm Hạt Los Angeles, trong đó cựu cầu thủ của Giải Bóng bầu dục Quốc gia (NFL), phát thanh viên và diễn viên O. J. Simpson bị xét xử và được tuyên trắng án về vụ giết vợ cũ của ông.

“Muời năm rồi, nhanh quá!” Bác sĩ Triệu chỉ vào cuốn lịch trên bàn nói, “Tôi nhớ rất rõ, lúc ấy chúng tôi chọn một cậu học sinh nhận dạng thi thể, không ngờ lại là cậu.”

Ông nói ban đầu khi các đồng nghiệp của Đội Cảnh sát hình sự nhìn thấy tôi đi ngang qua gần hiện trường, họ đã nghi ngờ rằng tôi đang thăm dò động tĩnh của Cơ quan công an nên đã đưa tôi vào hiện trường và yêu cầu các kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết lấy dấu chân và dấu vân tay.

“Việc này thật ra cũng không thể trách họ. Bệnh nghề nghiệp mà thôi.” Bác sĩ Triệu thở dài, “Chúng ta làm kỹ thuật cũng vậy, dần dần càng hay sinh nghi.”

Người đàn ông nằm dưới đất ấy đã lưu lại trong tâm trí tôi trong một khoảng thời gian rất lâu. Tôi vẫn canh cánh vụ án hồi đó, anh ta là ai, chết như thế nào và ai là hung thủ.

Dù không chủ động hỏi, nhưng ông đã kể cho tôi nghe về vụ án năm ấy.

Sáng hôm đó, bác sĩ Triệu đang viết chứng thư giám định trong văn phòng thì kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết Tiểu Vương đến tìm ông và nói rằng một thi thể đã được tìm thấy trong cánh đồng ngô bên cạnh trường trung học Văn Đồng, cần phải đến hiện trường gấp.

Nạn nhân nằm trên mặt đất, xung quanh toàn ruồi vo ve, đằng xa vọng lại những tiếng chim kêu. Mặc dù thi thể ở cánh đồng ngô, nhưng đây không phải là hiện trường đầu tiên.

“Không phát hiện thấy vết tích của xô xát vật lộn, cũng không tìm thấy công cụ gây án xung quanh thi thể.” Bác sĩ Triệu nói, “Thi thể cách mặt đường không quá xa, chúng tôi còn tìm thấy một chiếc xe đạp ở gần đó.”

“Cậu cũng đã nhìn thấy thi thể, vậy cậu nghĩ nguyên nhân dẫn đến cái chết của anh ta là gì?” Bác sĩ Triệu mỉm cười hỏi tôi.

Tôi nhắm mắt hồi tưởng lại vài giây: “Nhìn bên ngoài thi thể, trên đầu hình như có một khối sưng, thể hiện dấu hiệu chấn thương vùng đầu. Về phần cơ thể, năm đó cháu không dám nhìn.”

“Khá lắm, tôi còn tưởng cậu không còn nhớ gì hết.” Ông gật đầu, “Qua khám nghiệm tử thi, tôi phát hiện nạn nhân có nhiều chỗ xuất huyết dưới da đầu, vỡ hộp sọ. Trong hộp sọ có hiện tượng chảy máu. Cậu nghĩ rằng những vết thương này hình thành bởi cái gì?”

Cuối cùng tôi cũng phát hiện ra rằng bác sĩ Triệu đang kiểm tra kiến thức gốc. Tôi có đôi chút không phục, dù gì thì bản thân cũng đã trở thành một bác sĩ pháp y thực thụ.

“Trong trường hợp chấn thương sọ não, chủ yếu cần nhắc đến vũ khí cùn. Kết hợp với sự xuất hiện của chiếc xe đạp tại hiện trường, cháu nghĩ đầu tiên cần xem xét đến trường hợp cướp bóc hoặc tai nạn giao thông.” Nói xong tôi để cho mình một đường lui, dù gì tôi cũng không tham gia khám nghiệm, “Tình hình thực tế vẫn phải dựa vào hiện trường và thi thể.”

Nhưng ngay sau đó, đường lui của tôi đã bị bác sĩ Triệu chặn lại. Ông đứng dậy đi ra ngoài, một lúc sau quay lại với một đồng tài liệu.

Ông mở hồ sơ vụ án, tìm thấy một số bức ảnh khám nghiệm tử thi và đặt chúng trước mặt tôi.

Có một bức ảnh chụp những con ruồi đang chống chân lên trời. Bác sĩ Triệu giải thích rằng có rất nhiều ruồi vây quanh thi thể vào thời điểm đó, ông đã bảo cảnh sát khu vực mua hai chai thuốc diệt côn trùng tại một cửa hàng gần đây và xịt lên khắp người thi thể.

Những con ruồi bắt đầu tản ra, một vài con lắc lư loạn choạng, cuối cùng ngã ngửa xuống đất, ngừng vỗ cánh và đôi chân co quắp

vẫn run rẩy. Khoảnh khắc đó vừa hay được kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết chụp lại.

“Có phải là loại thuốc sâu mùi giống hoa nhài không?” Tôi chợt nhớ khi tới gần thi thể người thấy một mùi lạ. Hóa ra là mùi thuốc xịt trộn lẫn với mùi máu, mùi tử thi phân hủy và mùi rượu.

Bác sĩ Triệu nói rằng ông không thể nhớ được họ đã mua loại thuốc diệt côn trùng mùi gì, nhưng đúng là người chết đã uống rất nhiều rượu trước khi chết.

Khi tôi xem ảnh khám nghiệm tử thi, bác sĩ Triệu ở bên cạnh bổ sung thêm một số tình huống khám nghiệm mà trong ảnh không thấy rõ: Tử thi rất cứng, các khớp đều đông cứng...

“Giác mạc có độ trơn vừa phải, có thể nhìn thấy đồng tử.” Tôi chỉ vào bức ảnh và nói, “Thời điểm tử vong là khoảng 12 tiếng trước khi khám nghiệm, và khoảng 3 tiếng trước bữa ăn cuối cùng.”

Bước tiếp theo là phân tích nguyên nhân tử vong và các công cụ gây án. Tôi biết rằng phải có báo cáo khám nghiệm tử thi phía trước những bức ảnh này, nhưng tôi đã kìm lại và không lật qua xem.

Đôi mắt của nạn nhân thâm đen giống như mắt gấu trúc, bảy chiếc xương sườn bị gãy và trên quần áo rõ ràng có vết lổ xe.

Tôi hiểu ra rồi!

“Đây có lẽ là một vụ tai nạn giao thông. Người chết bị đập đầu, xe cán qua phần ngực dẫn đến tử vong, sau đó bị ném xác xuống ruộng ngô bên vệ đường.”

Khi ngược lên, tôi bắt gặp ánh mắt điềm tĩnh của Bác sĩ Triệu. Ông nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Lúc đó, ai ai cũng nghĩ là tai nạn giao thông.”

Tôi hơi bối rối, mặt nóng bừng, lẽ nào tôi đã phán đoán sai? Bác sĩ Triệu đứng dậy, chắp tay sau lưng đi lại trong văn phòng. Đột nhiên

ông dừng lại, quay ra nói với tôi: “Lúc đó mọi người đều cho rằng tôi rất cố chấp.”

Chiều ngày hôm đó, kỹ thuật viên Tiểu Vương đã đưa ra một số dấu chân, và có những vết kéo rõ rệt trên cánh đồng ngô. Chứng tỏ có người đã kéo thi thể từ bên vệ đường vào trong cánh đồng.

Đồng thời còn phát hiện chiếc xe đạp đổ nghiêng với dấu hiệu hư hỏng, sau đó được đưa đến đồn công an. Bác sĩ Triệu dựa vào hiện tượng thi thể suy đoán thời điểm tử vong vào khoảng 11 giờ ngày hôm trước.

Các điều tra viên hình sự và đồn công an đã phối hợp triển khai thăm dò điều tra những người dân gần đó. Tối hôm ấy, mọi người đã mở một cuộc họp báo cáo tình tiết vụ án.

Nạn nhân tên Chu Thắng Lợi, 43 tuổi, người địa phương. Vào đêm trước khi xảy ra vụ án, anh ta ăn uống với bạn bè tại một nhà hàng gần trường cấp hai Văn Đồng. Ba người uống hết một lít rượu, sau bữa nhậu ai về nhà nấy. Nhưng gia đình ngóng mãi không thấy anh ta về nên rất lo lắng.

Ngày đó thông tin liên lạc không thuận tiện, người nhà tìm kiếm suốt đêm. Cuối cùng cũng tìm thấy hai người uống rượu chung với Chu Thắng Lợi. Con đường nhỏ ven cánh đồng ngô là lối duy nhất để Chu Thắng Lợi về nhà, họ tìm dọc theo con đường nhưng cả đêm không thấy bóng dáng anh ta đâu, cả người lẫn xe đạp đều biến mất.

Bạn bè của Chu Thắng Lợi đã an ủi người nhà rằng có khi anh ta uống rượu xong đã tìm chỗ đánh bài nên chắc sáng sớm sẽ về thôi. Người nhà biết Chu Thắng Lợi có thói quen cờ bạc nên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Cho đến chiều hôm sau, trong làng đồn rằng cảnh sát tìm thấy thi thể một người đàn ông trong cánh đồng ngô. Gia đình Chu Thắng Lợi dự cảm chuyện chẳng lành nên đã đến đồn công an hỏi thăm. Họ vừa

lướt qua đã nhận ra chiếc xe đạp, sau đó thông qua nhận dạng, xác nhận nạn nhân chính là Chu Thắng Lợi.

Người nhà không biết nghe ai nói anh ta bị xe đâm nên tới đồn cảnh sát khóc lóc làm ầm lên, yêu cầu cảnh sát nhanh chóng bắt được tên tài xế vô lương tâm.

Tại cuộc họp tình tiết vụ án, các điều tra viên đã tóm tắt hoàn cảnh của Chu Thắng Lợi. Anh ta là một nhà thầu nhỏ với bảy tám người dưới quyền. Gần đây, anh ta đang làm việc tại một công trường trong thành phố. Theo người quen cho biết, Chu Thắng Lợi tính tình nóng nảy, sau khi say rượu hay làm càn.

Kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết Tiểu Vương nói về tình hình hiện trường, đồng thời suy luận rằng phương tiện gây ra vụ tai nạn có thể là một chiếc xe máy dựa vào vết lốp trên quần áo của nạn nhân.

Bác sĩ Triệu cho biết tình hình khám nghiệm tử thi. Người chết bị chấn thương vùng đầu và vùng ngực, chấn thương sọ não và gãy xương sườn, nhưng đây không phải là nguyên nhân thực sự dẫn đến tử vong.

Ngay khi lời nhận xét này được đưa ra, cả phòng họp náo loạn. Bởi vì mọi người đã điều tra xong vụ án theo hướng tai nạn giao thông. Lãnh đạo thậm chí dùng ánh mắt nghi ngờ chất vấn xoáy vào bác sĩ Triệu. Đến ngay cả người nhà cũng cho rằng đó là một vụ tai nạn giao thông, bác sĩ Triệu dựa vào đầu mà phủ nhận.

Bác sĩ Triệu hơi do dự vì sự việc vẫn chưa được điều tra làm rõ. Thế nhưng với vai trò bác sĩ pháp y, ông tin tưởng vào những gì mình tận mắt trông thấy.

Sau đó, bác sĩ Triệu đã đưa ra luận điểm của mình.

Mặc dù Chu Thắng Lợi bị tổn thương ở vùng mắt và vùng não, thế nhưng lượng xuất huyết trong não không nhiều, trong một thời gian ngắn không đủ để dẫn đến tử vong. Mặc dù nhiều xương sườn bị gãy,

hơn nữa có dấu vết xe cán trên ngực, nhưng phản ứng nứt gãy của các đầu xương sườn không rõ ràng lắm. Nó có khả năng là một chấn thương hình thành trong giai đoạn hấp hối, thậm chí là sau khi tử vong.

Bằng chứng mạnh mẽ hơn rằng nạn nhân có rất nhiều thực phẩm nhuộm trong khí quản, xuất huyết ở cả phổi và tim.

Bác sĩ Triệu ngừng một lát, rồi cho biết nguyên nhân thực sự dẫn đến tử vong: Chu Thắng Lợi chết do ngạt thở.

Hôm đó Chu Thắng Lợi đang đạp xe về nhà sau bữa nhậu, thì giữa đường ngã ngựa đập gáy xuống đất, nằm trên đường và bắt đầu nôn mửa. Chất nôn chảy ngược vào khí quản và gây ra ngạt thở.

Một chiếc xe máy chạy qua cán lên Chu Thắng Lợi. Lái xe sợ phải chịu trách nhiệm nên đã kéo anh ta vào cánh đồng ngô bên đường rồi ném chiếc xe đạp gần đó. Có lẽ tài xế cũng không ngờ rằng khi xe cán qua, Chu Thắng Lợi hoặc đã tử vong, hoặc còn đang hấp hối.

Trong phòng họp, hầu hết các đồng nghiệp đều nhăn nhó mặt mày. Không phải họ không tin kết luận của bác sĩ Triệu, mà bởi vì một khi nguyên nhân tử vong được xác định do ngạt thở, thì bản thân Chu Thắng Lợi phải chịu trách nhiệm chính về cái chết, người nhà anh ta chắc chắn không cam tâm.

Đại đội trưởng suy tính một hồi: “Lão Triệu, cậu chắc chứ?”

Bác sĩ Triệu gật đầu và đưa ra một kết luận đáng kinh ngạc: “Nạn nhân trước khi chết có thể còn bị thương, bởi vì có vết bầm tím quanh hốc mắt.”

Mất gấu trúc, cái tên nói lên tất cả. Đó là vùng thâm tím xung quanh mắt của con người, có thể do thiếu ngủ nghiêm trọng hoặc chấn thương.

Mô mềm quanh mắt lỏng lẻo, sau khi chảy máu rất dễ hình thành tích tụ. Có những loại chấn thương ngoài bầm tím quanh mắt do vỡ

xương sọ gây ra. Ngoài ra, tác động trực tiếp vào vùng mắt cũng có thể hình thành hiện tượng này.

“Phần gốc mũi của nạn nhân cũng bị tổn thương, có lẽ do ngoại lực tác động trực tiếp. Hơn nữa vết nứt trên hộp sọ cần một khoảng thời gian khá dài để gây nên bầm tím quanh mắt, không thể nào hình thành trong thời gian ngắn.”

Gốc mũi và hốc mắt đều là những bộ phận trũng sâu. Nhìn chung bị ngã hay tai nạn giao thông không bị thương đến những vị trí đó. Ngoài những trường hợp đã được loại trừ thì chắc chắn anh ta bị đánh.

Dựa trên cơ sở này, bác sĩ Triệu kết luận rằng vết thương ở mắt và mũi của nạn nhân đều do những cú đánh bạo lực trực tiếp gây ra, nhưng chúng không phải là vết thương chí mạng.

Theo những gì ông trình bày, bản chất vụ án đột ngột chuyển từ tai nạn giao thông sang sự cố ngoài ý muốn. Rồi trong phút chốc lại biến thành cố ý gây thương tích là điều mọi người khó có thể chấp nhận.

Trong phòng họp không khí lại sôi sục, chẳng phải Lão Triệu đang cố ý thao túng câu chuyện sao?

Vụ án ngày càng phức tạp khiến những điều tra viên có mặt cảm thấy hoang mang. Những vết thương trên người nạn nhân vô cùng rắc rối, chính xác thì Chu Thắng Lợi đã trải qua những gì trước khi chết?

Tất cả mọi người đều không thể tranh luận với Lão Triệu về việc khám nghiệm pháp y, thực ra trong lòng họ đều không phục nhưng cũng không thể bác bỏ.

Dù thế nào đi chăng nữa, cần phải nhanh chóng tìm ra tài xế gây tai nạn. Chỉ ít anh ta cũng đã tiếp xúc với nạn nhân, hơn nữa còn có ác ý chủ quan nên có thể đã trì hoãn việc cứu chữa cho nạn nhân.

Sau khi nghe bác sĩ Triệu phân trần, tôi mới nhận ra rằng vụ án hồi đó rất phức tạp. Tôi không dám bất cẩn và nhanh chóng lật giờ xem ảnh khám nghiệm tử thi. Bác sĩ Triệu lặng lẽ ngồi đối diện, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà.

“Vết thương ở mắt và mũi của nạn nhân có thể do bị đâm.” Tôi nhẹ nhàng gấp những trang ảnh khám nghiệm lại. “Ngoại trừ vết tụ máu lớn dưới da đầu phía sau, những phần tụ máu còn lại của nạn nhân cũng là chấn thương do những cú đâm.”

Bác sĩ Triệu mắt sáng lên, rồi nói tiếp: “Các vết thương trên người nạn nhân chủ yếu tập trung ở vùng mặt, trán và đỉnh đầu, cho thấy đối thủ cao hơn nạn nhân.”

Ông cười và tiếp tục kể về diễn biến của vụ án.

Hai ngày sau Trương Vĩ Đông, người lái xe gây tai nạn đã ra đầu thú. Vào khoảng 11 giờ đêm hôm đó, anh ta chạy xe máy về nhà. Khi đi qua con đường ven cánh đồng ngô thì hoàn toàn không nhìn thấy Chu Thắng Lợi nằm đó.

Xe máy đâm trúng phải một thứ gì đó liền dừng lại. Trương Vĩ Đông lúc này mới nhận ra có một người đang nằm trên mặt đất, anh ta la lên vài lần nhưng người đó vẫn bất động. Anh ta ngồi xổm xuống sờ soạng, người đó không biết sống chết ra sao, nhưng thân thể của hắn còn ấm, Trương Vĩ Đông thấy vậy liền nghĩ mình gây tai nạn.

“Đó là một tên say rượu ngã xe đạp và tình cờ bị tôi đâm trúng. Đúng là số đen quá mà.” Trương Vĩ Đông than thở rằng anh ta đen đủi, nhưng lại không biết kiểm điểm cách xử lý không đúng đắn của mình.

Trương Vĩ Đông làm việc trong một nhà máy địa phương và sống một cuộc sống sung túc. Nhưng trong khoảng thời gian đó, vận may đã không đến với anh ta. Mẹ già nằm liệt giường sau cú ngã, vợ lại ốm nhập viện. Anh ta không chỉ phải chăm lo cho gia đình mà còn phải đi làm ở nhà máy, ngày nào cũng cày cuốc đến khuya mới về nhà.

Trương Vĩ Đông thấy xung quanh tối đen như mực và không có người đi bộ hay xe cộ qua lại, nên anh ta dứt khoát đâm lao phải theo lao, kéo cả người lẫn xe đạp vào giữa cánh đồng ngô. “Tôi thực sự không còn cách nào khác. Nếu bị liên lụy thì vợ con tôi sẽ ra sao!”

Sau khi hành động xong, anh ta mồ hôi nhễ nhại vội vã chạy xe máy trở về nhà. Nhưng không ngờ cuối cùng người ta lại chết. Sự việc xôn xao trong làng, dưới áp lực này anh ta đã phải ra đầu thú.

Lời thú tội của Trương Vĩ Đông và kết quả kiểm tra tình trạng chiếc xe máy đã chứng minh cho suy luận của bác sĩ Triệu, khi mà chiếc xe máy tông vào Chu Thắng Lợi thì anh ta đang nằm trên đất.

Dù cố gắng thăm vấn thế nào, Trương Vĩ Đông vẫn một mực phủ nhận việc đánh Chu Thắng Lợi. Bác sĩ Triệu đã từng tiến hành kiểm tra cơ thể Trương Vĩ Đông và không phát hiện vết thương mới nào trên người anh ta.

Tất nhiên, liệu lời khai của anh ta có đáng tin hay không vẫn cần được xác minh thêm. Tạm thời cũng chưa thể kết luận anh ta đóng vai trò gì trong vụ án này.

Dựa vào tình hình hiện tại, mọi người đang thi nhau suy luận xem chuyện gì đã xảy ra vào đêm hôm đó.

Khoảng 9 giờ tối, khi Chu Thắng Lợi uống rượu xong, anh ta đạp xe về nhà đến con đường ở mặt cổng Bắc của trường trung học Văn Đồng. Có phát sinh xô xát với người khác, nên vùng mắt, mũi và đầu của anh ta nhiều chỗ bị thương.

Chu Thắng Lợi ngã xuống đất, gây rạn nứt hộp sọ và chấn thương sọ não, sau đó dẫn đến hiện tượng tắc nghẽn đường thở. Trong một khoảng thời gian ngắn lúc hấp hối hoặc sau khi đã chết anh ta bị Trương Vĩ Đông đi xe máy đâm phải và kéo vào cánh đồng ngô giấu xác.

Mặc dù người đánh nhau với Chu Thắng Lợi không trực tiếp gây tử vong cho anh ta, nhưng Chu Thắng Lợi có thể vì lý do này mà ngã xuống, ngạt thở, cho nên người này là nhân tố quyết định.

Sau cuộc họp thảo luận, khoảng thời gian đó là tiết tự học vào buổi tối của trường trung học Văn Đồng. Có người cho ý kiến, có lẽ nào học sinh tan học trên đường về nhà phát sinh mâu thuẫn với Chu Thắng Lợi.

Do đó, cảnh sát hình sự đã đến trường để điều tra những học sinh đi qua đoạn đường này vào đêm xảy ra vụ án. Theo đặc điểm mà bác sĩ Triệu cung cấp, họ đã tìm thấy bảy nam sinh cao trên 1m75.

Bảy nam sinh được đưa đến phòng họp của trường. Trong đó có một cậu học sinh da trắng gầy gò với ánh mắt phân tán và biểu cảm không tự nhiên. Khi điều tra viên đề nghị đưa Trình Chí Kiệt về để hỏi chuyện, cô giáo tỏ ra rất bất ngờ và hoài nghi, bởi Trình Chí Kiệt là một học sinh vô cùng ưu tú.

Xuất sắc không có nghĩa là bạn sẽ không mắc sai lầm. Chiều hôm đó, Trình Chí Kiệt thừa nhận cậu ta đã đánh nhau với một người say rượu vào tối đó.

Trình Chí Kiệt mồ côi cha từ nhỏ và lớn lên cùng mẹ. Để bù đắp tình cảm cho con nên người mẹ không đi bước nữa, dồn toàn bộ tâm huyết cho cậu ta. Trình Chí Kiệt cũng rất có ý thức cố gắng, thành tích học tập trước giờ luôn đứng nhất nhì.

Trình Chí Kiệt thật ra rất khổ tâm. Cậu ta giống như mẹ mình, vô cùng coi trọng kết quả học tập. Sợ rằng môn nào không thi tốt, người mẹ sẽ đau lòng.

Trong thời gian đó, điểm số của Trình Chí Kiệt có phần biến động. Kỳ thi vừa rồi không mấy lý tưởng, cậu ta chịu rất nhiều áp lực tâm lý nên luôn nghĩ cách giải thích cho mẹ hiểu.

Tối hôm đó, vì thầy giáo đến muộn nên lớp của Trình Chí Kiệt đã tan học trễ hơn thường lệ. Sau tiết tự học buổi tối, cậu ta là học sinh cuối cùng rời khỏi lớp. Trên đường đạp xe về nhà, Trình Chí Kiệt có chút lơ đãng, trong đầu quần quanh nghĩ về thành tích trong kỳ thi. Khi đi qua đoạn đường đó, cậu ta va chạm với một người cũng đi xe đạp.

Cả hai đều ngã xuống, Trình Chí Kiệt nhận ngay một cú tát vào mặt khi lồm cồm bò dậy và bị túm lấy cổ áo, một mùi rượu phả ra.

Trình Chí Kiệt chưa bao giờ trải qua hoàn cảnh này, toàn thân run lên vì tức giận. Cậu ta muốn giật tay người đàn ông ra, nhưng không ngờ ông ta thô bạo ngang ngược, kiêu gì cũng không buông.

“Lúc đó cháu rất tức giận và dùng sức đẩy mạnh ông ta ra.” Trình Chí Kiệt nói sau khi đẩy người đàn ông say rượu, cậu ta nhanh chóng đạp xe về nhà, còn về sự việc sau đó như thế nào thì không rõ.

Cảnh sát thẩm vấn cảm thấy Trình Chí Kiệt có vẻ không giống như đang nói dối. Lẽ nào còn có một người khác phát sinh mâu thuẫn với Chu Thắng Lợi?

Vào thời điểm mấu chốt, bác sĩ Triệu đã làm tốt vai trò của mình. Ông đã đến phòng thẩm vấn vào ngày hôm đó và tiến hành kiểm tra cơ thể của Trình Chí Kiệt.

Khuôn mặt và thái dương bên trái của Trình Chí Kiệt hơi sưng, mũi hơi vẹo, các khớp xương trên ngón tay cũng chính ở vị trí nắm đấm súng tấy, một số chỗ đóng vảy, chứng minh cậu ta đã từng dùng nắm đấm tác động lên vật thể khác.

Bác sĩ Triệu phán đoán, mức độ xô xát giữa Trình Chí Kiệt và người đàn ông say rượu đêm đó đi xa hơn so với lời khai của cậu ta.

Trong lần thẩm vấn thứ hai, Trình Chí Kiệt lại thay đổi lời khai. Cậu ta nói rằng đã đẩy mạnh và người đàn ông say rượu ngã xuống đất. Điều này có thể giải thích cho vết thương sau đầu của Chu Thắng

Lợi. Nhưng bác sĩ Triệu lắc đầu sau khi biết tình hình cuộc thăm vấn: “Phải tiếp tục tra hỏi.”

Mặc dù Trình Chí Kiệt rất thông minh nhưng vẫn chỉ là một cậu học sinh chưa trải sự đời, không chống đỡ được bao lâu đã khai toàn bộ.

Trong quá trình cả hai giằng co vào đêm hôm đó, Chu Thắng Lợi thốt lên một câu: “Thằng chó đẻ!” Trình Chí Kiệt khi ấy cảm thấy tai mình ù đi, cơn tức giận bùng phát và không kiềm chế thêm được nữa.

Người mẹ chính là giới hạn của cậu ta, kẻ say xin chọc đúng vào chỗ đó, cậu không thể nhân nhượng.

Dù cao hơn Chu Thắng Lợi nhưng Trình Chí Kiệt thân hình gầy gò nên không tạo được nhiều lợi thế. Trong quá trình đánh nhau cậu ta đã chịu nhiều cú đấm, đến nỗi chảy máu mũi. Thế nhưng cậu ta cũng chẳng quan tâm đến những đau đớn đó, trong đầu chỉ độc một suy nghĩ, chiến đấu lại hắn.

Đường không bằng phẳng, người đàn ông say rượu trượt chân ngã. Trình Chí Kiệt vẫn chưa hả giận liền bồi thêm nhiều cú đấm vào mặt hắn ta.

Chu Thắng Lợi nằm dưới đất thở hổn hển, trong miệng lẩm bẩm điều gì đó. Trình Chí Kiệt không nghe rõ, cậu ta dần dần bình tĩnh lại, sợ người đàn ông kia sẽ tiếp tục ngáng đường nên đạp xe một mạch về nhà.

Người mẹ ân cần hỏi Trình Chí Kiệt sao về nhà muộn như vậy. Cậu ta nói rằng không may bị ngã xe nên ngồi bên lề đường một lúc.

Tối đó, Trình Chí Kiệt nằm trên giường đến gần sáng mới mơ hồ chìm vào giấc ngủ. Cậu ta không biết rằng một người đi xe máy suýt nữa đã gánh tội thay.

Bác sĩ Triệu nói, sau khi vụ việc kết thúc, Trương Vĩ Đông đã mang cờ thi đua đến văn phòng tìm ông gửi lời cảm ơn sâu sắc và lời ra một

chiếc phong bì. Bác sĩ Triệu từ chối thì suýt chút nữa anh ta quỳ xuống lạy ông. Bác sĩ Triệu khó xử đành nhận lấy tờ thi đưa.

Vào một đêm mùa thu nguyệt hắc phong cao, ba người đàn ông xui xẻo tình cờ gặp nhau. Mỗi người đều có lý do riêng cho hành động của mình, nhưng cuối cùng là một mớ những sai lầm.

Trong cuộc sống không phải tất cả mọi thứ đều phụ thuộc vào định mệnh, con người có thể làm chủ số phận của mình, chỉ tiếc rằng đôi khi nó trở nên vô cùng khó khăn.

Trước đây, tôi đã từng nghe đến cái tên Trình Chí Kiệt và nhìn thấy những bức ảnh của cậu ta. Vào thời điểm đó, mỗi lớp trong trường đều có một bảng danh dự. Những học sinh đứng đầu toàn trường đều có mặt trên đó.

Anh cảnh sát năm đó họ Ngô, tính cách ngoài lạnh trong nóng, là một cao thủ phá án của Đội Cảnh sát hình sự. Tôi nghĩ chắc chắn bác sĩ Triệu không nói với anh ấy, cậu học sinh xuất hiện tại hiện trường năm đó chính là tôi.

Người kỹ thuật viên bảo tôi nhắc chân mang họ Vương, anh ấy dường như cũng không nhớ chuyện xảy ra năm đó. Đó là người tận tâm và có trách nhiệm trong công việc, đôi khi hay để ý chuyện vụn vặt nhưng bản chất con người tốt bụng.

Trong những năm tháng tiếp theo, tôi và bác sĩ Triệu đã trở thành cộng sự ăn ý. Tôi đã học được rất nhiều thứ từ ông và có cảm giác rằng, ông muốn giao sự nghiệp trong tay mình cho tôi.

Bác sĩ Triệu là người thầy đáng kính, tiếc rằng thời gian chúng tôi làm việc cùng nhau không được lâu dài. Tôi rất nhớ ông và sẽ luôn khắc ghi buổi chiều hôm ấy, nét mặt tươi cười, hiền hậu và dễ mến.

XẾP HÌNH XƯƠNG NGƯỜI: GIA ĐÌNH BA NGƯỜI CHẾT TRONG HANG TRÚ ẨN

VỤ ÁN

HỒ SƠ

SỐ 3

Để xác định tuổi qua giám định xương, người ta thường dùng răng hoặc bề mặt khớp mu.

Thông thường, mức độ mòn răng càng lớn thì độ tuổi càng cao. Hàm răng của bộ xương số 2 ở cấp độ 4, răng nanh đã mài mòn gần hết, ngà răng dần lộ ra ngoài, từ đó có thể suy đoán độ tuổi vào khoảng 38 tuổi.

Vào một ngày thứ ba đầu tháng Bảy, thời tiết nóng nực, tôi đi bộ từ nhà đến cơ quan, mồ hôi nhễ nhại.

Chưa đến tám giờ đã ngồi trước máy tính, sắp xếp hồ sơ tài liệu của những vụ án trong mấy ngày gần đây. Bác sĩ Khương đẩy cửa bước vào: “Tiểu Lưu, đi làm sớm thế à!”

“Ngoài trời oi bức lắm, đi sớm chút hăng còn mát mẻ.” Tôi đứng dậy chào bác sĩ Khương, “Sao hôm nay anh cũng đến sớm vậy?”

Bác sĩ Khương quay ra rót tách trà, người tò ra hơi nóng hầm hập: “Tiểu Lô từ đồn công an Sùng Sơn sáng sớm đã gọi điện cho tôi, nói trên núi có người tìm thấy một khúc xương, nhờ chúng ta tới xem xem sao.”

“Tôi sẽ gọi Lý Tranh đi cùng, nhân tiện cơ hội này xem cô ấy có thực sự đảm nhận được công việc pháp y hay không.” Bác sĩ Khương cười nói, “Nhiệm vụ kiểm tra giao cho cậu nhé!”

Tôi không ngạc nhiên khi cơ quan có thêm một bác sĩ pháp y. Kể từ ngày bác sĩ Triệu ra đi, rõ ràng chúng tôi đều cảm thấy thiếu nhân lực và làm việc phải giật gấu vá vai.

Nhưng không ngờ lãnh đạo lại bố trí cho chúng tôi một nữ bác sĩ pháp y. Mặc dù người ta nói “nam nữ phối hợp làm việc không biết mệt”, nhưng phụ nữ vẫn gặp nhiều bất tiện trong công việc này.

Tôi mang theo hộp dụng cụ khám nghiệm bước ra khỏi phòng thiết bị, đúng lúc Lý Tranh và bác sĩ Khương đón đầu. Cô có mái tóc ngắn ngang vai, gương mặt tỏa nắng và dáng vẻ hoạt bát.

“Anh Lưu, để tôi xách cho!” Tôi chưa kịp nói lời nào thì Lý Tranh đã kịp giật chiếc hộp trên tay.

“Ôi, sao nặng thế!” Chiếc hộp nặng nhọc rơi thẳng xuống đất, Lý Tranh lè lưỡi, tỏ vẻ đáng thương.

Tôi xách hộp rảo bước ra ngoài, buông một câu lấp lửng: “Có một số công việc không thích hợp với phụ nữ.” Chỉ nghe thấy một tiếng “hử” phía sau lưng.

Khi bước ra khỏi văn phòng, chúng tôi thấy kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết Vương Mạnh và thực tập sinh Vương Oánh của Đại học Công an đã đợi sẵn trên xe.

Vừa đóng sập cửa, chiếc xe đã lao đi khiến lưng tôi tưởng chừng như dính liền vào lưng ghế. Trong cốp xe đằng sau có tiếng loảng xoảng.

Bác sĩ Khương nhíu mày: “Đừng có vội vàng, an toàn là trên hết!”

Vương Mạnh nhếch mép: “Sùng Sơn đâu có gần, tính ra phải giữa trưa mới đến nơi!”

“Trong cốp xe đựng gì vậy?” Tôi nhớ đến âm thanh kỳ lạ đằng sau cốp. “Tạm thời bí mật, đến lúc rồi cậu sẽ biết.” Vương Mạnh đắc ý cười khoái chí.

Kể ra Sùng Sơn đối với tôi rất quen thuộc. Khi còn bé tôi thường lên núi chơi, lúc đó tôi gọi nơi đây với cái tên “Trùng Sơn”. Đây là ngọn núi cao nhất ở địa phương, chiếm diện tích rộng, du lịch rất phát triển trong những năm gần đây.

Hồi còn nhỏ, tôi nghe ông nội kể lại rằng trong thời kỳ chiến tranh kháng Nhật, Bát Lộ Quân đã từng đào một hầm trú ẩn trong núi. Khi địch đến tàn sát, dân làng sẽ dẫn gia súc và mang lương thực ẩn náu trong hầm.

Sau một hồi lâu tròng trành trên con đường núi, cuối cùng chúng tôi cũng đến được Đồn cảnh sát Sùng Sơn. Nhân viên kỹ thuật Lôi

Thanh Minh nhiệt tình tiếp đón chúng tôi: “Cuối cùng thì các anh cũng đến rồi, Trưởng đồn Lý đang chờ các anh đó!”

Trưởng đồn Lý thân hình gầy gò nhưng rắn rỏi nhanh nhẹn chào hỏi, bắt tay từng người một: “Tôi kêu nhà bếp chuẩn bị thêm ít đồ ăn, ăn trưa xong hãy đến hiện trường.”

“Hai cô gái xinh đẹp đây là?” Trưởng đồn Lý ngáy người khi nhìn thấy Lý Tranh và Vương Oánh.

“Đây là bác sĩ pháp y mới Lý Tranh phòng Kỹ thuật chúng tôi và Tiểu Vương, thực tập sinh từ trường Đại học Công an.” Bác sĩ Khương giới thiệu, “Đây là Trưởng đồn Lý của Đồn công an Sùng Sơn.”

“Chào anh!” Lý Tranh và Vương Oánh mỉm cười, để lộ hai hàm răng trắng bóng.

“Qua bên này, mời các bạn vào văn phòng nghỉ ngơi, chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện!” Trưởng đồn Lý nhiệt tình mời chúng tôi vào văn phòng.

Lôi Thanh Minh rót trà và bung ra một đĩa dưa lê: “Nào, xin mời nếm thử dưa lê chúng tôi tự trồng, ngọt lắm đấy!” Vừa nói anh vừa dùng dao bổ đôi quả dưa, một mùi hương thơm phức tỏa ra.

Tôi không nhịn được mà cầm lấy một miếng dưa vào miệng. Những quả dưa lê đó thực sự rất ngon, nó mang mùi vị của tuổi thơ.

Lôi Thanh Minh lấy ra một cuốn sổ: “Mọi người cứ vừa ăn vừa nghe tôi báo cáo tóm tắt tình hình vụ án nhé!”

“Trông chúng ta có giống quần chúng vây quanh hóng chuyện không?” Lý Tranh chớp mắt, miệng cắn một miếng lê.

Mọi người đều ngạc nhiên và bật cười. Trong lòng tôi cảm thấy có chút khinh thường, ở nơi làm việc nghiêm túc, phát ngôn của nữ bác sĩ pháp y sinh năm 90 này thật tùy tiện.

Lôi Thanh Minh tóm tắt sự việc cho chúng tôi.

Vào lúc bảy giờ tối qua, Châu Sâm Quả đã gọi 110 báo công an, khai rằng khi anh ta và bạn gái đang thân mật trên bãi cỏ vắng vẻ ở khu thắng cảnh Sùng Sơn, người bạn gái đột nhiên hét lên.

Châu Sâm Quả nhìn theo hướng chỉ tay của bạn gái và phát hiện cách đó không xa có một ánh sáng màu xanh sẫm đang lập lòe phản chiếu.

Cả hai đều vô cùng kinh hãi, không quan tâm đến ánh sáng kia là gì, lập tức chạy xuống núi. Khi đi ngang qua cổng danh thắng, nhân viên bảo vệ đang làm nhiệm vụ nhận thấy hai người có vẻ bối rối nên bước tới chặn lại và hỏi han.

Sau khi nắm được tình hình, bảo vệ đã yêu cầu Châu Sâm Quả dẫn đường quay lại để kiểm tra. Ánh sáng phản chiếu đã biến mất, nhưng một khúc xương được tìm thấy cách hang trú ẩn không xa. Bảo vệ không dám bất cẩn, nhanh chóng yêu cầu Châu Sâm Quả báo công an.

Lôi Thanh Minh nói: “Tối hôm qua tôi tới hiện trường xem xét, đã sắp xếp cho trợ lý Tiểu Diên và nhân viên bảo vệ khu thắng cảnh canh giữ hiện trường. Ăn trưa xong chúng ta đi xem.”

Bữa trưa đơn giản nhưng rau xanh rất tươi ngon khiến ai cũng thích thú. Sau bữa ăn, chúng tôi theo Lôi Thanh Minh đến Khu thắng cảnh Sùng Sơn và đi bộ vào nơi phát hiện xương người.

“Khúc xương ở kia.” Khi Lôi Thanh Minh chỉ vào không trung, tôi nhìn thấy cửa hang quen thuộc, có hai người canh giữ ở đó.

Đeo găng tay vào, tôi nhặt khúc xương trên mặt đất lên xem xét “Bác sĩ pháp y xinh đẹp, qua kiểm tra khúc xương này đi.” Tôi đưa đến trước mặt Lý Tranh.

Lý Tranh sững sờ một hồi, tỏ ra không quen với danh hiệu “bác sĩ pháp y xinh đẹp”. Không thể phủ nhận nhan sắc của Lý Tranh, nhưng chưa chắc đã phù hợp với nghề pháp y.

Cô ngẩng đầu lên nói: “Cái này quá đơn giản, đây là một khúc xương dài.”

“Nói tiếp đi!” Tôi còn không buồn ngược nhìn.

“Có lẽ là xương chày.”

“Sao nữa?”

“Trên xương có hai lỗ thủng, hình như đã từng bị chó cắn, hơn nữa người này tương đối cao.”

“Cao bao nhiêu?”

“Điều đó sao tôi biết được? Một khúc xương mà nhìn ra chiều cao thì đúng là kỳ diệu quá rồi!”

Tôi mỉm cười: “Bác sĩ pháp y chân chính nào cũng làm được.”

Lý Tranh có chút tức tối: “Anh trai, tôi là người mới đến đây nhé, có ai làm khó người ta như anh không? Không biết thì có thể học mà!”

Coi như tôi đã hiểu, bà cô này trình độ trung bình, tính khí còn nóng nảy. Tôi quyết định lát nữa sẽ dạy cho cô “một bài học”.

Nói thật lòng, cô ấy có thể nhìn ra đây là xương chày đồng thời đoán người cao, chứng tỏ kiến thức cơ bản cũng không đến nỗi nào; phát hiện trên xương có hai lỗ thủng để phỏng đoán người này đã từng bị chó cắn, chứng tỏ khả năng suy luận và quan sát cũng không tồi.

Năm ấy khi tôi mới bước vào nghề cũng bị các thầy kiểm tra như vậy. May thay tôi học chuyên ngành pháp y, thể hiện cũng không quá lúng túng.

Tôi nhìn thấy bác sĩ Khương gật đầu, dường như cũng khá hài lòng với sự thể hiện của Lý Tranh. Trên khúc xương này quả thật có hai lỗ thủng. Ngoài yếu tố con người, e rằng chỉ có thể do chó răng nanh hoặc các loài thú dữ khác gây ra.

Chúng tôi tới cửa hang, đi sâu vào trong thì không còn đường nữa. Một hàng rào sắt chắn ngay trước mặt và có một ổ khóa rất lớn trên đó.

Qua hàng rào sắt, chỉ có thể nhìn thấy trong hang tối đen như mực. “Bên trong vẫn còn một khúc xương!” Lý Tranh đột nhiên hét lên. Tôi nhìn sâu vào trong nhưng chẳng thấy gì cả.

“Không tin thì soi đèn pin đi!” Lý Tranh cười, vẻ đầy tự tin và đắc ý. Vương Mãnh bật đèn khảo sát hiện trường soi vào bên trong, quả nhiên có một khúc xương cách cửa hang hơn 10 mét.

Mọi người đều có chút kinh ngạc.

“Haiz, thị lực tốt bẩm sinh rồi, chẳng còn cách nào khác.” Lý Tranh dương dương tự đắc.

Mọi người đều im lặng, nhưng tôi thầm nghĩ, con người có hai loại tế bào thị giác: tế bào que và tế bào nón, lần lượt xác định khả năng thị lực ban ngày và ban đêm. Có một loại bệnh “quáng gà” do thiếu tế bào nón nên vào ban đêm hoặc khi thiếu ánh sáng, thị lực sẽ giảm mạnh. Mà khả năng quan sát sự vật trong bóng tối của Lý Tranh hơi phô trương lên quá rồi, cứ như là tài năng tiềm ẩn không bằng.

“Tôi đã hỏi nhân viên tại khu danh thắng, họ cho biết hàng rào này luôn được khóa từ khi danh lam thắng cảnh được xây dựng vào năm trước để ngăn du khách bước vào xảy ra sự cố.” Lôi Thanh Minh đứng cạnh nói.

Bác sĩ Khương nhíu mày: “Xem ra chúng ta phải vào bên trong xem xét kỹ hơn.”

Sau khi nhân viên bảo vệ khu danh thắng mở ổ khóa trên hàng rào, anh ta từ chối dẫn đường cho chúng tôi: “Tôi chẳng dám vào đâu, chẳng may có ma quỷ gì đó thì biết làm sao. Hơn nữa tôi cũng chẳng biết đường đi bên trong như thế nào!”

“Mọi người đi theo tôi. Tôi đã từng đến cái hang này nhiều lần khi còn nhỏ.” Nói xong, tôi cảm thấy mọi ánh mắt ngạc nhiên đang đổ dồn về phía mình.

Một lát sau, chúng tôi xuyên qua hàng rào sắt đi vào bên trong hang. Từ ánh nắng chói chang gay gắt ở bên ngoài bước vào trong hang không khí mát lạnh, lông tơ trên người bỗng nhiên dựng đứng.

Sáu người chúng tôi xếp thành hàng. Tôi ở phía trước dẫn đường, Lôi Thanh Minh và Vương Mãnh theo sát phía sau, tiếp đến là Lý Tranh và Vương Oánh, bác sĩ Khương đi cuối cùng.

Ban đầu vẫn còn nhìn thấy đường đi, bốn bề tường đá bao quanh, dưới chân có rất nhiều đá dăm. Đi thêm độ hơn chục bước nữa thì trước mắt bao phủ một màn đen tối.

Khi chúng tôi bật đèn cùng lúc, hang động ngay lập tức được chiếu sáng như ban ngày. Vương Mãnh đã mang theo ba chiếc đèn khảo sát hiện trường và bốn đèn pin chuyên dụng.

Chúng tôi tới trước khúc xương mà Lý Tranh đã phát hiện, nó ngắn hơn nhiều so với khúc xương ngoài cửa động.

Bác sĩ Khương nói với Vương Oánh: “Chúng ta hãy đánh số ký hiệu, bên ngoài cửa động là khúc xương số 1, còn đây là khúc xương số 2. Cô chịu trách nhiệm ghi chép và phác họa lại hiện trường.” Vương Oánh gật đầu.

Dựa vào trí nhớ trước đây, tôi dẫn mọi người đi chậm rãi trong hang và dừng lại ở một ngã ba. Vị trí này hơi khác so với những gì trong ký ức của tôi. Con đường phía trước và bên phải đều thông nhưng con đường ở bên trái bị nhiều tảng đá chặn đứng.

Sau khi trao đổi cân nhắc, chúng tôi quyết định đi thẳng trước, đợi lát nữa quay lại kiểm tra bên phải. Không khí nồng nặc mùi phân và nước tiểu, có lẽ là chất thải của loài động vật nào đó.

“Mọi người để ý dưới chân, sơ suất một tí thôi là giảm phải phân đấy nhé.” Tôi đùa vui một chút để xoa dịu không khí căng thẳng.

Lý Tranh bỗng nhiên thở ra một câu làm mọi người cười âm lên: “Có trúng số độc đắc thì anh Lưu phía trước may mắn đầu tiên.”

Phía trước đột nhiên vọng lại một âm thanh kỳ lạ, ngay sau đó một vật thể đen sì lao về phía chúng tôi.

Vương Oánh sợ hãi hét lên, tôi cũng hết hồn hết vía, đợi cho đến khi nhìn rõ đám đen đó tâm trạng mới bớt lo lắng.

“Đừng sợ, dơ đấy.” Lôi Thanh Minh nói, “Chắc chắn vừa rồi chúng ta đã kinh động đến chúng.” Bầy dơi đó gào rít bay qua đỉnh đầu chúng tôi và hướng ra ngoài cửa động.

Sau khi bị dọa cho một trận, tốc độ của mọi người chậm lại đáng kể. Mỗi bước đều cẩn thận quan sát tứ phía và mặt đất xung quanh. Sỏi đá dưới chân chúng tôi dần dần lên và con đường trở nên trắc trở khó đi hơn.

Bỗng lại xuất hiện âm thanh lạ khác, tôi bật sáng đèn khảo sát trên tay thì thấy trước mặt xuất hiện năm sáu đốm sáng, những đốm sáng đó chập chờn trong bóng tối.

“Đó là triết Siberia¹!” Lý Tranh nói, “Không ngờ lại có một gia đình triết sống trong hang trú ẩn, trông đáng yêu quá!”

Cô vừa dứt lời thì những “đốm sáng” nhanh chóng di chuyển về phía xa. Ánh đèn của chúng tôi lướt qua bộ lông vàng và chiếc đuôi dài mượt mà, trong nháy mắt đã biến mất vào bóng tối.

Tôi nhận ra đó thực sự là triết Siberia: “Cũng được đấy nhỉ, hẳn là cô nhận ra con triết, với đứa trẻ thành phố cũng không dễ dàng gì.”

“Hứ, tôi hiểu biết rất rộng đấy nhé!”

¹ Triết Siberia là một loài động vật có vú trong họ Chồn, bộ Ăn thịt.

Đi được hơn chục mét nữa, chúng tôi đến một nơi vắng vẻ, giống như một căn mật thất, trên tường có một vài dấu vết ám khói.

“Nhìn kia, kia là cái gì?” Vương Mạnh hét to phía sau, ánh đèn quét qua mặt đất soi vào một vật thể có màu vàng nâu.

Lại gần kiểm tra, lại một khúc xương nữa giống với khúc xương dài đã phát hiện trước đó.

“Bên kia cũng có!” Lý Tranh chỉ vào một góc, tôi quay đầu nhìn lại thấy vài mảnh xương rơi vãi.

Bác sĩ Khương nói: “Xem ra khúc xương số 1 đến từ cái hang này. Mọi người lục soát kỹ lưỡng, xem xem trong cái hang này rốt cuộc có bao nhiêu xương!”

Chúng tôi tiếp tục tìm kiếm trong hang. Mỗi khi tìm thấy một mảnh xương, Vương Oánh đều đánh số, sau đó ghi chép lại vị trí phát hiện. Chúng tôi thu thập lại tất cả những mảnh xương được tìm thấy sau đó lần lượt đưa ra khỏi hang.

Mọi người đã dành cả một buổi chiều trong hang, lòng sục mọi góc ngách. Bầu trời bên ngoài dần dần tắt nắng, cuối cùng chúng tôi cũng đã hoàn thành cuộc tìm kiếm.

Nhìn tôi đang cặm cụi bày ra xếp lại đồng xương trong tay, Lý Tranh bước tới hỏi: “Anh Lưu, những kiểu thi thể phân hủy hoàn toàn thành xương trắng thế này thường mất rất nhiều thời gian mới có thể hình thành phải không?”

“Ít nhất phải trên một năm, cũng còn phải xem điều kiện môi trường xung quanh, cùng các yếu tố nhiệt độ và độ ẩm.” Tôi nói.

Từ ngày bắt tay vào công việc cho đến nay, tôi đã tiếp xúc với vô vàn thi thể, nhưng rất ít gặp phải những trường hợp thi thể phân hủy hoàn toàn như thế này.

“Tìm thấy tất cả bao nhiêu mảnh xương?” Bác sĩ Khương hỏi Vương Oánh.

“Tôi đã đánh số rồi, tất cả có 630 mảnh.” Vương Oánh nghiêm túc trả lời.

“Lý Tranh, cô phân tích xem số xương này của bao nhiêu người?” Lần này đến lượt bác sĩ Khương ra đề.

“Rất rõ ràng là của ba người, chẳng phải có ba chiếc xương sọ hay sao?” Dễ dàng nhận thấy, Lý Tranh cho rằng đây không phải là một câu hỏi khó.

“Tiểu Lưu, cậu nói xem.” Tôi biết bác sĩ Khương đang muốn tôi dạy cho Lý Tranh “một bài học”.

“Nói cũng có lý, cách của cô rất đơn giản và trực tiếp, ngần nào xương sọ thì có ngần ấy người” Tôi nhìn thấy Lý Tranh nhếch mép.

Nhưng tôi tiếp tục: “Những mảnh xương này nếu như đều của người lớn, thì ít nhất phải có bốn người chết. Vì số lượng xương của người trưởng thành là 206, nên tổng số xương của ba người trưởng thành là 618 và chúng ta đã tìm thấy tổng số 630 xương.”

Tôi chỉ vào một hộp sọ: “Hộp sọ này rất nhỏ, rõ ràng là của một đứa trẻ. Bên cạnh đó còn có một bộ phận xương vừa ngắn vừa mảnh, có lẽ cũng của đứa trẻ này. Số lượng xương của trẻ em là 217 hoặc 218, như vậy tổng số 630 có vẻ hợp lý. Vì vậy, kết luận của tôi cũng giống của Lý Tranh, chúng đến từ ba người khác nhau, hai người lớn và một trẻ em.”

Lý Tranh thở phào nhẹ nhõm: “Thấy chưa, tôi nói có sai đâu!”

Tôi lắc đầu: “Còn một khả năng, có những mảnh xương không ở trong hang, mà lưu lạc ra ngoài giống như khúc xương ở cửa hang. Cho nên kết luận vẫn là ít nhất phải có bốn người chết.”

Lý Tranh có phần chưa phục, mở miệng định phản bác nhưng lại thôi.

Bác sĩ Khương ngồi xổm xuống đất: “Trước tiên chúng ta hãy xác định xem chỗ xương này thuộc về ai, rồi sau đó khẳng định đến số lượng người chết. Khối lượng công việc rất nhiều và mọi người nên chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chiến kéo dài.”

“Thú vị thật đấy, đây chẳng phải trò chơi ghép hình xương người hay sao!” Lý Tranh lại kích động, cô vỗ tay thích thú, dáng vẻ nóng lòng muốn thử.

Thao tác thực tế khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng. Bởi vì một số xương rất giống nhau, chúng tôi chỉ có thể xếp đi xếp lại để xác định mảnh nào phù hợp nhất.

Nó giống như việc xếp hàng trăm mảnh của một trò chơi ghép hình, không chỉ thử thách khả năng tư duy không gian mà còn cả trình độ giải phẫu của chúng tôi.

May mắn thay, độ dài ngắn, lớn nhỏ hay dày mỏng của xương đều có những quy luật nhất định. Chỉ cần xác định được phần xương nào là có thể đặt vào vị trí tương ứng, sau đó điều chỉnh theo sự khác biệt của từng nạn nhân.

Cuối cùng, chúng tôi đã dành hai giờ đồng hồ để xếp ba bộ xương. Chúng được đánh số từ 1 đến 3, trong đó bộ xương số 1 cao to nhất rồi đến số 2 và cuối cùng số 3 thấp bé nhất.

Sau khi xếp hình xương người xong thì vấn đề xuất hiện. Bất ngờ thừa ra một mảnh xương số “304”. Đó là một mảnh xương không hoàn chỉnh.

“Sao lại thế được nhỉ, chẳng lẽ trong ba bộ xương có một bộ thiếu mảnh?” Lý Tranh nhíu mày.

Bác sĩ Khương lắc đầu: “Tôi đã kiểm tra rất nhiều lần rồi, ba bộ xương đều đã hoàn chỉnh. Cũng có nghĩa là mảnh xương số 304 không thuộc về một trong ba con người này.”

Ca này khó rồi đây. Về lý mọi người đều biết rõ, thiếu một vài mảnh xương thì có thể hiểu được, nhưng thừa ra một mảnh thì phải tính lại số người từ đầu.

“Đừng để tâm đến mảnh xương 304 đó nữa. Bước đầu tiến hành khám nghiệm trước ba bộ xương kia đi, mọi người tập trung ánh sáng lại đây.” Bác sĩ Khương ra mệnh lệnh. Công việc khám nghiệm của chúng tôi bắt đầu.

Khám nghiệm bộ xương trông có vẻ đơn giản hơn khám nghiệm tử thi, nhưng khi thực hiện lại vô cùng hóc búa.

Đầu tiên, thi thể đã phân hủy hoàn toàn thành xương trắng. Hầu như tất cả các đặc điểm ngoại hình đã biến mất, và việc xác định danh tính rất khó khăn.

Thứ hai, sự biến mất của lớp da và mô dưới da đồng nghĩa với việc mọi tổn thương trên bề mặt cơ thể đã biến mất. Chỉ cần xương không bị tổn hại, thì các dấu vết tổn thương khác đã bị xóa sổ. Việc phán đoán nguyên nhân tử vong và công cụ gây án là một thách thức vô cùng lớn.

Bác sĩ Khương trầm tư một lát: “Thế này đi, tôi và bác sĩ Lưu sẽ khám nghiệm bộ xương số 1 và số 2; Lý Tranh đi xem bộ xương số 3, đợi chúng tôi kết thúc khám nghiệm sẽ cùng nhau trao đổi.”

Đề nghị này nằm ngoài dự đoán của tôi. Bác sĩ Khương đã lão luyện trong nghề, kinh nghiệm dày mình khỏi phải bàn. Còn tôi với vai trò bác sĩ pháp y xuất thân bài bản hoàn toàn có đầy đủ khả năng một mình thao tác.

Tôi thoáng liếc mắt nhìn Lý Tranh, trông cô có vẻ không phục, chẳng nói lời nào mà bước thẳng đến bộ xương số 3, làm ra vẻ bắt đầu quan sát.

Có hai mục đích chính của việc khám nghiệm xương: một là để suy đoán danh tính của nạn nhân, hai là để tìm ra nguyên nhân tử vong.

Tôi bước tới bộ xương số 2. Đầu tiên xem qua hộp sọ, bề mặt của hộp sọ này tròn và nhẵn, trên đỉnh có một lỗ tròn đường kính khoảng 4 centimet. Thông thường mà nói đây chính là vết thương chí mạng.

Độ nhô của vòm chân mày không rõ ràng, gò má thấp và xương chũm nhỏ. Xem tới đây cơ bản tôi đã xác định được chủ nhân của bộ xương này là một người phụ nữ.

Để kiểm tra lại quan điểm của mình, tôi đã thử nghiệm lại khung xương chậu. Khung xương chậu mỏng manh hơn và các mô cơ không rõ ràng. Lỗ vào của khung chậu có hình bầu dục, lỗ ra rộng hơn, xương mu hình chữ “U”, rãnh thần kinh tọa rộng và nông hơn, bộ phận khớp mu tương tự hình vuông.

Bất luận hộp sọ hay xương chậu đều cho thấy những đặc điểm rõ ràng của nữ giới. Không còn nghi ngờ gì nữa bộ xương số 2 là phụ nữ.

Việc xác định giới tính chủ yếu dựa vào xương chậu, hộp sọ và xương hàm dưới. Trong khi xương đốt sống, xương ức và xương tứ chi là tư liệu tham khảo hỗ trợ cho việc giám định.

Sự khác biệt về giới tính của xương chậu rõ ràng nhất. Xương chậu của nam và nữ rất khác nhau về hình dạng, có nhiều bộ phận để xác định giới tính. Trong tình trạng thiếu xương chậu và xương mặt, còn có thể dựa vào xương hàm dưới để tiến hành giám định.

Tỷ lệ giám định lên tới 90% khi dựa vào xương chậu và xương mặt. Nếu kết hợp với các xương bộ phận khác thì tỷ lệ chính xác có thể lên tới 95%.

Đầu tiên xác định giới tính, sau đó xem độ tuổi. Để xác định tuổi qua giám định xương, người ta thường dùng răng hoặc bề mặt khớp mu. Thông thường, mức độ mòn răng càng lớn thì độ tuổi càng cao. Tuy nhiên, điều kiện này ảnh hưởng rất nhiều bởi thói quen ăn uống, cho nên dựa vào bề mặt khớp mu để suy đoán độ tuổi sẽ chính xác

hơn. Nó sẽ tăng trưởng theo độ tuổi và thể hiện sự khác biệt về hình thái bên ngoài.

Đầu tiên, tôi giám định mức độ mòn răng của bộ xương số 2, sau đó dựa vào “Phương pháp phán đoán phân loại chín cấp độ” để giám định tuổi.

Hàm răng của bộ xương số 2 ở cấp độ 4, răng nanh đã mài mòn gần hết, ngà răng dần lộ ra ngoài, từ đó có thể suy đoán độ tuổi vào khoảng 38 tuổi.

Trong quá trình khám răng, có một phát hiện bất ngờ rằng nạn nhân có một chiếc răng giả, hơn nữa là một chiếc răng vàng phản chiếu lấp lánh dưới ánh đèn.

Quan sát mặt bề mặt khớp mu cho thấy mặt liên kết bằng phẳng, mỗi liên kết được hình thành, góc dưới rất rõ ràng. Bề mặt chéo mở rộng lên trên đỉnh, từ thời kỳ này, mức độ lồi lõm của mặt liên kết khác nhau, độ tuổi ước tính từ 31 đến 34 tuổi.

Thông qua răng và bề mặt khớp mu có thể tiến hành tổng kết phân tích. Tôi suy đoán rằng nạn nhân khoảng 34 tuổi.

Suy đoán về chiều cao thường dựa vào xương tứ chi. Đối với ba bộ xương tương đối hoàn chỉnh này, không có kỹ thuật nào đoán định được chiều cao, mà chỉ cần thêm vào bình quân độ dày bàn chân và độ dày da đầu là được.

Tôi gọi Vương Oánh tới ghi chép: “Nạn nhân số 2, nữ giới, 34 tuổi, cao khoảng 1m65. Nguyên nhân tử vong do chấn thương sọ não, hung khí gây án là loại dụng cụ đầu tròn.”

Tôi ngẩng lên đã nhìn thấy bác sĩ Khương đang đứng sau lưng Lý Tranh. Giọng cô hơi nhỏ, có vẻ không được tự tin: “Nạn nhân số 3 là trẻ em, cao khoảng 1m40, hộp sọ có một lỗ thủng.”

Tôi vỗ tay: “Người đẹp pháp y giỏi đấy, cô có đoán ra độ tuổi và giới tính của nạn nhân không?”

“Phần này đoán thế nào, anh dạy tôi đi.” Lần này Lý Tranh lại rất khiêm tốn, có lẽ là cảm thấy thất bại sau bài kiểm tra ngày hôm nay.

“Nạn nhân số 3, bé trai khoảng 8 tuổi, chiều cao khoảng 1m40, nguyên nhân tử vong bước đầu xác định do chấn thương sọ não, hung khí gây án thuộc loại búa.” Tôi vừa nói vừa nhắc Vương Oánh ghi chép.

Bác sĩ Khương gật đầu: “Đặc trưng giới tính của những người chưa ở độ tuổi vị thành niên rất mơ hồ và khó giám định. Đừng nói người mới như Lý Tranh, đến cả nhiều bác sĩ pháp y dày dạn kinh nghiệm cũng chưa chắc có thể phán đoán chính xác.”

“Haha, vẫn là bác sĩ Khương công bằng khách quan.” Lý Tranh liếc nhìn tôi một cái, dường như lập tức lấy lại sự tự tin.

Bác sĩ Khương tiếp tục: “Nạn nhân số 1 là nam giới, độ tuổi vào khoảng 36 tuổi, chiều cao khoảng 1m75. Nguyên nhân tử vong cũng do chấn thương sọ não, hung khí gây án tương tự hai người còn lại. Xem ra đây giống như một gia đình ba thành viên, chết dưới tay cùng một người hoặc một nhóm nghi phạm.”

“Mọi người nghĩ thế nào về mảnh xương số 304 thừa ra này?” Bác sĩ Khương cuối cùng cũng nhắc đến mảnh xương khó nhằn đó, anh quay lại nhìn tôi và Lý Tranh.

Trước đó tôi đã từng quan sát kỹ, trong lòng cũng đã có phán đoán sơ bộ. “Khả năng rất lớn nó đến từ nghi phạm. Trước hết, mảnh xương này tương đối độc lập, nó không thuộc về các nạn nhân, cũng không tìm thấy bộ phận nào ăn khớp; thứ hai, mảnh xương này không hoàn chỉnh, không tự rụng như các mảnh xương khác.”

Tôi cầm mảnh xương số 304 lên, “Mọi người quan sát kỹ đoạn xương gãy này, ở đây có một vết lõm hình tròn hơi dẹt, rất có khả năng đã bị cắn đứt.”

Nhận định của tôi đã thu hút sự chú ý của Bác sĩ Khương, anh đón lấy mảnh xương và phân tích tỉ mỉ hơn: “Cắn đứt xương đốt ngón tay cần một hàm răng sắc nhọn và một lực tương đối lớn.”

Tôi trầm ngâm rồi lặng lẽ nhặt chiếc răng vàng rơi trên đất đã phát hiện trước đó, đặt vào lòng bàn tay: “Nạn nhân số 2 có một chiếc răng vàng, hơn nữa nó vừa hay là một chiếc răng nanh.”

Răng nanh là chiếc răng sắc nhất, nằm giữa răng cửa và răng hàm, hình chóp nón và thường dùng để xé các loại thịt.

Khi chúng tôi đặt chiếc răng vàng vào vị trí lõm của mảnh xương số 304, tất cả đều quá rõ ràng, bởi chúng hoàn toàn ăn khớp một cách đáng ngạc nhiên. Tuy có đôi chút khó tưởng tượng, nhưng khả năng đưa ra rất có lý.

Trời sắp tối, Lôi Thanh Minh mang tới rất nhiều túi nilon, bỏ từng bộ xương đã hoàn chỉnh vào từng bao khác nhau.

Chúng tôi thu giữ riêng chiếc răng vàng của nạn nhân số 2 và mảnh xương số 304, đặt vào túi đựng vật chứng.

Về đến Đồn công an, ăn qua loa một bữa tối đơn giản, chúng tôi đã thảo luận về vụ việc trong phòng họp và cơ bản đã xác định được hướng điều tra tiếp theo:

1. Xoay quanh gia đình ba người mất tích, đồng thời tiếp tục xác định danh tính nạn nhân qua đặc điểm chiếc răng vàng.
2. Điều tra tìm kiếm trong phạm vi quyền hạn những người cụt đốt ngón tay, nhất là thanh niên trai tráng.
3. Tìm kiếm búa sắt đầu tròn phù hợp với đặc điểm công cụ gây án.

Về chiếc răng vàng của nạn nhân số 2, bác sĩ Khương nêu ý kiến: “Theo sự hiểu biết của tôi thì hiện nay hình như rất ít người làm loại răng vàng này. Tôi nghĩ rằng có thể điều tra trong phạm vi bệnh viện

và phòng khám nha khoa, xem xem có ghi chép hoặc ấn tượng gì về chiếc răng này không.”

Tôi chợt nhớ mình có một cậu bạn học mở phòng khám nha khoa ở trong thành phố, liền nói: “Việc này giao cho tôi đi, ngày mai tôi tới một vài phòng khám nha khoa thăm dò xem.”

Trên đường Lý Tranh chẳng nói tiếng nào, không biết cô đang nghĩ gì. Về đến cơ quan, bác sĩ Khương gọi tôi vào văn phòng, để tôi trình bày quan điểm cá nhân về Lý Tranh.

“Anh cũng nhìn thấy rồi đấy. Lý Tranh có cái tính tiểu thư đồng đánh, hơn nữa chẳng khiêm tốn chút nào. Chắc có lẽ xem vài bộ phim truyền hình rồi muốn làm bác sĩ pháp y. Hôm khác đưa cô ta đến hiện trường phân hủy thối rửa để tận tay rửa sạch. Thế nào cũng thấy khó mà rút lui.”

Bác sĩ Khương im lặng trong giây lát: “Tôi cảm thấy sự thể hiện hôm nay của Lý Tranh cũng không tồi. Trước hết, cô ấy không sợ thi thể, cũng không ngại khó ngại khổ, phù hợp với yêu cầu cơ bản của một bác sĩ pháp y; thêm vào đó, sự nhiệt tình trong công việc cũng được đánh giá cao, có khả năng quan sát và phán đoán nhất định, thị lực lại tốt hơn người thường. Sau này cậu chiếu cố thêm cho cô ấy.”

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi mang chiếc răng vàng tới tìm cậu bạn học Doãn Trạch Thiên ở phòng khám nha khoa Tiểu Doãn. Cậu ấy cầm chiếc răng vàng lên và quan sát tỉ mỉ một hồi lâu: “Đây là loại răng có hàm lượng vàng rất cao, chế tác cũng rất tinh xảo, giá thành chắc không hề rẻ. Quan điểm thẩm mỹ của mọi người bây giờ cũng đã thay đổi, loại răng vàng này rất hiếm thấy.”

Từ chỗ Trạch Thiên tôi được biết thêm thông tin, có rất nhiều vật liệu để làm răng giả. Chẳng hạn như hợp kim Nichrome, hợp kim Titan, mạ vàng, hợp kim Cobalt chromium và thậm chí cả vàng Uranium. Tất nhiên, vật liệu lý tưởng nhất hiện nay là Zirconia.

Thực ra vàng là loại vật liệu lý tưởng để chế tạo răng giả. Không han gỉ, không có mùi lạ, khả năng tương thích với khoang miệng tốt. Tuy nhiên, nó không phù hợp với thẩm mỹ hiện nay nên sẽ chỉ có rất ít người lựa chọn làm răng vàng.

“Tiểu Thiên, cậu có biết còn bệnh viện hay phòng khám nào còn dịch vụ trồng răng vàng không?”

“Tớ nhớ ở phía Tây thành phố có một phòng khám nha khoa Lão Quách, chỗ anh ta chuyên trồng loại răng vàng này.”

Theo chỉ dẫn của Doãn Trạch Thiên tôi nhanh chóng tìm được phòng khám nha khoa của Lão Quách. Phòng khám nằm trong một mặt bằng vuông vức, phía trước còn có một khoảng sân.

Góc bàn làm việc của bác sĩ Quách đặt một tấm danh thiếp, bên trên có viết “Quách Bội Tùng – phòng khám nha khoa Lão Quách.”

Sau khi tôi giải thích mục đích tới đây, bác sĩ Quách cầm lấy chiếc răng xem xét: “Không sai, chiếc răng này chính là của chỗ chúng tôi.”

Tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, thế này chẳng phải đơn giản quá sao!

Dường như nhìn ra được nét hoài nghi của tôi, bác sĩ Quách chỉ vào chiếc răng vàng và nói: “Cậu nhìn kỹ đi, mặt trong chiếc răng này có một chữ cái ‘G’, phòng khám chúng tôi đặt hàng chế tác răng giả đều khắc chữ cái này lên trên.”

“Tất cả những chiếc răng vàng ở phòng khám các anh đều khắc chữ sao?”

“Trước kia khi anh trai tôi làm thì không có. Bốn năm trở lại đây khi tôi tiếp quản phòng khám này, răng vàng đều có khắc chữ cái, cũng coi như để xây dựng thương hiệu.”

“Anh có thể kiểm tra hồ sơ thông tin mấy năm gần đây không? Xem xem có người phụ nữ nào trạc ba mươi tuổi đến trồng răng nanh vàng không.”

Bác sĩ Quách chẩn chừ một lát: “Được rồi, chắc cũng không khó tìm. Vốn dĩ chẳng có mấy phụ nữ trồng răng vàng, lại còn ở vị trí răng nanh lại càng hiếm.”

Anh ta mở sổ ghi chép ra, bên trên dày đặc thông tin bệnh nhân. Anh ta chỉ vào một cái tên trong sổ và nói: “Người này tên Hồng Thúy, ba năm trước có tới trồng một chiếc răng vàng ở vị trí răng nanh.”

Tôi nhìn thấy dòng thông tin: Hồng Thúy, nữ, 33 tuổi, phố Thành Bắc khu Tây Hồ.

Ghi chép rất đơn giản, những phòng khám nhỏ kiểu này thường không lưu lại thông tin của bệnh nhân.

Tôi dường như đã nhìn thấy tia hy vọng. Độ tuổi của người tên Hồng Thúy này gần chính xác so với tuổi nạn nhân số 2, hơn nữa cái tên này không phổ biến, có lẽ cũng dễ tìm.

Tôi tìm trong hệ thống tổng cộng có hai nữ giới tên Hồng Thúy, trong đó có một người 25 tuổi, tình trạng là “bình thường”. Ngoài ra có một người ở độ tuổi 36. Chúng tôi hỏi thăm Đồn công an địa phương và được biết cô đã mất tích hơn hai năm nay.

Tôi biết, cô Hồng Thúy này có lẽ chính là người bị hại. Khi tới trồng răng ở phòng khám nha khoa Lão Quách cô 33 tuổi, một năm sau (cũng chính là hai năm trước) mất tích, khi ấy vừa hay 34 tuổi.

Đa phần, xác định được thân phận của nạn nhân thì vụ án cũng coi như đi được hơn nửa chặng đường. Vụ án này cũng không nằm ngoại lệ, những gì xảy ra tiếp theo khiến người ta có cảm giác như mọi thứ đến một cách ồ ạt.

Sau khi xác định được thân phận gia đình ba người nhà Hồng Thúy. Tôi và Vương Mạnh tới ngân hàng tra cứu tài khoản của nhà họ. Hơn 300 vạn đứng tên Hồng Thúy, cũng được xếp vào thành phần nhà có điều kiện.

Hai năm trước, chiếc thẻ ngân hàng đứng tên Hồng Thúy bị đề nghị chuyển đi 20 vạn, sau đó tiếp tục hao hụt thêm 30 vạn. Tôi hỏi nhân viên ngân hàng, được biết camera giám sát của ngân hàng nhiều nhất chỉ lưu được trong vòng ba tháng, thành ra tìm người qua camera không có cơ hội.

Nhưng xét từ góc độ khác mạnh mẽ này khẳng định động cơ giết người chiếm đoạt tài sản của nghi phạm và thời gian đại khái của vụ việc. Hơn nữa, thông qua thông tin dòng tiền của ngân hàng biết được, 30 vạn kia đã chảy vào một tài khoản dưới cái tên “Thạch Anh Hào”.

Khi tìm thấy Thạch Anh Hào, chúng tôi phát hiện anh ta mất một ngón trỏ, sống một cuộc sống nghèo đói điều đùng, không hề có tiền như trong tưởng tượng của chúng tôi.

Sau một đêm thẩm vấn bất ngờ, Thạch Anh Hào đã thú nhận tội ác của mình. Chúng tôi đã rất sốc khi biết về mối quan hệ của hắn ta với gia đình nạn nhân.

Thạch Anh Hào là em họ của Hồng Thúy, chơi bởi lâu lổ. Hồng Thúy nhiều lần giới thiệu công việc cho hắn ta, nhưng vì thói ăn không ngồi rồi, nên công việc nào cũng chẳng trụ được bao lâu. Chẳng những hắn không biết cố gắng mà còn oán trách chị họ không tìm được cho mình công việc vừa nhàn hạ vừa kiếm được nhiều tiền.

Thạch Anh Hào từng thua bạc trong một lần đánh bạc với người khác. Chủ nợ là một nhân vật trong xã hội đen đã nhiều lần tìm Thạch Anh Hào và dọa bẻ gãy chân nếu không trả lại tiền.

Biết chị họ mình dư dả, Thạch Anh Hào với lũ bạn cùng một giuộc bắt cóc cháu trai 8 tuổi. Để phòng cậu bé nhận ra mình, hắn ta che kín mặt suốt chặng đường và rất ít mở miệng.

Hắn giấu cháu trai trong hang trú ẩn trên núi Sùng Sơn, đồng thời sắp xếp để đồng phạm gọi điện cho Hồng Thúy, lệnh cho cô mang 20 vạn đến.

Còn khi ấy Thạch Anh Hào đang ở nhà Hồng Thúy, khẩn cầu chị họ giới thiệu cho mình một công việc. Thứ nhất là tạo chứng cứ ngoại phạm, thứ hai là tạo điều kiện thuận tiện cấu kết trong ngoài để âm mưu chiếm tài sản.

Ban đầu Hồng Thúy muốn báo cảnh sát nhưng Thạch Anh Hào đã lập tức ngăn lại. Để tránh cho đứa trẻ bị giết người diệt khẩu, nên cuối cùng cô đã không báo cảnh sát. Cô bảo Thạch Anh Hào đi cùng đến ngân hàng rút 20 vạn tiền mặt, hẳn ta nhân cơ hội đó trộm nhìn lướt qua mật khẩu thẻ ngân hàng.

Đóng gói tiền mặt vào túi, cả ba người đến hang trú ẩn ở núi Sùng Sơn theo yêu cầu của bọn bắt cóc. Mọi thứ diễn ra đúng như dự tính của Thạch Anh Hào, nhưng cuối cùng hẳn ta lại bị chính người cháu của mình nhận ra là một trong những kẻ bắt cóc.

Thì ra cậu bé đã quan sát thấy kẻ bắt cóc đeo mặt nạ có xăm chữ “Nhấn” trên cổ tay, trong lòng đã thầm ghi nhớ. Cậu bé rất vui mừng khi bố mẹ đến, nhưng bất ngờ nhìn thấy chữ trên cổ tay của cậu mình giống hệt với kẻ bắt cóc nên đã hét lên: “Trên cổ tay cậu có chữ, chính cậu bắt cóc con!”

Thấy sự việc bại lộ, Thạch Anh Hào định quay người bỏ chạy. Nhưng Hồng Thúy đã kịp tóm hẳn lại, buông lời mắng nhiếc. Trong quá trình giằng co, cô đã cắn vào ngón trỏ trái của hung thủ. Hẳn vùng tay phải tát mạnh vào mặt Hồng Thúy.

Người chồng và cậu con trai muốn lao lên cứu mẹ thì bị hai tên đồng phạm của Thạch Anh Hào giữ tay lại đằng sau, không thể cử động được.

Hồng Thúy càng lúc càng cắn mạnh, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, ngón trỏ trái của Thạch Anh Hào đã bị cắn đứt.

Vào thời điểm đó, một hàng rào đang được lắp đặt trong hang trú ẩn ở khu thắng cảnh Sùng Sơn. Tình cờ có một chiếc búa sắt do một

công nhân để lại ở cửa hang. Thạch Anh Hào điên cuồng như bị ma ám, cầm chiếc búa sắt đập vào Hồng Thúy.

Sau khi giết chị họ xong, hắn ta lúc này đã mất đi lý trí, dứt khoát đập chết luôn anh rể và người cháu của mình.

Hắn cùng đồng bọn kéo thi thể ba người vào sâu trong hang, phân chia tài sản cướp được rồi bỏ đi.

Thạch Anh Hào đã dùng thẻ ngân hàng trên người chị họ đến cây ATM gần đó rút hết 30 vạn nhân dân tệ còn lại trong thẻ. Anh ta rời quê đi tỉnh khác hơn một tháng và thấy tội ác của mình chưa bị bại lộ nên thần nhiên quay trở về.

Một phần tiền được dùng để trả nợ cờ bạc, phần còn lại hắn nhanh chóng tiêu xài hoang phí. Thạch Anh Hào quay trở lại sống một cuộc đời nghèo khó.

Chúng tôi liên tiếp bắt được hai đồng bọn của Thạch Anh Hào ở hai nơi khác nhau, lời khai của ba người đã ăn khớp.

Người em họ vô vọng này của Hồng Thúy luôn cho rằng “Tôi nghèo tôi có lý, bà giàu thì bà đáng đời!” Từng bước từ sự buông thả đến vực thẳm của tội lỗi, đạo diễn nên một tấn bi kịch của đời người.

Cho đến tận bây giờ tôi vẫn không rõ, tại sao khúc xương đó lại có thể chạy ra ngoài cửa hang. Ai ai cũng đoán rằng khả năng cao do những con triết hoặc các loài động vật khác tha ra ngoài. Thế nhưng sự thật thì không ai biết được. Tất cả đều giống như ý trời, khúc xương này bất ngờ phát ra “đốm lửa”, cố ý cho người ta phát hiện ra để mọi sự thật được phơi bày.

Lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó thoát. Thời gian trôi qua bao lâu, con người chạy đi bao xa, cuối cùng vẫn sẽ bị tìm ra mà thôi.

THI THỂ THIẾU NỮ KHÔNG LÀNH LẶN: KẺ THỦ ÁC BỈ ỒI LẤN TRỐN TRONG TRƯỜNG HỌC

VỤ ÁN

HỒ SƠ

SỐ 4

Bác sĩ Khương mua về một cái nồi, đổ đầy nước và đặt lên bếp điện, bỏ liên kết xương mu lấy được từ trên phần thân người vào nước.

Lý Tranh thì thăm to nhỏ: "Bác sĩ Khương đang làm gì vậy?"

Tôi nói: "Đây người ta gọi là hầm xương."

Sau khi đun sôi, các mô gắn liền với xương được loại bỏ, đặc điểm liên kết xương mu mới dần lộ ra.

Tại ngã ba cắt giữa khu Tây Hồ và huyện Bảo Sơn, có một con sông mang tên Bắc Lương. Con sông này chịu trách nhiệm cung cấp nước uống cho thành phố và tưới tiêu cho đất nông nghiệp xung quanh, là một trong những lưu vực sông chính của thành phố chúng tôi.

Ở phía thượng nguồn sông Bắc Lương có một nhánh sông, nó bắt nguồn từ thôn Sơn Lĩnh. Có một con đường nhỏ ở phía Nam của thôn và ao nhỏ cạnh đó là một trong những đầu nguồn của sông Bắc Lương.

Vào lúc này, toàn thể nhân viên của phòng Kỹ thuật hình sự chúng tôi đang đứng cạnh bờ ao. Có một chiếc túi nilon đen trôi lênh bênh dưới ao, nếu không nhìn kỹ còn tưởng rằng đó là một đám rong rêu.

Hai giờ trước, chúng tôi nhận được tin báo về việc một đứa trẻ ở thôn Sơn Lĩnh phát hiện ra chiếc túi nilon to bốc mùi hôi thối khi bắt cá trong ao. Sau khi trở về nhà, cháu nói với bố mẹ và họ đã báo lại với Bí thư Chi bộ thôn Lão Lý.

“Vương Mạnh, cậu vào trong làng kiểm cọc tre lại đây vớt cái túi nilon lên.” Trưởng phòng Vương vừa nói vừa đi lại cạnh bờ ao.

Lão Lý Bí thư Chi bộ thôn sắp xếp một người dân đưa Vương Mạnh vào làng. Một lúc sau, cậu ấy mang về một chiếc sào tre thật dài.

Cây sào tre vừa vịn chạm tới túi nylon đen. Vương Mãnh từng li từng tí khều chiếc túi nylon từ từ tiến vào bờ.

Khi gần tới bờ, tôi và hai kỹ thuật viên Vương Mãnh, Vương Lập Đông xắn quần lội xuống nước vớt chiếc túi nylon lên.

Chiếc túi nylon đen ngòm đọng những giọt vẫn đục nhơ nhớp, bốc mùi hôi thối. Dân làng xung quanh bắt ngờ lùi xa hơn chục mét.

“Bí thư Lý, bảo dân làng quay về nhà trước đi.” Đồn trưởng Trương của đồn công an nói với ông, “Tạm thời không có việc gì cần giúp đỡ.”

“Giải tán, giải tán thôi! Các cháu cũng sắp tan học rồi, mau về nhà nấu cơm đi.” Bí thư Lý hô to. Người dân lần lượt rời đi, một số vẫn không ngừng ngoái đầu nhìn lại.

Thích tò mò chuyện bao đồng là đặc tính của con người. Bất kể mọi lúc mọi nơi, chỉ cần có một người dừng lại, rất nhanh sau đó sẽ biến thành một đám người đứng xem. Về mặt này, tôi đã được trải nghiệm nhiều lần trong công việc.

Trước hết Vương Mãnh chụp ảnh túi nylon. Đây là một chiếc túi đựng rác, bên trên có vài vết rách, có thể nhìn thấy vật thể ẩn hiện trong túi có màu trắng xám.

Trưởng phòng Vương liếc mắt nhìn tôi: “Hiếu Huy, cậu sờ vào xem trong túi có phải thịt người không, là nam hay là nữ? Tôi muốn xem xem cậu học được bao nhiêu phần bản lĩnh của bác sĩ Khương.”

Lý Tranh tò mò hỏi: “Bác sĩ Khương giỏi thể cơ á, sao tôi chưa từng nghe nói nhỉ?”

“Bác sĩ pháp y khu Tây Hồ của chúng ta lợi hại lắm, từ từ rồi cô sẽ biết.” Nghe Trưởng phòng Vương nói vậy, tôi không nhịn được cười, nghĩ lại truyền thuyết thần thánh đó của bác sĩ Khương.

Nhiều năm trước có một thi thể không lành lặn. Sau khi bác sĩ Khương vớt được túi đựng các mảnh thi thể lên, Đại đội trưởng trêu

đùa: “Bác sĩ Khương, cậu giỏi giang như thế, có thể không cần nhìn mà biết được thi thể là nam hay nữ không?”

“Nam giới!” Bác sĩ Khương trả lời một cách dứt khoát. Mở túi ra xem quả nhiên là mảnh thi thể nam giới. Mọi người đều hết sức kinh ngạc, hình ảnh của bác sĩ Khương bỗng chốc đức cao vọng trọng hơn hẳn. Sau đấy nghe anh kể lại, khi vớt túi thi thể lên, vừa hay đụng trúng bộ phận sinh dục nam giới.

“Trường phòng Vương, cái này khó lắm đấy, phải sờ đúng chỗ mới được.” Tôi vừa nói vừa mở túi nilon ra, một miếng thịt xám trắng lộ ra trước mắt chúng tôi.

Tôi nhanh chóng đồ vật thể trong túi ra. Đó là phần thân người không có tứ chi cũng không có đầu. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một vụ án mạng, hơn nữa còn mang tính tiết giết người phân xác.

Không khí tại hiện trường bỗng trở nên căng thẳng. Lý Tranh và Vương Oánh há mồm trợn mắt. Trường phòng Vương lập tức gọi điện thoại. Ông vừa cúp máy liền thông báo: “Tôi đã báo cáo với lãnh đạo. Lãnh đạo yêu cầu chúng ta tiến hành khám nghiệm tử thi tại chỗ để tìm ra danh tính nạn nhân và nguyên nhân tử vong càng sớm càng tốt.”

Nhìn từ bên ngoài, phần cơ thể này của nữ giới.

Vương Mãnh ở bên cạnh nói chen một câu: “Xem ra, trước hết phải cân nhắc đến giết người vì tình, rất có thể do háo sắc nổi động cơ.”

Bác sĩ Khương lắc đầu: “Cũng chưa chắc! Giết người vì thù hay giết người vì tình thì đều có thể xuất hiện khả năng phân xác từng bộ phận, có điều kẻ phạm tội này chắc chắn là một tên biến thái.”

Loài ruồi vào mùa hè có khứu giác rất nhạy, chẳng mấy chốc đã có một đàn lớn tập trung lại, vo ve nhốn nháo đậu lên xác chết ngay khi có cơ hội.

Khẩu trang vốn dĩ không thể ngăn được mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, chỉ có tác dụng xoa dịu tinh thần. Mặt nạ phòng độc có thể ngăn chặn phần nào, nhưng đeo vào vô cùng oi bức nóng nực.

Đóng vai trò một bác sĩ pháp y cũng đã chinh chiến sa trường, sau một thời gian ở cạnh thi thể, các dây thần kinh khứu giác cũng bị tê liệt, tôi dần dần thích ứng với mùi này.

Tình cảnh của bác sĩ pháp y Lý Tranh có vẻ không mấy lạc quan. Mắt cô đỏ hoe, không biết là sắc mùi đến phát khóc hay thương cảm trong lòng. Thế nhưng cô vẫn đi theo chúng tôi, không rời nửa bước.

Lồng ngực và khoang bụng của nạn nhân đã được mở ra, không tìm thấy dấu vết gãy xương. Nội tạng đã phân hủy nhiều, không còn nhận dạng được nhiều dấu hiệu tử vong.

Trong dạ dày nạn nhân đầy chất lỏng dạng sền sệt, đã không thể nhận ra cụ thể là loại thực phẩm gì.

Như thường lệ, chúng tôi lấy mẫu dịch âm đạo. Bởi vì thi thể đã phân hủy, xét nghiệm máu chưa chắc đã ra kết quả DNA, cho nên tôi cố ý cắt ra một miếng sụn.

Để suy đoán độ tuổi chính xác của nạn nhân, chúng tôi lấy ra liên kết xương mu, chuẩn bị mang về tiến hành giám định nhân trắc học pháp y.

Sau khám nghiệm sơ bộ, Trưởng phòng Vương và bác sĩ Khương tập trung mọi người lại: “Theo kiểm tra bước đầu thì đây là một vụ án giết người phân xác. Nạn nhân nữ giới, chưa rõ độ tuổi và danh tính, chưa rõ nguyên nhân tử vong. Thời điểm tử vong có lẽ là sau bữa ăn khoảng hai tiếng, cách đây khoảng hai tuần.”

Vụ án này rất phức tạp, chưa xác định được danh tính nạn nhân và nguyên nhân tử vong nên rất khó điều tra phá án.

Ngay khi mọi người thu dọn đồ nghề chuẩn bị quay về, Trưởng phòng Vương nhận được một cuộc gọi, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Ông nhìn chúng tôi gượng cười: “Trước mắt mọi người chưa thể quay về cơ quan, ở thôn Triệu Gia cũng phát hiện một chiếc túi nilon màu đen.”

Thôn Triệu Gia cách thôn Sơn Lĩnh không xa, chúng tôi lái xe khoảng 10 phút đã đến nơi. Hiện trường này nằm ở bờ sông phía Bắc của thôn. Thượng nguồn của con sông là thôn Sơn Lĩnh.

Cùng một chiếc túi nilon đen giống nhau đựng các mảnh thi thể, nhưng số lượng và vị trí bộ phận cơ thể khác nhau.

Trong túi đổ ra được 8 mảnh thi thể. Bước đầu quan sát những bộ phận này thuộc về tử chi, lần lượt bị đứt đoạn ở các khớp khuỷu tay và khớp gối.

Tôi tiến hành đo lường và khám nghiệm từng bộ phận. Trực giác mách bảo tôi rằng những mảnh thi thể này và trước đó có thể của cùng một người; thế nhưng lý trí lên tiếng không thể loại trừ khả năng số người chết lên tới hai hoặc hơn hai người.

Trên đường về, trước hết chúng tôi đến Công an Thành phố gửi các mẫu sinh học tới phòng DNA để xét nghiệm. Bác sĩ Khương dặn dò kỹ lưỡng bác sĩ Từ của phòng DNA, vụ án này tương đối nan giải, hy vọng sớm nhận được kết quả một cách nhanh nhất.

Về đến văn phòng, chẳng ai còn để tâm đến bữa trưa. Bác sĩ Khương mua về một cái nồi, đổ đầy nước và đặt lên bếp điện, bỏ liên kết xương mu lấy được từ trên phần thân người vào nước.

Lý Tranh kéo tôi sang một bên, thì thầm to nhỏ: “Bác sĩ Khương đang làm gì vậy, không phải là định nấu canh đấy chứ?”

“Trí tưởng tượng phong phú quá đấy!” Lời của cô suýt nữa làm tôi bật cười, “Cũng gần giống hầm canh, đây người ta gọi là hầm xương.”

Tôi giải thích với Lý Tranh, sau khi đun sôi, các mô gắn liền với xương được loại bỏ, đặc điểm liên kết xương mu mới dần được lộ ra.

Liên kết xương mu nằm ngay mặt trước xương chậu và có thể dựa vào đặc điểm của nó để suy đoán ra độ tuổi của một người.

Chẳng bao lâu, phòng thí nghiệm bốc khói nghi ngút, và một mùi hôi thối bao trùm. Tôi cảm thấy cồn cào trong bụng và buồn nôn kinh khủng.

Tôi mau chóng mở quạt thông gió hút mùi của phòng thí nghiệm, tiện tay mở luôn cửa sổ, mùi hôi thối bắt đầu tản ra bớt.

Luộc xương cần rất nhiều thời gian. Chúng tôi thay nhau đi ăn cơm, người ở lại canh chừng đổ thêm nước thường xuyên. Tôi đã quên mất trưa hôm đó mình ăn gì, tóm lại chỉ nhớ rằng rất khó nuốt.

Chập tối, bác sĩ Từ gọi điện đến báo rằng đã có kết quả xét nghiệm DNA, tất cả các bộ phận cơ thể đều thuộc về cùng một người phụ nữ.

Bên ngoài trời đã nhá nhem, bác sĩ Khương nhìn đồng hồ: “Cũng gần được rồi, tắt bếp đi.” Bác sĩ Khương lấy liên kết xương mu ra, dùng kẹp loại bớt những phần mô còn lại.

Chúng tôi đứng xung quanh quan sát cẩn thận. Tôi lấy bút và giấy ghi chép những đặc điểm mấu chốt của liên kết xương mu này.

“Hiếu Huy, đã tính ra được chưa?” Bác sĩ Khương hỏi, “Nạn nhân này có vẻ độ tuổi không quá cao.”

“Dạ đúng, khoảng 15 tuổi!” Khi tôi nói ra con số đó, Lý Tranh ngạc nhiên kêu lên. Tôi cười thầm trong bụng.

Bác sĩ Khương gật đầu: “Còn chiều cao?”

Tôi đặt chiếc bút trong tay xuống: “Dựa vào ước lượng độ dài xương đùi trước đó, ước tính nạn nhân cao 1m55!”

Bác sĩ Khương mời chúng tôi cùng đi ăn đêm, gọi món đều rất thanh đạm.

Về đến cơ quan, tôi nhìn thấy một tờ thông báo tại phòng thư ký gửi cho các cơ quan công an quận huyện địa phương phối hợp điều tra.

“Ngày mừng 9 tháng 6, tại một con sông ở thôn Sơn Lĩnh và thôn Triệu Gia thuộc khu vực quản lý của chúng ta có phát hiện một thi thể nữ giới. Chiều cao khoảng 1m55, độ tuổi khoảng 15 tuổi. Để nhanh chóng điều tra nguồn gốc thi thể, đề nghị tất cả các đơn vị điều tra những người mất tích có đủ các đặc điểm trên trong phạm vi quyền hạn của mình. Nếu có manh mối xin liên hệ với Trưởng phòng Vương...”

Nhìn thấy vài chữ “người mất tích”, tôi vỗ tay lên trán và chợt nhớ ra mình phụ trách việc nhập thông tin của “hai hệ thống” ở khu Tây Hồ.

Trong thời gian đó, Công an tỉnh mới bắt đầu xúc tiến “hai hệ thống”. Bất cứ khi nào gặp phải thi thể không rõ danh tính, thông tin được nhập vào “Hệ thống thi thể chưa rõ danh tính”; đối với những người báo mất tích tại đồn công an, thông tin được tổng hợp vào “Hệ thống người mất tích bị nghi ngờ là nạn nhân”.

Hai hệ thống này không hề độc lập, chúng có thể liên kết đối chiếu. Bất kể là báo cáo mất tích hay phát hiện thi thể chưa rõ danh tính, đều có thể so sánh với hệ thống còn lại.

Giả dụ thông tin đối chiếu thành công, thì có thể xác định danh tính thi thể vô danh hoặc vị trí của người mất tích.

Tôi lập tức chạy về văn phòng và mở máy tính, nhập thông tin thi thể nữ giới vô danh vào “hệ thống thi thể chưa rõ danh tính”.

Nhập thông tin DNA vào và tiến hành đối chiếu với hệ thống người mất tích, nhưng không khớp với thông tin nào. Trong trường hợp này có hai khả năng, thứ nhất là người nhà nạn nhân không báo án, thứ hai là Đồn công an không thu thập đủ thông tin DNA của người nhà nạn nhân.

“Hai hệ thống” mới bắt đầu đi vào hoạt động, một số Đồn công an chưa báo cáo kịp thời, thông tin chưa quy chuẩn nên số liệu trong hệ thống hiện tại không nhiều.

Tôi nhập “nữ giới” vào hệ thống những người mất tích để tra cứu, tổng cộng tìm thấy 6 người.

Một trong những thông tin thu hút sự chú ý của tôi: Vào ngày 25 tháng 5, Tôn Chính Lương, một cư dân thuộc khu chung cư Biện Tôn Gia, phố Thành Nam đã đến Đồn công an để báo mất tích. Anh ta nói rằng con gái anh Tôn Tiểu Đan đã một ngày một đêm không thấy về nhà.

Cô bé Tôn Tiểu Đan này vừa tròn 15 tuổi, mà từ ngày 25 tháng 5 cho đến nay cũng vừa tròn thời gian một tuần!

Tôi lập tức quay số liên lạc trong hồ sơ người mất tích. Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối và giọng nói của một người đàn ông ở đầu dây bên kia vang lên.

“Alo, ai đấy ạ?”

“Chào anh, tôi là bác sĩ pháp y của Cơ quan công an muốn hỏi anh một chút, nhà mình đã tìm thấy cháu Tôn Tiểu Đan chưa ạ?”

“Tìm thấy rồi, nó tự quay về nhà rồi.”

Tôi hơi thất vọng, nhưng chợt nghĩ lại cô bé đó bình an về nhà là việc tốt mà! “Tìm thấy là tốt rồi! Lát nữa tôi sẽ sửa lại trong hệ thống, trường hợp mất tích này của anh coi như được hủy bỏ ạ!”

“Dạ vâng, phiền các anh quá, tạm biệt!” Bố của Tôn Tiểu Đan dường như không thích nói nhiều.

Giờ đã 10 rưỡi tối, tôi tắt máy tính chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi, thì đột nhiên văn phòng có người bước vào.

Vương Mãnh đẩy cửa gọi với: “Nhanh chóng sắp xếp thu dọn đi rồi lập tức xuất phát, lại phát hiện thêm một chiếc túi nilon đen!”

Nghe thấy cụm từ “túi nilon đen” tim tôi như thắt lại, nó dường như đã trở thành đại từ thay thế cho những mảnh thi thể.

Lần này cũng không ngoại lệ, túi nilon đen được tìm thấy ở trạm trung chuyển rác. Thật kinh khủng bên trong có chứa đầu người! Dưới ánh đèn, khuôn mặt tím tái xanh nhợt phản chiếu lên sự đen tối. Xem ra đã biến thành “xác chết trương phình” rồi. Khuôn mặt không thể nhận dạng, sau đầu có một bím tóc đuôi ngựa dài 30 phân, phù hợp với đặc điểm của nữ giới.

Phổ biến cho mọi người một chút thế nào là “xác chết trương phình”. Đây là hiện tượng đặc điểm thi thể trong quá trình phân hủy mạnh mẽ.

Con người sau khi nhắm mắt xuôi tay, các tế bào phân hủy sống nhờ trong cơ thể người mất đi sự khống chế của hệ thống miễn dịch mà sinh sôi nảy nở nhanh chóng, đồng thời sản sinh ra lượng lớn chất khí phân hủy.

Các chất khí này sẽ nhanh chóng tích tụ trong thi thể. Sau đó xuất hiện nhiều hiện tượng như mặt sưng phù tích nước, nhãn cầu lồi ra, môi phù lên, đầu lưỡi nhô ra, ngực và bụng phình to, chân tay dày... Toàn bộ cái xác phình to như một người khổng lồ, vì vậy nó được gọi là thi thể trương phình.

Sự xuất hiện của hiện tượng trương phình đồng nghĩa với việc xác chết đã bước vào thời kỳ phân hủy mạnh mẽ. Thông thường, trong mùa này sẽ mất khoảng hai tuần để thi thể trương phình. Tất nhiên, cũng cần phải dựa vào tình trạng môi trường xung quanh để tổng hợp phân tích.

Tôi sờ nắn vào chiếc đầu người này, một cảm giác trơn trượt truyền đến tay tôi. Tôi biết rằng đó là cảm giác sau khi da đầu bị phân hủy, giống như đầy bong bóng khí và nước.

Theo tìm hiểu qua nhân viên trạm trung chuyển rác và camera giám sát tại hiện trường, chiếc túi nilon màu đen có chứa đầu người này được một xe chở rác vận chuyển vào chiều tối nay.

Xe chở rác có nhiệm vụ thu gom rác ở hai bên bờ sông Bắc Lương, tức là chiếc đầu người này xuất phát từ thùng rác bên bờ sông.

Chúng tôi mang phần thi thể này đến phòng khám nghiệm, tiến hành giải phẫu cả đêm. Bác sĩ Khương và Lý Tranh nhận được thông tin cũng nhanh chóng chạy qua.

Không biết là tình cờ hay ý trời định sẵn, chúng tôi phát hiện ra tất cả những mảnh thi thể trong cùng một ngày, tình tiết dường như chỉ có ở trên phim. Khi xếp tất cả những mảnh thi thể này lại với nhau, nạn nhân dường như đang “nằm” ngay trước mặt chúng tôi.

Phần cổ của nạn nhân bị đứt lìa khỏi sụn tuyến giáp. Các đốt sống cổ bị gãy tương đối ngay ngắn, phù hợp với hình dạng đứt gãy được hình thành do công cụ có răng cưa. Đặc điểm này cũng tương đồng với những mảnh thi thể được tìm thấy trước đó.

Sau khi so sánh với phần thân thể còn lại, người ta thấy rằng phần đầu và phần thân hoàn toàn trùng khớp. Hiện nay gần như chắc chắn rằng toàn bộ thi thể của cùng một người bị hại. Tất nhiên, để xác định chính xác thì còn phải chờ kết quả xét nghiệm DNA của chiếc đầu này.

Rạch một đường trên phần da đầu của người chết, không có hiện tượng vỡ sọ. Tiếp tục mở hộp sọ ra, các tế bào não đã bắt đầu hóa lỏng, không phát hiện được các tổn thương rõ ràng. Lớp màng cứng đã được loại bỏ và không tìm thấy dấu vết tổn thương nào trên nền sọ. Mổ xương thái dương ra chỉ thấy đỏ tươi một màu máu.

“Nguyên nhân cái chết được xác định là do ngạt thở.” Bác sĩ Khương nói, “Bước tiếp theo là tìm ra danh tính nạn nhân.”

Sau khi rạch phần cổ thi thể, tôi theo thói quen thường sờ vào xương móng và phát hiện nó đã bị gãy: “Anh Khương, xương móng của nạn nhân bị gãy rồi!”

“Thế á? Lấy ra xem nào!”

Rất nhanh sau khi loại bỏ hết các tế bào còn dính vào xương, tôi phát hiện thấy một vết gãy. Điều này chứng tỏ phần cổ của nạn nhân đã từng chịu áp lực.

Bác sĩ Khương gật đầu: “Vậy là đúng rồi, có lẽ do bóp cổ hoặc siết cổ dẫn đến ngạt thở và tử vong.”

Anh nhìn đồng hồ: “Không còn sớm nữa đâu, mọi người tranh thủ về nhà nghỉ ngơi đi. Tiểu Lưu và Vương Mãnh chịu khó vất vả một tí chạy qua phòng DNA đưa kết quả nhé!”

“Tôi cũng muốn đi!” Lý Tranh cứng đầu một mực theo chúng tôi lên Công an Thành phố. Từ đó về đến cơ quan đã là hai giờ sáng, Lý Tranh xuống xe trước cổng cơ quan rồi tự lái xe về nhà. Vương Mãnh ngủ tạm ở phòng trực ban, tôi về văn phòng ngả lưng trên ghế sofa. Một cơn mệt mỏi rã rời ập đến, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Một hồi chuông điện thoại đánh thức, tôi nhìn vào số liên lạc cố định thấy có chút gì đó quen quen. Nhắc máy lên, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của một cô gái: “Chú cảnh sát, tối hôm qua chú gọi điện đến nhà cháu phải không?”

“Cháu là?”

“Cháu là Tôn Tiểu Đan, có một việc muốn kể với chú. Hôm đó chúng cháu bốn người cùng nhau đến nhà thầy giáo học phụ đạo. Sau đó Yến Ni đã về một mình, cho đến giờ vẫn chưa thấy về nhà.”

“Thế hả? Cháu có tiện nói với chú hoàn cảnh của Yến Ni không?”

Tôn Tiểu Đan hạ giọng: “Chú ơi, bố cháu đang giục đi học, hay là chú tới trường tìm gặp cháu nhé, lớp số 6 trường trung học Thành Nam.”

Tôi còn chưa kịp nói lời nào, đã nghe tiếng tút tút trong điện thoại. Nhìn đồng hồ đã bảy rưỡi sáng, tôi liền vội chạy qua văn phòng của Trưởng phòng Vương. Cửa đóng im ỉm, tôi gõ nhẹ rồi bước vào: “Tôi tìm ra được một manh mối quan trọng!”

“Ngồi xuống đi Tiểu Lưu.” Trưởng phòng Vương đặt cuốn sách trên tay xuống chỉ vào chiếc ghế bên cạnh.

Tôi báo cáo nội dung cuộc điện thoại ban nãy và ông đứng phắt dậy: “Manh mỗi ngày cực kỳ có giá trị, phải điều tra cho tốt. Cậu và Vương Mãnh nhanh chóng tới trường trung học Thành Nam một chuyến đi.”

Lý Tranh chặn đầu xe của chúng tôi trước cổng cơ quan. Biết được chúng tôi phải đi điều tra, cô mở cửa ngồi thẳng lên xe.

Chúng tôi gặp hiệu trưởng Trương tại văn phòng hiệu trưởng trường trung học Thành Nam. Sau khi chào hỏi ngắn gọn, ông gọi giáo viên chủ nhiệm Hạ Thành Tiến lớp số 6 đến.

Thầy Hạ trông khoảng ngoài 40 tuổi, đeo một cặp kính gọng đen, nhã nhặn lịch sự, thần thái có đôi chút mệt mỏi, trên mặt lún phún những cọng râu. Xem ra làm một giáo viên chủ nhiệm thường ngày công việc cũng rất vất vả.

Sau khi biết được mục đích chúng tôi đến đây, thầy Hạ hồi tưởng lại: “Tôi nhớ buổi sáng thứ hai đó cách đây hai tuần trước, lớp chúng tôi có bốn học sinh không đi học.”

“Các vị phụ huynh lần lượt đến trường tìm con, còn có một vài bố mẹ báo công an.”

“Đến thứ ba, ngoài Lâm Yến Ni ra, thì các bạn còn lại đều lên lớp. Tôi hỏi các em ấy đã đi đâu nhưng chúng không trả lời.”

“Thầy giáo Hạ, anh nói qua cho chúng tôi về hoàn cảnh của em Lâm Yến Ni nhé?” Tôi lấy sổ ghi chép ra để sẵn sàng ghi lại.

“Lâm Yến Ni là một học sinh điểm tình ít nói, thành tích học tập trong lớp cũng ở mức trên trung bình. Bố mẹ quanh năm làm ăn xa ở tận miền Nam, em ấy thường ngày sống với ông bà nội. Những gì tôi biết chỉ có vậy.”

“Được rồi, cảm ơn thầy giáo Hạ. Thầy có thể gọi học sinh Tôn Tiểu Đan qua đây được không? Tôi có vài vấn đề muốn hỏi cô bé.”

Thầy giáo Hạ gật đầu và bước ra khỏi văn phòng hiệu trưởng. Một lát sau, một nữ sinh bước vào: “Chú là chú cảnh sát tối qua gọi điện đến nhà cháu phải không?” Tôi gật đầu.

Tôn Tiểu Đan nhìn hiệu trưởng Trương, hạ giọng nói với tôi: “Chú ơi, cháu muốn tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện.” Tôi nhìn thấy đôi nét lo lắng trong ánh mắt của cô bé.

Tôi đưa mắt nhìn hiệu trưởng Trương. Ông lắc đầu: “Mọi người cứ nói chuyện tự nhiên, tôi phải tới phòng họp đây. Có gì cần hỗ trợ cứ gọi chủ nhiệm Thôi ở phòng bên cạnh là được.”

Chắc hẳn ông ta đã rời đi, Tôn Tiểu Đan khi ấy mới bắt đầu nói.

“Gần đây, bốn đứa chúng cháu cuối tuần nào cũng phải ngồi xe buýt tới nhà thầy Tống học thêm toán.”

“Bốn đứa các cháu gồm những ai?” Vương Mãnh ở bên cạnh hỏi.

“Cháu, Lâm Yến Ni, Ngô Lệ Na và Triệu Gia Đống, ba nữ một nam. Chúng cháu đến nhà thầy Tống học phải mất cả một ngày. Vào cái chủ nhật cách đây hai tuần, chúng cháu bàn nhau sau bữa trưa trốn học tìm chỗ nào chơi quanh quanh gần đó.”

“Lâm Yến Ni khi ấy không đồng ý. Bạn ấy nói phải học cả ngày, không được lãng phí tiền học. Sau khi kết thúc buổi sáng ở nhà thầy Tống, chúng cháu nói rằng chiều nay nhà có việc nên không đến học được. Sau khi ra khỏi nhà thầy liền tới quán net gần đó.”

“Thường ngày áp lực học hành của chúng cháu rất căng thẳng, chẳng có cơ hội mà chơi. Hôm đó chúng cháu ở quán net chơi một mạch đến tận chập tối. Triệu Gia Đống đề nghị chơi hết đêm nay. Ban đầu cháu cũng hơi miễn cưỡng, sau rồi cũng không cưỡng lại được sức hấp dẫn của quán net nên...”

“Sau khi trời sáng, Ngô Lệ Na bảo dạo này bố mẹ không có ở nhà, rủ chúng cháu về nhà nó đánh một giấc. Thế rồi chúng cháu liền đến nhà nó.”

“Thế còn Lâm Yến Ni đâu? Bạn ấy đã đi đâu?”

“Buổi trưa hôm đó khi chúng cháu rời đi thì bạn ấy vẫn ở nhà thầy Tổng, sau đó thì cháu không rõ. Tóm lại, sáng thứ ba chúng cháu đến trường học thì không thấy Yến Ni.”

Tôn Tiểu Đan tiếp tục: “Cuối tuần trước cháu vừa qua nhà tìm nhưng bạn ấy vẫn chưa về.”

“Cháu có biết địa chỉ nhà Yến Ni không?” Tôi ngẩng đầu lên, nhìn cô bé, “Cháu có thể nói cho chúng tôi biết không?”

“Nhà bạn ấy hơi khó tìm, cháu vẽ cho chú nhé.” Tôn Tiểu Đan cầm lấy bút và bắt đầu chăm chú vẽ vào sổ ghi chép của tôi. Sau một hồi đã hoàn thành bức vẽ.

Chúng tôi để cô bé quay về lớp học, rồi lại tìm hiệu trưởng hỏi về hoàn cảnh của thầy Tổng.

Thầy hiệu trưởng nói với chúng tôi rằng hôm nay thầy Tổng không đi dạy. Lấy được số điện thoại của anh ta, chúng tôi rời khỏi trường.

Ngồi trên xe, chúng tôi bàn bạc trước hết dựa theo bức vẽ bản đồ của Tôn Tiểu Đan tìm đến nhà của Lâm Yến Ni xem sao, sau đó tới nhà thầy Tổng tìm hiểu tình hình.

Nhà của Lâm Yến Ni nằm ở khu phố cổ. Chúng tôi dựa vào bản vẽ, sau năm bảy ngã rẽ thì cũng tới được một khu dân cư cũ kỹ, leo lên tầng cao nhất rồi tới gõ cửa.

Một bác gái ra mở cửa, nhìn chúng tôi với ánh mắt hoài nghi: “Các cô cậu đây là?” “Dạ chào bác, chúng cháu ở Cơ quan công an, đến hỏi qua tình hình của em Lâm Yến Ni.” Lý Tranh mỉm cười nói. Bác gái mời chúng tôi vào nhà, tôi rút lại chiếc thẻ ngành chưa kịp xuất trình.

“Bố nó ơi, các anh bên công an đến này!” Bác gái gọi với vào trong buồng.

Sau khi vào nhà, tôi nhanh chóng khảo sát quang cảnh bên trong. Căn nhà bài trí có chút chật chội, phòng khách diện tích nhỏ, trên tường treo đủ các loại giấy khen.

Một người đàn ông trung niên từ trong nhà bước ra, dáng người thấp, khuôn mặt hao gầy, có lẽ là bố của Lâm Yến Ni. Gương mặt ông buồn rười rượi, nhìn thấy chúng tôi thì cố gắng nở một nụ cười gượng gạo: “Đồng chí cảnh sát, có phải có tin tức gì của Yến Ni không?”

“Chúng tôi rất xin lỗi, tạm thời vẫn chưa có tin gì. Chúng tôi đến đây là muốn tìm hiểu một chút về hoàn cảnh của em Lâm Yến Ni.” Mọi thứ vẫn chưa được làm rõ, tôi không thể suy đoán chắc chắn nạn nhân liệu có phải là em ấy hay không.

“À đúng rồi, tôi có nghe thấy Hạ nói, thường ngày Lâm Yến Ni đều sống cùng ông bà nội. Anh và mẹ cháu quanh năm đi làm xa nhà.”

“Chẳng phải con bé mất tích rồi sao. Ông cháu vốn dĩ sức khỏe không tốt, bây giờ đang lo lắng đến mức đổ bệnh phải nhập viện rồi. Lần này tôi xin nghỉ về đây, một là để tìm kiếm Yến Ni, hai là để chăm sóc ông.”

“Cháu nhà mình nhiều ngày như vậy rồi không về nhà, sao người nhà không báo công an?”

Bà nội cô bé nói: “Hôm đó Yến Ni mãi tới khuya vẫn chưa về nhà, ông cháu mới gọi điện cho thầy Tống. Thầy Tống nói rằng con bé đã rời khỏi nhà thầy lâu rồi. Chúng tôi nghĩ Yến Ni thường học nhóm cùng mấy bạn học trong lớp, có khi là đến nhà bạn chơi.”

“Cả đêm hai ông bà già trọc chẳng ngủ được. Sáng sớm hôm sau ông cháu tới trường. Thầy giáo chủ nhiệm Hạ nói rằng nhà trường sẽ hỗ trợ tìm kiếm, nếu thật sự không còn cách nào khác nhà trường

sẽ báo công an. Anh ấy nói với chúng tôi đừng nên quá lo lắng, trước hết cứ về nhà đợi tin tức.”

Tôi gật đầu: “Hệ thống tìm người mất tích của chúng tôi gần đây mới bắt đầu đi vào sử dụng và một số Đồn công an có lẽ chưa kịp thời cập nhật thông tin, tôi sẽ hỏi sau. Đúng rồi nhân tiện, lát nữa tôi lấy mẫu máu của anh nhé!” Tôi nhìn thấy hình như Lý Tranh đang viết gì đó lên cuốn sổ.

“Vây cảm ơn các anh nhiều!” Bố của Lâm Yến Ni rót hai cốc nước, đặt trước mặt tôi và Vương Mãnh. Tôi lôi kim lấy máu ra, chích vào đầu ngón tay của bố cô bé, nặn ra hai giọt máu thấm vào giấy xét nghiệm.

Trong lúc trò chuyện tôi vô tình hỏi: “Nhà mình thấy thầy Tống thế nào ạ?”

“Con người thầy Tống rất tốt bụng, thầy biết gia đình chúng tôi cũng không dư dả nên đã miễn giảm rất nhiều học phí cho Yến Ni.”

“Chúng tôi có thể vào phòng Yến Ni ngó qua không?” Đề nghị này của Lý Tranh đã được bố cô bé đồng ý.

Căn phòng không mấy rộng rãi, thế nhưng rất gọn gàng ngăn nắp. Trên bàn đặt một chồng sách vở dày cộp. Còn một quyển vở bài tập vẫn chưa làm xong, nét chữ gọn gàng sạch đẹp. Trên mặt bàn còn thấy một chiếc băng đô hình ngôi sao màu bạc. Lý Tranh cầm lên quan sát tỉ mỉ một lúc rồi nhẹ nhàng đặt lại chỗ cũ.

Chia tay gia đình Lâm Yến Ni, chúng tôi quay trở lại xe, Lý Tranh nói: “Kiểu dáng chiếc băng đô trên bàn của cô bé giống hệt với chiếc dây buộc tóc trên đầu thi thể.” Tôi và Vương Mãnh nhìn nhau, sự tinh ý của Lý Tranh đã gây ấn tượng với chúng tôi.

Vương Mãnh gãi đầu nói: “Sao tôi cứ cảm thấy ông thầy Tống kia rất đáng ngờ.” Tôi lắc đầu: “Cũng chưa đến nỗi là kẻ tình nghi, thế nhưng trước mắt xem ra địa điểm cuối cùng mà Lâm Yến Ni xuất hiện là ở nhà thầy Tống, chúng ta chắc chắn phải qua nhà anh ta xem sao.”

Chúng tôi gọi điện thoại cho thầy Tống và được biết gần đây anh ta bị cảm, lúc này đang ở nhà nghỉ ngơi.

Sau khi lái xe đến khu chung cư nơi ở của thầy Tống, giải thích ý định với nhân viên bảo vệ ở cổng xong, chúng tôi lái xe thẳng đến tòa nhà số 8.

Thầy Tống ngồi đối diện: “Sự việc ngày hôm đó tôi vẫn còn nhớ rất rõ ràng, tiết học buổi sáng vừa kết thúc thì Tôn Tiểu Đan, Ngô Lệ Na và Triệu Gia Đống ra về.”

“Tôi giữ Lâm Yến Ni ở lại ăn cơm trưa. Cô bé nói muốn tự mình ra ngoài ăn, buổi chiều sẽ quay lại học. Thế nhưng cả chiều không thấy mặt mũi đâu, tôi mới nghĩ chắc con bé lại đi tìm mấy đứa Tôn Tiểu Đan rồi.”

“Tối hôm đó, ông nội của Lâm Yến Ni gọi điện cho tôi. Tôi mới biết con bé không về nhà.”

“Lớp học thêm này của tôi ấy à, thật ra kiếm chẳng được bao nhiêu. Mặc dù chính sách không cho phép, nhưng mà nhà trường với giáo viên cũng chẳng còn cách nào khác. Vừa không muốn các con học nhiều, lại còn muốn chạy theo thành tích, biết làm sao bây giờ?”

Trong quá trình nói chuyện, Vương Mãnh đứng dậy đi vệ sinh. Sau khi từ biệt thầy Tống, chúng tôi lái xe ra khỏi khu chung cư. Tôi ra hiệu cho Vương Mãnh dừng xe lại.

“Thế nào? Có phát hiện thấy gì không?” Vương Mãnh lắc đầu, “Đầu tiên tôi đi vào nhà vệ sinh, từ đó bước ra lại rẽ sang phòng bếp xem một lượt, đều không phát hiện có gì bất thường.”

Tôi trầm tư một lúc: “Địa điểm cuối cùng mà Lâm Yến Ni xuất hiện đích xác là ở trong khu chung cư này. Chúng ta đi xem camera nhé?”

Wương Mãnh lắc đầu: “Sợ rằng thời gian lâu quá rồi? Camera của một vài chung cư chỉ có thể bảo lưu được một tuần.”

“Đi thôi, cứ thử xem sao, biết đâu chúng ta gặp may.” Tôi xuống xe đi thẳng vào phòng thường trực.

Vận may của chúng tôi quả nhiên cũng không đến nỗi nào, thiết bị giám sát của khu chung cư này rất hiện đại. Không những thời gian bảo lưu dài mà độ phân giải cũng rất cao.

Do quan sát mất rất nhiều thời gian nên chúng tôi đã sao chép lại đoạn phim giám sát và mang về cơ quan.

Văn phòng lại vang lên tiếng chuông điện thoại, bác sĩ Từ của phòng DNA gọi điện tới. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, đầu người và những mảnh thi thể trước đó là của cùng một nạn nhân.

Chúng tôi pha ba cốc cà phê, sốc lại tinh thần để xem đoạn video.

Từ ngày 24 tháng 5 cũng chính kể từ ngày tội học sinh đến nhà thầy Tống học thêm. Để tiết kiệm thời gian, chúng tôi đã tăng tốc độ trình phát lên tám lần.

Rất nhanh sau đó, trên màn hình xuất hiện bóng dáng bốn cô cậu học sinh đi vào trong khu chung cư. Có thể nhìn thấy rõ nét một trong số đó là Tôn Tiểu Đan. Tôi nhấn dừng lại và cẩn thận quan sát đặc điểm bề ngoài của bốn bạn học sinh.

Sau ba tiếng đồng hồ, ba em học sinh từ trong khu chung cư đi ra, vừa đi vừa nói chuyện, sau đó rời mắt khỏi màn hình.

Sau đó mười phút, em học sinh còn lại đi ra. So sánh đặc điểm nhận dạng trước và sau, cô bé buộc tóc đuôi ngựa này có lẽ chính là Lâm Yến Ni.

Khi Lâm Yến Ni đi tới cổng khu chung cư liền dừng lại, hình như đang chào hỏi người đối diện đi tới. Sau khi hai người đứng nói chuyện vài phút ở ngoài cổng rồi lại quay vào trong khu chung cư.

“Dừng!” Lý Tranh hét lên, “Tua lại xem đoạn này đi.”

Đổi sang tốc độ bình thường phát lại đoạn video vừa rồi. Khi chúng tôi nhìn rõ người nói chuyện với Lâm Yến Ni trên màn hình, chúng tôi nhìn nhau.

“Chính là anh ta?!” Cả ba dường như cùng đồng thanh lên tiếng.

Chúng tôi lập tức đi tìm thầy Tống. Sau một hồi gõ cửa thầy Tống bước ra, nét mặt ngạc nhiên nhìn chúng tôi: “Các anh chị còn vấn đề gì sao?”

“Chúng tôi muốn tìm hiểu thêm một chút, thầy giáo Hạ Thành Tiên cũng sống ở trong khu chung cư này phải không?”

“Đúng vậy, năm đó nhà trường đã giúp mọi người mua một lô nhà trong khu này, rẻ hơn rất nhiều so với giá thị trường. Nhiều giáo viên đã mua nhà ở đây.”

“Phiền anh chia sẻ về hoàn cảnh của thầy giáo Hạ Thành Tiên nhé.”

Không biết nguyên nhân tại sao, thầy Tống hình như né tránh khi nhắc đến thầy Hạ. Anh ta lắc đầu: “Mối quan hệ giữa tôi và thầy Hạ chỉ là xã giao, tôi không biết nhiều về anh ta cho lắm.” Câu trả lời của thầy Tống hiển nhiên là nghĩ một đằng nói một nẻo. Cùng đảm nhiệm dạy học một lớp, trong quá trình tiếp xúc làm gì có chuyện không hiểu nhau.

Lý Tranh vừa mới định mở miệng hỏi thêm, tôi liền nháy mắt với cô. Ôm một nỗi nghi ngờ bước ra khỏi nhà thầy Tống, chúng tôi bắt đầu phân tích tại sao Lâm Yến Ni lại quay vào trong khu chung cư sau khi gặp thầy Hạ.

Vương Mạnh nói: “Chúng ta quay về xem lại video đi. Tôi cảm thấy thầy giáo và học sinh gặp nhau nói chuyện thực ra cũng là chuyện bình thường.”

Cho đến tận hai rưỡi sáng, chúng tôi đã xem hết video của camera giám sát từ ngày 24 tháng 5, 25 tháng 5 và 26 tháng 5, không hề nhìn

thấy Lâm Yến Ni đi ra. Thấy Hạ thì ngày nào cũng đi sớm về khuya, lên lớp bình thường.

Vương Mạnh ngáp ngắn ngáp dài: “Tôi nói rồi, thầy giáo Hạ nhà người ta vừa nhìn đã thấy không giống người xấu rồi mà. Chắc chắn do chúng ta đa nghi rồi.”

Tôi lắc đầu: “Tôi cảm giác chuyện này không hề đơn giản. Dù sao trước mắt xem ra thầy Hạ mới là người cuối cùng gặp cô bé. Thế nhưng tại sao trước đó khi ở trường, anh ta không hề nhắc đến chuyện này.”

“Đúng vậy, anh nói thế tôi lại chợt nhớ ra!” Lý Tranh vỗ đùi, “Thầy Hạ nói với ông nội của Lâm Yến Ni rằng nhà trường sẽ giúp đỡ đi tìm kiếm, đồng thời báo công an. Vừa nãy tôi đã hỏi Triệu Lâm ở Đồn Thành Nam, chắc chắn không có thầy giáo nào đến báo mất tích cả.”

“Được đấy, năng lực điều tra phá án vô cùng nhạy bén!” Lần này thì tôi chân thành khen ngợi Lý Tranh, cô tự tin ngời ngời.

Vương Mạnh nói: “Hay là chúng ta xem hết video đi, nhớ đâu trong thời gian này Lâm Yến Ni lại từ khu chung cư đi ra cũng nên?”

Chúng tôi sao chép video giám sát làm ba phần, mỗi người chia nhau xem một phần. Cuối cùng đến gần sáng mới xem hết, song rất tiếc rằng vẫn không thấy bóng dáng Lâm Yến Ni.

Đương nhiên, vẫn còn một khả năng, rằng cô bé ngồi xe ô tô ra khỏi đó.

Trước mắt đã sắp đến giờ vào làm, chúng tôi báo cáo lại tình hình với lãnh đạo. Đại đội trưởng Phùng quyết định điều tra Hạ Thành Tiễn, và kết quả điều tra khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Tôi đi theo đội trinh sát với lệnh khám xét nhà Hạ Thành Tiễn và tìm thấy một con dao làm bếp, một cái cửa sắt và nhiều túi rác màu đen. Tôi lấy mẫu máu trên các kẽ răng trên chiếc cửa và một số vết máu ở các góc phòng tắm.

Thông qua xét nghiệm DNA của bố Lâm Yến Ni, có thể xác định nạn nhân chính là cô bé. Mà tất cả những dấu vết máu trên cửa sắt và phòng tắm ở nhà thầy giáo Hạ đều là của Lâm Yến Ni.

Trước những bằng chứng không thể chối cãi, Hạ Thành Tiến nhanh chóng khai nhận hành vi phạm tội.

Xét về kiến thức và năng lực chuyên môn, có thể coi Hạ Thành Tiến là một giáo viên ưu tú. Nhưng nếu xét về đạo đức và nhân cách, Hạ Thành Tiến là một con quỷ đội lốt người không hơn không kém, hành vi phạm tội nhơ nhớp bẩn thỉu. Chẳng trách mà thầy Tống không muốn nhắc đến hắn ta.

Đã từng có một khoảng thời gian, hắn ta lợi dụng vai trò chủ nhiệm lớp của mình, dưới danh nghĩa nói chuyện và làm bài tập, gạ gẫm hơn chục nữ sinh trong lớp. Điều đáng buồn là, hầu hết các nữ sinh đều sợ hắn ta lạm dụng uy quyền hoặc lo lắng cho danh dự của bản thân nên không dám vạch trần cũng không dám nói với phụ huynh.

Chỉ có một nữ sinh nói với phụ huynh và người ta đã đến trường làm âm i lên. Hiệu trưởng đích thân ra mặt sự việc mới được lắng xuống. Cuối cùng Hạ Thành Tiến phải đền bù rất nhiều tiền và bị trừ lương ba tháng. Từ đó về sau hắn ta mới kiếm chế phần nào. Các thầy cô giáo khác biết được hành vi xấu của hắn mới dần dần tránh xa.

Mối quan hệ của Hạ Thành Tiến với vợ trước giờ cơm chẳng lành canh chẳng ngọt. Hắn ta thường xuyên đánh vợ sau khi say rượu, hai người tranh cãi rất kịch liệt.

Hai năm trước, người vợ không thể chịu nổi nữa nên kiện ra tòa đòi ly hôn, đứa con được giao cho người vợ chăm sóc. Hạ Thành Tiến sống một cuộc sống độc thân.

Buổi trưa hôm đó, hắn ra ngoài mua cơm, tình cờ gặp Lâm Yến Ni ở ngoài cổng. Trong khi nói chuyện biết được cô bé đang chuẩn bị ra ngoài ăn trưa, ăn xong quay lại nhà thầy Tống tiếp tục buổi học.

Hạ Thành Tiền mời cô bé đến nhà mình ăn cơm. Lâm Yến Ni ban đầu đã từ chối, thế nhưng hắn ta cố tình nhấn mạnh rằng sắp tới trong lớp chuẩn bị bình bầu “học sinh ba tốt”, có một vài việc cần trao đổi. Lúc này cô bé cũng không khước từ nữa.

Trong lúc ăn cơm làm đôi ba chén rượu, Hạ Thành Tiền lại chứng nào tật ấy. Hắn mặt đỏ tía tai nhìn chăm chăm Lâm Yến Ni đang tuổi dậy thì, hơi thở trở nên gấp gáp và bắt đầu động chân động tay.

Khi Lâm Yến Ni định hét lên kêu cứu thì hắn ta dùng tay siết chặt cổ, thực hiện hành vi cưỡng hiếp với cô bé. Lâm Yến Ni càng phản kháng kịch liệt, thì thú tính của hắn lại càng trở dậy.

Sau khi thỏa mãn ham muốn thú tính, Hạ Thành Tiền thấy Lâm Yến Ni nằm im không động tĩnh. Hắn hoảng sợ toát mồ hôi hột, rượu cũng dần tỉnh. Hắn ta lấy lại bình tĩnh, suy nghĩ làm thế nào tiêu hủy bằng chứng để thoát khỏi sự trừng phạt. Cuối cùng, hắn đã tìm ra một phương pháp trên mạng mà hắn tự cho là ổn thỏa nhất để phân xác.

Ngày hôm sau, Hạ Thành Tiền đi làm như mọi ngày, không hề thể hiện ra một chút bất thường nào. Chạng vạng tối hắn ta mua về một chiếc cửa sắt, dùng dao nhà bếp và cửa sắt tiến hành phân xác Lâm Yến Ni, sau đó cho vào túi nilon.

Nửa đêm, Hạ Thành Tiền lái xe ra khỏi thành phố, đi dọc theo con đường bên bờ sông Bắc Lương, lần lượt ném ba túi rác màu đen xuống sông và thùng rác trên đường. Khi ông nội của Lâm Yến Ni đến trường tìm thấy chủ nhiệm, hắn đích xác đã từng nói nhà trường sẽ báo cảnh sát, thế nhưng làm sao hắn có thể báo cảnh sát đây?

Đã đến giờ tan làm, tôi đang chuẩn bị rời đi thì Lý Tranh gọi giật lại: “Anh Lưu, không hiểu tại sao mà tôi cứ nhắm mắt là lại nghĩ đến căn phòng ngủ của Lâm Yến Ni. Chồng sách vở ngay ngắn trên bàn em ấy, còn chiếc băng đô ngôi sao xinh đẹp. Cô bé rõ ràng đang ở độ tuổi đẹp nhất...”

“Xem ra vụ án này đã làm ảnh hưởng nhiều đến tâm lý của cô rồi. Đừng suy nghĩ nhiều nữa, về nhà nghỉ ngơi đi.” Tôi hiểu rằng với vai trò bác sĩ pháp y, đây là hành trình trái tim mà bạn bắt buộc phải đi qua.

Thần sắc Lý Tranh có chút sầu muộn: “Tôi chưa từng gặp ai như vậy. Tôi cảm thấy người giáo viên cho dù có đáng ghét đâu thì cũng chỉ là nghiêm khắc với học trò. Nhà trường sẽ luôn dang tay để bảo vệ học sinh của mình. Thật không thể ngờ, thầy giáo lại có thể mặt người dạ thú, mà nhà trường lại không có bất cứ một hành động nào. Cho đến nay, dù chúng ta đã phá án thành công, Lâm Yến Ni cũng không bao giờ quay trở về nhà được nữa rồi, cuốn vở bài tập trên bàn cô bé còn chưa hoàn thành...”

Lý Tranh ngẩng lên: “Anh nói xem, tại sao một ngành nghề cao quý như người cô người thầy lại có những kẻ xấu xa tàn nhẫn và đáng khinh đến thế?”

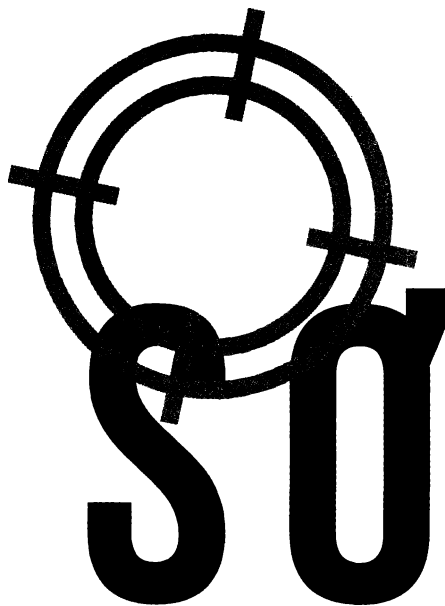
Tôi lặng im giây lát: “Ngành nghề không liên quan đến cao quý hay thấp hèn, cũng không thể quyết định được thiện ác của con người. Giống như công việc của chúng ta, phải đối mặt với những người yếu thế nhất chính là nạn nhân. Tất cả những gì chúng ta có thể làm là tìm ra sự thật. Trả lại lẽ phải cho họ.”

Bờ mi của Lý Tranh dần đỏ hoe. Tôi nhẹ nhàng vỗ lên vai cô rồi bước ra khỏi văn phòng.

NHỮNG ĐỨA TRẺ LIÊN TIẾP BỊ HẠI MÀ HUNG THỦ LẠI NHỜ NHỜ NGOÀI VÒNG PHÁP LUẬT

VỤ ÁN

HỒ

SỐ 5

Tôi phân tích: "Không đúng, tổn thương ngoài da trên trán của nạn nhân tương đối nhẹ, nhưng trong hộp sọ lại xuất huyết. Chấn thương ngoài nhẹ trong nặng này rất giống bị ngã. Nạn nhân có lẽ đã đập đầu xuống đất, rồi bị cán trong tư thế nằm sấp. Vết bánh xe trên bả vai và đùi trái của nạn nhân cũng có thể minh chứng cho cơ sở này."

Lý Tranh chợt hiểu ra: "Khi ấy cậu bé quay lưng vào xe tải!"

Giấc ngủ trưa ngày thứ bảy bị gián đoạn bởi tiếng chuông điện thoại vang lên, cuộc gọi của bác sĩ Khương: “Hiểu Huy, đến cơ quan đi, có một hiện trường.”

“Được, tôi đến ngay!” Bởi tính chất công việc, nên điện thoại của chúng tôi phải mở 24/24. Ngày nghỉ ngày lễ ra ngoài làm việc cũng là chuyện hết sức bình thường.

Gặp Lý Tranh trước cổng cơ quan, tôi hỏi: “Chẳng phải cô đi tham gia tập huấn cảnh sát mới rồi hay sao?” Lý Tranh cười: “Tôi nói với bác sĩ Khương rồi, chỉ cần có án thì hãy báo với tôi. Cuối tuần không phải tập huấn tôi sẽ theo ra hiện trường, đây chắc không tính là đi cửa sau đấy chứ?”

Tôi mỉm cười lắc đầu, nhìn ánh mắt của cô mà bất giác thêm vài phần ngưỡng mộ. Trước đây, tôi nghĩ cô tiểu thư đông đánh, đọc vài cuốn tiểu thuyết hay xem vài bộ phim nhất thời cao hứng rồi vào ngành. Bồi thêm cho vài lần hiện trường nặng mùi nặng đô chắc chắn chịu không nổi mà phải rút lui. Không ngờ tố chất chuyên nghiệp của Lý Tranh cũng rất ra gì. Hơn nữa cô còn có một sự kiên trì và nghiêm túc. Sau vài lần hợp tác làm nhiệm vụ, tôi thật sự đã có cái nhìn khác về Lý Tranh.

Chúng tôi bước vào văn phòng cùng lúc, bác sĩ Khương nói: “Đến rồi đấy à, chiếc xe tải của nhà máy gạch đã cán chết một đứa nhỏ. Hiểu Huy, Lý Tranh và Vương Mạnh, ba người đi xem sao.”

“Tại sao sự cố xảy ra tối qua đến tận hôm nay mới báo án nhỉ?” Tôi hơi ngờ vực.

Bác sĩ Khương lắc đầu: “Tình hình cụ thể mọi người cứ đi xem rồi sẽ rõ.”

Lý Tranh chạy vào phòng thiết bị, bác sĩ Khương vỗ vai tôi: “Tôi thấy cái cô Lý Tranh này cũng rất được, hai người hợp tác cho tốt nhé. Sau này Phòng Kỹ thuật cũng giao hết cho các cô các cậu.”

Cầm đồ nghề ra đến sân thì Vương Mạnh đã ở trên xe chờ sẵn.

Chúng tôi lái xe vào nhà máy gạch nơi vụ án xảy ra, khắp nơi có thể thấy những chồng gạch chất cao như núi. Vừa bước xuống xe, đã được chứng kiến một “màn kịch” hiếm có.

Trong sân có hai nhóm người đứng song song. Một nhóm nhân viên bảo vệ mặc đồng phục, tay cầm khiên và dùi cui cao su; nhóm người còn lại ăn mặc lòe loẹt, tay cầm gậy sắt, thanh ghe dài, cục gạch... Tâm trạng họ có vẻ rất kích động, cảnh tượng gươm súng sẵn sàng.

Nhân viên bảo vệ rất hùng hậu, một anh hảo hán đầu trọc cao to cầm gậy cao su ra hiệu: “Bà mày chứ, chúng mày đưa nào dám làm càn, thì phải hỏi cây gậy trên tay tao đây có đồng ý hay không!”

Cảnh sát khu vực chào hỏi và đưa chúng tôi đến một góc vắng người, hạ giọng nói: “Nạn nhân tên Tô Tử Văn, năm nay 5 tuổi, người làng Tôn Gia Miếu. Ngày hôm qua cậu bé theo bố mẹ đến nhà máy gạch chơi, bị xe chở gạch đâm tử vong. Vốn dĩ nhà máy muốn đền chút tiền cho xong chuyện nhưng tiền bồi thường thương lượng không thỏa đáng. Dân làng kéo đến làm ầm ỹ từ tối qua đến giờ. Nhà máy thấy cục diện vượt ra khỏi tầm kiểm soát nên mới báo cảnh sát.”

Tôi vòng qua nhóm người đứng song song kia, đến văn phòng giám đốc.

Ngồi đằng sau chiếc bàn phong thái khí thế kia là giám đốc Trương Thiện Lâm, thân hình vạm vỡ, tai to mặt lớn. Trên chiếc ghế sofa bên cạnh anh ta là Mã Sử Vĩ, chuyên viên bồi thường của công ty bảo hiểm, đeo một chiếc kính trắng gọng vàng.

Trương Thiện Lâm gầy tàn thuốc xuống gạt tàn: “Họ đòi nhà máy chúng tôi 20 vạn, một xu cũng không được thiếu, chúng tôi đàm phán thất bại rồi. Thế nhưng dù gì sự việc cũng xảy ra ở nhà máy. Nhà máy gạch Phúc Hưng chúng tôi sẽ không chối bỏ trách nhiệm. Giám đốc Mã công ty bảo hiểm hôm nay đến đây để giúp chúng tôi giải quyết vấn đề này.”

Mã Sử Vĩ chỉnh lại cặp kính: “Sự cố nguyên nhân cái chết rất rõ ràng như thế này, về cơ bản không cần phải kinh động đến Đội Cảnh sát hình sự, chỉ cần Cảnh sát giao thông phân định trách nhiệm là có thể bồi thường đền bù.”

Tôi nhìn anh ta: “Dù sao cũng đã đến đây rồi thì trước hết qua nói chuyện với người nhà đã.”

Một người đàn ông trung niên to béo, thấp lùn chồm chu trong chiếc áo sơ mi kẻ sọc vẩy tay, đám đông đang náo loạn đột nhiên im bật. Anh ta cùng một người đàn ông đen gầy khác đi về phía chúng tôi.

“Đồng chí cảnh sát, tôi là cậu họ còn đây là bố cháu. Tử Văn cháu nó số khổ, chúng tôi cũng không có yêu cầu gì quá đáng, chỉ cần nhà máy bồi thường tiền là được.” Người đàn ông béo lùn đưa ra một tấm danh thiếp, người cha bên cạnh cũng gật đầu phụ họa.

Tôi đón lấy danh thiếp xem qua: “Kim Á Mộc, Công ty trách nhiệm hữu hạn tài chính Tụ Lợi, Giám đốc”, trông giống như một công ty nhỏ cho vay nặng lãi.

Tôi cất tấm danh thiếp đi: “Dựa theo trình tự, trước hết chúng tôi phải tiến hành kiểm tra hiện trường và khám nghiệm thi thể, bước tiếp theo mới đến bồi thường.”

Kim Á Mộc xoa tay: “Cháu nó cũng đã xảy ra chuyện rồi, chúng tôi không muốn nó lại còn chết không toàn thây nữa.”

“Nếu như không thể xác nhận là vụ án hình sự, thì cơ quan công an chúng ta cũng không thể cưỡng chế khám nghiệm, phải được sự đồng ý của gia đình.” Tôi nhìn Lý Tranh bất lực lắc đầu.

“Hay thế này, chúng ta đi xem bên ngoài thi thể đi?” Lý Tranh khẩn thiết nhìn tôi.

Tôi gật đầu: “Xem bên ngoài thi thể cũng được, nhưng báo cáo về khám nghiệm thi thể thì chắc chắn phải thông qua giải phẫu. Sau khi xác định nguyên nhân cái chết mới được kết luận.”

Một chiếc xe cảnh sát hú còi tiến vào nhà máy gạch, các đồng chí cảnh sát giao thông đã tới rồi.

Một chiếc xe tải cỡ trung nhãn hiệu Foton đậu ở bãi đất trống phía trước nhà máy gạch. Đầu xe hướng ra ngoài và đuôi hướng vào trong, không có hàng hóa trên xe. Hiện trường trông có vẻ không mấy phức tạp.

“Tài xế xe tải đâu?” Cảnh sát giao thông hỏi Trương Thiện Lâm. “Người nhà tâm trạng rất kích động nên tài xế đã trốn vào văn phòng rồi.” Trương Thiện Lâm trả lời.

Bảo vệ gọi tài xế đến: “Tối qua khoảng bảy giờ, tôi lái xe đến lò gạch để bốc hàng. Đang lùi xe thì bất ngờ có người vỗ cửa la lớn, tôi dừng xe chạy ra xem thì vừa xuống đã bị một nhóm người bao vây.”

Tài xế tỏ vẻ nghi ngại vẫn còn hoảng sợ: “Họ kéo quần kéo áo rồi lôi tôi ra phía sau xe. Có một người phụ nữ ngồi dưới đất khóc lóc, dưới bánh xe lộ ra đôi chân nhỏ bé, lúc ấy tôi vô cùng sợ hãi.”

Vương Mạnh quay người nhìn về hướng bố đứa bé: “Anh hãy kể hoàn cảnh lúc ấy đi.”

Tô Hữu Lâm gạt gạt khóe mắt: “Ngày hôm qua lúc trời sẩm tối, chúng tôi đến lò gạch bốc xếp hàng, Tử Văn nằng nặc đòi đến nhà máy chơi. Tôi đang bận bốc xếp hàng thì nghe thấy có người gào to, vừa chạy tới xem thì chiếc xe này đã cuốn con tôi dưới bánh. Bác sĩ có đến khám và nói cháu nó không qua khỏi, mẹ nó lúc ấy suy sụp ngất đi.”

Chúng tôi giăng dây cảnh báo tại hiện trường, giải tán những người không liên quan. Kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết Vương Mạnh kiểm tra và chụp ảnh hiện trường và chiếc xe.

Hai vết phanh xe màu đen rất dễ thấy trên nền đất, dưới bánh sau bên phải phát hiện vết máu khô. Tổng chiều cao của xe tải là 3,5 mét, mặt sàn thùng xe cách mặt đất là 1,1 mét, hệ thống phanh tốt.

Thi thể đã được người thân đưa về nhà. Kim Á Mộc và Tô Hữu Lâm đồng ý đưa chúng tôi về làng tiến hành khám nghiệm thi thể của cháu Tô Tử Văn.

Trên đường đi bộ đến làng Tôn Gia Miếu, Trương Thiện Lâm rất dè dặt: “Đạo này bất thường quá, sao lại có nhiều tai nạn cán chết trẻ con như vậy. Đúng là một năm kém may mắn mà.”

“Tháng trước, hơn 20 công nhân trong nhà máy của chúng tôi đã nghỉ phép để đến nhà máy gạch Hằng An đứng bãi. Nghe nói là lo ăn rồi mà mỗi người còn có 50 tệ.” Trương Thiện Lâm vẻ mặt chán ghét, “Họ đúng chỉ vì tiền.”

“Sao chuyện này chúng tôi chưa từng nghe nói nhỉ, không có báo án sao?” Tôi cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Thì cũng thương lượng riêng cho xong chuyện rồi. Có điều lần này coi như họ tự ngã vào tấm tôn, chứ nhà máy gạch Phúc Hưng chúng tôi nào có phải trái hồng mềm mại.” Trong lời nói của Trương Thiện Lâm dường như có hàm ý.

Đi vào đến giữa làng, một cảm giác mát mẻ tràn qua tôi. Con sông uốn khúc chảy quanh làng và cây cối tươi tốt um tùm bao quanh.

Trước một căn nhà bằng phẳng, hai cậu bé và một bé gái đang chơi đùa quanh chiếc xe đồ chơi bốn bánh màu đỏ cũ kỹ. Trên xe có rất nhiều vết cáu bẩn.

Nhìn thấy người lạ đến, chúng ngẩng đầu nhìn chúng tôi. Kim Á Mộc nói: “Ba đứa nhỏ này lần lượt là anh trai, chị gái và em trai của Tô Tử Văn.”

Trong sân có dựng lều bạt, một đứa trẻ nằm trong quan tài bằng gỗ. Cậu bé mặc một bộ đồ đen trắng xen kẽ, chân co quắp, hai tay khoanh trước ngực, các ngón tay nhẹ nhàng cuộn thành nắm đấm. Trên khuôn mặt xanh xao không có một chút sức sống nào.

Một người phụ nữ trung niên ngồi phịch xuống đất, ngẩn ngơ nhìn đứa trẻ. Đôi môi nứt nẻ đang lẩm bẩm điều gì đó, ánh mắt không rời nửa giây, nước mắt đang chảy vòng quanh đôi mắt đỏ hoe.

Một bà lão xanh xao chống gậy từ trong buồng bước ra, Tô Hữu Lâm vội vàng chạy lại đỡ và nói vài câu vào tai bà. Bà cụ đột nhiên đưa tay cho Tô Hữu Lâm một cái tát rồi quay vào nhà.

Chúng tôi mời những người không phận sự đợi ở bên ngoài. Đám người trước sân dần dần rời đi, thì thầm bàn tán xôn xao bên bờ tường.

Kim Á Mộc nói với chúng tôi, ngày mai viếng tang bạn rộn nhất, tất cả bà con họ hàng sẽ đến. Bố mẹ và bà nội của Tô Tử Văn lo lắng rằng người ta sẽ nhìn thấy Tô Tử Văn không được chết toàn thân, nên từ chối giải phẫu thi thể.

Tôi giải thích với Kim Á Mộc rằng, chúng tôi sẽ lựa chọn những vết giải phẫu ở những bộ phận có thể che khuất bởi quần áo. Hết sức tránh phần lộ ra như khuôn mặt, để không làm tổn hại đến vẻ ngoài toàn vẹn của người đã khuất. Kim Á Mộc không khước từ ngay, “Tôi trao đổi lại với bố cháu Tử Văn nhé.”

Tôi và Lý Tranh tiến hành khám nghiệm bên ngoài thi thể. “Cậu bé gãy quá.” Lý Tranh ngẩng đầu nhìn tôi, tôi ra hiệu cho cô ấy có thể bắt đầu tiến hành. Cô cúi mình khám nghiệm một cách thuần thực.

Qua khám nghiệm, nạn nhân Tô Tử Văn cao 95 phân, cơ thể gầy gò. Thi thể đã cứng lại, các vết bầm tụ máu nằm ở vùng lưng. Vân tay hơi mờ, khi lật thi thể lại, thì máu mũi chảy ra.

Trên trán nạn nhân có một vết bầm tím ngoài da, kích thước khoảng 3cm x 3cm; bả vai phải và đùi phải lần lượt có hai chỗ bầm tím, diện tích tương ứng 15cm x 13cm và 15cm x 8cm. Dùng tay ấn vào vùng ngực của nạn nhân có thể sờ thấy nhiều chiếc xương sườn đã bị gãy.

Kim Á Mộc bước lại hỏi: “Nếu không giải phẫu thì có thể viết chứng thư giám định không?” Tòì lắc đầu. Kim Á Mộc thở dài một tiếng: “Vậy thì giải phẫu đi.”

Tòì nói với Lý Tranh: “Cô bảo người nhà ký vào giấy báo giải phẫu thi thể đi, sau đó chúng ta mang thi thể về phòng khám nghiệm, rồi tranh thủ giải phẫu trong đêm nay.”

Màn đêm dần buông xuống, chúng tôi thu dọn đồ đạc dưới ánh đèn còn sót lại. Trương Thiện Lâm bước tới: “Cũng không còn sớm nữa rồi, chúng ta cùng ăn bữa cơm tối nhé? Để chủ nhà tôi thiết đãi các vị một bữa!”

Tòì thản nhiên nhún mày: “Ý tốt của giám đốc Trương chúng tôi xin nhận, tối nay chúng tôi phải tăng ca, bữa tối thôi để sau đi.”

Chúng tôi bước ra khỏi sân nhà, anh chị em của Tô Tử Văn vẫn đang chờ chiếc xe đỏ. Lý Tranh bước tới định xoa đầu bé gái nhưng cô bé vội trốn mất.

“Đồng chí cảnh sát xin dừng bước!” Kim Á Mộc và Tôn Hữu Lâm chạy đuổi theo ra đến nơi, “Ngày mai chúng tôi có thể mang cháu đi hỏa thiêu không?” Tòì từ chối yêu cầu của họ: “Thi thể của cháu bé phải bảo quản lạnh trong vài ngày, đợi sau khi viết xong chứng thư giám định, gia đình không có kiến nghị rồi mới đem đi hỏa thiêu.”

“Chi phí bảo quản lạnh đắt lắm.” Tô Hữu Lâm vẻ mặt bất lực, Kim Á Mộc xua tay nên anh ta không nói thêm gì nữa.

Tôi quay đầu nhìn lại, màn đêm như nuốt chửng cả ngôi làng.

Trên đường đến phòng khám nghiệm, chúng tôi tạt vào một tiệm mì ăn vội. Vừa về tới nơi thì thi thể của Tô Tử Văn cũng được vận chuyển tới.

Lớp da của Tô Tử Văn rất non nớt, dao mổ nhẹ nhàng lướt qua đã rách mở được. Hộp sọ rất mỏng, sau khi mở hộp sọ ra dưới màng cứng xuất huyết nhẹ. Xương sườn rất mỏng manh và đã gãy mất mấy chiếc. Những bộ phận còn lại không cần tốn nhiều công sức đã có thể mở ra. Trong khoang ngực nhỏ bé toàn là máu; tim, gan, lá lách đều bị tổn thương.

“Trước khi chết cậu bé đã phải chịu biết bao nhiêu đau đớn...” Lý Tranh lộ ra nét mặt không đành. Không khí im lặng bao trùm phòng khám nghiệm, chúng tôi lặng lẽ thu dọn dụng cụ.

Nửa đêm mới về đến cơ quan, tôi thức cả đêm để chỉnh lý chứng thư giám định của cậu bé.

Sáng sớm ngày chủ nhật, ánh nắng vàng tràn ngập văn phòng, tôi đứng dậy pha tách trà.

“Đây là sự cố ngoài ý muốn thông thường. Nguyên nhân cái chết rất rõ ràng. Chiếc xe cán qua vùng ngực và vùng bụng khiến cơ quan nội tạng bị vỡ, xuất huyết dẫn đến tử vong.” Tôi cúi xuống nhấp một ngụm trà, “Nhưng tôi nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy vết thương vùng đầu của cậu bé có chút đáng nghi.”

Lý Tranh nói: “Chấn thương vùng đầu của nạn nhân chủ yếu tập trung ở vị trí trên trán. Có lẽ do cậu bé đập trán vào khi xe tải đang lùi, rồi bị cán qua trong tư thế nằm ngửa.”

Tôi im lặng giây lát rồi lắc đầu: “Không đúng, tổn thương ngoài da trên trán của nạn nhân tương đối nhẹ, nhưng trong hộp sọ lại xuất huyết. Chấn thương ngoài nhẹ trong nặng này rất giống bị ngã. Nạn nhân có lẽ đầu đập xuống đất, rồi bị cán trong tư thế nằm sấp. Vết

bánh xe trên bả vai và đùi trái của nạn nhân cũng minh chứng cho cơ sở này.”

Lý Tranh chợt hiểu ra: “Khi ấy cậu bé quay lưng vào xe tải!”

Vương Mạnh bổ sung: “Dựa vào kiểm tra khám nghiệm chiếc xe chở hàng thì chiều cao mặt sàn là 1,1m, còn chiều cao của nạn nhân là 95 phân. Đứa trẻ thấp hơn rất nhiều so với sàn xe, cho nên cậu bé đã bị bánh xe đụng trúng.”

“Tôi có một nghi vấn, khi mà sự việc xảy ra có rất nhiều người ở hiện trường. Cậu bé quay lưng lại với xe tải có thể không phát hiện ra tình huống của mình, thế nhưng những người lớn đối mặt trước đứa trẻ, nếu họ hô to lên thì có lẽ bi kịch đã không xảy ra.” Lý Tranh trầm ngâm.

Tôi gật đầu: “Đây cũng chính là nghi vấn của tôi. Bên cạnh đó còn một điểm khả nghi, Trương Thiện Lâm nói rằng những nhà máy gạch xung quanh cũng đã từng xảy ra sự cố tai nạn đè chết trẻ con.”

Vương Mạnh đứng phắt dậy: “Nếu đã cân nhắc đến những điểm này thì chúng ta bắt buộc phải đi chứng minh xác thực. Hiểu Huy và Lý Tranh đi gặp người nhà nạn nhân tìm hiểu cụ thể tình huống tối hôm đó. Tôi đi xem xét quanh các nhà máy gạch khác, nghe ngóng tin tức những vụ tai nạn kiểu này trước đây.”

Tôi bổ sung: “Nếu như cần đội trình sát điều tra hỗ trợ, chúng ta có thể báo cáo với lãnh đạo bất cứ lúc nào!”

“Được!” Lý Tranh nhanh chóng thu dọn đồ đạc, “Đội tôi ngoài cổng cơ quan, tôi đi đánh xe.”

Dừng xe ở đầu làng, chúng tôi đi bộ vào trong. Vừa hay gặp lại mấy anh chị em của Tô Tử Văn đang chơi đùa. Chúng vẫn đang vây quanh chiếc xe cũ kỹ đó, chúng tôi tới gần hỏi chuyện nhưng ba đứa chẳng đứa nào thèm để ý.

Lý Tranh rút trong túi ra một thanh kẹo sô cô la, vẫy vẫy trước mặt ba đứa trẻ: “Có ai muốn ăn kẹo sô cô la không?”

“Cháu!” Bọn trẻ mắt sáng rực lên, đồng thanh hô to, giơ tay ra trước mặt Lý Tranh.

“Ai nói chuyện với cô thì cô sẽ cho người đó ăn sô cô la.” Lý Tranh vừa dứt lời, hai cô bé và cậu bé nhỉnh hơn một chút lùi lại, vẻ mặt đầy cảnh giác. Cậu bé khoảng 4 tuổi ngập ngừng và đứng im.

Lý Tranh hỏi cậu bé nhỏ nhất: “Sao các cháu cứ chơi chiếc xe nhỏ này mãi thế?” Cậu bé gãi đầu, dường như không biết phải trả lời như thế nào. Cậu anh lớn trông khoảng 10 tuổi kia nhanh như chớp giật lấy thanh kẹo sô cô la. Sau khi bẻ làm ba miếng chia cho các em, rồi nói với Lý Tranh: “Cháu thay em cháu trả lời.”

“Tuần trước bố cháu mang về một chiếc xe nhỏ, chúng cháu đều rất thích. Thế nhưng mà bố cháu nói của em hai, không cho chúng cháu tranh giành. Đến cả em út cũng không được.”

Lý Tranh nói: “Thế bình thường các cháu có chơi cùng em hai không?”

Câu này của Lý Tranh có lẽ thuận miệng hỏi chơi, thế nhưng cậu bé nhỏ nhất ý thức được vội lùi về phía sau.

Tôi gắng hỏi tiếp: “Là bởi vì em ấy hung dữ sao?”

Cậu bé mười tuổi lắc đầu không đồng ý: “Em hai không hung dữ tí nào, chỉ là đột nhiên trở nên rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ thế nào?”

“Đến cả nước em ấy cũng sợ. Có lần mẹ chúng cháu đút nước cho em uống, nhưng đột nhiên em hất đổ bát nước.”

Lý Tranh và tôi nhìn nhau, rõ ràng chúng tôi đang có cùng một suy nghĩ.

Đột nhiên, phía xa vọng lại tiếng người. Lý Tranh kéo cánh tay tôi, nhanh chóng nấp vào một góc tường, ba đứa nhỏ cũng chạy theo. Lý Tranh lôi ra ba thanh kẹo sô cô la: “Các cháu đi chơi đi nhé, hôm khác cô lại đến chơi với các cháu.” Mấy đứa nhỏ nhét đầy một mồm sô cô la rồi cưỡi chiếc xe đi xa dần.

Tôi ngơ ngác nhìn Lý Tranh, cô đưa tay vuốt ngực nói: “Anh đoán xem tôi nhìn thấy ai?” Tôi lắc đầu, thị lực của Lý Tranh rất tốt còn tôi chỉ lơ mơ trông thấy vài người.

“Tôi nhìn thấy Mã Sử Vi, chính là cái tên chuyên viên bồi thường bảo hiểm gì gì đó! Đi cùng với anh ta là Kim Á Mộc và Tô Hữu Lâm.”

“Việc này có lẽ không đơn giản như vậy đâu. Chúng ta giải tán trước đi, đừng manh động.” Lý Tranh gật đầu, chúng tôi quay về cơ quan.

Vương Mạnh đã có mặt ở văn phòng. Lý Tranh ngạc nhiên hỏi: “Sao anh về nhanh thế? Có phát hiện gì không?” Cậu ấy dựa vào lưng ghế giận dữ nói: “Thôi đừng nhắc đến nữa! Mấy nhà máy đó miệng cam như hến với mấy cái vụ cán chết trẻ con này, tôi chẳng moi được thông tin gì. Cô cậu thì sao?”

Lý Tranh ngược lên: “Chúng tôi có hai phát hiện bất ngờ: thứ nhất là Tô Tử Văn mắc bệnh dại, thứ hai là chuyên viên bồi thường công ty bảo hiểm có tiếp xúc riêng với người nhà nạn nhân.”

Vương Mạnh lại bật dậy khỏi ghế: “Đi, chúng ta đi báo cáo với lãnh đạo.”

Rất nhanh đã có kết quả điều tra với Kim Á Mộc, Tô Hữu Lâm và Mã Sử Vi. Mọi nghi ngờ đã được giải đáp. Sự thật khiến chúng tôi hết sức kinh ngạc, tất cả những vụ tai nạn cán chết trẻ con này đều có người thao túng.

Kim Á Mộc đã từng ngồi tù, mà trước lúc ngồi tù anh ta làm giám đốc nhà máy gạch Hoàn Cầu. Khi được hỏi tại sao lại chỉ chọn nhà máy gạch để ra tay, Kim Á Mộc thản nhiên đáp: “Bọn chúng là loại

bất nhân bất nghĩa, tôi chẳng qua chỉ giúp mọi người đòi lại số tiền của mình.”

Sự đan xen phức tạp giữa dân làng Tôn Gia Miếu, ít nhiều gì cũng có tí quan hệ bà con họ hàng. Kim Á Mộc vài năm trước có vay bạn bè họ hàng chút tiền, mở nhà máy gạch Hoàn Cầu, rất nhiều bà con đều làm thuê ở nhà máy của anh ta.

Anh ta đối xử với mọi người cũng không tệ, chưa từng chậm trễ nợ lương. Mặc dù thu nhập người dân ở nhà máy gạch không cao, nhưng vẫn tốt hơn đồng áng cày bừa. Không cần lúc nào cũng phải để ý đến sắc mặt của ông trời.

Nhà máy làm ăn khá phát đạt. Kim Á Mộc không thỏa mãn với quy mô nhỏ, liền tuyển một sinh viên học ngành quản lý về làm phó giám đốc với mức lương cao. Bắt đầu đầu tư với quy mô lớn hơn.

Sau đó nhà máy xảy ra một sự cố nghiêm trọng, các nhà máy lân cận thừa thời cơ giâu đổ bìm leo, tố cáo nhà máy gạch Hoàn Cầu bảo vệ môi trường không đạt tiêu chuẩn. Kim Á Mộc bị bắt giam, tài sản bị tịch thu, vợ mang theo con đi bước nữa.

Kim Á Mộc sau khi ra tù nghe ngóng biết được, sự việc năm đó thật ra do tên sinh viên phó giám đốc kia bày mưu hãm hại. Còn hẳn giờ đã trở thành giám đốc của nhà máy gạch Hoàn Cầu.

Xét cho cùng Kim Á Mộc cũng khác với những người dân trong làng. Anh ta học rộng biết nhiều, nhanh nhẹn thức thời. Sau khi ra tù anh ta vào miền Nam làm công kiếm được chút tiền, về quê cho vay nặng lãi, trở thành người giàu có trong làng.

Nhưng sự kiện xảy ra trong năm đó luôn khiến Kim Á Mộc canh cánh trong lòng, sống lay lắt như một cơn ác mộng.

Hai năm trước, Lý Tiểu Phi, con trai của một người dân làng tên Lý Nhị Ngưu, được chẩn đoán mắc bệnh ung thư máu. Để điều trị cho con trai, Lý Nhị Ngưu đã nhiều lần tìm Kim Á Mộc vay tiền.

Lý Nhị Ngưu là một anh nông dân hiền lành chất phác. Anh đã bán mất con trâu đi cày, bán hết nữ trang của hồi môn của vợ, bán tất cả những vật dụng thiết bị điện mà có giá trị quy đổi thành tiền, còn bán nữa thì cũng chỉ sót lại nồi niêu xoong chảo, thậm chí đi bán máu.

Lần này Kim Á Mộc không cho Lý Nhị Ngưu vay tiền, anh ta biết rằng cho vay cũng chắc chắn không trả nổi.

Kim Á Mộc tính một món nợ cho Lý Nhị Ngưu, khuyên anh ta từ bỏ việc chữa trị cho con trai: “Nhị Ngưu ạ, không phải là anh không nể tình anh em. Chú nghĩ xem, dù thằng bé có được chữa khỏi hay không, thì chú cũng phải bán sạch cả cái nhà này. Và lại cái bệnh đó không chữa được. Đến cuối cùng rồi lại trắng tay, chẳng bằng sinh thêm đứa nữa cho xong.” Lý Nhị Ngưu tức giận dùng dùng bỏ đi.

Hơn một tháng sau, vì không đủ tiền đóng viện phí nên Lý Tiểu Phi buộc phải xuất viện về nhà. Lý Nhị Ngưu lại tìm đến Kim Á Mộc khổ sở cầu xin: “Anh Kim, anh rủ lòng thương cho tôi vay thêm chút tiền đi. Nhà máy nửa năm rồi chưa phát lương, đợi đến lúc họ trả lương nhất định tôi sẽ trả anh.”

“Chú làm ở nhà máy nào, sao lại nợ lương lâu như vậy?” Kim Á Mộc biết rằng, hiện nay rất nhiều nhà máy nợ lương công nhân. “Nhà máy Hoàn Cầu.” Lý Nhị Ngưu đáp.

Bốn chữ “Nhà máy Hoàn Cầu” khiến cho Kim Á Mộc nóng máu đập bàn: “Giết người đến mạng, có nợ phải trả!” dọa cho Lý Nhị Ngưu giật mình kinh hãi. “Người anh em, không phải tôi nói chú, là tôi nói mấy cái loại vô lương tâm kia kìa.”

Anh ta mách cho Lý Nhị Ngưu một cách: Dù sao bệnh của con trai chỉ có thể khoan tay đứng nhìn không thể chữa khỏi, chi bằng dứt khoát để nó ra đi một cách có “giá trị”.

Lý Nhị Ngưu không nói tiếng nào, quay người lững thững bước ra ngoài. Anh ngồi xồm gần như cả đêm dưới gốc cây sung mà đứa trẻ

vẫn hay thích leo trèo khi còn khỏe mạnh, hút hết hai bao thuốc. Trời gần sáng, anh nhắc người dậy giậm chân vài cái, hai hàng nước mắt lăn dài: “Con ơi, bố có lỗi với con, có trách chỉ trách con đã sinh ra vào một nhà nghèo khó, kiếp sau con hãy đầu thai vào nhà giàu con nhé!”

Thế là vào một ngày khi trời đã nhá nhem, Lý Tiểu Phi được bố mẹ đưa đến nhà máy gạch Hoàn Cầu chơi, “không may” bị xe tải cán chết. Kim Á Mộc nhanh chóng cầm đầu dân làng kéo đến nhà máy yêu cầu bồi thường.

Nhà máy sợ to chuyện nên đã ký thỏa thuận riêng với gia đình và bồi thường 8 vạn, gia đình cam kết với nhà máy sẽ không làm loạn gây rối nữa.

Kim Á Mộc trốn vào một góc không ra mặt. Mãi cho đến khi nhìn thấy Lý Nhị Ngưu thành công đòi được tiền bồi thường ở nhà máy gạch Hoàn Cầu, bỗng nhiên anh ta cảm thấy được sự sung sướng của việc trả thù. Dường như cũng trút bỏ được phần nào những điều đè nặng ở trong lòng bấy lâu.

Lý Nhị Ngưu cầm tiền bồi thường tổ chức một tang lễ nở mày nở mặt cho con. Ngày đưa đám hôm đó anh uống say mềm, có mấy bạn khóc hết nước mắt.

Người dân trong làng dường như đã đoán được phần nào chuyện nhà Lý Nhị Ngưu, nhưng chẳng ai vạch trần chuyện đó. Sau đó lại có những trường hợp tương tự như gia đình Lý Nhị Ngưu, mọi người ai nấy tới tập đi tìm Kim Á Mộc.

Kim Á Mộc vẫn dùng cách cũ trù tính sắp đặt biết bao nhiêu vụ tai nạn xe tải nhà máy gạch cán chết trẻ con “ngoài ý muốn”. Vừa hay, những nhà máy gạch đó đều là những chỗ thừa cơ hãm hại khi anh ta gặp chuyện.

Sau nhiều lần trả thù thành công các nhà máy gạch xung quanh, mối hận thù mà Kim Á Mộc tích tụ trong nhiều năm dường như cũng

dẫn tan biến. Anh ta quyết định gác kiếm, nhưng em rể Tô Hữu Lâm lại đến tìm anh ta.

Chuyện của Tô Tử Văn khá kỳ lạ. Hai tháng trước, Tô Tử Văn đang chơi đùa ở đầu làng, bị con chó trong làng cắn. Hôm đó Tô Hữu Lâm đưa con đến bệnh viện tiêm phòng dại, sau đấy đúng thời gian tiêm thêm bốn mũi nữa. Đáng ra thì Tô Tử Văn sẽ không phát bệnh, thế nhưng không biết tại sao mà cậu bé lại trở nên như vậy. Tô Hữu Lâm không nghi ngờ về vấn đề vắc-xin mà chỉ trách con mình số khổ.

Gia đình Tô Hữu Lâm đông con, vốn dĩ đã nhiều gánh nặng. Bà mẹ già bảo anh ta đi vay tiền Kim Á Mộc.

Biết được cháu họ mình mắc bệnh dại không chữa khỏi, Kim Á Mộc sau khi suy tính thì định theo cách cũ làm cú chốt cuối cùng.

Tô Hữu Lâm đã quên mất cuộc nói chuyện với Kim Á Mộc ngày hôm đó. Anh ta mơ màng về đến nhà, nhìn thấy mấy đứa nhỏ đang giành chiếc xe đồ chơi của Tô Tử Văn, nên đã phát cho chúng một trận, quay vào buồng nằm trên giường trăn trở. Anh ta thử bàn bạc với gia đình, người vợ chỉ biết khóc, bà mẹ già thì kiên quyết không đồng ý.

Bà nội Tô Tử Văn chống gậy đến gặp Kim Á Mộc, và cho anh ta một cú tát: “Anh có còn là người nữa không?”

Kim Á Mộc rơm rớm nước mắt: “Cô ơi cô, cô nghĩ chúng ta còn cách nào đây? Chẳng phải cũng chỉ vì nghèo hay sao, mắc bệnh hiểm nghèo thì một là chết, hai là trắng tay, cô còn tận mấy đứa cháu kia mà.”

Bố mẹ Tô Tử Văn đã giấu bà nội đưa cậu bé đến nhà máy gạch.

Nhà máy gạch Phúc Hưng tỏ thái độ cứng rắn và nhất quyết để cảnh sát giao thông và công ty bảo hiểm can thiệp. Trong lúc bế tắc, Kim Á Mộc nghĩ đến Mã Sử Vĩ một người họ hàng xa làm việc trong một công ty bảo hiểm, Mã Sử Vĩ và gia đình Tô Hữu Lâm cũng coi như họ hàng.

Mã Sử Vĩ nói với Kim Á Mộc rằng chiếc xe tải trong vụ tai nạn đã được mua bảo hiểm giao thông bắt buộc. Nếu xe tải có trách nhiệm, thì bảo hiểm thanh toán bắt buộc có thể trả 11 vạn; nếu xe tải không có trách nhiệm, bảo hiểm thanh toán bắt buộc chỉ có thể trả tối đa 1.1 vạn.

“Lần này phải đòi nhiều hơn, nhà cậu ta đông con, sau này còn nhiều gánh nặng.” Không nỡ khước từ thỉnh cầu của người anh họ Kim Á Mộc, Mã Sử Vĩ đồng ý tới nhà máy gạch kia. Vậy là sau khi nhà máy gạch kia gọi điện yêu cầu nhân viên tư vấn bảo hiểm, Mã Sử Vĩ đã xuất hiện ở văn phòng của giám đốc. Mặt khác, Kim Á Mộc gọi người trong làng đến gây áp lực với nhà máy gạch.

Công ty bảo hiểm hứa sẽ giải quyết các yêu cầu bồi thường cho vụ tai nạn trong thời gian sớm nhất. Thường thì nhà máy phải mừng vội mà mượn gió đẩy thuyền khi mọi chuyện được dàn xếp ổn thỏa. Tuy nhiên, do không thống nhất được số tiền bồi thường nên đối đầu leo thang, nhà máy gạch phải gọi điện báo cảnh sát.

Và sự can thiệp của chúng tôi đã khiến nạn nhân Tô Tử Văn “mở miệng” nói ra sự thật.

Những gia đình bất hạnh đều có những nỗi khổ riêng, song tôi chưa bao giờ nghĩ rằng những đứa trẻ đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết lại có thể bị coi như một công cụ đòi bồi thường. Không biết rằng người thân của đứa trẻ cảm thấy thế nào khi nhìn thấy cơ thể mỏng manh của con em mình lăn dưới bánh xe.

Với sự phát triển của y học, tôi tin rằng sẽ có nhiều bệnh nan y được đẩy lùi. Nhưng đôi khi cái mà chúng ta cần chữa trị không phải là bệnh tật mà là bản chất con người.

**BẠN GÁI MẤT TÍCH NĂM NĂM, TÔI TỰ TAY HỦY HOẠI
BẰNG CHỨNG DUY NHẤT**

VỤ ÁN

HỒ SƠ

SỐ 6

Tôi nhắn cho Từ San một tin "Có án, đang bận". Cô ấy trả lời "Không sao, sùi cào em gói xong rồi, nhưng trông không được đẹp, tối muộn làm đồ ăn đêm cho anh. Bây giờ em đi ra rạp lấy vé xem phim trước đã (^-^)".

Thật kỳ lạ, thời gian đã qua lâu như vậy rồi, mà tôi vẫn còn nhớ như in đến cả biểu tượng cảm xúc trong tin nhắn. Biểu cảm khuôn mặt tròn và đôi mắt cong cong, giống như cô ấy vậy.

Hôm qua tôi đến chỗ Đại đội trưởng Phùng xin nghỉ phép hai ngày. Ông nhìn tôi hồi lâu với ánh mắt hỗn độn như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ vờ vai rồi duyệt ngay đơn xin phép.

Nhiều năm trong công việc, tôi rất ít khi xin nghỉ, chẳng qua hai ngày sắp tới là trường hợp đặc biệt.

Đêm giao thừa năm năm trước, tôi đã trải qua một sự suy sụp to lớn. Dường như hoàn toàn mất đi lý trí và sự chuyên nghiệp của một bác sĩ pháp y. Thực tế mà nói, đó là vết nhơ đáng tiếc nhất trong sự nghiệp pháp y của tôi, mặc dù cuối cùng không ai trách móc.

Ngày hôm ấy, bạn gái tôi Từ San bị mất tích. Ba ngày sau, tôi chỉ tìm thấy một bàn tay bị đứt lìa của cô ấy.

Khi ấy sự việc rất ồn ào, hầu như ai ai trong cơ quan cũng biết. Câu chuyện còn bị tam sao thất bản. Trong một khoảng thời gian rất dài, đồng nghiệp đều nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. Chỉ có Vương Mạnh khi đó vừa mới vào cơ quan giữ chức vụ trợ lý kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết, còn độc thân và cậu ta mỗi ngày đều vui tươi hơn hớn, mà không hỏi tôi thêm điều gì, cho nên tôi và cậu ấy tương đối thân thiết gần gũi.

Từ San và tôi là bạn học cấp ba, cũng là đồng hương với nhau. Từ hồi đi học tôi đã rất thích cô ấy. Năm nhất đại học chúng tôi đã đến với nhau, yêu xa nhưng tình cảm của chúng tôi vẫn luôn tốt đẹp.

Tôi học ngành pháp y nên phải mất năm năm, còn bạn gái ra trường sớm hơn một năm. Cô ấy về quê làm giáo viên ở một trường mầm non. Sau khi tốt nghiệp, tôi có một vài cơ hội tốt ở miền Nam. Thế nhưng bốn năm yêu xa chẳng dễ dàng gì, tôi lựa chọn trở về để ở bên cạnh cô ấy, trở thành một bác sĩ pháp y ở Phòng Kỹ Thuật hình sự.

Hơn một năm tiếp theo là khoảng thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời tôi.

Khi Từ San gặp nạn, chúng tôi đã bàn đến chuyện cưới xin, nhà cửa cũng chuẩn bị sửa sang xong.

Khoảng thời gian đó xảy ra rất nhiều vụ án, việc sửa chữa về cơ bản đều do một tay cô ấy trông coi.

Ngày hôm đó vốn đã hẹn nhau sau khi tan làm về nhà gói sủi cảo. Tôi không biết nấu ăn, chỉ có mỗi gói sủi cảo là khéo tay, ngày lễ ngày tết thể hiện tài năng ghi điểm chút thôi. Ăn xong cùng nhau đi xem phim, cô ấy muốn xem *Trận chiến Xích Bích*, trong đó có Kim Thành Vũ mà cô ấy thần tượng.

Thế nhưng buổi chiều xảy ra án mạng.

Đó là một vụ án nghiêm trọng, hai thi thể và ba mạng người.

Hai vợ chồng ở trạm thu mua phế liệu bị sát hại tại nhà. Người chồng nằm ngoài sân, người vợ ở trong nhà. Khi lật người phụ nữ lại thì thấy một chiếc bụng to kénh càng, khóe mắt vẫn còn đầm lệ.

Đó là một người phụ nữ mang bầu, thật tàn nhẫn...

Về đến phòng khám nghiệm đã sáu giờ tối. Nếu như không có án, thì lúc ấy có lẽ tôi đang ăn cơm cùng với Từ San rồi. Nghĩ đến việc cô ấy đang đợi mình, tôi có chút đứng ngồi không yên. Bác sĩ Triệu nhìn ra, liền hỏi tôi có phải bận việc gì không. Tôi do dự giây lát thế rồi vẫn lắc đầu, công việc quan trọng hơn ăn uống và xem phim.

Hơn nữa Từ San trước giờ luôn tinh tế, chưa bao giờ giận dữ tôi vì chuyện công việc. Những lúc tôi không thể ở bên cạnh, cô ấy đều có thể tự mình xoay sở.

Tôi nhắn cho Từ San một tin “Có án, đang bận”. Cô ấy trả lời “Sùi cao em gói xong rồi, nhưng trông không được đẹp, tối muộn làm đồ ăn đêm cho anh. Bây giờ em đi ra rạp lấy vé xem phim trước đã (^-^)”.

Thật kỳ lạ, thời gian đã qua lâu như vậy rồi, mà tôi vẫn còn nhớ như in đến cả biểu tượng cảm xúc trong tin nhắn. Biểu cảm khuôn mặt tròn và đôi mắt cong cong, giống như cô ấy vậy.

Tôi đặt điện thoại xuống rồi bắt đầu khám nghiệm thi thể.

Tôi bắt đầu từ nạn nhân nam giới, vết thương chí mạng là chấn thương sọ não. Phân tích phù hợp với nhiều cú đánh từ một vũ khí sắt cùn. Khi khám nghiệm nạn nhân nữ giới, tôi ngẩng lên lấy một hơi và nhìn thấy những bông tuyết ngoài cửa sổ, không biết tại sao tôi đột nhiên nhớ đến Từ San.

Suy nghĩ miên man lại bắt đầu hơi xáo trộn. Bác sĩ Triệu thấy trạng thái tôi không ổn liền bảo tôi nghỉ ngơi một lát, ông sẽ làm nốt phần việc còn lại. Tôi không đồng ý và khẳng định đòi hoàn tất công tác khám nghiệm.

Khi lấy thai nhi nam khoảng 8 tháng tuổi trong bụng nạn nhân ra, gắng tay liên tục rỉ máu, tôi mới nhận ra mình đã cửa vào tay lúc nào không hay. Vết thương rất sâu, máu cứ thế chảy dọc xuống găng tay.

Tôi trước giờ luôn bình tĩnh, nhưng ca “đỡ đẻ” đặc biệt này vẫn khiến tôi không chịu đựng nổi. Tôi cảm thấy có thứ gì đó dâng trào trong lồng ngực, và một cơn buồn nôn ập đến. Tôi cố nén xuống và toàn thân mồ hôi nhễ nhại.

Hiện trường án mạng điều kiện rất kém, xung quanh cũng không có camera, manh mối vô cùng hiếm hoi. Tạm thời chúng tôi không có hướng điều tra nào cả, sau khi giải phẫu thì quay trở về nhà.

Hơn chín giờ tối, tôi gọi điện cho Từ San nhưng mãi không liên lạc được.

Tôi nghĩ trong rạp phim tín hiệu không tốt, liền tới rạp đón cô ấy. Phim chiếu vào lúc bảy giờ thì đến chín giờ chắc cũng sắp kết thúc rồi. Tôi đợi mãi trước cổng rạp phim cho đến 9 giờ 45 phút, người ta dần dần về hết rồi vẫn chưa thấy bóng dáng Từ San đâu. Gọi điện thì cô ấy tắt máy.

Tôi tưởng rằng cô ấy đã giận dỗi sau khi chờ đợi quá lâu, liền tới ký túc xá tìm. Bạn cùng phòng nói rằng cô ấy chưa về. Tôi đợi ở dưới nhà đến hơn 10 giờ mà không thấy ai. Một dự cảm không lành chợt dâng lên.

Tôi lập tức báo án. Theo như đồng nghiệp ở trung tâm chỉ huy phản ánh lại, hơn bảy giờ ngày hôm đó, đã từng nhận được một cuộc gọi báo cảnh sát rất lạ lùng, số điện thoại chính là của Từ San.

Ngay lập tức tôi chạy đến trung tâm chỉ huy, kiểm tra ghi âm cuộc gọi báo cảnh sát. Trong điện thoại có một nam một nữ đang đối thoại, tiếng rất nhỏ, thời gian cuộc gọi cũng rất ngắn, chỉ vồn vện hai câu: “Cô làm cái gì đấy? Mang điện thoại lại đây!” “Tôi đâu có gọi điện thoại!”

Tôi nhanh chóng nhận ra ngay giọng nữ trong điện thoại chính là Từ San, còn người nam giọng địa phương nhưng nghe rất xa lạ. Cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt. Theo thông tin báo cảnh sát chúng tôi đã tìm thấy vị trí gần đúng của Từ San, nơi này rất hẻo lánh và không có camera.

Ngay trong đêm hôm đó, Cơ quan công an đã điều động rất nhiều lực lượng cảnh sát đến tìm kiếm nhưng không có kết quả. Lòng tôi rối như tơ vò, cả đêm không ngủ được.

Ba ngày sau khi Từ San mất tích, bác sĩ Triệu gọi cho tôi và nói rằng một bàn tay bị đứt lìa đã được tìm thấy trong khu rừng ở ngoại ô thành phố.

Lòng như lửa đốt tôi vội vàng chạy đến hiện trường, vừa nhìn thấy bàn tay thì suy sụp ngay tại chỗ.

Bàn tay ấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Tôi đã nắm lấy nó vô số lần, nhưng tôi chưa bao giờ thấy nó trong dáng vẻ như thế này.

Tay bị đứt lìa khỏi khớp cổ tay. Là một bác sĩ pháp y, tôi đã nhìn thấy vô số tình trạng cụt chi, kinh hoàng hơn thế này gấp ngàn lần. Chỉ có điều lần này rất khác, tôi cảm thấy có thứ gì đó trong cơ thể khiến tôi vỡ ra từng mảnh và đôi chân gần như không thể đứng vững.

Bàn tay bị đứt lìa tái nhợt không còn chút sinh khí nào, mu bàn tay bầm tím nhiều chỗ, các ngón tay mảnh khảnh tự động co quắp lại, móng tay tím tái, cổ tay đứt lìa lộ ra cả xương, phần da cắt ngay gần có thể nhìn thấy cả mạch máu và gân.

Đồng nghiệp bận rộn bên cạnh, một số chụp ảnh, một số lấy chứng cứ. Tôi giống như hồn lìa khỏi xác, đứng đó bất động, nhìn bàn tay mà mình đã từng đan ngón, rơi vào một màn mịt mờ trống rỗng.

Giờ nghỉ lại, ngày đó đối với tôi là một cơn ác mộng. Cả hai vụ án đều không được giải quyết. Từ San giống như đã bốc hơi khỏi thế gian này, chỉ để lại một bàn tay, thi thể không bao giờ được tìm thấy.

Tôi thất thần cả ngày, trong đầu có hai giọng nói đan xem lẫn lộn. Một giọng nói vỗ về rằng Từ San không sao đâu, cô ấy chắc còn sống và tôi sẽ tìm ra. Một giọng nói khác cất lên, hãy tỉnh lại đi, bản thân cậu là một bác sĩ pháp y, và trong trường hợp này, cơ bản đã xác nhận tử vong.

Vụ án của Từ San, cơ quan không cho tôi khám nghiệm. Thứ nhất, vụ án này cần tôi phải tránh đi, thứ hai họ sợ tôi kích động.

Thế nhưng một tuần đã trôi đi, vụ án vẫn chưa có tiến triển.

Tôi không thể đợi lâu hơn được nữa nên đã lên xem ảnh khám nghiệm trên máy tính của Thầy và quyết định tự mình hành động.

Trên tay Từ San có nhiều vết trầy xước. Theo phân tích đặc điểm vết thương có lẽ hình thành bởi một dụng cụ sắc nhọn, phù hợp với vết thương chống cự phản kháng. Lòng bàn tay có vài vết bầm tím, phù hợp với đặc điểm vết thương trước khi chết.

Trong các vụ án phân xác, phải phán đoán tất cả những vết thương thuộc loại vết thương hình thành trước khi chết hay sau khi tử vong.

Sự khác biệt này chủ yếu được so sánh ở phản ứng sống. Có rất nhiều loại phản ứng sống như co rút mép vết thương, chảy máu, đóng vảy, tụ máu, viêm nhiễm, v.v... Những chấn thương có phản ứng sống được coi là thương tích trước khi chết, và ngược lại.

Ngoài ra, ở cổ tay dưới da của Từ San còn có vết xuất huyết dưới da hình tròn, tương tự như vết dây thừng hoặc còng tay, chứng tỏ rất có thể cô đã bị khống chế.

Lòng bàn tay cũng bị tổn thương, xuất huyết dưới da hình chữ nhật, đường viền như được hình thành bởi một lớp đệm của loại vật thể nào đó. Nhưng tôi chưa bao giờ hình dung ra vật dụng đó là gì.

Cuối cùng là móng tay bị bầm tím, đầu ngón tay giữa có vết cắn.

Thông tin khám nghiệm bàn tay chỉ có ngần ấy.

Móng tay bị bầm tím, có dấu hiệu bị ngạt thở. Những vết cắn trên đầu ngón tay, tôi đã nghi ngờ không biết có phải của nghi phạm hay không. Nhưng sau khi phân tích kỹ vết cắn, hai bên sâu, phần giữa nông, mà Từ San vừa hay có hai chiếc răng cửa không bằng phẳng, cho nên tôi suy đoán là do chính cô ấy cắn, thế nhưng nguyên nhân cụ thể tôi không thể tìm ra.

Ngoài ra còn một số manh mối khác. Chẳng hạn như thủ đoạn của nghi phạm rất thành thạo, cổ tay bị đứt lìa khỏi khớp, có thể suy đoán rằng nghi phạm có thể có trình độ chuyên môn nhất định. Người bán thịt, bác sĩ thú y, bác sĩ đều có khả năng. Trên thực tế, bác sĩ Triệu nói, giả dụ ngày hôm đó tôi không bận xử lý vụ án với đồng nghiệp thì có lẽ sẽ trở thành kẻ tình nghi đầu tiên.

Các đồng nghiệp của Đội cảnh sát hình sự đã làm rất nhiều công tác điều tra và thu thập được nhiều manh mối. Theo điều tra và camera giám sát thì đêm đó Từ San ra tay nghĩa hiệp.

Trong đoạn băng ghi lại, Từ San chứng kiến cảnh một tên trộm điện thoại di động của một cô gái trên đường gần trung tâm mua

sắm. Cô đã nhắc nhở và cùng cô gái đó đuổi theo tên trộm, sau đó bị ngã. Tên trộm còn có một đồng bọn phóng xe máy ở bên vệ đường tiếp viện. Sau khi lấy được điện thoại di động, hắn nhanh chóng lên xe máy của đồng bọn rồi mất hút ở góc phố.

Sau đó tên trộm và đồng bọn đều bị chúng tôi tóm gọn, khi ấy tôi định lao vào đánh chúng nhưng được mọi người kịch liệt can ngăn. Sau khi thẩm vấn, chúng bị loại bỏ ra khỏi đối tượng tình nghi. Chúng tôi cũng tìm thấy cô gái bị mất điện thoại, cô ấy nói rằng đêm đó không lấy lại được điện thoại, sau khi cảm ơn Từ San thì mỗi người đi một hướng.

Đến đây, manh mối cuối cùng cũng chẳng đi đâu về đâu và nó chỉ giải thích nguồn gốc của vết xước lòng bàn tay Từ San.

Khi suy đoán về động cơ gây án, Đội cảnh sát hình sự đã kiểm tra mối quan hệ trên mạng xã hội của Từ San nhưng cũng không tìm thấy manh mối nào. Các mối quan hệ xã hội của cô ấy trước giờ đều không phức tạp, tính cách lại hòa nhã, bình thường chưa bao giờ thấy cô ấy mâu thuẫn với người khác nên về cơ bản có thể loại trừ được trường hợp giết người vì tình và giết người vì thù hằn. Nhiều khả năng kẻ sát nhân chỉ có ý đồ động cơ nhất thời.

Khi ấy trong phòng còn có người nghi ngờ rằng liệu Từ San có phải bị tôi liên lụy. Cái nghề bác sĩ pháp y này tuy là đối mặt với người chết, thế nhưng cũng rất dễ đắc tội với người sống. Tôi đã từng nhận được rất nhiều cuộc điện thoại đe dọa và thư nặc danh.

Đương sự đòi bên trong vụ án chắc chắn sẽ có một bên không hài lòng. Tôi luôn luôn kiên định công chính liêm minh, không hổ thẹn với lòng mình. Nhưng tôi không mong muốn ai đó sẽ tấn công tôi hoặc những người thân yêu của tôi. Trong tình huống hiện tại, tôi không tránh khỏi tự tìm nguyên nhân từ chính mình, tôi sợ rằng mình đã liên lụy đến Từ San.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là những phỏng đoán, và điều quan trọng nhất đối với pháp y vẫn là bằng chứng.

Theo phân tích giả thiết xấu nhất của tôi, phân xác cần có địa điểm, vận chuyển xác cần có phương tiện vận chuyển cho nên rất có thể nghi phạm có nhà, có xe ở đây.

Sau đó, chúng tôi dựa vào định vị và tìm thấy một chiếc xe taxi, đã tìm ra điện thoại của Từ San nhưng tài xế đã mất tích.

Vụ án đến đây cũng coi như có một chút hy vọng, tên tài xế taxi này là nghi can hàng đầu hiện giờ.

Tôi dồn hết sức lực và lần theo manh mối này. Sau khi điều tra ra được tên tài xế taxi. Bởi sự bộp chộp nóng lòng phá án mà tôi đã phạm một sai lầm vĩnh viễn không thể tha thứ.

Khi ấy Đội trưởng Lý đã sắp xếp một kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết mang móng tay đến Công an Thành phố để khám nghiệm. Thế nhưng do trở ngại thiết bị nên nhân viên kiểm tra dấu vết đã để nó ở phòng vật chứng, chờ gửi nó đến Công an Tỉnh kiểm tra. Thủ tục Công an Tỉnh phức tạp, nên tốn rất nhiều công sức. Tôi không thể chờ đợi thêm được nữa.

Thế nên tôi gọi điện cho một đàn anh ở thành phố khác, rồi trộm móng tay của Từ San và mẫu sinh học được tìm thấy ở nhà tên tài xế taxi rồi mang đi xét nghiệm.

Anh ấy nói tôi làm thế này là sai quy định vì có một bộ quy trình nghiêm ngặt về bảo quản lưu trữ, vận chuyển và giám định vật chứng, nên dù có kết quả giám định riêng thì nó cũng có thể trở thành chứng cứ bất hợp pháp và không thể chỉ ra chứng cứ phạm tội của kẻ gây án. Không phải tôi không biết chuyện này, nhưng lúc ấy tôi không quan tâm nhiều đến vậy. Ôm cái hy vọng cho dù bị khai trừ cũng phải tìm ra được hung thủ, tôi liên tục cầu xin anh.

Anh ấy đã phá lệ và giúp tôi lần này. Kết quả cho thấy không có DNA nào trùng khớp với DNA của tài xế taxi. Trong kho DNA của địa phương cũng không có DNA của nghi phạm. Điều này cho thấy có khả năng còn có một nghi phạm khác ngoài tài xế.

Sau chuyện đó, tôi trả móng tay lại phòng vật chứng. Không lâu sau, Công an Thành phố đã thay thế thiết bị kiểm tra DNA mới, có thể thực hiện được nhiều vị trí hơn và tỷ lệ chính xác cao hơn. Tôi vội vã giục kỹ thuật viên gửi chiếc móng tay đi xét nghiệm, nhưng không tìm thấy thành phần nào DNA hợp lệ.

Tôi như rơi xuống vực thẳm, kiệt sức từ đầu đến chân.

Trong số 5 ngón của bàn tay bị chặt đứt, chỉ có ngón trỏ và ngón giữa dùng lực tiếp xúc với nghi phạm gây án mới lấy ra được DNA của hung thủ.

Có rất ít DNA trong móng tay, bản thân nó thuộc về vật chứng vi lượng, và tính ổn định của nó bị ảnh hưởng rất nhiều bởi môi trường. Trước đó khi mang móng tay đến chỗ đàn anh xét nghiệm, có thể tiêu hao đi tất cả những thành phần DNA trong móng tay, và không còn thành phần DNA nào còn lại cho lần xét nghiệm thứ hai. Cũng có thể do mất quá nhiều thời gian để gửi đi kiểm tra (vận chuyển cả đi cả về mất một ngày), nhiệt độ và độ ẩm trong xe đều cao hơn, DNA trong móng tay sẽ bị mốc và mất đi tính hiệu quả.

Dù nguyên nhân do đâu, thì cũng đều tại tôi làm trái quy định nên gây ra, tôi đã tự tay hủy hoại hy vọng phá án.

Tôi đã nói sự thật với bác sĩ Từ của phòng DNA Công an Thành phố. Bác sĩ Từ nổi giận đùng đùng chất vấn tôi: “Lưu Hiểu Huy, cậu có biết điều này có nghĩa là gì không? Vụ án này có thể không bao giờ được giải quyết vì những sai lầm của cậu!”

Tôi tự tát mình một cú giáng trời.

Cho đến đây, mọi manh mối đều đứt đoạn. Thực ra trong lòng tôi rất rõ, Từ San rất có thể đã bị hại rồi. Chỉ là tôi đang không muốn thừa nhận, rồi một ngày cô ấy sẽ trở về.

Đôi khi, tôi thậm chí muốn nghi phạm gây án với thủ đoạn tương tự một lần nữa, để lòi đuôi cáo và tôi bắt được hắn. Ý nghĩ này vụt qua như tia chớp, dù sao tôi cũng không muốn lại có người vô tội bị hại.

Sau sự ra đi của Từ San, mọi người đều nói tôi dường như đã thay đổi thành một con người khác. Cẩn trọng, cứng nhắc, lạnh lùng, vô cảm, không vui vẻ hạnh phúc cũng không tuyệt vọng đến nỗi muốn chết, chỉ còn lại bộ dạng mơ hồ mịt mờ.

Tôi chọn cách cống hiến hết mình cho công việc và khất khe đến mức cứng nhắc, bởi vì tôi đã có một bài học xương máu về sự sơ suất của mình.

Cũng có lẽ vì thế mà khi Lý Tranh mới đến đây, tôi đã rất không hài lòng với cô ấy. Bây giờ nhìn lại, đó thực ra chỉ vì tôi vẫn không tha thứ cho những sai lầm mà mình đã phạm phải.

Những năm sau khi vụ án xảy ra, mỗi năm vào đúng ngày đó, cho dù cơ quan có bận đến đâu, tôi đều kiên quyết xin nghỉ phép. Đã qua ba đời đại đội trưởng, mỗi người mỗi nhiệm kỳ đều nhìn tôi với ánh mắt hỗn tạp và đơn xin nghỉ luôn sẵn lòng được phê chuẩn.

Rất nhiều người khuyên tôi rời khỏi đây, thay đổi môi trường sẽ khiến tôi ổn hơn. Đặc biệt là sau khi phá được rất nhiều vụ án phức tạp, tôi dần dần đã có chút tiếng tăm. Công an Thành phố hay Công an Tỉnh đều muốn nhắc tôi đi nhưng tôi đều khước từ. Tôi còn có một nhiệm vụ quan trọng hơn cần phải làm. Nghi phạm gây án có thể là người địa phương này. Tôi vẫn đợi ở đây, chờ ngày tự tay bắt được hắn.

Thi thể của Từ San vẫn không được tìm thấy. Chúng tôi không làm bia mộ cho cô ấy. Thì đương nhiên, tôi sẽ không như những lời đồn

đại trong cơ quan rằng, cái gì mà ba ngày say rượu trước bia mộ của người yêu, khóc lóc đến mức không còn nhận ra chính mình.

Tôi chỉ tự tay làm một bữa sủi cảo trong căn nhà mà cô ấy đã tự tay trang trí sắp đặt.

Người nhà và bạn bè đều biết thói quen này của tôi nên sẽ không bao giờ phiền đến tôi vào phút giây này.

Mới ăn được vài miếng thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa, tôi bước tới nhìn qua khe. Là Lý Tranh.

Trong lòng tôi vừa lạc lõng lại vừa bức bối, không biết tại sao cô ấy lại tìm đến đây. Trong trí nhớ tôi chưa từng nói về địa chỉ nhà cho cô ấy. Bình thường cô vênh váo thế nào thôi thì cũng mặc kệ, nhưng như ngày hôm nay, sao cũng không để người ta được yên nữa.

Tôi không mở cửa, muốn giả vờ mình không có nhà, thế nhưng tiếng gõ cửa từng hồi không ngừng.

Tôi kéo cửa thật mạnh, không muốn dành cho cô bất cứ một sự ưu ái.

Cửa vừa mở tôi đã sững sờ. Lý Tranh trên đầu phủ một lớp tuyết mỏng, hai mắt đỏ hoe, rõ ràng vừa khóc, trên tay xách một cái túi giấy đựng mấy chai rượu.

Tôi buột miệng: “Sao cô lại đến đây?”

Mắt mũi cô vẫn đỏ hoe nhìn tôi, không nói lời nào.

Tôi mời cô vào nhà và đi thẳng xuống bếp rót cốc nước. Cô ấy ngồi thẩn thờ trên sofa, có chút dè dặt. Tôi hắng giọng một tiếng, cô mới chợt tỉnh lại.

Sau khi ngồi xuống tôi hỏi chuyện Lý Tranh: “Sao cô lại đến đây? Còn nữa, cô làm sao thế?”

Thực ra cô ấy không nói thì tôi cũng biết, cũng chỉ có vài người biết địa chỉ nhà tôi. Bạn bè chung giữa chúng tôi lại càng ít. Chắc nịch

chín mươi phần Vương Mãnh nói với cô. Nhìn thấy cô ấy khóc đến nỗi như vậy thì chắc chắn cũng do nghe Vương Mãnh kể chuyện của Từ San.

Lý Tranh qua quýt quệt vội nước mắt: “Tôi đến tìm anh thì họ nói hôm nay anh không đi làm, tôi liền đi tìm anh Mãnh...”

Quả nhiên là cậu ta, tôi thở dài một tiếng.

Lý Tranh tưởng tôi không bằng lòng liền vội vàng nói: “Anh đừng trách anh Mãnh, vốn dĩ anh ấy không chịu nói với tôi, bảo tôi đừng đến làm phiền anh. Do tôi ép anh ấy.”

Tôi nửa đùa nửa thật: “Nhưng cô vẫn đến làm phiền tôi?”

Không ngờ Lý Tranh trầm xuống, cúi đầu suy nghĩ, nghiêm túc nói: “Anh Hiểu Huy, có rất nhiều chuyện không nên giữ trong lòng. Giống như tôi, lúc nào có tâm sự đều thích uống rượu, uống say rồi trút hết ra.”

Trong lúc nói chuyện, Lý Tranh mở một chai Mao Đài, tưới phần nước còn lại trong cốc quanh cây trâu bà. Rót cho hai chúng tôi mỗi người một cốc rượu rồi dúi vào tay tôi.

Tôi lắc nhẹ chiếc cốc, rượu là rượu ngon, ước chừng Mao Đài cũng trên 10 năm rồi.

Tôi không có mong muốn dốc bầu tâm sự, Lý Tranh cũng im lặng một cách lạ thường.

Chúng tôi uống rượu tới nửa đêm trong sự vô vị tẻ nhạt. Đến lúc tôi đi rót thêm rượu thì Lý Tranh đã ngủ gật trên sofa.

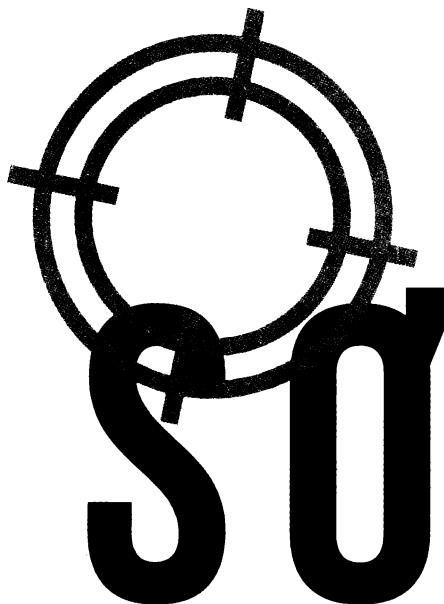
Tôi thở dài đắp cho Lý Tranh một chiếc chăn mỏng, quay đầu cô về đúng vị trí để tránh bị khó thở. Vào thời khắc quan trọng thì tố chất nghề nghiệp bác sĩ pháp y cũng nên có.

Và một đêm cứ thế đi qua.

HUNG THỦ MANG HẠI MẪU DNA

VỤ ÁN

HỒ

SỐ 7

Về mặt di truyền, sự khác biệt giữa nam và nữ là nam có nhiễm sắc thể "Y" còn nữ thì không.

Mọi nam giới đều thừa hưởng nhiễm sắc thể "Y" từ cha mình và truyền nó cho con trai. Về lý thuyết, nhiễm sắc thể "Y" ở các thành viên nam trong gia đình có cùng họ đến từ một tổ tiên chung, điều này phản ánh sự kế thừa dòng giống.

Người phụ nữ ngồi đối diện với tôi trông rất sang trọng. Mặc dù lúc này đôi mắt đã đỏ hoe và lông mày nhíu lại nhưng cô vẫn đang cố gắng kiểm chế cảm xúc của mình. Hết sức dùng giọng điệu bình tĩnh tường thuật lại quá trình những đứa trẻ mất tích.

Con gái cô tên Lâm Hoàn Thanh, năm nay sáu tuổi. Sau khi kết thúc kỳ nghỉ hè sẽ lên lớp một. Thứ sáu tuần trước, Lâm Hoàn Thanh hẹn bạn thân là Trương Gia Kỳ và Châu Đồng đến nhà chơi. Nhà cô bé ở khu biệt thự cạnh công viên đầm lầy. Ba bạn nhỏ xách theo xô và lưới chuẩn bị đi vớt cá ở công viên. Mẹ Lâm đang bận chuẩn bị bữa trưa, dặn dò Hoàn Thanh ba đứa chơi một lát rồi về nhà, không ngờ rằng ba đứa trẻ một đi không trở về.

Phụ huynh tìm mọi góc ngách của công viên vẫn không thấy bóng dáng con mình đâu liền lập tức báo cảnh sát. Phía cảnh sát phối hợp tìm kiếm, suốt đêm vẫn không có kết quả. Sáng sớm ngày hôm nay đồn công an yêu cầu các gia đình đến cơ quan công an lấy mẫu máu. Trước kia tôi đã từng nhắc tới, để nâng cao tỷ lệ so sánh, tất cả những người báo mất tích đều được lấy mẫu máu để xét nghiệm DNA.

Công việc pháp y của chúng tôi không đơn giản chỉ khám nghiệm tử thi như mọi người vẫn nghĩ và càng không phải khi không có án mạng thì ngồi chơi xơi nước ở văn phòng. Nhiều lúc, chúng tôi còn kiêm luôn cả trọng trách của cảnh sát, giám định thương tích, thi

hành nhiệm vụ, nằm vùng, trực ban... Bên cạnh đó, làm tổng kết, làm PPT, xây dựng hệ thống tìm kiếm người mất tích và thi thể chưa rõ danh tính, tham gia đấu võ, tiếp nhận kiểm tra, đều là cuộc sống thường nhật của chúng tôi. Bác sĩ pháp y tựa như một viên gạch, nơi nào cần thì vận chuyển đến đó, câu này cũng không sai.

Tôi phụ trách nhập thông tin vào hệ thống những người mất tích của thành phố này. Dựa vào lời miêu tả của chị Lâm ghi chép thông tin những đứa trẻ mất tích. Sau đó, tôi đang định lấy máu cho chị Lâm thì Vương Mạnh đẩy cửa văn phòng hét lên: “Đã tìm thấy ba đứa trẻ trong công viên đầm lầy.” Cậu ấy sững sờ khi thấy người ngồi đối diện tôi, “Hiếu Huy, mau thu dọn đồ đạc rồi đến hiện trường đi.”

Chị Lâm đứng phắt dậy nhìn chằm chằm vào Vương Mạnh: “Cậu nói gì cơ, ba đứa trẻ?”

Vương Mạnh có vẻ hối hận vì sự hấp tấp của mình vừa rồi, cậu lắc đầu: “Tình hình cụ thể chúng tôi cũng chưa nắm rõ.” Chị Lâm tay run bần bật, như sắp ngã đi, chị hít thở sâu mấy lần bình tĩnh lại và yêu cầu đi cùng chúng tôi đến hiện trường.

Dừng xe trước cổng công viên, dưới sự dẫn dắt của cảnh sát khu vực, chúng tôi vào sâu bên trong. Công viên đầm lầy nằm ở vị trí tương đối hoang vu hẻo lánh. Nhưng xung quanh có hồ, thảm thực vật tươi tốt, là nơi thích hợp để người dân địa phương tránh nắng và vui chơi. Nhưng bây giờ tôi không có tâm trạng nào mà thưởng thức, chỉ muốn nhanh chóng tới hiện trường.

Chúng tôi chạy bước nhỏ suốt quãng đường với hộp dụng cụ trên tay. Sau khoảng mười phút, chúng tôi nhìn thấy một tòa tháp được bao quanh bởi dây cảnh báo. Chị Lâm sững người một hồi nói: “Chúng tôi đã từng tìm ở đây, tòa tháp này rõ ràng bị khóa cơ mà?”

Đồng nghiệp của tôi bác sĩ Lý Tranh xoa dịu người nhà: “Mọi người xin đừng vội lo lắng, hiện nay còn chưa xác định được danh tính của

ba bạn nhỏ trong tháp.” Cảnh sát khu vực kéo dây cảnh báo ra, chúng tôi phải đi bộ hơn chục mét nữa mới tới trước tòa tháp.

Tòa tháp này không quá cao, tuổi tác cũng đã lâu đời. Tường bao quanh bong tróc loang lổ, chân tháp bị hư hỏng nhiều chỗ, lộ ra những viên gạch đỏ. Chúng tôi mang nỉlon bọc giày dưới chân bước lên những bậc thềm và tới trước cửa tháp, bức hoành phía trên cửa có viết ba chữ rồng bay phượng múa: “Tháp Như Ý”

Cảnh sát khu vực chỉ vào một người đàn ông trung niên trong bóng tối và nói với chúng tôi rằng anh ta tên Vương Kiện quản lý công viên và là người đã gọi báo cảnh sát. Vương Kiện bất an bối rối thu mình trong góc, dùng ngón cái và ngón trỏ giữ chặt đầu thuốc, hút một hơi thật sâu, khói thuốc bốc lên làm mờ đôi lông mày đang nhíu lại của anh ta.

Vương Kiện tường thuật cho chúng tôi quá trình phát hiện ra các nạn nhân. Tháp Như Ý đã xuống cấp từ lâu, ban quản lý công viên đã chỉ đạo tạm thời đóng cửa tháp để đảm bảo an toàn cho du khách, đợi sau mùa mưa bão sẽ cải tạo lại. Thứ sáu tuần trước sau khi nhận được thông báo Vương Kiện đã khóa cửa tháp lại.

Cuối tuần trời có vài cơn mưa, hôm nay tạnh ráo nắng lên, Vương Kiện đến kiểm tra như thường lệ. Khi bước vào tháp thì ngửi thấy mùi hôi thối xú uế. Trước kia trong tháp thường có chó mèo hoang chui vào nên thỉnh thoảng có mùi chuột chết, nên mùi hôi thối này anh ta cũng đã quen rồi, nhưng khi lên đến đỉnh tháp thì bị cảnh tượng trước mắt dọa cho kinh hãi.

Để đảm bảo rằng các bằng chứng dấu vết tại hiện trường không bị phá vỡ, kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết Vương Mạnh lên tháp kiểm tra đầu tiên.

Lý Tranh lấy tờ ghi chép ra, phát hiện không mang theo bút, ngượng ngùng hỏi: “Anh có mang theo bút không?” Tôi cười và lôi chiếc bút trong túi ra.

Lý Tranh ánh mắt sắc lẹm nói: “Cặp kính trong túi được quá nhỉ, chưa thấy anh đeo nó bao giờ.”

Tôi định giải thích thì Vương Mãnh từ trong tháp bước ra, lắc đầu: “Trong tháp bị đột, hiện trường có lẽ bị phá vỡ rồi.”

Câu nói của Vương Mãnh khiến tôi như chìm vào ký ức. Hồi đó, tôi chọn chuyên ngành pháp y vì đam mê. Nhưng trong một tiết học thực hành, khoảnh khắc tôi nhìn thấy máu thỏ trắng phun ra, tôi liền ngất đi và phần phía sau đầu tôi đập vào bục giảng.

Khi tôi tỉnh dậy bạn học vây kín xung quanh. Tôi sờ sờ vào sau đầu mình, bàn tay thấm đẫm máu tươi, suýt chút nữa lại ngất đi. Thầy giáo nói với tôi có lẽ tôi không phù hợp làm bác sĩ pháp y, khuyên tôi chuyển sang ngành chẩn đoán hình ảnh hoặc những chuyên ngành không cần tiếp xúc với máu, nhưng tôi không bỏ cuộc và cố gắng vượt qua chứng sợ máu.

Thầy giáo cho tôi nửa năm để thích ứng cải thiện. Tôi áp dụng liệu pháp “giải mã cảm” ngu ngốc nhất, và để bản thân nhìn thấy máu bất cứ khi nào có cơ hội. Đầu tiên, tôi xem những vết máu trong ảnh, sau đó tôi xin các anh chị khóa trên đưa tôi theo khi làm thí nghiệm trên động vật hoặc giải phẫu bệnh. Nhờ vậy mà tôi trở nên nổi tiếng, và tất cả các sinh viên pháp y trong khoa đều biết rằng có một cậu sinh viên bị chứng sợ máu hay ngất.

May mắn thay, các triệu chứng chóng mặt sợ máu của tôi dần dần được cải thiện. Trong cái họa lại có cái may, tôi đã xem rất nhiều cuộc giải phẫu bệnh lý, tương đương với việc tiến hành huấn luyện thực hành. Tôi đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm và thành tích học tập lúc nào cũng đứng đầu.

Tham gia công việc nhiều năm nay, chỉ có một lần duy nhất hoang mang khi nhìn thấy hiện trường. Đó là một hiện trường nồng nặc mùi máu tanh tươi, trên tường và sàn nhà dính đầy những vết máu

khác nhau. Trong tình thế cấp bách, tôi đã mượn kính bảo hộ chống phân cực từ một kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết chuyên nghiệp và đeo chúng vào và hoàn thành xuất sắc việc khám nghiệm hiện trường. Sau này, tôi đã quen mang theo một cặp kính bảo hộ chống phân cực bên mình. Khi gặp phải vụ án lớn, tôi sẽ ý thức đặt chiếc kính nhô lên khỏi túi.

Chúng tôi bước vào trong tháp, ánh sáng bên trong tương đối yếu ớt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy những bức bích họa bằng đá trên tường tháp. Dưới ánh sáng của những chiếc đèn khảo sát, chúng tôi chậm rãi bước lên những bậc cầu thang gỗ ẩm thấp, cảm nhận từng cơn run rẩy từ lòng bàn chân.

Mặc dù đã đeo găng tay nhưng chúng tôi không dám bám lên lan can hai bên vì sợ phá hủy dấu vết chứng cứ, đây là thói quen nghề nghiệp. Một mùi hôi thối bắt đầu xộc thẳng vào mũi, quện với mùi ẩm mốc, càng leo lên cao, càng thấy nặng mùi.

Vương Mạnh đã tiến hành điều tra sơ bộ khi bước vào tòa tháp lần đầu tiên. Tất cả những nơi có bằng chứng khả nghi đều được đánh dấu lại bằng biển số. Khi lên đến tầng bốn tôi dừng lại một lúc, tôi thấy một đầu mẫu thuốc lá bên cạnh biển vật chứng màu vàng đánh số 10. Tầng tiếp theo là tới đỉnh tháp, nơi phát hiện ra các nạn nhân.

Khi mất tôi lướt qua nền đất trên đỉnh tháp, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là một đôi sandal màu trắng. Đôi giày được thiết kế rất đẹp mắt, bên trên trang trí một bông lan hồ điệp, và bị ném vào một góc sàn ẩm ướt, bên cạnh là ba thi thể nhỏ bé.

Ba đứa trẻ đều là con gái, có vóc dáng và chiều cao tương đương nhau, chỉ có một chút khác biệt về kiểu tóc và quần áo. Bên cạnh chúng lần lượt được đánh dấu bằng ba tấm biển màu đỏ. Theo thói quen, chúng tôi dùng biển màu vàng để đánh dấu vật chứng dấu vết, dùng biển màu đỏ để đánh dấu thi thể.

Thi thể số 1 nằm gần cầu thang, một cô bé mặc váy liền hoa nhí nằm sấp trên mặt đất, đầu hơi hướng về bên phải. Chiếc chun buộc tóc màu đỏ buộc kiểu đuôi ngựa, với độ dài tóc khoảng 15 centimet.

Váy của cô bé bị hất ngược lên trên cho đến tận phần lưng, vị trí đầu gối phải mắc một chiếc quần lót màu trắng, chân bên phải không có gi; đùi trái hơi cong, chân trái đi một chiếc dép sandal màu trắng giống hệt với chiếc còn lại nằm trên sàn.

Nhẹ nhàng lật cô bé lại thấy một khuôn mặt tím ngắt. Một chút chất lỏng màu đỏ sẫm đọng lại trên khóe miệng, kéo dài sang má. Hai tay dang rộng sang hai bên, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm. Theo mô tả của chị Lâm, tôi đoán cô bé này là Lâm Hoàn Thanh.

Thi thể số 2 là một cô bé mặc váy yếm, nằm ở bên tay phải của cầu thang. Hai cánh tay ôm chặt, hai chân đan vào nhau, cả người co rúm lại và nằm nghiêng về bên phải, như thể đang cố bảo vệ mình.

Dưới chiếc dây buộc tóc màu hồng là mái tóc ngắn hơi lộn xộn, tóc mái dính bết vào trán, trên mặt lộ ra mạch máu xanh tím, làn da vẫn trắng nõn nà. Ngoài ra, kiểm tra trang phục của cô bé có phát hiện thiếu mất quần lót.

Vị trí của thi thể số 3 có chút đặc biệt, hai chân duỗi thẳng ngổ dựa vào tường, đầu cúi xuống, mái tóc dài che khuất khuôn mặt. Chiếc quần short màu đen và quần lót màu hồng đã bị tụt đến mắt cá chân. Trên chiếc áo phông màu hồng có một số dấu vết khả nghi.

Tôi nhẹ nhàng vén tóc cô bé lên, để lộ khuôn mặt tròn xoe, xung quanh mắt bị bầm tím, khóe miệng chảy ra một chất dịch màu đỏ sẫm. Cánh tay thông sang hai bên, lòng bàn tay mở và các ngón tay co lại tự nhiên. Khoảng nửa mét bên tay phải có một chiếc xô nhỏ màu đỏ bị lật úp. Trên mặt đất ẩm ướt có năm chú cá nhỏ, một trong số đó vẫn còn đang thoi thóp.

Ba đứa trẻ và chú cá nhỏ. Lúc này ngoại trừ chú cá nhỏ hấp hối kia, những sinh mệnh vốn đang sống sờ sờ nay đã trở thành những cái xác không hồn bằng giá. Có lẽ chính những cơn mưa lớn liên tục vẫn còn duy trì sinh mệnh cho chú cá, nhưng vật chứng tội ác tại hiện trường đã bị cuốn trôi.

“Đồ súc vật!” Lý Tranh nắm chặt tay, chua chát nói: “Những đứa trẻ chúng nó còn nhỏ như vậy mà nỡ ra tay tàn ác mất nhân tính!” Hơi thở của Lý Tranh trở nên dồn dập, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay, tôi có thể cảm thấy sự kìm nén và nổi căm phẫn của cô ấy.

Tôi cố gắng cân bằng lại tâm trạng của mình, khám nghiệm hiện trường phải tuyệt đối bình tĩnh.

Khám nghiệm sơ bộ ba đứa trẻ cho thấy nhiều vết trầy xước và bầm tím, nhưng tạm thời chưa phát hiện được vết thương chí mạng rõ ràng. Lý Tranh sờ vào cổ ba đứa trẻ nói: “Trên vùng cổ ba đứa trẻ đều có tổn thương, rất có khả năng đã bị siết cổ.”

Vương Mãnh bước qua vỗ nhẹ lên vai Lý Tranh: “Tuy những trận mưa đã cuốn trôi phần nào dấu vết nhưng hiện trường này vẫn có điều kiện, bày được 10 tấm biển bằng chứng. Lát nữa hai người kiểm tra lại giúp tôi xem còn sót manh mối dấu vết nào không.”

Chúng tôi gọi cho phòng khám nghiệm đến vận chuyển thi thể. Ba người bắt đầu lục soát từng tầng của tòa tháp, tìm thấy một đầu mẫu thuốc lá trên cầu thang, trên lan can có hai dấu bàn tay và dấu vân tay.

Khi lên đến tầng ba, Lý Tranh đột nhiên chỉ vào một góc tối nói: “Hình như có phân ở bên đó.” Vương Mãnh hỏi: “Hả! Cái gì cơ?” Nhìn theo hướng chiếu đèn của Vương Mãnh, ở góc tường có một cục phân tương đối lớn, trông có vẻ không giống với loại phân động vật. Tôi định bước qua đó thì Vương Mãnh túm lấy tôi: “Một cục phân thì có gì mà xem?”

Tôi gạt tay Vương Mãnh và bước qua bên đó. Phân cũng là một mẫu xét nghiệm sinh học quan trọng, vì nó đến từ cơ thể người. Về mặt lý thuyết nó sẽ lưu lại các thành phần của cơ thể người, đóng vai trò to lớn hỗ trợ cho việc phá án.

Trong những năm gần đây, sự phát triển nhanh chóng của công nghệ xét nghiệm DNA đã thúc đẩy việc cải tiến việc lấy mẫu vật chứng. Người ta nói rằng dấu vết sẽ để lại sau khi tiếp xúc. Tế bào da của con người sẽ rụng đi và thay mới bất cứ lúc nào. Chỉ cần là những đồ vật nghi phạm đã chạm vào, trên lý thuyết đều có khả năng phát hiện DNA. Tất nhiên, nhiều khi công tác khám nghiệm tương đối khó khăn bởi vì thành phần có hiệu quả trên vật chứng quá ít.

Khi đến gần, thấy phân đã hơi khô, tôi lấy túi đựng vật chứng ra và cho cả cục phân vào đó. Trong quá trình thu thập mẫu phân, tôi có thể lơ mơ thấy một chút màu đỏ trên mẫu phân, tôi vui sướng trong lòng: “Có vẻ như tên này bị trĩ. Nếu có máu trong phân, thì việc xét nghiệm sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Thực ra tôi hiểu rằng đây là còn nước còn tát. Cho dù có kết quả xét nghiệm DNA thì cũng chỉ có thể chứng minh người này đã từng đến hiện trường, chứ chưa chắc có liên quan đến vụ án.”

Khi xuống đến tầng sảnh, trên tay cả ba người chúng tôi đã cầm theo rất nhiều túi đựng vật chứng. Nhiều vật chứng đã được thu thập trong tháp Như Ý, bao gồm dấu chân, dấu tay, đầu mẫu thuốc lá, phân... Với nhiều bằng chứng và manh mối như vậy, công tác điều tra phá án có thể sẽ sáng sủa hơn một chút.

Bước ra khỏi tháp Như Ý, một nhóm người đứng ngóng trước đây cảnh báo. Cảnh sát khu vực nói với chúng tôi rằng người nhà đến rất đông và ra hiệu cho chúng tôi nghỉ ngơi một lát. Vương Mãnh xua tay: “Tòa tháp này là trung tâm hiện trường, còn chưa xem hiện trường bên ngoài nữa kia.”

Lý Tranh mắt cú vọ phát hiện ra một chiếc quần lót màu xanh da trời ở một góc tường mặt sau tòa tháp. Bởi có mái hiên che chắn nên chiếc quần lót này khá khô ráo. Lượn xung quanh tháp vài vòng, chúng tôi lại phát hiện ra rất nhiều vật dụng, vỏ chai nước khoáng, vỏ bao thuốc, túi nilon... thậm chí còn có cả bao cao su đã qua sử dụng.

Vương Mạnh lấy thêm một vài dấu vân tay từ cửa sổ tầng một. Một dấu chân được phát hiện trên nền đất cạnh tòa tháp. Vật chứng ở hiện trường bên ngoài không quan trọng bằng hiện trường trung tâm. Hơn nữa trải qua một trận mưa lớn rất có khả năng đã mất đi giá trị khám nghiệm, thế nhưng chẳng may bỏ sót thì cũng rất đau đầu. Nguyên tắc thả lầy nhảm còn hơn bỏ sót, túi vật chứng của chúng tôi gần như đã dùng sạch cả rồi.

Người nhà lập tức lẩn lên rào cảnh báo. Tôi giải thích ngắn gọn tình hình trong tháp và tình trạng thi thể, để sau này yêu cầu người nhà cản trọng khi nhận dạng thi thể. Thực ra tôi có thể nhìn ra, các vị phụ huynh đã chắc chắn ba đứa trẻ là con cái nhà mình.

Vương Mạnh lấy ra chiếc túi vật chứng đựng đồ lót màu xanh và hỏi người nhà có ai nhận ra chiếc quần lót này không thì một người phụ nữ trong số đó mặt tái nhợt đáp: “Đây là của Đồng Đồng nhà chúng tôi.”

Tâm trạng chị Lâm đã hoàn toàn mất kiểm soát, đôi môi run rẩy của chị không nói nên lời.

Tôi nói với họ để điều tra ra nguyên nhân cái chết và phán đoán tính chất vụ án, chúng tôi buộc lòng phải giải phẫu thi thể. Sau đó giao “giấy báo khám nghiệm tử thi” cho cảnh sát khu vực, dặn dò anh ấy để cho người nhà ký xong rồi đưa lại cho tôi. Tôi không giải thích gì thêm, mọi ngôn từ lúc này đều bất lực và không có ý nghĩa, chỉ có tìm ra sự thật mới là niềm an ủi lớn nhất đối với người đã khuất và gia đình của họ.

Ba người chúng tôi chuẩn bị rời khỏi hiện trường thẳng tiến phòng khám nghiệm. Lúc này xuất hiện một cảnh tượng mà cả cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ quên.

Hơn một chục thành viên gia đình đồng loạt quỳ xuống. Chúng tôi vô cùng kinh ngạc trước hành động này. Vương Mạnh, Lý Tranh và tôi vội vã đến đỡ họ dậy. Tôi biết rằng con người ta trong lúc tuyệt vọng mà nhìn thấy một tia hy vọng, thì sẽ nắm chặt không buông rời, như những người sắp chết đuối sống chết bám lấy cọng rơm.

Trong mắt mọi người dân, cảnh sát hình sự giống như một khẩu súng bắn tia nạp đạn. Họng súng đen ngòm khiến bọn tội phạm khiếp sợ; còn cảnh sát kỹ thuật như chúng tôi chính là ống ngắm, cung cấp manh mối và xác định phương hướng để phá án.

Lúc chúng tôi đến phòng khám nghiệm thì trời đã xế chiều. Lâm Hoàn Thanh nằm trên bàn khám nghiệm, hai cô bé còn lại nằm trên cáng. Cửa sổ phòng khám nghiệm đang mở, một cơn gió thổi qua, bên khung cửa sổ dường như khẽ có tiếng nức nở nghẹn ngào.

Lý Tranh không nói tiếng nào kể từ khi rời khỏi hiện trường, lúc này cô nói với tôi: “Anh Lưu, lần này để tôi phẫu thuật chính đi?” “Cô mới chỉ tham gia vài lần giải phẫu.” Tôi nửa đùa nửa thật: “Không phải vội thể chứ? Sớm muộn gì sẽ có một ngày cô được phẫu thuật chính thôi.”

“Tôi là nữ bác sĩ pháp y duy nhất ở đây, tôi muốn làm gì đó cho những cô bé này.” Lý Tranh cúi đầu nhìn thi thể trên bàn giải phẫu, nét mặt bình lặng: “Không đứng ở vị trí phẫu thuật chính thì mãi mãi không thể cảm nhận được góc nhìn của bác sĩ phẫu thuật chính. Nếu sớm muộn gì cũng đến một ngày cho tôi đảm nhiệm thì tại sao không thể là ngày hôm nay?”

Vương Mạnh đứng đằng sau cô nhẹ nhàng giơ ngón tay cái lên và nháy mắt với tôi. Tôi nhường vị trí phẫu thuật chính bên trái thi thể cho cô: “Cô thử đi.”

Lật thi thể lại, hiện tượng tụ máu nằm ở vị trí lưng, ấn vào thì không biến sắc; hiện tượng xác chết đông cứng cũng giảm dần, giác mạc vẫn đục và tử thi đã bắt đầu phân hủy. Kết hợp với nhiệt độ mấy ngày gần đây suy đoán thời gian tử vong trong vòng khoảng 72 giờ (trùng khớp với khoảng thời gian chiều thứ sáu tuần trước).

Khoang lồng ngực của cô bé đã được mở ra, có dấu hiệu ứ máu ở nhiều cơ quan, đây rõ ràng là dấu hiệu ngạt thở. Khi mở hộp sọ không thấy tổn thương rõ ràng ở mô não, các nhóm cơ ở vùng cổ xuất huyết diện rộng, gãy xương móng, vùng cổ chịu lực rõ rệt. Chúng tôi xác nhận do bóp cổ hoặc siết cổ dẫn đến ngạt thở tử vong.

Thao tác giải phẫu của Lý Tranh rất trôi chảy và có trình tự, nền tảng vững chắc. Nếu được luyện tập nhiều chắc chắn sẽ trở thành một tay lão luyện.

Sau khi theo quy định thường lệ lấy mẫu khám nghiệm, Lý Tranh tập trung khám nghiệm bộ phận sinh dục của bé gái, cô cau mày nói: “Màng trinh mới rách!” Vị trí đùi mặt trong gần đáy chậu của bé gái có một vết trợt da, lộ ra lớp mô liên kết hồng nhạt dưới da.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng tôi cảm thấy con tim như nhói lên, tiếp theo là một cơn phản uất dồn thẳng lên não. Tôi không nhìn được muốn sờ vào vết sẹo sau đầu, nhưng đột nhiên chợt nhớ ra mình đang đeo găng tay.

Thầy từng nói với tôi rằng với vai trò một bác sĩ pháp y, nhiều khi cần phải đóng vai một người ngoài cuộc và cố gắng tách mình ra khỏi vụ án để khách quan toàn diện. Song cho đến nay tôi vẫn chưa thực sự làm tốt.

“Kỳ lạ, tổn thương âm đạo không quá nghiêm trọng.” Lý Tranh nói: “Trên lý thuyết, xâm hại sẽ khiến âm đạo của bé gái bị tổn thương nghiêm trọng. Anh Lưu, anh xem, ngoại trừ một vài vết xước, không xuất hiện vết rách.”

Tình trạng của hai cô bé còn lại cũng tương tự, âm đạo tổn thương không quá nghiêm trọng. Tôi không hề cho rằng đây là sự thức tỉnh lương tâm hay giờ cao đánh khề của kẻ phạm tội. Hẳn đã xâm hại ba cô bé, hẳn phải có một nguyên do nào đấy.

Tôi nhớ chị Lâm đã từng nói, khi mà họ tìm bọn trẻ trong công viên, cổng tháp đã bị khóa. Tôi lập tức liên hệ với cảnh sát khu vực, để họ xác minh thời gian cụ thể tháp Như Ý bị khóa. Theo lời quản lý công viên Vương Kiện nhớ lại, thời gian khóa cửa khoảng 11 giờ sáng.

Cũng có nghĩa là bọn trẻ đã ở trong tháp trước 11 giờ ngày thứ sáu. Khi ấy nhiều khả năng bọn trẻ đã bị hại. Thế nhưng theo khám nghiệm thi thể, thời gian tử vong của ba cô bé muộn hơn một chút.

Sau đó tôi ở Công an Thành phố phối hợp với đồng nghiệp phòng DNA tiến hành xét nghiệm. Chập tối cuối cùng cũng nhận được báo cáo. Sau khi về đến cơ quan, tôi, Vương Mạnh và Lý Tranh tiến hành tóm lược vụ án.

Vương Mạnh cho biết tại hiện trường có rất nhiều dấu tay nhưng hầu hết đều không hoàn chỉnh và chỉ có thể sử dụng được ba dấu, không có thông tin khớp trong cơ sở dữ liệu hồ sơ tội phạm.

Đúng như dự đoán, hầu hết các vật chứng tại hiện trường bên ngoài đều không có kết quả DNA, bao gồm cả chiếc bao cao su đã qua sử dụng. Tuy nhiên, trong số rất nhiều đầu mẫu thuốc lá được thu thập tại hiện trường, có 5 đầu mẫu thuốc lá có kết quả DNA. Trong đó DNA trên 4 đầu mẫu thuốc lá hiệu Hatamen của cùng một người đàn ông, còn lại một đầu mẫu thuốc lá hiệu Baisha và mẫu phân tại hiện trường có DNA của hai người đàn ông khác nhau. Điều này cho thấy ít nhất ba người đàn ông đã có mặt tại hiện trường, và họ là ba nghi phạm trong vụ án này.

Không có thành phần DNA của nam giới trong âm đạo của ba cô bé. Trên chiếc quần lót màu xanh có DNA hỗn hợp. Ngoài DNA của

chính Châu Đồng ra, một DNA khác phù hợp với DNA được phát hiện trong phân người. Điều này chứng tỏ chủ nhân của mẫu phân kia là người đã tiếp xúc với chiếc quần lót của Châu Đồng.

Chúng tôi phấn chấn hơn. Trong trường hợp không có camera giám sát và các manh mối khác, DNA trong đầu mẫu thuốc và mẫu phân đương nhiên trở thành cơ sở quan trọng nhất để điều tra. Nó mang lại ánh sáng cho cuộc điều tra.

Nhưng rất nhanh mọi người đã lấy lại được sự bình tĩnh. Trong nước chưa có cơ sở dữ liệu DNA quy mô lớn, việc tìm người dựa trên kết quả xét nghiệm DNA chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Sau khi thảo luận với bác sĩ Từ của Công an Thành phố, chúng tôi quyết định sử dụng nhiễm sắc thể “Y” để điều tra quan hệ gia đình. Thành phố của chúng tôi đã hoàn thành xây dựng kho nhiễm sắc thể “Y”, thu thập đầy đủ và nhập dữ liệu của tất cả những hộ khẩu thường trú ở địa phương.

Về mặt di truyền, sự khác biệt giữa nam và nữ là nam có nhiễm sắc thể “Y” còn nữ thì không. Mọi nam giới đều thừa hưởng nhiễm sắc thể “Y” từ cha mình và truyền nó cho con trai đời sau. Về lý thuyết, nhiễm sắc thể “Y” ở các thành viên nam trong gia đình có cùng họ đến từ một tổ tiên chung, điều này phản ánh sự kế thừa dòng giống.

Chúng tôi có thể xác định đặc trưng của nhiễm sắc thể “Y” của cả một gia tộc bằng cách chỉ cần lấy một vài mẫu của mấy đời trong gia đình. Nếu nhiễm sắc thể “Y” của nghi phạm trùng khớp với một gia đình nào đó, về cơ bản có thể xác định rằng hắn ta thuộc một trong những thành viên của gia đình này. Điều này giúp thu hẹp đáng kể phạm vi điều tra.

Công an Thành phố đã tiến hành xét nghiệm nhiễm sắc thể Y trên DNA của ba nghi phạm và có phát hiện bất ngờ. Các nhiễm sắc thể

Y trong mẫu thuốc Baisha và mẫu phân tương đồng, tức là cả hai đều đến từ cùng một gia tộc.

Trước khi tiến hành điều tra gia tộc nhiễm sắc thể “Y” cần xác định rõ đặc điểm của đối tượng nghi vấn. Phòng họp của đại đội vào ban đêm yên tĩnh và trang trọng. Nhiều tình tiết khác nhau được tập hợp lại, vụ án có rất ít manh mối, thiếu thông tin điều tra có giá trị. Sau khi nghe báo cáo của tôi và Vương Mãnh, Đại đội trưởng Phùng hy vọng rằng chúng tôi sẽ tìm ra bước đột phá trên cơ sở kỹ thuật.

Về số lượng nghi phạm, hầu hết các đồng nghiệp của tôi đều cho rằng phải có hai hoặc ba. Lý do rất đơn giản: Thứ nhất có ba người đàn ông đã từng đến hiện trường, hơn nữa có hai người đến từ cùng gia tộc nên rất có khả năng đã cấu kết phạm tội; Thứ hai một người cùng kiểm soát ba cô bé là rất khó.

Liên quan đến việc bé gái bị xâm hại tình dục nhưng tổn thương không nghiêm trọng, mọi người triển khai thảo luận. Cuối cùng hình thành suy luận gần như một chiều: Chúc năng tình dục của nghi phạm tồi tệ đến mức không thể dùng cơ quan sinh dục để thực hiện hành vi xâm hại.

Nhìn thấy tôi vẫn đang trầm tư, Đại đội trưởng Phùng bảo tôi đưa ra ý kiến.

Về số lượng tội phạm gây án, tôi thiên về suy luận cùng một người gây ra. Một người hoàn toàn có thể phạm tội xâm hại tình dục và giết người. Qua khám nghiệm thi thể cho thấy nguyên nhân tử vong của ba bé gái giống nhau, đều chết ngạt do bị bóp cổ; hơn nữa phương thức tổn thương bao gồm đặc điểm và mức độ tổn thương âm đạo về cơ bản đều tương đồng.

Về độ tuổi của nghi phạm, tôi nghĩ hẳn phải là một thanh niên. Bởi vì thi thể của ba cô bé đều không xuất hiện dấu vết di chuyển, cho thấy vị trí của chúng không thay đổi sau khi chết. Đình tháp là hiện

trường đầu tiên của vụ án, chúng vẫn còn sống khi trèo lên tháp. Giả dụ là trẻ nhỏ hoặc người già yếu thì rất ít khả năng khống chế được ba bé gái.

Tôi đưa ra một suy luận khác dựa trên khám nghiệm thi thể: Thi thể số 1 Lâm Hoàn Thanh đã chết trong tư thế nằm sấp, nhưng vị trí tụ máu lại nằm trên vùng lưng, hơn nữa mặt trong đùi có tổn thương sau khi chết, có nghĩa là cô bé đã bị lật hoặc thậm chí bị lạm dụng tình dục. Do đó, có thể nghi phạm đã ở lại hiện trường một thời gian dài hoặc quay lại hiện trường sau khi gây án.

Tôi ghi nhớ lời dạy của Thầy và chỉ phân tích vụ án dưới góc độ pháp y, nhưng phòng họp vẫn sôi sục lên và mọi người lại bàn tán xôn xao.

Cuối cùng, Đại đội trưởng Phùng đã đưa ra quyết định. Số lượng người gây án vẫn cân nhắc nhiều hơn hai, nhưng độ tuổi được xác định là trong khoảng từ 10 đến 65 tuổi. Dựa theo hai dấu mẫu thuốc lá tại hiện trường, suy đoán khả năng kinh tế của nghi phạm tương đối thấp.

Về đến văn phòng, tôi không bật đèn. Lý Tranh bước đến an ủi tôi, cô ấy nói rằng phân tích của tôi rất có lý, nhưng có lẽ mọi người đã quen với vai trò hàng đầu của xét nghiệm DNA và tin chắc vào kết quả.

Ngay sau đó, thông qua đối chiếu với kho nhiễm sắc thể “Y”, nhiễm sắc thể Y trong mẫu thuốc lá nhãn hiệu Baisha và mẫu phân khớp với một gia tộc có họ Trữ ở thành phố Tế Phong. Các nhiễm sắc thể Y trên bốn dấu mẫu thuốc lá Hatamen khớp với một gia tộc họ Vương ở thành phố Tế Phong. Tuy nhiên, phân nhánh và thành viên của hai dòng họ này nhiều vô kể, mọi người đều cảm thấy đau đầu.

Tôi tới tìm bác sĩ Từ xin trợ giúp. Bác sĩ Từ nói với tôi gần đây ông mới nghiên cứu chế tạo ra kit test nhanh kiểu mới, có thể test trên 60 vị trí.

Các nhiễm sắc thể Y cùng nguồn gốc sẽ dần dần trải qua những thay đổi nhỏ trong một số vật chất di truyền khi chúng được sao chép

và di truyền nhiều lần. Ưu điểm của việc xét nghiệm nhiều vị trí là có thể kiểm tra và phân biệt những khác biệt rất nhỏ này, từ đó sàng lọc các phân nhánh dòng họ và thu hẹp phạm vi điều tra.

Tin vui đến từ phòng DNA. DNA của đầu mẫu thuốc lá Hatamen trùng khớp với một nghi phạm họ Vương, và DNA của mẫu thuốc lá Baisha lại trùng khớp với một nhánh nhỏ của họ Trữ. Nhưng DNA trong mẫu phân không phù hợp với chi nhánh nào trong địa phương.

Khi nhận được báo cáo xét nghiệm, chúng tôi chết lặng. Nghi phạm họ Vương thực ra lại chính là Vương Kiện người trông coi tháp. Vương Mạnh vỗ trán, tức giận nói: “Tại sao trước đây ta không nghĩ hần là hung thủ nhỉ? Giam thủ tự đạo không phải là chuyện lạ lắm mà!”

Tôi gật đầu: “Điều này có thể giải thích sự mâu thuẫn giữa vị trí thi thể Lâm Hoàn Thanh và vết thương sau khi chết. Vương Kiện có chìa khóa tòa tháp và có điều kiện thuận lợi để gây án! Ít ra, anh ta có điều kiện để lạm dụng tình dục thi thể.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, lập tức báo cáo lãnh đạo. Đội Cảnh sát hình sự huy động lực lượng lớn một mặt triệu tập Vương Kiện, mặt khác điều tra phân nhánh kia của dòng họ Trữ.

Mặc dù Vương Kiện có lý do chính đáng để ra vào hiện trường, thế nhưng thi thể của ba bé gái đã nói cho chúng tôi biết chân tướng sự thật. Trong cuộc thẩm vấn, Vương Kiện mặt đỏ phừng phừng khai nhận sau khi tìm thấy thi thể muốn lục xem có đồ vật gì giá trị không, nhưng nhìn thấy cơ thể nửa kín nửa hở của các bé gái, anh ta không kìm lòng được mà nảy sinh ý đồ lạm dụng cơ thể của Lâm Hoàn Thanh.

Có vẻ như không phải hung thủ ở lại hiện trường hoặc quay lại hiện trường, mà là Vương Kiện đã động vào thi thể. Phân tích dưới góc độ tâm lý học tội phạm, nếu Vương Kiện là hung thủ, anh ta nhất định sẽ chọn di chuyển hoặc giấu xác, cố gắng trì hoãn thời

điểm tìm thấy thi thể, chứ không chọn cách báo án. Anh ta khó có thể là hung thủ.

Trở lại văn phòng, Vương Mãnh nói, “Ban này tôi hỏi Đội trưởng Lý. Có một người tên Trử Diên Cường ở phân nhánh dòng họ Trử. Anh ta đã bỏ nhà đi hơn 30 năm nay, không rõ tung tích, trước mắt xem ra tình nghi lớn nhất.” Lý Tranh gật đầu: “Đây mới chỉ là một trong những nghi phạm đầu mẩu thuốc, chủ nhân của mẫu phân kia vẫn chưa có manh mối gì.”

Bên ngoài cửa sổ trời bắt đầu nhá nhem, Lý Tranh chống cằm nói: “Có phải phạm vi sàng lọc của chúng ta nhỏ quá không, ngộ nhỡ nghi phạm không phải là người địa phương thì sao?” Tôi gật đầu, xem ra phải mở rộng phạm vi sàng lọc.

Cả hai nghi phạm đều thuộc dòng họ Trử, mà dòng họ Trử ở thành phố Tế Phong đều có nguồn gốc từ làng Trử Gia. Vì vậy tôi đã đến làng Trử Gia để kiểm tra gia phả. Tổ tiên của làng Trử Gia chuyển đến từ huyện Hồng Hóa, Tấn Thành vào giữa triều đại nhà Thanh. Tôi hỏi những người già trong làng. Lý do tại sao tổ tiên họ Trử chuyển đến địa phương chính là họ đã kéo bím tóc của đối phương trong một cuộc chiến. Vào thời nhà Thanh, kéo bím tóc của người khác là trọng tội, và tổ tiên họ Trử sợ hãi đến mức nhanh chóng chuyển đến thành phố Tế Phong.

Một mặt, Đại đội trưởng Phùng đã sắp xếp người truy tìm tung tích của Trử Diên Cường; mặt khác Vương Mãnh, Lý Tranh và tôi được cử đến thành phố Tấn Thành, huyện Hồng Hóa, để tìm nguồn gốc dòng họ của làng Trử Gia, để xem liệu có tìm được tung tích nghi phạm để lại mẫu phân kia không.

Với sự hợp tác của Công an địa phương, chúng tôi nhanh chóng tìm ra dòng họ Trử ở huyện Hồng Hóa. Dòng họ này rất lớn với hơn một trăm nhánh. Tôi và Lý Tranh hợp tác với Công an địa phương để

sàng lọc tìm người, đồng thời đảm nhận nhiệm vụ lấy mẫu máu của dòng họ Trữ. Hàng nghìn mẫu máu được thu thập trong hai tuần, bàn tay cần kim của chúng tôi bắt đầu run rẩy.

Các mẫu máu đã được đóng gói và gửi về để xét nghiệm, và người ta xác định rằng một trong những nhánh dòng họ này có mức độ đồng nhất với nhiễm sắc thể Y được phát hiện trong mẫu phân rất cao. Tin tức khiến tôi phấn khích đến nỗi cả đêm hôm đó tôi không ngủ được.

Chúng tôi phân loại nhánh dòng họ này và xác định được một người tên Trữ Tuấn Sinh, DNA của người này phù hợp với DNA của mẫu phân kia. Sau khi tìm thấy nghi phạm chủ nhân mẫu phân, mọi người thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng chúng tôi cũng có thể về nhà.

Đội trưởng Lý của trung đội điều tra nhanh chóng đến trong đêm và thẩm vấn Trữ Tuấn Sinh, nhưng anh ta từ chối thừa nhận rằng mình đã đến thành phố Tế Phong nơi xảy ra vụ án, cách huyện Hồng Hóa hơn 2000 km. Gia đình và đồng nghiệp đơn vị của anh ta đều làm chứng rằng anh ta đã không đi đâu trong thời gian gần đây. Điều này khiến chúng tôi rơi vào mê cung, lẽ nào DNA đang nói dối?

Tiếp tục ở lại quận Hồng Hóa cũng chẳng ích gì. Tôi với Vương Mạnh ủ rũ bàn bạc với nhau mua vé máy bay chuyển nào để bay về. Lý Tranh đi đi lại lại trong phòng, đột nhiên nói: “Theo số lượng mẫu DNA mà chúng ta đã thực hiện, kết quả kiểm tra đồng nhất, cho thấy rằng tỷ lệ khả năng là khoảng 10 lũy thừa 10. Nếu theo xác suất này, trong một tỷ người sẽ có một người kết quả tương đồng với anh ta. Cứ cho anh ta không phải là nghi phạm, thì chắc chắn có mối quan hệ mật thiết với nghi phạm.”

Chúng tôi ngay lập tức kiểm tra thông tin của các thành viên trong gia đình Trữ Tuấn Sinh và phát hiện ra rằng anh ta có một người anh em sinh đôi tên Trữ Tuấn Lễ, làm việc ở Thân Thành và là kỹ sư của

Viện nghiên cứu sinh học. Nhìn tấm ảnh Trử Tuấn Sinh giống hệt Trử Tuấn Lễ trên màn hình máy tính, tôi giơ ngón tay cái khen ngợi Lý Tranh.

Theo lý thuyết bằng chứng pháp y, anh em sinh đôi đến từ hai quả trứng thụ tinh thì mối quan hệ DNA của họ tương tự như anh chị em ruột; các cặp song sinh giống hệt nhau đến từ cùng một quả trứng thụ tinh, có DNA giống hệt nhau, cùng giới tính và gần như giống nhau về ngoại hình, đôi khi ngay cả cha mẹ của họ cũng không thể phân biệt được.

Những cặp song sinh giống hệt nhau trước đây không thể phân biệt được bằng công nghệ DNA, nhưng bây giờ chúng tôi có thể, mặc dù rất khó khăn. Bởi tuy các cặp song sinh bẩm sinh giống hệt nhau về DNA, nhưng một số vật chất sẽ thay đổi lượng rất nhỏ theo thời gian, ví dụ như Methyl hóa DNA.

Nếu như em trai không phải là hung thủ, thì chắc chắn khẳng định hung thủ là người anh sinh đôi. Sau khi báo cáo với lãnh đạo, chúng tôi nhanh chóng đặt vé máy bay tới Thân Thành nơi Trử Tuấn Lễ đang sinh sống.

Chúng tôi gặp Trử Tuấn Lễ tại một Viện nghiên cứu sinh học ở Thân Thành. Vương Mạnh hạ giọng nói với tôi, “Trông đeo kính đứng đắn đằng hoàng thế kia, có vẻ không giống người xấu nhỉ?” Tôi lắc đầu, không nên đánh giá người ta qua vẻ bề ngoài.

Kết quả DNA của Trử Tuấn Lễ xác nhận rằng Trử Tuấn Sinh và Trử Tuấn Lễ là anh em sinh đôi giống hệt nhau, và DNA của họ giống với mẫu phân tại hiện trường. Nhưng các đồng nghiệp của Trử Tuấn Lễ khẳng định rằng để hoàn thành một công trình nghiên cứu khoa học, Trử Tuấn Lễ đã tăng ca cả tuần này, và việc anh ta xuất hiện tại hiện trường vụ án ở thành phố Tề Phong là điều không thể.

Cặp anh em song sinh không phải tội phạm, lẽ nào DNA mà chúng ta luôn tin tưởng đang nói dối? Tình huống này nằm ngoài tầm hiểu biết của chúng tôi, và tôi dường như đang nghi ngờ vào môn “Bằng chứng pháp y” mà trước đây tôi đã từng học.

Không khí bữa tối có chút ngột ngạt, Lý Tranh rót một ly rượu đặt trước mặt tôi: “Anh Lưu, nỗ lực của chúng ta đều vô ích sao?” Tôi thờ dãi: “Phía trước không còn đường nữa rồi, sợ rằng lần này chúng ta thua một vô đầu đón.”

Lý Tranh lắc đầu: “Tôi nghĩ chúng ta đang đi đúng hướng. Anh có nghĩ rằng có người thứ ba có DNA giống hệt của hai anh em sinh đôi kia không? Cứ nghĩ về ba cô bé tội nghiệp kia tôi cảm thấy thực sự không muốn bỏ cuộc, chúng ta nhất định phải tìm ra hung thủ.”

Lời nói của Lý Tranh khiến tôi không thể phản bác lại. Tôi luôn cảm thấy trước mặt có một giấy mỏng trên cửa sổ không thể xuyên thủng. Thực ra, tôi cũng nghĩ đến một khả năng khác: xét nghiệm DNA bị hạn chế bởi xác suất, xuất hiện tính tương đồng ngẫu nhiên, và DNA của hai người không liên quan giữa biển người mênh mông lại xuất hiện sự tương đồng.

Giả dụ như vậy, vụ án thực sự có thể đi vào ngõ cụt, thì đó là con đường cùng mà tôi có thể nghĩ đến. Tôi nhẹ nhàng sờ vào vết sẹo sau đầu, cầm ly rượu lên cạn sạch, tiếp tục điều tra!

Chúng tôi đã đến cơ quan của Trử Tuấn Lễ để kiểm tra hồ sơ cá nhân của anh ta và phát hiện ra rằng anh ta luôn làm việc ở Thân Thành trừ những dịp lễ tết. Mới một năm trước, anh ta từng xin nghỉ phép một tuần với lý do “đến Bệnh viện Nhân dân số ba Thân Thành để hiến tủy”.

Ở Bệnh viện Nhân dân số ba Thân Thành, chúng tôi đã kiểm tra hồ sơ bệnh án của Trử Tuấn Sinh một năm trước. Quả nhiên anh ta đã hiến tặng tủy xương. Với sự hỗ trợ của bệnh viện, chúng tôi phát

hiện ra người nhận tủy xương tên Hàn Quốc Kiệt, người thành phố Tế Phong.

“Ghép tủy! Thành phố Tế Phong!” Tôi cảm thấy một tia chớp vừa chạy qua, sấm đánh ngang tai. Bất giác rung mình toát mồ hôi hột. Tôi đã giả thiết ra tất cả các khả năng trước đó mà không tính đến trường hợp đặc biệt của sự thay đổi DNA của con người. Không! Nó không đơn giản chỉ là sự thay đổi, chính xác là một người mang hai mẫu DNA khác nhau.

Chính xác hơn, những người đã trải qua cấy ghép tủy xương có hai hệ thống DNA. Vì tế bào gốc tạo máu đến từ hai cơ thể khác nhau, nên DNA được tạo ra giống với DNA của người hiến tặng; DNA khác hệ máu không thay đổi và giữ nguyên như trước khi cấy ghép. Lý Tranh thực sự đã đúng, và quả nhiên tồn tại một người thứ ba có DNA giống hệ DNA của hai anh em sinh đôi.

Tên Hàn Quốc Kiệt này chính là người chúng tôi cần tìm. Tôi đang định báo cáo lại tình hình với lãnh đạo thì điện thoại đổ chuông, Bác sĩ Khương gọi đến.

Anh nói với tôi đã tìm thấy tung tích của Trử Diên Cường. Anh ta đã tử vong trong một vụ tai nạn hai mươi năm trước, người vợ mang con đi bước nữa với một người họ Hàn. Đứa con đó tên là Hàn Quốc Kiệt. Là nghi phạm chính trong DNA của mẫu thuốc lá, hiện anh ta đang bị truy nã.

Tôi nói với bác sĩ Khương, Hàn Quốc Kiệt không chỉ là nghi phạm DNA đầu mẫu thuốc lá, mà còn là nghi phạm DNA mẫu phân, bởi hẳn ta có hai hệ thống DNA. Kết quả chứng minh cho mọi suy đoán của tôi, nam thanh niên khỏe mạnh, một mình gây án. Đặt điện thoại xuống, tôi vui sướng hét lên, Lý Tranh và Vương Mãnh ngạc nhiên nhìn tôi.

Khi tìm thấy Hàn Quốc Kiệt, các đồng chí cảnh sát đã rất ngạc nhiên. Hẳn ta hoàn toàn không có vẻ ngoài hung hãn ác ôn như trong

tưởng tượng mà trông không ra hồn người. Hắn thả mình trên ghế trước bộ phim nội dung khiêu dâm trên máy tính, nhếch nhác, khuôn mặt nhợt nhạt, u ám và căn phòng nồng nặc mùi khói. Hắn ta không hề kháng cự, thản nhiên thừa nhận tội lỗi của mình.

Sau khi người cha Trử Diên Cường mất, Hàn Quốc Kiệt theo mẹ đi bước nữa, từ đó đổi thành họ Hàn. Lúc đầu sau khi phát hiện ra bệnh ung thư máu, gia đình đã đăng thông báo xin hiến tạng tùy. May mắn thay, không những không mất chi phí làm phẫu thuật mà còn có mẫu tùy tương thích.

Hàn Quốc Kiệt từ cõi chết trở về, có được một tình yêu đẹp trong thời gian nằm viện với một em gái bệnh nhân. Sau khi xuất viện Hàn Quốc Kiệt ở nhà dưỡng bệnh, bạn gái thỉnh thoảng đến thăm. Tháng trước cô bạn gái đột ngột đề nghị chia tay. Nguyên nhân do trở ngại về chức năng tình dục của hắn.

Ca ghép tùy thành công nhưng không hiểu vì lý do gì, Hàn Quốc Kiệt bị liệt dương sau cuộc phẫu thuật. Hắn ta nghĩ rằng ông trời bất công, xã hội không công bằng với mình nên tâm lý bắt đầu lệch lạc.

Ngày hôm đó, Hàn Quốc Kiệt đang lang thang trong công viên đầm lầy vốn có ý định tự tử. Hắn ta nhìn thấy ba cô bé đang vớt cá bên hồ, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ xấu xa và dụ dỗ chúng đến tháp Như Ý. Ba cô bé này rất thân nhau, hắn ta chỉ cần khống chế một đứa, hai đứa còn lại sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Trong khi đó, quản lý công viên Vương Kiện đã đến tháp Như Ý để khóa cửa. Hàn Quốc Kiệt đã đe dọa ba cô bé không được lên tiếng. Vương Kiện hô to vài lần mà không thấy ai đáp nên đã khóa cửa tháp lại. Hàn Quốc Kiệt lần lượt giờ trò xâm hại với ba bé gái, trong khoảng thời gian đó hắn từng thử cố gắng cưỡng bức và phát hiện mình vẫn bất lực.

Sau đó nghe thấy tiếng có người gọi tên “Đồng Đồng”, cô bé mặc quần short đen đứng dậy muốn la lên.

Hắn ta đẩy cô bé vào tường, dùng tay phải bóp chặt cổ, cho đến khi người cô bé mềm nhũn ra, bàn tay nhỏ bé từ từ thông xuống, nước trong xô đổ tràn trên mặt đất.

Hàn Quốc Kiệt khai ban đầu hắn không muốn giết người nhưng tình huống bất ngờ khiến hắn sợ bị lộ nên đã giết người diệt khẩu, bóp chết hai cô bé còn lại. Trong đó một cô bé chống cự rất quyết liệt.

Sau đó, Hàn Quốc Kiệt đột nhiên muốn đại tiện mà trên người không mang giấy, vì vậy hắn ta cởi quần lót của cô bé đã chống cự quyết liệt ra để chùi. Cuối cùng, hắn mở cửa sổ tầng một, nhảy ra ngoài và đóng cửa sổ lại.

Nghĩ về quá trình phá vụ án này, tôi thấy có nhiều điểm rất trùng hợp, nhưng hướng sự chú ý đến dòng họ Trữ ngay từ đầu là chính xác. Chính vì Hàn Quốc Kiệt và Trữ Tuấn Lễ xuất thân từ cùng một dòng họ, nên việc ghép tùy mới có thể thành công.

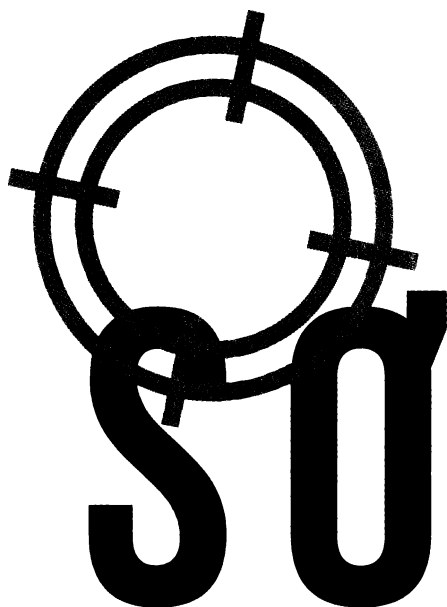
Công nghệ xét nghiệm DNA là một thanh kiếm sắc bén để các cơ quan công an của chúng ta điều tra phá án. Có nó, chúng tôi có thể giảm đáng kể thời gian điều tra và đôi khi thậm chí nhắm đích xác vào các nghi phạm. Các vị lãnh đạo, cho đến từng chiến sĩ cảnh sát, đều biết tầm quan trọng của DNA, tất cả các công tác điều tra phá án sẽ được triển khai xung quanh DNA.

Nhưng công nghệ xét nghiệm DNA vẫn đang trong giai đoạn phát triển và hoàn thiện. Do đặc thù của xét nghiệm DNA nên đôi khi nó trở thành con dao hai lưỡi, cản trở quá trình điều tra, giải quyết vụ án, đưa chúng ta vào thế đánh đổ, thậm chí gây ra án oan.

**NẠN NHÂN CHẾT TRONG VỤ HỎA HOẠN
BẢY NGÀY SAU XUẤT ĐẦU LỘ ĐIỆN**

VỤ ÁN

HỒ

SỐ 8

Trong sự cố hỏa hoạn thông thường chỉ có một điểm phát hỏa. Nếu như xuất hiện hai hoặc nhiều hơn hai điểm, đồng thời khoảng cách giữa những điểm phát hỏa cách nhau tương đối xa, vậy thì về cơ bản là đó có người phóng hỏa.

Sáng sớm vừa tới văn phòng, nữ bác sĩ pháp y Lý Tranh đã nhận được thông báo từ Phòng Công tác Chính trị, yêu cầu cô chuẩn bị thủ tục chính thức. Lý Tranh phấn khích nhảy cẫng lên: “Cuối cùng cũng được mặc bộ cảnh phục khí chất ngời ngời rồi. Tôi quyết định, tối nay mời mọi người đi ăn!” Không khí văn phòng bỗng chốc sôi nổi, mọi người nhao nhao bàn luận xem ăn ở đâu mới xứng tầm chúc mừng cô Lý.

Một hồi chuông điện thoại vang lên, Vương Mãnh nhắc máy, nụ cười trên khuôn mặt tắt dần. Cậu cúp điện thoại, bất lực nhìn chúng tôi: “Ăn uống để sau đi, ở khu biệt thự Panea xảy ra hỏa hoạn.” Lý Tranh đứng phắt dậy vẻ mặt hơi căng thẳng hỏi: “Khu số mấy, nhà số mấy? Nghiêm trọng không?”

“Biệt thự số nhà 26 khu B, xảy ra vào hồi ba giờ sáng nay, hai người thiệt mạng. Những người sống khu đó đều rất giàu có, cái nhà xảy ra chuyện cất giấu rất nhiều tranh thư pháp quý. Tuy Đội phòng cháy chữa cháy đến rất kịp thời, nhưng mà ngọn lửa lớn quá...”

Vẻ mặt của Lý Tranh dần giãn ra: “Bây giờ chúng ta xuất phát phải không?”

Wang Mǎng gật đầu: “Đi thôi!”

Chúng tôi dừng lại trước một biệt thự có căng dây cảnh báo, làn khói đen kịt phủ vào mặt chúng tôi. Ngẩng lên quan sát một lượt, hầu

hết các cửa sổ của ngôi biệt thự ba tầng này đã bị cháy đen. Rất may các nhà cách nhau tương đối xa nên không lan sang hàng xóm.

Một người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng đang đi đi lại lại bên ngoài khu an ninh. Bộ vest lịch sự tinh tế nhuộm màu khói xám, kiểu tóc được cố định bằng sáp vuốt tóc đã lộn xộn từ bao giờ. Anh châm một điếu thuốc và đưa một điếu cho nhân viên bảo vệ đang ngồi xồm dưới đất. Nhân viên bảo vệ nhem nhuốc đến mức không nhìn rõ mặt, băng gạc quấn quanh cổ tay phải cũng nhuộm đen. Anh ta nhận lấy điếu thuốc rồi cài ra sau tai.

Người đàn ông trung niên chính là Thẩm Quân Dịch chủ của căn biệt thự. Bình thường anh ta không sống ở đây. Trong biệt thự chỉ có cha anh Thẩm Văn Phong và người giúp việc Lý Mỹ Hoa. Nhân viên bảo vệ ngồi xồm ở đó là chồng của Lý Mỹ Hoa, người tham gia chữa cháy.

Vương Mãnh sắc mặt nghiêm nghị: “Loại hiện trường hỏa hoạn này phiền phức nhất đây này. Nhiệt độ cao thiêu cháy, cộng với việc lính cứu hỏa sẽ dùng vòi công suất cực mạnh, nhiều dấu vết và vật chứng sẽ bị phá hủy, thử thách trình độ nghiệp vụ của kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết quá mà!”

Đi nilon bọc giày vào, tôi sờ vào vết sẹo sau đầu theo thói quen, định thần lại, giẫm lên nền đất ẩm ướt bước vào biệt thự. Những món đồ bị bén lửa thường dễ vỡ lỏng lẻo, Vương Mãnh nhắc chúng tôi cẩn thận.

Phòng khách nổi lên từ trên xuống dưới, Lý Tranh chỉ vào chiếc đèn chùm pha lê lung lay như sắp rụng nói: “Các đồng chí, xin hãy cẩn thận!” Chúng tôi vội vàng lách người vòng qua chiếc đèn pha lê.

Phòng khách ngổn ngang đồ vật, bức tường bị cháy đen kịt, chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng cũng bị méo mó. Trên bàn trà đá cẩm thạch bày vài chiếc ly pha lê.

Vương Mãnh dừng bước: “Thẩm Quân Dịch nói rằng cha anh ấy ở trong phòng ngủ chính hướng về phía mặt trời mọc. Người giúp việc ở phòng ngủ nhỏ đối diện. Chúng ta hãy vào phòng ngủ chính xem xét đi.” Cửa phòng ngủ đóng kín, phần lớn đã bị ám khói đen kịt, mặt trong cánh cửa bị biến dạng nhẹ, nhưng bên ngoài còn nguyên vẹn. Vương Mãnh tặc lưỡi thán phục, “Chất liệu cánh cửa này không tệ nhỉ.”

Hầu hết các vật dụng trong phòng ngủ đã bị thiêu rụi. Tất cả những gì có thể nhìn thấy là một màn đen xám lẫn lộn. Có một thi thể nằm ngửa trên giường, da, tóc, bộ phận sinh dục và các bộ phận khác đều bị ngọn lửa thiêu rụi. Chỉ còn lại những phần cơ cháy đầy muối than trên bề mặt cơ thể. Lý Tranh bùi ngùi: “Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một thi thể bị thiêu rụi thành thế này. Đến ngoại hình và giới tính còn không thể nhận ra nữa, thì làm sao xác định được thân phận người chết đây.”

Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nói với Lý Tranh: “Thi thể hiện trường hỏa hoạn đa phần toàn như vậy cả, đừng lo, bác sĩ pháp y như chúng ta luôn có cách mà.”

Có một vật hình chữ nhật trên mặt đất gần cửa sổ, trông giống như đồng hồ nát của máy điều hòa. Kính cửa sổ đều vỡ tan, nhưng có rất ít mảnh kính trên mặt đất, mạng lưới cửa sổ kim loại đã bị cháy và biến dạng. Vương Mãnh thò đầu ra ngoài cửa sổ: “Những mảnh kính vỡ đều ở bên ngoài, xem ra ngọn lửa xuất phát từ căn phòng này.”

Điểm phát hỏa ở trong một căn phòng tương đối kín, nhiệt độ đốt cháy cao sẽ khiến áp suất không khí trong nhà tăng lên, kính vỡ sẽ bị đẩy ra bên ngoài. Các vết cháy trên cửa ra vào và tình trạng của cửa sổ đều cho thấy ngọn lửa bắt đầu từ phòng ngủ này.

Chúng tôi đi đến chỗ thi thể, Vương Mãnh lấy ra biển vật chứng màu đỏ số 1 và đặt nó bên cạnh. Bàn tay trái của nạn nhân co quắp,

trong khi tay phải đã biến mất, chỉ còn lại cẳng tay cháy thành than, tứ chi ở tư thế co quắp.

Lý Tranh hào hứng nói: “Cái này tôi biết, đây là ‘tư thế đấm bốc’ vô cùng điển hình mà trong sách có nhắc tới! Tư thế đấm bốc là hiện tượng xảy ra khi các cơ đông cứng và co lại khi tiếp xúc với nhiệt độ cao. Các cơ gấp của con người phát triển hơn các cơ duỗi. Lực co rất mạnh, và chân tay thường bị co quắp, tương tự như trạng thái phòng thủ của một võ sĩ trong trận đấu, được gọi là ‘tư thế đấm bốc.’”

Vương Mạnh pose dáng chiến đấu nam tính và vẫy tay: “Đại tiểu thư Lý được đấy nhỉ, kiến thức lý thuyết rất vững.”

Lý Tranh ranh mãnh nháy mắt, đeo găng tay và cùng tôi khám nghiệm tử thi.

“Xem ra là bị chết cháy rồi...”

Tôi lắc đầu: “Cái này chưa chắc. Sau khi chết thi thể cũng có thể hình thành tư thế đấm bốc, xem ra khám nghiệm tử thi cũng khó khăn đây!”

Khi da thịt hay các cơ gấp phải lửa cháy sẽ co lại, các vết sẹo sẽ trở nên nhật hơn hoặc thậm chí biến mất hoàn toàn.

Lý Tranh và tôi hợp sức lật thi thể lại. Có một mảng da đỏ trên lưng thi thể. Tấm ga trải giường màu xanh lam rộng 10 centimet nơi thi thể nằm không bị cháy nổi bật trên toàn bộ chiếc giường cháy đen.

Lý Tranh hỏi tôi với vẻ khó hiểu: “Tại sao vết bỏng trên lưng nạn nhân lại tương đối nhẹ?” Tôi ngẩng đầu lên và nói với cô ấy, “Điều này một mặt chứng tỏ phần ga giường dưới lưng nạn nhân không phải điểm phát hỏa, mặt khác chứng tỏ nạn nhân luôn nằm trên giường không trở mình cũng không bỏ chạy.”

“Nhiệm vụ chính của việc điều tra hiện trường hỏa hoạn là xác định điểm phát hỏa và nguyên nhân của vụ cháy.” Tôi nói với Lý

Tranh, “Có rất nhiều cách để phán đoán điểm phát hỏa. Chẳng hạn như mức độ cháy, vị trí của ngọn lửa, hướng cháy, dấu vết trên tường, phát hiện chất đốt,... Có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến hỏa hoạn, ngoài việc phóng hỏa thì một sợi dây điện cũ, một chiếc bật lửa, một đầu thuốc lá, một tấm chăn điện đều có thể gây ra hỏa hoạn.”

Tàn dư phần giường còn lại được kê dựa vào bức tường phía Đông, cách cửa sổ khoảng hai mét. Tôi chỉ vào thi thể nói với Lý Tranh: “Tay phải của nạn nhân bị phá hủy, có nghĩa là ngọn lửa bên phải lớn hơn bên trái, điểm xuất phát đám cháy có lẽ ở bên phải nạn nhân.”

“Không tìm thấy dấu vết của chất đốt hoặc chất dễ cháy tại hiện trường. Một số chất đốt hoặc chất dễ cháy sau khi cháy xong không để lại dấu vết hoặc mùi, chẳng hạn như cồn; trong khi một số để lại tàn dư hoặc mùi rõ rệt, chẳng hạn như xăng, dầu hỏa, than...”

Lý Tranh tinh mắt tìm thấy một miếng kim loại trong đồng tro tàn bên cạnh giường. Mặc dù đã cháy đen và có phần biến dạng, nhưng nó vẫn khác biệt với các đồ vật khác.

Sau khi chụp ảnh xong Vương Mãnh nhặt miếng kim loại tỉ mỉ quan sát: “Hình dạng miếng kim loại này rất giống phần đầu của chiếc bật lửa.” Cậu ấy lôi túi vật chứng ra và bỏ vào đó.

Lý Tranh trầm ngâm nói: “Tại phòng ngủ chính đã tìm thấy điểm phát hỏa, vậy thì phòng ngủ đối diện có lẽ cũng bị lan sang.” Vương Mãnh vẫy tay: “Đi! Sang xem xem!”

Chúng tôi sang phòng ngủ đối diện. Đối diện với cửa ra vào là một chiếc giường vẫn chưa cháy hết. Vương Mãnh lấy ra biển đánh dấu vật chứng màu đỏ số 2 đặt cạnh thi thể trên chiếc giường.

Lý Tranh nhìn thi thể trên giường và nói: “Thi thể này cũng cho thấy tư thế đấm bốc, da thịt và cơ bắp đều cháy thành than, không còn nhận ra ngoại hình và giới tính nữa rồi.”

Khi lật thi thể lại, chúng tôi phát hiện một miếng da còn nguyên vẹn ở lưng. Lý Tranh gật đầu: “Nạn nhân số 2 giống như nạn nhân số 1, trong quá trình bị thiêu đốt không thay đổi vị trí cơ thể.”

Mức độ thiêu cháy thi thể và vật dụng trong phòng ngủ phụ không hề kém hơn so với phòng ngủ chính. Sau khi quan sát cửa sổ và thi thể, tôi kinh ngạc phát hiện: “Mức độ thiêu rụi phía cơ thể cách xa với cửa ra vào tại sao lại mãnh liệt hơn.”

“Sao lại như thế được?” Điểm phát hỏa không phải ở phòng ngủ chính sao?” Lý Tranh hoài nghi hỏi: “Ngọn lửa từ phòng ngủ chính lan sang thì có lẽ phải men theo một mặt cánh cửa, ngọn lửa bên này phải càng mãnh liệt mới đúng chứ.” Tôi trầm tư xem xét: “Theo tình hình trước mắt thì đây cũng là điểm phát hỏa.”

Trong sự cố hỏa hoạn thông thường chỉ có một điểm phát hỏa. Nếu như xuất hiện hai hoặc nhiều hơn hai điểm, đồng thời khoảng cách giữa những điểm phát hỏa cách nhau tương đối xa, vậy thì về cơ bản là do có người phóng hỏa. Từ đây có thể thấy, nhiều khả năng thuộc về một vụ án hình sự.

Từ phòng ngủ phụ bước ra, chúng tôi vào một phòng đọc sách. Trên tường treo một số bức tranh chữ nham nhở, dưới đất vương vãi rất nhiều những thanh gỗ cháy dở, giống như những thanh gỗ treo tranh thư pháp.

Chúng tôi thu thập một chiếc nồi đất và một ít chén đĩa trong phòng bếp. Sau đó lên tầng hai và tầng ba kiểm tra các phòng còn lại trong biệt thự.

Trên tầng hai có một phòng tắm thiết kế sang trọng với bốn tấm đầy nước. Tầng ba có một sân thượng diện tích lớn với đầy đủ những loài cây hoa. Có lẽ do được dập lửa kịp thời nên mức độ hư hỏng của tầng hai và tầng ba tương đối nhẹ. Đồng thời cũng chứng minh được rằng điểm phát hỏa ở tầng một.

Trên sân thượng có một lớp bụi mỏng, Vương Mãnh ngồi xổm trên mặt đất quan sát kỹ thì phát hiện có một vài dấu chân. Cậu ấy thở dài: “Đáng tiếc là trong biệt thự không tìm thấy đôi giày nào. Bàn chân của nạn nhân cũng cháy xém và biến dạng rồi, nên tạm thời không thể tiến hành so sánh loại trừ.”

Lý Tranh thắc mắc: “Anh Lưu, sao tôi cảm giác hai người này dường như rất phối hợp. Không có một chút vùng vẫy hay vật lộn nào. Sau khi họ phát hiện đám cháy không biết đường mà bỏ chạy sao? Nếu như họ có thể chạy lên nóc nhà, thì có lẽ đã được cứu.”

Xem ra Lý Tranh vẫn thiếu kinh nghiệm, tôi nói: “Đâu ra chuyện dễ dàng như thế! Các đám cháy thường kèm theo lượng khói dày đặc và các khí độc như carbon monoxide (CO). Giả sử nếu hít phải một lượng lớn khí độc ngay từ đầu thì rất có thể bị nhiễm độc và mất khả năng hành vi trước khi bị thiêu chết.”

Kết thúc điều tra, chúng tôi bước ra khỏi biệt thự với nhiều túi bằng chứng. Thẩm Quân Dịch đi tới, anh ta nói rằng muốn nạn nhân sớm được chôn cất và yên nghỉ nên hỏi chúng tôi liệu có thể để anh ta lo hậu sự cho cha già và giúp việc không. Do hiện trường có rất nhiều nghi vấn nên rất có thể đây là vụ án hình sự, cuối cùng chúng tôi đã thuyết phục gia đình tiến hành khám nghiệm thi thể.

Thông báo cho phòng khám nghiệm tới vận chuyển thi thể. Dặn dò đồn cảnh sát tạm thời phong tỏa hiện trường, không cho bất kỳ ai bước vào. Thẩm Quân Dịch lộ vẻ mặt miễn cưỡng: “Đồng chí cảnh sát, bố tôi sưu tầm rất nhiều tranh thư pháp. Những món đồ đó sợ lửa sợ thuốc, tôi muốn nhanh chóng tìm cách khôi phục chúng.”

Vương Mãnh đi cùng anh ta vào trong, nửa tiếng sau họ bước ra. Nhìn biểu cảm của Thẩm Quân Dịch có thể đoán ra tình hình không mấy khả quan. Vương Mãnh nói vừa rồi Thẩm Quân Dịch phát hiện

những bức thư pháp trong phòng đọc sách hư hại rất nghiêm trọng, số lượng cũng không khớp.

Chúng tôi đến Công an Thành phố để gửi mẫu xét nghiệm, ăn một bữa trưa đơn giản, không kịp nghỉ ngơi mà đã vội vội vàng vàng vào phòng khám nghiệm.

Có một mùi lạ bao phủ lấy phòng khám nghiệm. Đó là mùi của chính thi thể lẫn mùi máu, mùi phân hủy và mùi thịt cháy sém trộn lẫn vào nhau. Thật khó có thể miêu tả.

Nhìn từ bên ngoài thi thể, hai nạn nhân đều bộc lộ đặc điểm của người chết cháy. Thi thể đỏ tươi, mặt ngoài nhót, tứ chi co quắp trong tư thế đả bốc, nhiều vết rạn nứt trên toàn thân. Chúng tôi cần thông qua giải phẫu, xác định danh tính và nguyên nhân tử vong của hai nạn nhân.

Nằm trên bàn giải phẫu lúc này là thi thể số 1 được tìm thấy trong phòng ngủ chính. Tôi đứng ngay tại vị trí phẫu thuật chính bên phải nạn nhân, các cơ của nạn nhân vì bị co cứng nên trở nên rất rắn chắc.

Tôi cẩn thận từng tí cắt các cơ ngực và cơ bụng của thi thể, sau đó tách cơ ngực và xương sườn bên phải, phần còn lại phía bên trái do Lý Tranh giải phẫu. Cô đứng dậy, điệu bộ ra dáng, tay nâng lên dao hạ xuống, nhưng cô ấy dường như đánh giá thấp độ cứng cơ của cái xác cháy sém nên chỉ cắt được một chút.

Lý Tranh bĩu môi: “Tôi không tin cắt không đứt!”

“Cẩn thận đừng có cửa vào tay đấy nhé!” Lời vừa dứt, Lý Tranh thở xuýt xoa, rút tay trái lại.

Lý Tranh có một nền tảng lý thuyết vững chắc, cũng như sự dũng cảm bạo dạn của một bác sĩ pháp y có trình độ. Nhưng dù sao, cô ấy vẫn là một sinh viên vừa rời khỏi ghế nhà trường. Vì vậy, thực hành là tiêu chuẩn duy nhất của kiểm nghiệm chân lý, chỉ trên lý thuyết không bao giờ là đủ. Công việc của tôi có thể thuận thực nhanh đến

thể, cũng nhờ vào lúc chữa trị chứng sợ máu năm đó, quan sát biết bao nhiêu cuộc giải phẫu lớn nhỏ.

Thực ra nhiều khi, giải phẫu không chỉ kiểm tra kiến thức lý thuyết, còn kiểm tra kỹ năng, sự kiên nhẫn thậm chí là thể lực. Có những lúc chúng tôi biết rõ ràng mất nhiều máu nên dẫn đến tử vong, nhưng để tìm ra sợi mạch máu bị đứt thì cần phải tốn đến ba bốn tiếng đồng hồ. Giải phẫu không chỉ là công việc đòi hỏi kỹ năng mà nó còn là một công việc chân tay đúng nghĩa.

“Mau cởi găng tay ra, xối nước vào rửa đi!” Tôi cứng rắn nghiêm khắc nói với cô ấy: “Dùng lực ấn vào vết thương, để cho miệng vết thương chảy máu.” Vương Mãnh thắc mắc: “Thế thì đau chết đi được, không phải cần cầm máu hay sao?”

“Anh Lưu nói đúng!” Lý Tranh nhanh chóng xối nước rửa vết thương, “Gặp phải vết đứt tay do dụng cụ sắc như thế này, đầu tiên phải rửa sạch rồi nặn máu xung quanh vết thương ra. Nó có thể làm giảm khả năng xâm nhập của vi khuẩn.”

Mặc dù điều kiện hiện nay không còn khó khăn như trước. Trang thiết bị bảo hộ của chúng tôi ngày càng đầy đủ. Nhưng xét cho cùng, việc tiếp xúc gần với thi thể người chết vẫn rất rủi ro. Bác sĩ pháp y không thể biết mỗi lần thi thể mình phải đối mặt có bệnh truyền nhiễm gì, nên chỉ có thể cầu nguyện cho bản thân, hy vọng cái xác nằm đó không bị viêm gan, lao phổi hay bệnh AIDS.

Tôi định một mình hoàn thành việc khám nghiệm thi thể, nhưng tính khí bướng bỉnh của đại tiểu thư Lý lại nổi lên. Cô ấy lại đeo găng tay vào. “Nghe tôi, bỏ găng tay ra đi! Giao cho cô nhiệm vụ quan trọng hơn, phụ trách ghi chép, ghi cho chi tiết vào đây nhé!”

Lý Tranh không cố chấp nữa, lặng lẽ tháo găng tay cầm Giấy ghi chép khám nghiệm tử thi đứng bên cạnh tôi.

Tôi vừa giải phẫu vừa mô tả: “Xương ức bị gãy, chứng tỏ lồng ngực của nạn nhân đã bị tác động ngoại lực. Phần sườn của nạn nhân đã bị mài mòn nghiêm trọng, điều này cho thấy nạn nhân tương đối cao tuổi”. Lý Tranh nghiêm túc ghi chép lại, lẩm bẩm: “Một người già, vậy chắc ông ta là Thẩm Văn Phong rồi.”

Tôi gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng vẫn phải xác nhận lại giới tính.” Sau khi cắt qua một vài chiếc xương sườn, lưỡi dao bị gãy và tôi đã thay bằng kim để cắt tất cả những chiếc xương sườn còn lại.

Xương ức và xương sườn trước đã được cắt bỏ, toàn bộ khoang ngực và ổ bụng lộ ra trước mắt chúng tôi. Một mùi hỗn tạp giữa thịt cháy và máu tanh bốc lên, Lý Tranh bịt khẩu trang lại. Tôi đã rất quen thuộc với mùi này và không cảm thấy quá khó chịu nên không đeo khẩu trang.

Bác sĩ không đeo khẩu trang đương nhiên sẽ có rủi ro. Dù sao tính kích thích của mùi thi thể rất mạnh. Thế nhưng lợi ích lớn nhất của việc không đeo khẩu trang đó là có thể phân biệt tất cả các loại mùi phát ra từ trên thi thể. Có những lúc mùi khác nhau đồng nghĩa với việc nguyên nhân tử vong khác nhau.

Sau khi mở lồng ngực và khoang bụng, tôi quyết định bắt đầu khám nghiệm từ cổ, khí quản và phổi là những bộ phận khám nghiệm quan trọng của thi thể trong vụ cháy.

Đầu tiên, kiểm tra xương móng không có dấu hiệu gãy. Sau đó mở khí quản, thành trong có màu đỏ, đây là biểu hiện khí quản bị nhiệt độ cao gây ra bỏng. Một số chất màu đen xám bám vào thành trong của khí quản, chứng tỏ khói bụi trong trận hỏa hoạn theo đường vận động hít thở đi thẳng vào phổi.

Sau đó tôi lại mở nhánh phế quản. Lý Tranh giống như một chú mèo tò mò, ló đầu nhìn vào và hỏi tôi: “Nếu như lửa thiêu chết thì không vấn đề, nhưng sâu trong khí quản lượng khói bụi rất ít, lẽ nào khi đó khả năng hô hấp tương đối yếu?”

“Xem lại phổi và tìm xem sao.” Tôi cúi người, cắt ngang khí quản từ vị trí sụn tuyến giáp, sau đó nắm chặt khí quản và dùng lực kéo hướng ra phía bên ngoài.

“Lực không được quá mạnh, nếu không khí quản sẽ bị đứt. Ngược lại cũng không được dùng lực quá nhẹ, nếu không sẽ không kéo được tim và phổi.” Những điều này là kinh nghiệm giải phẫu tích lũy nhiều năm, phải tự mình trải nghiệm mới có thể nắm bắt tốt thời điểm. Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Tranh, cô ấy đang nghiêm túc ghi chép lại, tôi cảm thấy rất vui mừng yên tâm.

Tim không có tổn thương, bề mặt hai lá phổi có rất nhiều chỗ xuất huyết.

“Hiện tượng ngạt thở rất rõ ràng.” Lý Tranh hỏi: “Có phải bởi vì ở hiện trường vụ cháy rất thiếu khí oxy phải không?”

Tôi lắc đầu: “Thi thể ở vụ cháy thông thường hiện tượng ngạt thở không rõ ràng, thay vào đó, các dấu hiệu ngộ độc carbon monoxide phổ biến hơn.”

Khi mổ cả hai lá phổi, một chất dịch màu vàng nâu chảy ra khiến chúng tôi vô cùng kinh ngạc. Lý Tranh nắm chặt tờ ghi chép trong tay: “Sao tôi lại trông giống như chết đuối vậy nhỉ, thế nhưng chết đuối trong vụ hỏa hoạn thì có chút khó tin, anh nói xem đây liệu có phải là một vụ giết người phóng hỏa?”

Tôi ngắt lời Lý Tranh: “Đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi đấy à? Pháp y phải nói chuyện bằng chứng cứ, đừng có mà tự viết kịch bản.”

Lý Tranh nghiêng đầu tinh nghịch.

Tôi dùng dao mổ lấy một ít chất lỏng màu nâu vàng, đưa lên mũi ngửi thì thấy có mùi thuốc nam. Tôi cắt một miếng phổi nhỏ bỏ vào túi vật chứng. Mở dạ dày thì thể ra, toàn bộ hỗn hợp trong đó là chất lỏng màu vàng nâu.

Tôi cố ý mở khoang chậu của thi thể nhưng không tìm thấy tử cung và phần phụ. Lý Tranh nói: “Nạn nhân là nam giới, ông ta chính là Thẩm Văn Phong!”

Hoàn thành khám nghiệm, các mẫu sinh học như máu, chất chứa trong dạ dày và sụn sườn được lấy ra. Nhân viên phòng khám nghiệm khiêng thi thể số 2 trong phòng ngủ phụ lên bàn giải phẫu. Tôi thay một đôi găng tay khác và bắt đầu tiến hành.

Thông qua khám nghiệm biết được nạn nhân số 2 là nữ giới, đồng thời có đặt vòng tránh thai. Có lẽ cô là người giúp việc Lý Mỹ Hoa. Cô ta có dấu hiệu ngạt thở rõ rệt, sau khi mở khí quản thì không thấy muội than mà có nhiều bọt khí. Mở cả hai phổi và thấy các phế nang chứa đầy dịch trong suốt.

Lý Tranh đẩy kính ngạc: “Đây rõ ràng là tử vong do chết đuối mà, suýt chút nữa chúng ta bị lừa!” Dù lòng tôi lúc này đang loạn nhịp nhưng với tư cách một bác sĩ pháp y lão làng, tôi không bao giờ được quay xe trước một tân binh, nên tôi cố gắng hết sức giả bộ bình tĩnh và nhẹ nhàng gạt đầu.

Lý Mỹ Hoa rõ ràng là bị đuối nước tử vong, chứ không phải chết cháy. Vụ án này tuyệt đối không đơn giản là một trận hỏa hoạn ngoài ý muốn. Tầm quan trọng của việc khám nghiệm tử thi lúc này được thể hiện sâu sắc, cả hai nạn nhân ban đầu trông giống như tử vong do hỏa hoạn. Nhưng khi quá trình khám nghiệm diễn ra, họ bắt đầu tiết lộ ngày càng nhiều thông tin.

Lý Mỹ Hoa có dấu hiệu đuối nước, cho thấy cô ta đã chết đuối trước khi trận hỏa hoạn xảy ra. Thẩm Văn Phong vừa có hiện tượng đuối nước lại vừa có dấu hiệu chết cháy, cho thấy ông ta đã trải qua cả đuối nước lẫn bỏng rát. Tôi chợt nghĩ đến chiếc bồn tắm đầy nước trong phòng tắm trên tầng hai.

Thẩm Văn Phong và Lý Mỹ Hoa có dịch chất lỏng khác nhau trong dạ dày và trong phổi, cần phải khám nghiệm thêm.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, trừ khi phát sinh đuối nước khi nằm trên giường, nếu không người đuối nước không thể nào tự mình về phòng ngủ nằm lên giường, chắc chắn tồn tại người thứ ba.

Cởi găng rửa sạch tay, giải phẫu đã kết thúc. Thả lỏng nghỉ ngơi một chút, tôi mới nghe thấy bụng mình sôi lên, làm việc cường độ cao luôn khiến người ta đói bụng rất nhanh.

Lý Tranh nhin cười: “Tám giờ mới họp cơ, chúng ta ăn tối trước đi. Tôi đã đặt xong xuôi hết rồi. Hôm nay phải đi chúc mừng tôi được nhận chính thức, vừa có án cái là quên hết cả.”

Vương Mãnh vừa nghe thấy có người mời đi ăn lập tức cười toe toét: “Được quá. Lý Tranh, cô đặt món gì đấy?”

Lý Tranh nói: “Đồ nướng Hoàng Kỳ”

Lời vừa dứt thì nụ cười trên môi cũng dần tắt. Lý Tranh kịp thời phản ứng, lập tức giả bộ dáng điệu nôn ọe.

“Tôi đề nghị đổi địa điểm ăn đi.” Vương Mãnh yếu ớt gơ tay, vẻ mặt thất thần xanh xao.

Cuối cùng chúng tôi tới quán ăn đồ Trung Hoa trước cổng cơ quan. Sau khi ngồi xuống, Vương Mãnh gọi phục vụ mang bia tới: “Mau mau uống một cốc để nó xuống đi, cả tháng nữa tôi cũng không muốn nghe đến hai chữ ‘đồ nướng’ nữa đâu.”

Lý Tranh do dự: “Lát nữa còn phải họp, chúng ta uống rượu có sao không?”

“Yên tâm đi, bên pháp y chúng ta có truyền thống, làm việc xong bắt buộc phải uống rượu. Lãnh đạo cơ quan cũng thường xuyên nói như vậy, phải không, Hiếu Huy?”

“Hình như có quan điểm thế thật, thứ nhất là để tiêu độc khử trùng, thứ hai để giảm căng thẳng mệt mỏi. Cơ mà lát nữa còn phải họp nên chúng ta uống một chút thôi.”

Tôi cười và nâng cốc: “Chúc mừng cô, bác sĩ pháp y Lý!”

Lý Tranh mạnh dạn cụng ly với tôi, nâng cốc lên và nói: “Chúc đồng chí Lý Tranh làm tốt nhiệm vụ trên cương vị chính thức, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người!”

“Bác sĩ pháp y thực chất là một ngành nghề vô cùng rủi ro. Trước kia tôi không tin, kết quả hôm nay nhận lại một vết cửa.” Lý Tranh uống một hơi thật sâu, “Thế nhưng, một chút gai móng tay này không đánh gục được tôi!”

Dăm ba câu không xa rời bệnh nghề nghiệp. Cho dù đang ăn cơm, không biết từ lúc nào chủ đề lại chuyển sang vụ án hôm nay. Chúng tôi vừa ăn vừa tóm lược lại vụ án, chuẩn bị cho báo cáo trong cuộc họp tình tiết vụ án tối nay.

Tám giờ tối, phòng hội nghị chật kín người. Chúng tôi tìm một chỗ ngoài rìa bên cạnh ngồi xuống. Trước tiên Vương Mãnh báo cáo sơ lược tình hình điều tra hiện trường. Không có dấu hiệu trèo hoặc cạy cửa sổ và cửa ra vào. Bức tranh thư pháp bị mất trong biệt thự và việc phát hiện ra hai điểm phát hỏa mang đến một cuộc tranh luận sôi nổi.

Tôi báo cáo tình hình khám nghiệm thi thể. Nạn nhân Thẩm Văn Phong có một lượng nhỏ muối than trong khí quản và hoạt động hít thở yếu, cho thấy ông vẫn còn sống khi hỏa hoạn xảy ra hoặc bị thiêu trong tình trạng hấp hối, phù hợp với đặc điểm đuối nước trước rồi mới bị thiêu dẫn đến tử vong. Ngoài ra, ông còn bị gãy xương ức phải, nghi ngờ bị ngược đãi hoặc đánh đập. Nguyên nhân cái chết của Lý Mỹ Hoa là đuối nước.

Sau khi nói về tình hình khám nghiệm tử thi, Lý Tranh ngồi bên cạnh huých huých vào khuỷu tay tôi thì thầm: “Bánh bao quá!” Tôi đột nhiên cảm thấy mặt mình nóng lên.

Đội trưởng Lý của Đội điều tra tóm tắt tình hình điều tra sơ bộ. Tình trạng an ninh trong khu biệt thự rất tốt, có bảo vệ tuần tra 24/24. Thiết bị camera giám sát rất tốt, ít nhất có thể bảo lưu được một tháng, nhưng vừa khéo đêm hôm đó phòng thiết bị mất điện, mãi đến ngày hôm sau mới có lại.

Bảo vệ trong khu nói, không phát hiện có ai khả nghi ra vào, nhưng gần đây có nhìn thấy một nam một nữ thường đến thăm gia đình họ Thẩm. Lần nào Lý Mỹ Hoa cũng ra cửa đón tiếp. Bên cạnh đó, giúp việc của nhà hàng xóm cũng thường hay sang buôn chuyện.

Đội trưởng Lý ngừng lại một lát rồi nói: “Căn cứ vào tài sản bị đánh cắp và nguyên nhân đặc biệt dẫn đến cái chết của nạn nhân, tôi cho rằng vụ này nên xếp vào loại vụ án hình sự. Khả năng cao là âm mưu giết người chiếm đoạt tài sản.”

“Khuôn viên khu biệt thự nơi xảy ra vụ việc tương đối khép kín, dân cư không hỗn loạn. Nghi phạm có thể tự do ra vào hoặc bản thân chính là người trong khu. Khả năng cao là người quen gây án, biết rõ hoàn cảnh của nạn nhân và biết gia đình có nhiều tranh quý.”

Đại đội trưởng Phùng cuối cùng quyết định, đôi nam nữ thường xuyên đến thăm ông lão là đối tượng tình nghi trọng điểm. Người giúp việc nhà hàng xóm cũng là một trong những đối tượng tình nghi gây án.

Ông lập tức điều động lực lượng cảnh sát nằm vùng trong khu, điều tra dân cư và những người làm việc ở đó, đồng thời xem camera giám sát trong khoảng một tháng trở lại đây. Bảo vệ trị an chính là mệnh lệnh, mọi người lập tức bắt tay vào hành động.

Sáng sớm ngày hôm sau nhận được điện thoại, đã có kết quả xét nghiệm, tôi lấy giấy bút bắt đầu ghi chép tường tận.

Các chất chứa trong dạ dày và phổi của Thẩm Văn Phong phát hiện các thành phần giống nhau. Ban đầu được xác định là một loại thuốc nam, phù hợp với căn bệnh trong nỗi đau được thu giữ ở nhà bếp. Cụ thể loại thuốc này là thuốc gì thì cần phải kiểm tra tổng quát về dấu vân tay trong y học cổ truyền. Trong thời gian ngắn chưa thể có kết quả.

Xét nghiệm mẫu máu thu thập được, cho thấy hàm lượng carboxyhemoglobin (COHb) trong máu của Thẩm Văn Phong là 15%, điều này cho thấy ông ta bị ngộ độc carbon monoxide nhẹ. Hàm lượng carboxyhemoglobin trong máu của Lý Mỹ Hoa là 10%, thuộc mức độ hàm lượng bình thường, cho thấy rằng Lý Mỹ Hoa không bị ngộ độc carbon monoxide.

Một thành phần DNA nam và một thành phần DNA nữ được phát hiện trong cốc nước ở phòng khách. Điều này phù hợp với suy luận trước đây của chúng tôi rằng DNA trên cốc nước có thể là của đôi nam nữ thường đến thăm ông lão.

Sau khi kiểm tra nước trong bốn tắm trên tầng hai, ngoài DNA của Lý Mỹ Hoa, còn kiểm tra ra thành phần DNA của một người phụ nữ khác, không giống với DNA của người phụ nữ trên cốc nước. Kiểm tra các vật dụng khác được thu giữ trong biệt thự cho thấy nhiều vật dụng có chứa thành phần DNA nữ giống như trong bốn tắm, chứng tỏ người này đã tiếp xúc với nhiều vật dụng trong biệt thự.

Song giúp việc hàng xóm người mà chúng tôi nghi ngờ đã mất tích. Chủ nhân của biệt thự bên cạnh cho biết giúp việc nhà họ tên Triệu Kiện Linh. Sau đêm xảy ra hỏa hoạn thì đã không còn nhìn thấy cô ta đâu nữa, thế nhưng vật dụng cá nhân của cô ta vẫn còn, có thể thấy cô ta bỏ đi rất vội vàng.

Điều tra viên đã tìm thấy đôi nam nữ thường đến thăm ông lão. Họ là những người buôn bán tranh thư pháp, người đàn ông tên Lộ Minh và người phụ nữ tên Mạnh Tĩnh Nhã. DNA của họ trùng khớp với DNA trên cốc nước ở hiện trường.

Phía cảnh sát tìm thấy nhiều bức tranh thư pháp trong nhà họ. Qua nhận định của Thẩm Quan Dịch, trong số những bức tranh đó có một vài bức chính là số tranh thất lạc của gia đình.

Trong phòng thẩm vấn, Lộ Minh ngẩng đầu bình tĩnh nói: “Vụ hỏa hoạn ở nhà họ Thẩm không liên quan gì đến tôi. Trước kia tôi được một người quen giới thiệu và mua một số bức tranh thư pháp trong tay ông Thẩm Văn Phong. Tôi nhầm trùng hai bức thư pháp bút tích Văn Trưng Minh của ông lão, nhưng ông lão không nỡ bán.”

Khi được hỏi bằng cách nào mà hai bức họa thư pháp về tay họ thì họ ấp úng không biết nói thế nào. Bị bắt quả tang nhưng hai người họ không chịu thừa nhận hành vi phạm tội. Là người buôn bán tranh thư pháp, bọn họ đương nhiên có động cơ giết người chiếm đoạt tài sản, chắc chắn phải tăng cường mức độ thẩm vấn.

Một nhân vật chủ chốt khác trong vụ án này, bảo mẫu nhà bên cạnh đã biến mất đúng vào lúc này cho thấy cô ta tương đối tinh táo. Mức độ tình nghi nhắm vào cô ta rất lớn.

Đội cảnh sát hình sự lập tức cử người về quê Triệu Kiện Linh để tìm kiếm. Với sự phối hợp của các cơ quan công an địa phương, họ đã đưa về người chồng của cô ta đang làm việc đồng áng.

Tối đó, tôi gặp anh trai làng mặt đỏ bừng trong phòng thẩm vấn. Căn cứ vào chứng cứ hiện tại, anh ta không liên quan trực tiếp đến vụ án, vì vậy chúng tôi sử dụng phòng thẩm dò thông tin xin thay cho phòng thẩm vấn. Phòng thẩm dò thông tin chủ yếu dùng để lấy lời khai nhân chứng, không được áp dụng biện pháp cưỡng chế, còn phòng thẩm vấn chủ yếu dùng để xét hỏi nghi can phạm tội và có tính cưỡng chế.

Anh ta nói Triệu Kiện Linh một mình đi làm công ở thành phố, người bạn thân duy nhất là giúp việc nhà bên. Họ có một cậu con trai học đại học ở tỉnh khác. Chúng tôi quyết định xét nghiệm DNA của cậu con trai, sau đó dựa vào quan hệ ruột thịt để tiến hành lệnh truy nã trên mạng.

Đồng thời trong lúc này, Lộ Minh khai về sự việc hai bức tranh thư pháp có giá trị kia.

Sáng sớm hôm đó, anh ta nghe nói về vụ việc biệt thự nhà Thẩm Văn Phong gặp hỏa hoạn từ một người bạn. Không khỏi thấp thỏm tung tích của hai bức tranh thư pháp kia.

Đột nhiên anh ta nhận được một tin nhắn, nội dung đại khái rằng: “Nếu muốn có được hai bức thư pháp đó, hai giờ chiều mang 10 vạn đến bên cạnh trụ gắm cầu thứ hai dưới cầu Thập Hòa ở phía Bắc thành phố. Chỉ có một cơ hội duy nhất, quá thời hạn không còn hiệu lực.” Qua điều tra bằng chứng, tin nhắn trong máy của Lộ Minh đã bị xóa.

Lộ Minh biết chắc chắn rằng có người lợi dụng hỏa hoạn chiếm đoạt tài sản. Cũng không biết người đó làm sao biết anh ta muốn hai bức tranh thư pháp, hơn nữa giá yêu cầu thật sự rất thấp.

Anh ta ôm hy vọng thử một lần, rút 10 vạn đến chân cầu theo địa điểm đã hẹn rất đúng giờ. Rất nhanh sau đó, một người đàn ông đội mũ bảo hiểm lao vào gắm cầu trên một chiếc xe máy không biển số dọc theo con đường ven sông và lấy chiếc túi nilon màu đen đựng tiền. Đánh giá từ chiều cao và ngoại hình có thể thấy đó là nam giới.

Ngay sau đó, Lộ Minh nhận được tin nhắn thứ hai, nhận một địa điểm. Anh ta vội vàng đi tìm bức tranh thư pháp trong mơ của mình. Sau khi lấy được bức thư pháp, Lộ Minh đã xóa tin nhắn để tránh gặp rắc rối, đồng thời che giấu sự thật trong quá trình thẩm vấn lần đầu. Nói như vậy, rất có thể còn có một nam nghi phạm - người đã lấy 10 vạn nhân dân tệ.

Tất cả các bằng chứng đều nhắm vào Triệu Kiện Linh và đồng bọn. Khi tôi nhập kết quả DNA của con trai Triệu Kiện Linh vào hệ thống, tôi đột nhiên choáng váng, cậu ta và Lý Mỹ Hoa sao lại tồn tại mối quan hệ ruột thịt! Lẽ nào anh ta là con của Lý Mỹ Hoa?

Tôi lắc đầu, bất giác nghĩ đến một khả năng đáng sợ: nạn nhân thực sự không phải là Lý Mỹ Hoa, mà là Triệu Kiện Linh. Thân phận Triệu Kiện Linh bỗng chốc từ nghi phạm trở thành nạn nhân.

Các điều tra viên dựa vào kỹ năng nghiệp vụ của mình bắt được người đã lấy đi 10 vạn nhân dân tệ của Lộ Minh. Anh ta tên Trần Hồng Bình.

Tôi đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Trần Hồng Bình trong phòng thẩm vấn. Anh ta chính là chồng của Lý Mỹ Hoa, nhân viên bảo vệ bị thương mà chúng tôi đã thấy tại hiện trường vào ngày xảy ra vụ việc. Tôi lấy máu cho Trần Hồng Bình như thường lệ, tiện kiểm tra vết thương trên cổ tay phải của anh ta, rõ ràng là vết cắn.

Một cuộc lục soát đã được thực hiện tại nơi ở của Trần Hồng Bình, phát hiện một vài bức thư pháp, đồng hồ, đồ trang sức và một số vật phẩm khác, đồng thời còn tìm thấy một phụ nữ trung niên. Khi nhìn thấy chúng tôi, người phụ nữ trung niên mặt tái mét, ngồi thụp xuống đất. Cô ta chính là Lý Mỹ Hoa, người giúp việc của nhà họ Thẩm.

Với tất cả các manh mối và chứng cứ thu thập được, bối cảnh của toàn bộ vụ án đã rõ ràng. Nguyên nhân vụ việc khởi nguồn ban đầu chỉ là “ngoại ý muốn” nhưng sau đó đã trở thành một vụ mưu sát.

Thẩm Văn Phong mắc chứng nghiện thuốc nam trong nhiều năm. Lần nào cũng do người giúp việc Lý Mỹ Hoa sắc thuốc cho ông ta uống. Tính tình của Thẩm Văn Phong khá gắt gỏng, lại thêm vào phải uống đủ loại thảo dược khó nuốt, liên bắt đầu nổi nóng. Mặc dù Lý Mỹ Hoa luôn hết sức nhẫn nhịn, nhưng lửa giận trong lòng càng ngày càng lớn.

Thình thoảng cô ta phàn nàn than khổ với chồng, nhưng người chồng xem trọng công việc này của cô ta kiếm ra tiền, cho nên cô ta thường xuyên lê la buôn chuyện với giúp việc nhà bên cạnh.

Vào ngày xảy ra sự việc, hai vợ chồng Lộ Minh lại đến thăm Thẩm Văn Phong, giao dịch mua bán thương lượng không thành, họ để lại

danh thiếp, hy vọng Thẩm Văn Phong đồng ý sẽ gọi cho họ bất cứ lúc nào. Sau khi bọn họ rời đi, Thẩm Văn Phong ném danh thiếp xuống đất, kêu Lý Mỹ Hoa vút vào sọt rác, miệng không ngừng lầm bầm, “Có một trăm vạn mà cũng đòi mua báu vật của ta á, đúng là mơ mộng hão huyền!”

Buổi tối đến giờ uống thuốc, Thẩm Văn Phong nổi giận dưng dưng không uống, tát cho Lý Mỹ Hoa một cú giáng trời. Lý Mỹ Hoa không thể tiếp tục kiềm chế nổi cơn phẫn nộ trong lòng, cưỡng chế dứt thuốc cho Thẩm Văn Phong. Cô ta dùng đầu gối ấn Thẩm Văn Phong xuống giường, đổ thuốc vào miệng ông ta. Một lượng lớn nước thuốc ngay lập tức bị sặc vào khí quản. Thẩm Văn Phong bắt đầu ho dữ dội, mặt đỏ bừng bừng và ngay sau đó không còn động tĩnh gì nữa. Lý Mỹ Hoa hoảng sợ, nhanh chóng đi tìm chồng để bàn bạc cách đối phó.

Hai người họ đầu óc rất linh hoạt đã nhanh chóng bàn bạc ra một liên hoàn “diệu kế”. Trước tiên Trần Hồng Bình vào phòng giám sát để cắt điện, sau đó lên vào sân thượng của biệt thự. Lý Mỹ Hoa xả đầy nước vào bồn tắm rồi sang hàng xóm tìm Triệu Kiện Linh, nói rằng ông già Thẩm Văn Phong đã ngất xỉu trong phòng tắm cần người giúp đỡ, liền dẫn dụ cô tới đó.

Triệu Kiện Linh chạy vội sang phòng tắm trên tầng hai, không thấy ông già Thẩm Văn Phong đâu. Cô có dự cảm không lành và muốn rời đi. Đúng lúc này Trần Hồng Bình từ ngoài cửa xông vào. Anh ta nắm lấy cánh tay của Triệu Kiện Linh và kéo về phía bồn tắm, Triệu Kiện Linh trong tình hình nguy cấp cúi đầu vội vàng cắn vào cổ tay phải của anh ta.

Trần Hồng Bình đau đớn buông tay, Lý Mỹ Hoa thấy vậy đẩy mạnh Triệu Kiện Linh vào bồn tắm, sau đó đè mạnh ấn đầu chìm cô xuống. Vì vậy, DNA của cả hai người đã được phát hiện trong bồn tắm.

Hai vợ chồng khiêng thi thể Triệu Kiện Linh tới phòng ngủ dưới tầng một. Sau khi cuồn được nhiều đồ vật có giá trị, Lý Mỹ Hoa tranh thủ rời đi lúc trời còn đang tối. Trước khi đi còn nhặt danh

thiếp của Lộ Minh trong sọt rác rồi đưa cho chồng. Trần Hồng Bình tìm thấy một vài chai rượu trong bếp, lần lượt đổ chúng lên hai chiếc giường, châm lửa bằng chiếc bật lửa mang bên mình rồi sau đó tiện tay ném đi.

Sau khi ngọn lửa bùng lên, Trần Hồng Bình đã hòa vào đám đông dập lửa và cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng hai người kia đã bị cháy thành than. Anh ta đi mua một chiếc sim rác, nhắn tin vào số điện thoại trên danh thiếp, sau đó tiếp tục ở lại trong khu biệt thự để quan sát nhất cử nhất động của gia đình nạn nhân và cảnh sát. Buổi chiều, anh ta phóng xe máy ra ngoài và nhận tiền một cách thuận lợi.

Theo kế hoạch của hai vợ chồng, Trần Hồng Bình sau đó sẽ đòi Thẩm Quân Dịch bồi thường với lý do Lý Mỹ Hoa bị thiêu chết. Rồi đợi khi sóng gió qua đi, hai người sẽ mang tiền bạc của cải tìm nơi khác mai danh ẩn tích. Thật không ngờ lại bị phía cảnh sát tóm gọn một cách nhanh chóng.

Theo lời khai của Lý Mỹ Hoa, lý do lựa chọn người giúp việc nhà bên cạnh làm người thế thân bởi ngoài chiều cao và thân hình tương đồng, chủ yếu vì Triệu Kiện Linh thường nói về chế độ đãi ngộ tốt và chủ nhà thì thân thiện. Cô ta sinh lòng đố kỵ ghen ghét. Triệu Kiện Linh đã từng trông thấy Lý Mỹ Hoa nhỏ nước bọt vào đồ ăn thức uống và thuốc của ông lão. Điều này cũng khiến Triệu Kiện Linh trở thành cái gai trong mắt cô ta.

Kế hoạch của hai vợ chồng quả thực rất tinh vi, một mặt ngọn lửa có thể che giấu nguyên nhân thực sự cái chết của ông lão và Triệu Kiện Linh; mặt khác sắp xếp người “thế thân”, không chỉ lấy được tiền bồi thường còn hướng mọi mâu thuẫn nghi ngờ sang người mua tranh.

Họ nghĩ rằng âm mưu hoàn hảo không có kẽ hở nhưng không ngờ thi thể thay hình đổi dạng cũng biết lên tiếng. Và chúng tôi là những người hiểu ngôn ngữ của xác chết.

CHÔN XÁC DƯỚI CÔNG TRƯỜNG: MANH MỐI ẨN SÂU TRONG HỘ SƠ

VỤ ÁN

HỒ SƠ

SỐ 9

Trên thực tế, việc điều tra phá án rất giống với việc đưa tin. Điều quan trọng là làm rõ ra 5W + 1H - When (khi nào), Where (ở đâu), Who (ai), What (cái gì), Why (tại sao), How (như thế nào).

Đối với pháp y, điều đầu tiên cần làm rõ câu hỏi "Who (ai)". Chỉ khi xác định được danh tính người chết thì việc điều tra vụ án mới có khả năng tiếp tục.

Trong một bãi đất trống có tường bao quanh, một chiếc máy xúc đậu ở đó. Phía trước máy xúc có một cái cây nhỏ bị đổ nghiêng. Lý Tranh chỉ nhìn từ xa đã nhận ra cây đào: “Thật đáng tiếc cho cây đào này, vừa mới kết trái đã bị bật gốc rồi.”

Ngay bên cạnh chiếc máy xúc đang lơ nhố cảnh sát khu vực, công nhân, giám sát công trình và thanh niên lái máy xúc.

Anh chàng lái máy xúc đến từ một học viện danh tiếng “Bluefly” - Lam tường. Anh không bao giờ có thể ngờ rằng, rời khỏi mái trường danh tiếng đến công trường làm việc ngày đầu tiên đã xảy ra chuyện.

Nơi đây từng là bãi đất hoang, nay chuẩn bị xây cao ốc. Nam thanh niên đang điều khiển chiếc xẻng khổng lồ của máy xúc để bới gốc cây đào lên thì những người công nhân bên cạnh xua tay và hô hoán dừng lại. Vì trong đám rễ lộn xộn đó có một chiếc đầu người, hay đúng hơn là một chiếc đầu lâu xương sọ.

Đội ngũ công nhân bàn tán xôn xao: “Có phải là đào phải mộ nhà người ta rồi không? Thật đúng là gây nghiệp quá mà!” Giám sát công trình nghe tin vội chạy đến, thấy tình hình không ổn nên nhất quyết báo cảnh sát.

Giám sát công trình giận dữ nói: “Sếp đã nhờ thầy phong thủy xem trước. Mảnh đất này rất tuyệt vời nên mới xuống tay mua với cái giá không hề rẻ. Thế nào vừa mới khởi công thì đào ngay lên cái đầu lâu.

Cũng chẳng biết trước đây chỗ này từng là cái nghĩa trang không nữa, thật xui xẻo!”

Tôi phớt lờ những lời phàn nàn của giám sát công trình, đeo găng tay vào và phủ nhẹ lớp bụi trên bề mặt xương sọ. Một hộp sọ tương đối hoàn chỉnh dần dần lộ ra. Tôi đã dùng lực vừa phải khéo léo lấy hộp sọ ra khỏi rễ cây, nhưng nó không dễ như tôi tưởng tượng

Chùm rễ của cây đào đã lớn lên cùng với chiếc hộp sọ, e rằng không thể dùng tay tách rời chúng một cách đơn giản. Tôi nói với Lý Tranh: “Có một cái cửa trong hộp dụng cụ!”

Đưa tay cầm lấy chiếc cửa từ Lý Tranh, một cảm giác quen thuộc tràn ngập trong lòng tôi.

Chiếc cửa này dài khoảng 30 centimet và rộng hơn nhiều so với những chiếc cửa sắt thông thường, Thấy tôi bác sĩ Triệu gọi đùa nó là “cửa sọ thủ công”.

Trước đây, cơ quan không có cửa sọ bằng điện nên việc cất sọ của bác sĩ Triệu đều trông cậy vào nó. Sau này có cửa điện thì chiếc cửa này rất ít được sử dụng, không ngờ hôm nay nó lại có ích, nhưng ông đã không còn ở đây nữa rồi.

Sau bao nhiêu năm, răng cửa vẫn không bị gỉ, cán cửa bằng gỗ chỉ hơi ngả sang màu đỏ. Tôi đã từng hỏi đùa Thấy có phải cán cửa làm bằng gỗ trắc không, ông cười và mắng tôi là đồ tham tiền.

Tay nâng lên cửa hạ xuống, mìn cửa sọt soạt vương vãi, phần rễ nối với hộp sọ lần lượt đứt ra, nhựa cây làm bề mặt cửa ẩm ướt.

Lý Tranh ở bên cạnh hiếu kỳ thốt lên: “Chiếc cửa này xem ra cũng lợi hại quá nhỉ!”

Tôi gạt đầu, tâm trạng bỗng dưng trùng xuống: “Đây là vũ khí bí mật mà Thấy để lại.”

Mất đi sự ràng buộc của rễ cây, xương hàm và hộp sọ tách ra, rơi xuống đất. Lý Tranh cúi xuống nhặt xương hàm lên: “Xem ra thời

gian tử vong tương đối lâu, các mô cơ khớp nối xương hàm đã hoàn toàn biến mất, cho nên không thể nào cố định được nữa.”

Cầm chiếc đầu lâu trên tay, tôi nói với cảnh sát khu vực: “Hãy để công nhân tiếp tục đào đi, nhưng phải cẩn thận, một là xem có còn mảnh xương nào khác không; hai là, để ý xem có quan tài hay bia mộ không.”

Tôi cầm lấy hộp sọ và tìm một khoảng đất trống tương đối yên tĩnh. Với tiếng gầm rú của máy xúc ở đằng xa, tôi bắt đầu xem xét kỹ hơn.

Hộp sọ đã ngả sang màu đen, bên trên có hai lỗ thủng và một chấm kim loại hình tròn. Một chiếc răng hàm phía trên bên trái hơi lấp lánh, đó là răng giả.

Không có vật đính kèm nào khác vào hộp sọ, da và mô cơ đã hoàn toàn biến mất.

Tước bỏ phần rễ cây quăn quanh hộp sọ, tôi cẩn thận làm sạch bên trong. Bỗng đầu ngón tay đau nhói, tôi rút tay ra thì thấy chiếc găng tay đã bị rách.

“Không sao chứ?” Lý Tranh lo lắng hỏi.

Tháo găng tay ra, trên đầu ngón tay giữa có một vết lõm nhỏ, xung quanh vết lõm không có máu, da tay cũng không bị đứt. Tôi mừng thầm vì nó không xây xước, nếu không thì chắc chắn phải tiêm phòng uốn ván. Tôi giả vờ trấn tĩnh cười xòa: “Anh đây đụng vào bao nhiêu xương rồi, cũng biết chừng biết mực mà.”

Nhìn qua lỗ hổng nơi đôi mắt của hộp sọ, hóa ra “thủ phạm” là một chiếc đinh sắt, dài khoảng 10 centimet, trong hốc mắt có ánh kim loại. Chấm kim loại hình tròn bên ngoài hộp sọ chính là phần đuôi của chiếc đinh.

“Đây không phải là đóng đinh vào đầu trong truyền thuyết sao? Hóa ra thật sự có người dám thực hiện thủ đoạn giết người này sao!” Lý Tranh có chút kinh ngạc.

Vương Mạnh nghe không lọt tai: “Cô đúng là xem phim truyền hình nhiều quá rồi, thời đại nào rồi, ai còn dùng đinh sắt mà giết người nữa!”

Lý Tranh nhin cười: “Anh Mạnh, anh có phải là bác sĩ pháp y đâu. Có những chuyện có lẽ anh không rõ, gian phu dâm phụ cấu kết giết chồng, chuốc thuốc mê rồi đóng một cây đinh sắt, vào thời ngày xưa nó trở thành vụ án bí ẩn!”

Vương Mạnh lắc đầu bất lực: “Lý đại tiểu thư ơi! Cô nhập vai quá rồi đấy.”

Lý Tranh càng nói càng hăng say: “Đúng mà, tôi đột nhiên nghĩ đến vụ án này rất có khả năng cũng như thế. Các anh xem màu sắc của chiếc hộp sọ này đã dần chuyển sang màu đen, rất có khả năng bị nhiễm độc.”

Tôi nghe câu chuyện mà bật cười: “Được rồi, hai người này đừng tranh cãi nữa. Vấn đề màu sắc của cây đinh và hộp sọ chúng ta sẽ nghiên cứu sau. Lý ngũ tác (bác sĩ khám nghiệm tử thi ngày xưa), trước tiên hãy nói cho tôi biết hai lỗ thủng này được hình thành như thế nào trước.”

Có hai lỗ thủng tương đối lớn trên hộp sọ, lần lượt ở đỉnh đầu bên trái và ở sau đầu bên phải. Lý Tranh chỉ vào lỗ thủng ở đỉnh đầu bên trái nói: “Lỗ thủng này rõ ràng được hình thành bởi công cụ vật cùn. Anh xem này, có rất nhiều đường rạn nứt xung quanh, kéo dài đến lỗ thủng ở phía sau đầu. Như vậy hai lỗ thủng này được nối liền bằng một đường nứt vỡ.”

“Lỗ thủng sau đầu bên phải được hình thành như thế nào?”

“Hai lỗ thủng có kích thước và hình dạng tương tự nhau. Chúng được nối liền bằng các đường nứt vỡ. Có lẽ do chúng được hình thành bởi cùng một loại vũ khí cùn.”

Tôi cười và nói: “Có rất nhiều chủng loại vũ khí cùn khác nhau. Cô nói xem, nó trông như thế nào?”

Lý Tranh lấy tay vẽ lên hộp sọ: “Đây phải là một cái búa sắt đầu tròn, đường kính, ừm, khoảng 10 centimet.Ồ, chiếc búa to quá!”

Cô đột nhiên cau mày rồi nhẹ nhàng sờ vào lỗ thủng sau đầu bên trái: “Nhưng sao viên lỗ thủng này lại không bằng phẳng ngay ngắn vậy nhỉ?”

“Bởi vì nhiều cú đánh.” Tôi cầm chiếc hộp sọ từ tay Lý Tranh, “Hơn nữa bề mặt chiếc búa có lẽ cũng không lớn như cô tưởng.”

Lý Tranh tỏ vẻ khó hiểu. Tôi chỉ vào viên lỗ thủng trên đỉnh đầu và nói: “Nhìn xem, ở đây có một vết lõm hình vòng cung, vị trí gần lỗ hổng thì nông, chỗ xa lỗ hổng thì sâu, chỗ này của hộp sọ hình thành một sườn dốc.”

Thấy Lý Tranh còn đang bối rối, tôi có chút tự hào và tận tâm giảng giải: “Có rất nhiều hình vòng cung xung quanh viên lỗ thủng, tạo thành các cạnh có phần hơi gợn sóng. Tuy rằng tổng thể trông giống như một lỗ hình tròn, nhưng chỉ một đòn không thể gây ra.”

Lý Tranh há hốc miệng, chợt nhận ra: “Ồ, ra là vậy! Con dốc gỗ ghề này giống như khán đài của sân vận động, chu vi bên ngoài rộng, chu vi bên trong hẹp!”

Trí tưởng tượng của Lý Tranh thực sự rất hoang đường, tôi gạt đầu: “Nhiều đòn đả kích tập trung trên cùng một vị trí. Hoặc chúng tỏ trình độ tấn công chính xác của nghi phạm tương đối cao, hoặc nghi phạm sức lực hạn chế, cần nhiều đòn mới có thể đảm bảo tính sát thương.”

Lý Tranh mắt sáng lên: “Chúng ta có thể tìm vị trí trung tâm của từng cú đánh dựa vào bề mặt vòng cung này. Sau đó tính ra đường kính của bề mặt vòng cung, vậy là có thể tính được kích thước của loại búa đầu tròn đó rồi.”

Tôi hơi ngạc nhiên, tôi không nghĩ đến phương pháp này. Lý Tranh quả thực rất thông minh.

“À đúng rồi anh Hiếu Huy, viên lỗ thủng đằng sau rất ngay ngắn, vậy là như thế nào?”

Tôi hơi đỏ mặt: “Tôi tạm thời vẫn chưa tìm ra. Đợi lát nữa mang hộp sọ về rồi khám nghiệm kỹ càng lại sau.”

Tôi lắc hộp sọ, rễ cây bên trong lần lượt rơi ra, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng “cạch”. Tôi nhìn xuống đất thì thấy hai hạt quả đào nứt vỡ và một mảnh xương dẹt rơi ra.

“Hả! Sao lại có hạt đào với xương bên trong hộp sọ vậy nhỉ?” Lý Tranh ngồi xổm xuống nhặt chúng lên, mở tay ra đưa tới trước mặt tôi: “Anh xem!”

Tôi cầm lấy xương quan sát kỹ rồi so sánh một lúc thì thấy phần xương dẹt không thuộc về hộp sọ.

Sau đó tôi cầm hạt đào lên quan sát thì thấy đó không phải là một hạt đào hoàn chỉnh mà chỉ là phần vỏ rỗng. Điều này thật kỳ lạ.

Thông thường, một cây đào giống sẽ đẩy vỏ hạt đào lên khỏi mặt đất, hoặc trồng một cây non thì hạt đào vẫn nằm trong lòng đất. Nói cách khác, cây đào này có khả năng mọc ra từ hộp sọ.

Tôi nói ra suy đoán của mình, Lý Tranh và Vương Mãnh đều ngạc nhiên. Vừa rồi bị IQ của Lý Tranh đè bẹp một cách đáng thất vọng. Cuối cùng cũng coi như gỡ gạc lại một chút.

Kết thúc kiểm tra hiện trường, không đào thêm được xương, quan tài, bia mộ hoặc những thứ tương tự. Vương Mãnh đã yêu cầu đồn cảnh sát tiếp tục khai quật, có tin tức gì thì báo ngay cho cậu ấy.

Chúng tôi chuẩn bị rời khỏi hiện trường. Vương Mãnh quay đầu nhìn lại cây đào trên mảnh đất trống thêm một lần nữa: “Hay thôi chúng ta mang cây đào này về đi, nếu không tôi tính là tay trắng quay về đây.”

“Đúng, tôi suýt nữa đã quên, cây đào đó chính là chứng cứ mấu chốt.” Tôi chợt nghĩ đến một vấn đề, chắc chắn phải bắt tay từ cây đào này.

Cuối thu ở miền Bắc nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rõ rệt, vừa về tới cổng cơ quan, một luồng gió lạnh ập tới, Lý Tranh hắt hơi, khoanh siết chặt hai cánh tay: “Xem ra phải mặc thêm áo khoác rồi.”

Vương Mạnh cười khà khà, lôi cây đào từ trong cốp xe ra: “Nào, vận động một chút sẽ nóng người lên, cơ hội hiếm có này anh nhường cô đó! Haiz ơ kia, đừng chạy chứ!”

Tôi và Lý Tranh đi thẳng đến phòng thí nghiệm. Phòng thí nghiệm nằm bên cạnh phòng thiết bị, bên trong bày hai bộ xương người và rất nhiều chai lọ chứa đầy các mô cơ thể người ngâm Formalin.

Tôi đặt hộp sọ lên bàn thí nghiệm và yêu cầu Lý Tranh lấy dụng cụ đo đặc để chuẩn bị tiến hành kiểm tra nhân chủng học pháp y đối với hộp sọ.

Vương Mạnh vác cây đào bước vào, đặt ở trong góc tường, ngồi phịch xuống ghế, thở hổn hển: “Mệt chết anh rồi, cây này không nhẹ đâu nhé, ít cũng phải 20 đến 25 cân. May mà tôi sức dài vai rộng, võ công cao cường, bước đi như bay...”

Lý Tranh xông ra làm giả bộ động tác nôn ọe. Vương Mạnh hứ vài tiếng: “Hai người nhanh lên nhé, làm xong chúng ta cùng đi ăn.”

Lý Tranh liếc nhìn cậu ta: “Hay là tôi hằm xương sọ cho anh nhé?”

Thấy bọn họ lại sắp cãi nhau. Tôi nhanh chóng ngăn lại: “Cậu Mạnh, cậu nghỉ ngơi trước đi. Chúng tôi kiểm tra xong chiếc hộp sọ này rồi sẽ xem cậu bê cây mà bước đi như bay thế nào.”

Vụ án này rất khó nhằn. Tính chất vụ án thì không có vấn đề gì, rất rõ ràng là vụ án giết người, hơn nữa rất có khả năng là giết người chôn xác. Nhưng để phá án cần rất nhiều thông tin mà bây giờ chỉ có một hộp sọ. Hơn nữa vì thời gian tử vong đã quá lâu, nên vũ khí ma thuật mà chúng tôi trông cậy vào bấy lâu nay là DNA đã thất bại.

Tôi thở dài, xem ra chỉ có thể để hộp sọ nói cho chúng tôi biết thêm một chút thông tin.

Trên thực tế, việc điều tra phá án rất giống với việc đưa tin. Điều quan trọng là làm rõ ra 5W + 1H — When (khi nào), Where (ở đâu), Who (ai), What (cái gì), Why (tại sao), How (như thế nào).

Đối với pháp y, điều đầu tiên cần làm rõ câu hỏi “Who (ai)”. Chỉ khi xác định được danh tính người chết thì vụ án mới có khả năng đi tiếp. Nếu không, chúng ta chỉ có thể trông chờ vào vận may hoặc nghi phạm tự đầu thú. Việc đó giống như một sự may rủi.

Giả dụ thời gian vụ án đã quá lâu, rất có khả năng trở thành vụ án bí ẩn không được giải đáp.

Vừa rồi ở bên ngoài phòng thí nghiệm tôi không chú ý, nhưng khi vào trong phòng, tôi có thể ngửi thấy một mùi thối rửa thoang thoang tỏa ra từ hộp sọ. Chúng tôi tuổi đời của hộp sọ không quá lâu, điều này khiến tôi có đôi chút tin tưởng vào vụ án.

Tiếp theo, tôi sẽ sử dụng kiến thức về nhân chủng học pháp y để khám nghiệm hộp sọ nhằm xác định đặc điểm danh tính của nạn nhân như giới tính và tuổi tác. Tiến hành kiểm tra các vết thương trên hộp sọ, xác định cơ chế chấn thương và suy đoán ra công cụ gây án.

Tôi cầm dụng cụ đo xương từ tay Lý Tranh, đặt nó lên bàn và nói với cô: “Đầu tiên chúng ta hãy suy đoán tuổi tác. Cô biết được những gì về hộp sọ.”

Lý Tranh trong lòng đã có dự tính: “Hộp sọ bao gồm hai phần chính sọ não và sọ mặt. Trong đó sọ não có 8 xương gồm xương trán, 2 xương thái dương, 2 xương đỉnh, 1 xương chẩm ở phía sau, xương sàng và xương bướm...”

Tôi cười: “Học thuộc lòng cũng khá đấy nhỉ! Vậy cô nói xem chủ nhân của hộp sọ này là nam hay là nữ.” Lý Tranh bĩu môi: “Nếu mà cái gì tôi cũng biết, thì tài năng của anh làm gì có đất thể hiện, thấy

Lưu?” Cái cô Lý Tranh này, tố chất tâm lý rất được, ít nhất về phương diện chống chế rất vững vàng. Lại còn gọi tôi là thầy giáo, pha này tôi không thể hiện bản lĩnh không được rồi.

Tôi chỉ vào hộp sọ trên bàn và nói: “Dựa vào hộp sọ đoán tuổi tác, tỷ lệ chính xác có thể lên đến 92%. Chủ yếu bắt tay vào từ ba khía cạnh, lần lượt là đặc điểm bên ngoài, phân tích phương trình đo lường hộp sọ và đo lường xương hàm. Trước tiên chúng ta xem xét đặc điểm bên ngoài.” Lý Tranh gật đầu mím môi và nghiêm túc lắng nghe.

Đặc điểm bên ngoài hộp sọ dễ dàng quan sát nhất, hộp sọ nam giới thô to và dày nặng; hộp sọ nữ giới nhẵn bóng và mảnh nhỏ.

Thế nhưng lớn nhỏ, dày mỏng, đậm nhạt, thô ráp hay nhẵn bóng những thứ này đều là khái niệm tương đối trừu tượng. Không có lượng tử hóa cụ thể, về cơ bản nó được xác định bằng kinh nghiệm. Ngoài ra, vẫn còn phải tiến hành đo lường xương sọ và xương hàm, dùng phương trình để suy đoán.”

Tôi đưa xương hàm cho Lý Tranh: “Cô thử xem nhé?”

“Ngoài ra còn cần kiểm tra độ tuổi. Phán đoán tuổi tác quan trọng dựa vào răng, xương hàm dưới có một nửa bộ răng.”

Lý Tranh im lặng, nhẹ nhàng đặt xương hàm dưới lên bàn, quay người bước ra khỏi phòng thí nghiệm. Không lâu sau trên tay cầm sổ sách ghi chép bước vào.

Lý Tranh cầm kính lúp, quan sát kỹ lưỡng xương hàm dưới, vừa lật giờ sách vừa ghi chép vẽ vời gì đó.

Tôi bắt đầu tiến hành kiểm tra xương sọ, trước tiên nhìn bề ngoài, sau đó, sử dụng máy đo xương để đo các giá trị khác nhau của hộp sọ. Chẳng bao lâu, tôi đưa ra kết luận rằng chủ nhân của hộp sọ này là một người đàn ông. Ngoài ra, dựa trên răng hàm trên, tôi suy luận nạn nhân khoảng 39 tuổi.

Tôi nhìn Lý Tranh đang chuyên tâm công việc, liền tự cẩn bút và sổ ghi chép lên viết.

Hơn mười phút sau, bên Lý Tranh cũng đã có câu trả lời. Cô ngẩng lên nhìn tôi: “Nạn nhân là nam giới, độ tuổi khoảng 41 tuổi.”

Về cơ bản tôi và Lý Tranh đều đưa ra kết luận giống nhau. Nạn nhân là nam giới, hơn nữa phán đoán tuổi tác chỉ có một chút sai số, điều này nằm trong dự đoán.

Dựa vào rằng để suy đoán tuổi tác sẽ có sai số nhất định, bởi mỗi người có thói quen và chế độ ăn uống khác nhau, mức độ mòn răng cũng tùy thuộc mà nhanh hay chậm.

Tôi và Lý Tranh cũng có những điểm khác biệt trong quan sát và phán đoán các đặc trưng của hàm răng dẫn đến kết quả dao động trong một phạm vi nhất định.

Có được thông tin độ tuổi và giới tính là có được phương hướng điều tra. Nhưng chúng tôi vẫn cần có điểm mấu chốt, nếu không sẽ rất khó khăn để tìm thấy ai đó giữa biển người mênh mông.

May mắn thay, hộp sọ cũng mang tới một số thông tin khác. Chẳng hạn như hai lỗ thủng và một chiếc đinh sắt. Lỗ thủng trên đỉnh đầu bên trái đã được phân tích khá rõ. Nó được hình thành bởi nhiều đòn đả kích bằng công cụ cùn. Tuy nhiên, lỗ thủng ở vùng chẩm phải hơi kỳ lạ, xem ra đòn đánh thông thường không dễ hình thành.

Lý Tranh quan sát gần hộp sọ, gần như chạm đầu mũi lên trên đó. Dáng vẻ nghiêm túc của cô ấy cũng khá dễ thương. Cô nhíu mày: “Viên lỗ thủng này không có vết lõm, không phải hình dạng sản vận động. Trông hơi giống vách núi, lên lên xuống xuống.”

Tôi tỉnh táo trở lại: “Ban nãy tôi cứ nghĩ mãi về vấn đề lỗ thủng này. Tôi cảm thấy không phải hình thành do đòn đánh.” Tôi đã mơ hồ có câu trả lời trong đầu, tôi chỉ vào viên lỗ thủng: “Nhìn xem, viên lỗ thủng rất nhẵn mượt, giống như bị cắt. Các mép của lớp trong và

ngoài của hộp sọ đều như nhau, cho thấy lớp trong và lớp ngoài chịu lực tương đối đồng đều.”

“Có lý. Nếu là đòn đánh, hần bề mặt sẽ chịu lực lớn, mà ngã thì cũng không thể nào hình thành lỗ thủng quy tắc như vậy.” Lý Tranh nghiêng đầu khó hiểu, “Vậy thì trong tình trạng như thế nào mới hình thành nên loại lỗ thủng như vậy?”

Sau vài giây im lặng, đột nhiên Lý Tranh đập bàn, Vương Mãnh ở bên cạnh giật nảy mình: “Làm gì thế, nữ bác sĩ pháp y bạo lực này, ôi trời tim tôi nhảy ra khỏi lồng ngực...”

“Anh Mạnh, nào, tôi bóp cho anh!” Lý Tranh bẻ các khớp ngón tay kêu răng rắc, Vương Mãnh nhanh chóng trốn sau lưng tôi: “Không cần, thôi thôi, da tôi thô dày lắm, không phiền Lý đại tiểu thư phải động tay đâu.”

“Anh Hiếu Huy, tôi nghĩ ra rồi!” Lý Tranh đắc ý quay đầu lại, “Đây là lỗ thủng hình thành bởi phẫu thuật mở sọ giải chèn ép ở các bệnh nhân nhồi máu não diện rộng!” Tôi cười và gật đầu: “Vậy cô có biết mảnh xương dẹt trước đó chúng ta tìm thấy là xương gì, có tác dụng gì không?”

“Trông giống như một chiếc xương sườn.” Lý Tranh lắc đầu, “Nhưng tôi không nghĩ ra dùng để làm gì?”

“Thị lực không tồi, đây đích xác là một chiếc xương sườn. Một khoảng thời gian sau phẫu thuật mở sọ giải chèn ép thường sẽ tiến hành phẫu thuật lấp ghép mà nguyên liệu phẫu thuật lấp ghép có rất nhiều lựa chọn. Một số bệnh viện sử dụng chất liệu kim loại như lưới hợp kim titan, một số bệnh viện khác sử dụng xương sườn hoặc xương hông tự thân.”

Tôi nhặt chiếc xương sườn đặt vào vị trí lỗ thủng vùng chẩm: “Nhìn xem, đường kính chiều dài đúng bằng đường kính của lỗ thủng.” Lý Tranh chợt ngộ ra, gật đầu lia lịa.

Tôi cầm dụng cụ nhỏ chiếc đinh sắt trên hộp sọ ra. Trông có vẻ giống như một chiếc đinh bình thường, không có gì đặc biệt. Vương Mãnh thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ trên tường, tôi đoán là cậu ta đói rồi.

Tôi lôi một chiếc cửa từ trong hộp dụng cụ ra và nói với Vương Mãnh: “Sắp xong rồi. Hay là cậu và Lý Tranh đi gọi món trước đi, tôi sẽ ra sau.”

“Đâu ra cái lý đấy? Đồng chí cách mạng trước giờ đều đồng cam cộng khổ.” Vương Mãnh cười khà khà, “Có điều bữa tối nay phải để thầy Lưu mời đi. Hôm nay cậu ấy uy lực quá còn gì, phải không Lý Tranh?”

“Tôi thấy được đấy!”

“Không thành vấn đề! Hai người bàn xem ăn gì đi. Tôi ưa cây đào này ra đã.” Tôi khom người xuống, dáng điệu sẵn sàng.

“Sao anh lại phải ưa, nó đã ra quả rồi đấy, đáng tiếc quá!” Lý Tranh tỏ vẻ không nỡ. “Tôi còn định xong xuôi công việc mang nó về trồng trong sân nữa kìa.”

Lý Tranh cũng to gan thật đấy, cây đào mọc ra từ trong hộp sọ cũng dám đem về nhà trồng.

“Vậy cô có thể đoán tuổi của cây đào này dựa vào hình dáng bên ngoài của nó không?” Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Tranh, cô lắc đầu: “Đoán tuổi của cây thì có tác dụng gì?”

“Tôi cũng không thể, cho nên chỉ còn cách dùng phương pháp ấu trĩ nhất.” Tôi cúi người, ưa cây đào bắt đầu từ phần gần với rễ nhất. Sau đó cầm thân cây lên quan sát. “Một, hai, ba, bốn, cây đào này tổng cộng có bốn vòng.”

“Quả nhiên dùng phương pháp đếm vòng mà đến cả học sinh tiểu học cũng biết! Anh suốt ngày kiểm tra kiến thức chuyên ngành của

tôi, cách đơn giản nhất thế này mà tôi lại không nghĩ đến! Dựa vào tuổi của cây có thể suy đoán ra thời gian tử vong của nạn nhân.”

Nhưng Lý Tranh lại nhanh chóng lắc đầu: “Ngộ nhớ sau khi cây đào mọc lên mới chôn hộp sọ thì sao?”

Tôi đặt khúc thân cây đào vào góc tường rồi quay ra hỏi Lý Tranh: “Cô thử nghĩ lại xem.”

Lý Tranh đang định nói thì bị Vương Mãnh ngắt lời: “Nghĩ cái gì, đến cả tôi không thích động não cũng có thể đoán ra, hạt đào ở trong hộp sọ thì cây đào chắc chắn mọc từ trong hộp sọ. Chỉ có thể là hộp sọ có trước, cây đào có sau, thậm chí có thể là đồng thời.”

Nói xong Vương Mãnh liếc nhìn Lý Tranh đặc ý. Cô lại bẻ khớp ngón tay.

Tôi nhanh chóng giảng hòa: “Chúng ta xâu chuỗi các manh mối thôi.”

“Nạn nhân là một người đàn ông khoảng 40 tuổi, về điểm này chắc không có vấn đề gì. Cây đào mọc từ trong hộp sọ, hơn nữa đã sinh trưởng được 4 năm rồi, chứng tỏ thời gian tử vong của nạn nhân là trên 4 năm.”

Tôi quay về ghế ngồi: “Ngày mai tôi sẽ lên Công an Thành phố. Tra cứu thông tin xem có ai phù hợp điều kiện suy đoán trong hệ thống người mất tích cấp thành phố. Kho số liệu thống kê ở bên đó dung lượng lớn hơn, càng dễ tìm ra người mất tích phù hợp với đặc điểm nhận dạng.” Lý Tranh chống cằm: “Tôi vẫn cảm thấy nạn nhân đã bị trúng độc, cho nên hộp sọ mới thâm đen.”

“Có rất nhiều lý do khiến bộ xương chuyển sang màu đen. Nó không chứng minh tử vong vì trúng độc. Để gửi đi xét nghiệm đã.” Tôi nhắc người dậy, “Thu dọn đi thôi, chúng ta đi giải quyết cái dạ dày trước đã.” Vừa nghe thấy ăn, Vương Mãnh đã lấy lại tinh thần.

Chúng tôi báo cáo tình hình cho Đại đội trưởng Phùng. Dù sao rất có thể liên quan đến một vụ án mạng. Đại đội trưởng vô cùng coi trọng, nhưng dường như không hài lòng về đặc điểm nhận dạng nam giới khoảng 40 tuổi.

Ông cho rằng mục tiêu quá nhiều. Điều tra diện rộng là không thiết thực. Bởi vụ án không mang tính chất gấp rút phá án nên Đại đội trưởng yêu cầu chúng tôi phải làm rõ nhân thân, để thuận tiện cho việc triển khai điều tra theo dõi.

Ăn tối đơn giản xong, ba chúng tôi đều không về nhà mà ở văn phòng tìm kế đối sách. Vương Mãnh nhận được điện thoại của Đồn công an. Hiện trường không còn khai quật thêm được thứ gì có ích.

Tiến hành kiểm tra đo lường hộp sọ và mẫu đất cũng cho ra kết quả, loại trừ khả năng trúng độc. Do xương tiếp xúc lâu ngày với các nguyên tố vi lượng trong đất, đặc biệt là đất có quá nhiều kim loại nặng nên dễ xảy ra phản ứng oxy hóa làm tiêu hao quá trình oxy hóa.

Ngoài ra do nguyên nhân vị trí chôn, xương sẽ bị cacbon hóa, cũng khiến xương biến thành màu đen.

“Hay là chúng ta thử giám định trùng khớp hộp sọ đi.” Vương Mãnh phá vỡ sự im lặng, “Nhưng hiện nay chỉ có Công an Tỉnh mới làm được, chúng ta cũng không biết kết quả thế nào.”

“Tôi vẫn cảm thấy nên bắt đầu từ những chứng cứ hiện nay.” Lý Tranh nói, “Dù sao chiếc hộp sọ này cũng cung cấp rất nhiều thông tin, đại thể tôi có thể khắc họa ra một người ở trong đầu, thế nhưng có hơi mơ hồ.”

“Lý Tranh nói có lý, chúng ta nên dựa vào những tài liệu đã nắm trong tay để làm bài văn. Nếu thực sự không thể được nữa thì lúc ấy hãy tìm đến Công an Tỉnh.” Tôi chậm rãi nói, “Hơn nữa tôi thấy điều kiện hiện tại đủ nhiều rồi.” Lý Tranh mắt lấp lánh dường như

đặt rất nhiều sự tin tưởng nơi tôi. Bỗng nhiên tôi cảm thấy trong lòng hân hoan.

“Vừa rồi chúng ta tóm gọn những đặc điểm chủ yếu, quên mất hộp sọ còn nói cho chúng ta một vài chi tiết nhỏ, hoặc chúng ta có thể đi theo hướng khác.”

“Nạn nhân đã từng phẫu thuật mở hộp sọ, mỗi bệnh viện đều có phương pháp phẫu thuật cố định trong từng khoảng thời gian khác nhau. Chỉ cần xác định làm phẫu thuật ở bệnh viện nào thì có thể dựa vào dữ liệu bệnh án sàng lọc bệnh nhân.”

“Hệ thống người mất tích cũng không đến nỗi làm khó chúng ta. Tính ra những người phù hợp điều kiện không quá nhiều, thế nhưng bệnh viện...” Lý Tranh lắc đầu, “Bệnh viện lớn nhỏ ở thành phố chúng ta không hề ít, khối lượng công việc này chắc chắn rất lớn!”

“Đúng là rất nhiều nhưng bệnh viện có thể làm phẫu thuật mở hộp sọ thì không nhiều, hơn nữa thủ thuật phẫu thuật hộp sọ này thao tác cũng rất đẹp. Có lẽ là đến từ bàn tay một bác sĩ có tiếng của một bệnh viện lớn. Vì vậy chúng ta chỉ cần điều tra bệnh viện số 2 và bệnh viện số 3 là được rồi, hơn nữa lấy bệnh viện số 3 làm trọng điểm. Thành phố chúng ta có 6 bệnh viện xếp hạng 2 và 17 bệnh viện xếp hạng 3.” Tôi nhắc tách trà trên bàn nhấp một ngụm. Dùng giọng điệu hết sức nhẹ nhàng: “Nhờ đâu chúng ta may mắn, không chừng kiểm tra bệnh viện đầu tiên đã có kết quả.”

“Cũng mong là như vậy!” Lý Tranh cười, “Tôi cảm thấy hơi giống mò kim đáy bể.” Tôi vỗ vai Lý Tranh: “Đừng lo, chúng ta vẫn có một con đường khác.”

“Từ góc độ mòn răng, cho thấy điều kiện ăn uống của nạn nhân rất tốt, tầng lớp xã hội có lẽ không thấp. Hơn nữa trên chiếc răng giả kia còn có một chữ cái, có thể cân nhắc đến việc tới phòng khám nha khoa.”

Lý Tranh gạt bỏ nét mặt tiu nghỉu, vỗ ngực: “Tôi tán thành, răng giả khắc chữ cái, làm tôi nhớ đến chiếc răng vàng của bộ xương trong hang trú ẩn. Đó là vụ án đầu tiên sau khi tôi tham gia công việc.”

Tôi hết sức khích lệ mọi người, thế nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, tất cả những con đường của chúng tôi đều có tiền đề, đó chính là nạn nhân người địa phương này, hơn nữa phẫu thuật mở hộp sọ ở bệnh viện cũng ở đây.

Vương Mãnh nhìn vào màn đêm bên ngoài cửa sổ: “Cũng không còn sớm nữa rồi, chúng ta về nhà nghỉ ngơi chuẩn bị tinh thần đi, ngày mai bắt đầu chiến đấu.”

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi và Lý Tranh mang hộp sọ lên Công an Thành phố, kiểm tra các nguyên tố vi lượng trong hộp sọ để tìm dấu hiệu nhiễm độc. Ngoài ra, tôi đã kiểm tra hệ thống những người mất tích của thành phố tại trung tâm thông tin và lấy ra một danh sách.

Danh sách này gồm có 8 người, tương ứng với phụ nữ và người già. Nam thanh niên và nam trung niên không chiếm tỷ lệ cao trong số những người mất tích.

Lý Tranh thở dài: “Tôi thật sự hy vọng nạn nhân nằm trong danh sách này.”

“Đừng vội vã, chúng ta đang rất gần với sự thật rồi!”

Để nâng cao tỷ lệ hiệu quả, chúng tôi chia nhau ra làm hai tuyến. Lý Tranh và Vương Mãnh tới bệnh viện tra cứu dữ liệu bệnh án. Tôi tới chỗ “phòng khám nha khoa Tiểu Doãn” của cậu bạn học chí cốt. Cậu ấy rất rõ về các phòng khám nha khoa ở địa phương mình.

“Thiên Thiên, tôi lại đến rồi đây!” Doãn Trạch Thiên đánh hơi thấy chạy ra liến, nhìn tôi vẻ mặt ghét bỏ: “Lưu Hiểu Huy, chỗ tôi khám răng, bệnh thần kinh không chữa được đâu nhé!”

Tôi cười khần khoản, đưa ra chiếc răng giả có chữ cái “C”. Cậu ấy xem đi xem lại một hồi, rồi đưa cho tôi: “Sao cậu toàn làm án răng vàng suốt thế?”

Tôi đặt tay xuống bàn.

Còn chưa chờ tôi mở miệng hỏi, Doãn Trạch Thiên đã nói: “Đây là loại răng giả hợp kim vàng tương đối đắt tiền, dưới bàn tay của anh em Thôi Thị.”

“Chắc chắn chứ?”

“Không chắc chắn! Biến!”

Tôi cười, ôm lấy vai của Doãn Trạch Thiên: “Chờ phá xong án mời cậu đi nhậu nhé!”

“Hử, cậu nói lời mà không giữ lấy lời, tôi mang kim nhổ răng đến tìm cậu! Mau biến đi, tôi đang bận lắm đây này.” Doãn Trạch Thiên đưa địa chỉ phòng khám nha khoa của anh em Thôi Thị cho tôi.

Lại nói đến bên Vương Mãnh hai người họ, bệnh viện đầu tiên không phối hợp cho lắm. Không biết sau khi Lý Tranh gọi một cuộc điện thoại cho ai đó thì viện trưởng đích thân ra mặt điều đình, rất nhanh nhẹn bắt đầu công việc kiểm tra. Nhưng trong bệnh viện nào có quá nhiều bệnh nhân chấn thương, hai người họ lúc này đang bận túi bụi.

Tôi tới phòng khám nha khoa anh em Thôi Thị. Sau khi nói rõ lý do tới đây với bác sĩ Thôi, anh ta rất phối hợp mang sổ ghi chép ra. Tôi vừa lật giở sổ ghi chép, vừa tiện miệng hỏi: “Nghe nói việc khắc chữ lên răng giả là bên các anh học của bác sĩ Quách?”

Bác sĩ Thôi ngậy người: “Đúng vậy, trước kia chúng tôi thường xuyên chơi với nhau, có điều nhiều năm không gặp rồi. Nghe nói em trai ông ấy kế nghiệp phòng khám nha khoa đó.” Tôi gật đầu, tôi đã từng đến phòng khám nha khoa đó của em trai bác sĩ Quách.

Sau khi lật giờ khoảng 10 trang sổ ghi chép, tôi đột nhiên có một cảm giác sung sướng hạnh phúc tưởng chừng như “xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt”.

Tôi tìm thấy một cái tên quen thuộc trong sổ ghi chép của bác sĩ Thôi - Thái Trí Viễn. Anh ta lại chính là một cái tên nằm trong danh sách những người mất tích.

Chưa kịp vui mừng được bao lâu, tôi giật mình phát hiện trong sổ ghi chép lại có thêm một người cũng nằm trong danh sách mất tích: Cao Thịnh.

Tôi cảm thấy chuyện này quá kịch tính, có chút viển vông, khi tìm thấy hai người cùng một lúc.

May mắn thay rốt cuộc cũng có được manh mối, méo mó có còn hơn không. Tôi viết ra những thông tin liên quan về Thái Trí Viễn và Cao Thịnh, rời khỏi phòng khám nha khoa và chạy nhanh đến bệnh viện não.

Khi tôi điền cả hai cái tên vào hệ thống hồ sơ bệnh án của bệnh viện, cả ba chúng tôi đều sửng sốt. Cả Thái Trí Viễn và Cao Thịnh đều đã phẫu thuật sọ não tại bệnh viện này, hơn nữa họ đã phẫu thuật vào cùng một ngày cách đây 5 năm.

Chúng tôi nhìn nhau, Vương Mạnh ngăn người nói: “Thế đây là... người cùng cảnh ngộ à?”

Đầu tiên danh tính của hai người có chút đặc biệt, Thái Trí Viễn lại là bác sĩ của bệnh viện não, mà Cao Thịnh là lái xe ở đây. Kỳ lạ hơn ở chỗ, người nhà hai người họ báo mất tích cùng một ngày.

Chúng tôi xác định được tung tích của hai người cùng cảnh ngộ này, được biết hiện nay họ vẫn đang trong trạng thái mất tích. Tôi sờ ra sau đầu, thầm nghĩ lẽ nào hai người bọn họ đều đã bị hại?

Cho dù thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng vụ án cũng coi như có manh mối. Danh tính của nạn nhân bước đầu đã được xác định.

Chúng tôi đã tìm thấy các bức ảnh nhận dạng của Thái Trí Viễn và Cao Thịnh. Đánh giá từ các bức ảnh, Thái Trí Viễn trông khôi ngô tuấn tú và Cao Thịnh cũng rất giỏi giang.

Chúng tôi gõ cửa nhà Thái Trí Viễn, một người phụ nữ trung niên vẻ mặt dễ gần ra mở cửa, cô ấy là vợ của Thái Trí Viễn.

Khi chúng tôi hỏi tới Thái Trí Viễn đã mất tích như thế nào, thì từ trong bếp có một cậu bé chạy ra: “Bố cháu về rồi sao ạ? Nhiệm vụ của bố hoàn thành rồi ạ?”

“Con mau về phòng làm bài tập đi, bố vẫn chưa về đâu.” Chị vợ nhìn con về phòng rồi thở dài một tiếng, “Tôi nói cháu rằng, bệnh viện cử bố đi tham gia nhiệm vụ quyên tặng danh dự. Hoàn thành nhiệm vụ sẽ trở về nhà, mới thoáng đây mà đã bốn năm rồi.”

“Hôm nay các anh đến đây, có phải có tin tức gì không?” Chị vợ ngẩng đầu nhìn tôi.

“Chúng tôi cũng chưa chắc chắn có liên quan đến bác sĩ Thái hay không.” Lý Tranh hạ giọng, “Chúng tôi muốn tìm hiểu thêm một chút tình hình cụ thể về vết thương và việc mất tích của bác sĩ Thái.”

Chị vợ nhớ lại, Thái Trí Viễn từ khi đảm nhiệm chức vụ chủ nhiệm khoa, công việc ngày càng bận rộn, thường xuyên tăng ca ở bệnh viện.

Một buổi tối muộn năm năm về trước, Thái Trí Viễn được phân viện mời tham gia hội chẩn phẫu thuật. Trên đường gặp tai nạn giao thông, được xe cấp cứu đưa về bệnh viện làm phẫu thuật mở hộp sọ.

Mất tích bốn năm trước, anh ta làm việc ca đêm như thường lệ, nhưng không bao giờ trở về nhà nữa.

Bước ra từ nhà Thái Trí Viễn, chúng tôi thẳng tiến đến nhà của Cao Thịnh. Phòng khách nhà anh ta không rộng lắm, trên bàn có bày đĩa hoa quả, cửa phòng ngủ đóng kín. Vợ Cao Thịnh tên Hoàng Thu Uyên, là bác sĩ của bệnh viện não, cũng có đôi ba phần nhan sắc.

Sau khi mời chúng tôi ngồi xuống, cô ta đẩy đĩa hoa quả về phía Lý Tranh nói: “Ăn quả đào đi, hôm qua tôi mới về quê hái đấy, ngọt lắm.” Lý Tranh không từ chối được liền cầm một quả giữ trong tay.

Từ lời của Hoàng Thu Uyển được biết, thì ra trong vụ tai nạn giao thông năm ấy, Cao Thịnh và Thái Trí Viễn cùng lúc bị thương, và cùng được đưa về bệnh viện nào phẫu thuật.

Khi bị hỏi đến việc Cao Thịnh mất tích thế nào, Hoàng Thu Uyển có chút mất tự nhiên, nhưng sau đó cô ta lắc đầu: “Nếu sớm biết chuyện sẽ thế này, đêm đó kiểu gì tôi cũng không cho anh ấy trực thay nữa.”

Lý Tranh nhẹ nhàng hỏi: “Ngần ấy năm, chị vẫn sống một mình sao?” Hoàng Thu Uyển gật đầu, thở ngán than dài.

An ủi cô ta vài câu, Lý Tranh đột nhiên hỏi: “Chị có quen bác sĩ Thái Trí Viễn không?” Hoàng Thu Uyển sững sờ: “Chủ nhiệm Thái sao, biết chứ, trước kia chúng tôi làm cùng khoa, nhưng không thân thiết.”

Trên đường trở về, Lý Tranh im lặng đến lạ thường. Tôi nghĩ có thể cô ấy đã bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của gia đình nạn nhân. Tâm trạng của tôi cũng trầm xuống đôi chút, mọi manh mối đã sử dụng hết nhưng vẫn chưa xác định được người chết là ai.

Vụ việc tạm thời đi vào ngõ cụt. Công việc hằng ngày của chúng tôi vẫn phải tiếp diễn. Lý Tranh ngồi trong văn phòng tay cầm bút ngẩn ngơ.

“Tôi ăn hộ cô quả đào nhé?” Vương Mãnh lại trêu chọc, đưa tay ra với quả đào trước mặt của Lý Tranh. Lý Tranh đập một cái vào tay Vương Mãnh: “Ai mướn, việc nhỏ nhặt này không cần nhờ đến anh.”

“Ừm, rất ngọt!” Lý Tranh cắn một miếng thật to.

Wang Mãnh nhìn chăm chăm vào quả đào trong tay Lý Tranh. Tôi lắc đầu: “Lát nữa tôi mua cho cậu ăn.”

“Mua thể nào được, loại đào này chỉ có ở Thục Châu, vừa ngọt vừa giòn, sản lượng hằng năm cũng chỉ có chút ít. Nào có như cậu nói muốn mua là mua được ngay.” Vương Mãnh phụng phịu, giống một chú cá mè hoa.

Tôi tán dương: “Lại còn nhìn ra cả xuất xứ nữa kia? Đúng là người sành ăn đấy!”

Vương Mãnh vẫn hậm hực: “Cậu thì biết cái gì. Tôi ngửi mùi thơm đã biết rồi, vỏ mỏng thịt dày, hồng hào trắng trẻo, hương vị ngọt ngào.”

Trong lúc nói chuyện, Lý Tranh đã ăn sạch quả đào chỉ còn lại cái hạt.

“Ôi trời ơi, cô không thể ăn chậm chậm lại được à? Đúng là phí phạm của giờ, chẳng khác gì Trư Bát Giới ăn nhân sâm!” Vương Mãnh như sắp nhảy dựng lên.

Tôi xoay người sắp xếp thông tin, chẳng buồn nghe Vương Mãnh nói nhảm nhí.

Vương Mãnh thấy tôi không tin, vội vội vàng vàng. Điều này ảnh hưởng đến tôn nghiêm của một người sành ăn. Cậu ấy kéo tôi đến trước bàn Lý Tranh cho bằng được: “Cậu xem đi, đặc điểm dễ nhận thấy nhất của giống đào này là hạt đào thon và nhọn ở hai đầu. Khác hẳn với những giống đào thường thấy ở thành phố này. Những loại đào chúng ta thường ăn có hạt tròn dẹt, rỗng ở giữa và đáy phẳng, không dài chút nào! Cái này giống hệt với hạt đào trong hộp sọ ấy, đều là loại đào hảo hạng đấy!”

“Gượm đã... Anh nói cái gì cơ? Giống hệt với hạt đào bên trong hộp sọ ư? Ở chỗ mình rất khó kiếm?” Lý Tranh còn không kịp lau miệng, “Đây chính là quả đào mà hôm qua Hoàng Thu Uyển đưa cho tôi, cô ta nói là từ quê mang lên.”

“Tôi luôn cảm thấy cô Hoàng Thu Uyển này có vấn đề. Hôm đó tôi nhìn thấy tủ giày nhà cô ta. Bên trong rõ ràng có giày nam dành cho người lớn, hơn nữa không chỉ một đôi, trông có vẻ rất mới.” Lý Tranh

ngừng lại một chút, “Chỉ có điều chưa chắc có liên quan đến vụ án nên tôi cũng không nghĩ nhiều.”

Vương Mạnh bỗng nhảy lên: “Nếu nói như thế, thì Hoàng Thu Uyên rất đáng nghi.”

Sau khi tổng hợp lại tình hình chúng tôi báo cáo với cấp trên, Đại đội trưởng quyết định điều tra Hoàng Thu Uyên. Cuộc điều tra này thực sự liên quan đến rất nhiều chuyện cũ.

Tổ điều tra phân làm hai nhánh. Một mặt lục soát nhà ở của Hoàng Thu Uyên, phát hiện một người đàn ông trong phòng ngủ. Anh ta lồi thò lệch thếch, tàn tạ hốc hác, nhưng khuôn mặt lại rất điềm tĩnh. Hoàng Thu Uyên và người đàn ông đó đều không nói lời nào, tạm thời chưa thể xác định thân phận.

Tổ điều tra còn lại đã đến huyện Lâm Thanh, quê hương của Hoàng Thu Uyên và tìm thấy một chiếc xe tải van bị bỏ hoang trong vườn đào nhà Hoàng Thu Uyên. Đồng thời tìm thấy một chiếc búa đầu tròn và nhiều đinh sắt trong xe. Thông qua so sánh, những chiếc đinh sắt đó có cùng kích thước với chiếc đinh ghim trong hộp sọ.

Trong phòng thẩm vấn, người đàn ông tự nhận mình chính là Cao Thịnh. Điều này khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên, bởi anh ta và Cao Thịnh trong ảnh rõ ràng là hai người khác nhau. Sau khi lấy mẫu máu của anh ta và gửi đi xét nghiệm DNA, mới xác nhận rằng anh ta thực sự là Cao Thịnh.

Trước toàn bộ bằng chứng thép, Hoàng Thu Uyên và Cao Thịnh nhanh chóng thú nhận tội ác của mình. Dựa vào lời khai, chúng tôi nhanh chóng bắt được một kẻ đồng phạm khác là một nữ y tá.

Hóa ra Thái Trí Viễn và Hoàng Thu Uyên là bạn học đại học. Sau khi ra trường cùng thi vào bệnh viện não, lại được phân vào cùng khoa. Sớm chiều cạnh nhau, giữa hai người nảy sinh một thứ tình

cảm không giải thích nổi, Hoàng Thu Uyên cảm thấy ánh mắt Thái Trí Viễn nhìn cô ta có đôi chút si mê.

Một ngày nọ, có bệnh nhân được đưa vào khu cán bộ cao cấp của bệnh viện, đi theo trông bệnh là một cô gái. Ngay sau đó, bệnh nhân đã hồi phục và xuất viện, còn tin tức rằng Thái Trí Viễn và cô gái đó sắp kết hôn đã lan truyền khắp khoa.

Hoàng Thu Uyên đau lòng lại không cam tâm. Vào một đêm mưa, Hoàng Thu Uyên tới gõ cửa phòng trực ban của Thái Trí Viễn, hai người ôm chặt lấy nhau.

Thái Trí Viễn đã kết hôn và cô dâu không phải là Hoàng Thu Uyên. Cô ta chấp nhận sự theo đuổi của tài xế bệnh viện Cao Thịnh, nhưng lại không nỡ rời xa Thái Trí Viễn. Vậy là, trong khi yêu Cao Thịnh, cô ta vẫn đi lại nhập nhằng với Thái Trí Viễn một cách rất mãn nguyện và say đắm.

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, Cao Thịnh nghe được nhiều lời đàm tiếu và gieo mầm hận thù trong lòng. Một ngày nọ, Cao Thịnh chở Thái Trí Viễn đến phân viện để phẫu thuật, trời mưa đường trơn và xe tông vào một gốc cây bên đường, cả hai đều bị thương nặng.

Sau khi hồi phục Thái Trí Viễn đi làm trở lại, Hoàng Thu Uyên muốn tranh thủ ca đêm để thăm người tình cũ nhưng lại phát hiện một y tá trẻ rón rén lên ra khỏi phòng trực ban của Thái Trí Viễn.

Hoàng Thu Uyên và cô y tá cãi nhau mới biết, thì ra Thái Trí Viễn đồng thời có quan hệ mập mờ với cả hai người họ. Anh ta còn nói với y tá rằng chuẩn bị sau khi ly hôn sẽ cưới cô ta. Hoàng Thu Uyên bỗng chốc cảm thấy thanh xuân của mình như vút cho chó gặm.

Hai người phụ nữ có chung lòng hận thù và muốn trừng trị Thái Trí Viễn kẻ lăng nhăng. Hoàng Thu Uyên sớm đã nghi ngờ vụ tai nạn giao thông năm đó do Cao Thịnh gây ra. Cô ta cảm thấy muốn đổi phò với Thái Trí Viễn phải lôi cả Cao Thịnh vào.

Vì vậy, y tá ra mặt và hẹn Thái Trí Viễn đến một nơi hẻo lánh. Cao Thịnh lái xe đâm thẳng vào anh ta. Hoàng Thu Uyển cầm chiếc búa đầu tròn đã chuẩn bị trước và giáng từng đòn. Cao Thịnh tìm một chiếc đinh sắt trong xe, và dùng búa đóng đinh lên đỉnh đầu Thái Trí Viễn. Mọi yêu hận tình thù đều có kết cục như vậy.

Hoàng Thu Uyển tương đối mê tín. Vì vậy cô ấy đã tìm một hạt đào và nhét nó vào miệng Thái Trí Viễn, hy vọng sẽ trấn yểm được oan hồn của anh ta. Sau đó cô ta dùng dao mổ cắt đầu Thái Trí Viễn chôn xuống bãi đất hoang, khiến anh ta chết không toàn thân và không thể đầu thai. Bác sĩ ngoại khoa ra tay sạch sẽ không dấu vết.

Cao Thịnh lái xe cả đêm chờ thi thể Thái Trí Viễn đến sông Hoàng Hà và ném xuống dòng nước cuộn cuộn. Hắn ta lái xe về quê của Hoàng Thu Uyển để lẩn trốn. Hoàng Thu Uyển báo mất tích vào ngày hôm sau. Cao Thịnh lặng lẽ về qua nhà nhưng rất ít lộ mặt ở nơi công cộng.

Năm dài tháng rộng, tưởng như mọi chuyện đều đã qua đi. Thế nhưng người tính không bằng trời tính, thật không ngờ hạt đào trong hộp sọ lại nảy mầm.

Thi thể của Thái Trí Viễn chưa từng được tìm thấy. Nếu anh ta bị ném xuống sông Hoàng Hà cùng với đầu của mình, tôi e rằng đây sẽ thực sự trở thành một vụ án bí ẩn không được giải đáp.

Vương Mãnh luôn nói rằng cậu ấy muốn đốn cây đào để làm một thanh kiếm gỗ và treo nó ở nhà để xua đuổi tà ma. Một ngày nọ nhân lúc không có ai ở đó, cậu ấy rón rén đến phòng chứng cứ. Lý Tranh lặng lẽ theo sau, vỗ nhẹ vào vai từ phía sau, dọa cậu ta suýt chút nữa đã nhảy dựng lên.

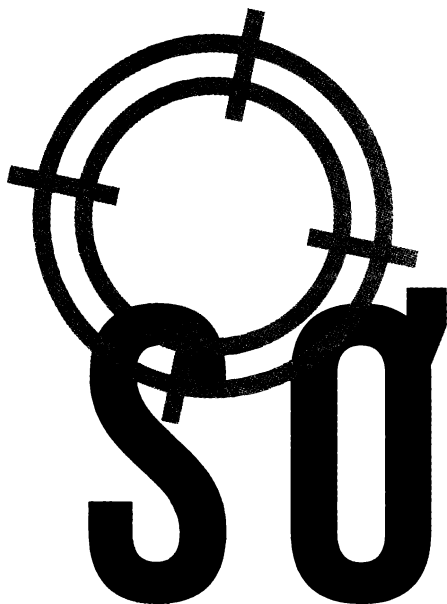
Lý Tranh ranh mãnh nháy mắt: “Kiếm gỗ anh cứ việc làm, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh rằng, nó mọc từ đâu ra.”

Vương Mãnh hoảng sợ bỏ chạy.

THI THỂ NAM GIỚI TRONG BỒN TẮM: MỘT BỨC THƯ TUYỆT MỆNH CÓ NGÀY THÁNG GIẢ

VỤ ÁN

HỒ

SỐ 10

Đốm điện giật là một loại tổn thương da đặc biệt do sinh ra định luật Jun tại vị trí tiếp xúc khi có dòng điện đi qua da.

Ông tai không phải là một bộ phận giải phẫu quy chuẩn. Thường chúng tôi không quan sát cụ thể vị trí đó, chẳng trách mà đã bỏ sót nó.

Nếu như chắc chắn đó là đốm điện giật, rất có khả năng đây là một vụ án mạng, tôi cảm thấy sau đầu toát mồ hôi hột.

Thời điểm cuối năm ít xảy ra án mạng nhất, dường như mọi ân oán đều có thể để qua năm mới rồi hẵng tính. Nhưng đây cũng là thời điểm xảy ra nhiều vụ trộm vặt, có lẽ bọn trộm cũng phải chạy KPI.

Tôi và Lý Tranh rảnh rỗi hơn thường ngày và thư thả sắp xếp hồ sơ cả năm trong văn phòng. Trong khi đó Vương Mãnh thì bận rộn tối mắt tối mũi. Xét cho cùng, với tư cách một kỹ thuật viên kiểm tra dấu vết, ngoài việc phối hợp với các bác sĩ pháp y để điều tra các vụ án lớn, còn phải kiểm tra một số hiện trường nhỏ. Chẳng hạn như các vụ xâm phạm tài sản dạng trộm cắp.

Đầu óc đang nghĩ đến Vương Mãnh, thì cậu ấy gọi điện về, Lý Tranh nghe điện thoại. Cách đó chỉ có hai mét thôi mà tôi cũng nghe rõ mồn một giọng nói oang oang của Vương Mãnh: “Cô và Hiếu Huy mau tới đây một chuyến, mang thêm một vài chiếc mặt nạ phòng độc nhé!” Lý Tranh ghi lại địa chỉ vào sổ tay, tôi đứng dậy đi đến phòng thiết bị.

Tôi lái xe ra khỏi cơ quan, Lý Tranh bật định vị trên điện thoại di động, “Đã xảy ra một vụ rò rỉ khí gas, có thể có thương vong.” Mắt tôi dán chặt vào con đường phía trước rồi nhấn ga.

Khu Thịnh Cảnh nằm trong khu phố cổ. Một nửa con đường bị chiếm bởi những người bán hàng rong. Mùi thơm của các loại thức ăn cứ không ngừng len lỏi vào trong xe. Cái bụng chưa kịp ăn sáng của tôi đang réo rất liên hồi, nghe rõ mồn một âm thanh “ọc ọc” phát ra. Lý Tranh đang ngồi bên cạnh và tôi rất xấu hổ, bật radio lớn lên

nhưng càng che càng lộ. Cô quay đầu ra ngoài cửa sổ, khoe miệng khẽ cười lộ ra đôi má lúm.

Năm bảy ngă rẽ chúng tôi đến trước một tòa nhà. Chỗ đất trống được căng rào cảnh báo, bên cạnh chật kín người. Vương Mãnh đứng từ xa nhảy lên vẫy chúng tôi, cộng thêm thân hình chắc nịch của cậu ấy, cảm giác như mặt đất đang rung chuyển. Nếu để đội trưởng nhìn thấy lại ca cho một bài vì tôi không giữ cân nặng ổn định. Cậu vội vội vàng vàng chạy lại: “Mau đưa mặt nạ phòng độc cho tôi!”

“Thì ra anh sai chúng tôi mang mặt nạ phòng độc đến đây à!” Lý Tranh nghiêm mặt nói: “Chúng tôi còn tưởng rằng có án mạng kia, trên đường cứ vội vội vàng vàng!”

“Chuyện này tôi cũng chưa rõ.” Vương Mãnh cười, chỉ vào căn hộ phía Tây trên tầng hai, “Nhà anh ta không có động tĩnh gì, tôi tìm quản lý khu nhà lấy chìa khóa, để lên xem thế nào.”

Chúng tôi đeo mặt nạ phòng độc, xách hộp dụng cụ rồi leo lên tầng hai tòa nhà. Vương Mãnh mở cửa căn hộ ra.

Mặc dù giờ là ban ngày nhưng phòng khách có ánh sáng yếu ớt do thiết kế của căn hộ. Lý Tranh với tay định bật đèn, ngay lập tức tôi kéo cô ấy và liếc nhìn đầy trách móc. Nhưng mặt nạ phòng độc có lẽ đã làm giảm bớt ánh nhìn nghiêm túc của tôi.

Đây không phải chuyện đùa, Lý Tranh quá liều lĩnh. Giống như trong những bộ phim, khi nhiên liệu khí đốt trong phòng đạt đến nồng độ nhất định, chỉ một tia lửa nhỏ nhen nhóm lên sẽ gây ra cháy nổ, các công tắc điện có thể sinh ra tia lửa điện.

Wương Mãnh nhìn quanh phòng khách một lúc, sau đó đi thẳng vào nhà bếp. Tôi chọn một phòng ngủ và bước vào đó, Lý Tranh sang một phòng ngủ khác.

Tôi và Lý Tranh quay lại phòng khách, đúng lúc nhìn thấy Vương Mãnh từ phòng bếp bước ra.

“Không có ai.” Giọng Lý Tranh hơi ồm ồm.

Vương Mãnh ra hiệu “ok”, vẫy tay bảo chúng tôi rời khỏi hiện trường.

Đi qua nhà vệ sinh, Lý Tranh liếc nhìn, thuận tay đẩy cánh cửa đang đóng.

“Bên trong có người!” Lý Tranh suýt nhảy dựng lên, tóm chặt vào cánh tay tôi và trốn ra đằng sau. Tay cô ấy hơi lạnh, siết chặt đến nỗi tôi cảm thấy đau nhức. Tôi nhanh chóng hướng mắt vào xem xét nhà vệ sinh, bên trong tối đen như mực chẳng nhìn thấy gì.

Vương Mãnh bật đèn khảo sát hiện trường. Có một người nằm trong bồn tắm, đầu nghiêng sang một bên, khóe miệng khê cong lên, vẻ mặt nửa cười nửa không. Tôi đột nhiên cảm thấy da đầu tê tái.

Không biết do quán tính hay gió thổi, cánh cửa phòng vệ sinh cũ kỹ lại hé thêm một chút, bản lề phát ra tiếng kêu cọt két kéo dài.

Vương Mãnh rảo chân trốn ngay sau tôi, muốn để mình ẩn náu hoàn toàn. Trong khi đó Lý Tranh vẫn tóm chặt khuỷu tay tôi. Dù đã chinh chiến sa trường, nhưng lúc này tôi cũng không kìm nén nổi, tim đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực, tóc gáy cũng dựng đứng cả lên.

Tôi hít thở sâu mấy bận mới bình tĩnh lại được, vỗ vào vai Lý Tranh: “Đừng sợ.”

Theo thói quen tôi sờ vào vết sẹo đằng sau đầu, rồi bước vào nhà vệ sinh.

Một người đàn ông khỏa thân, nằm yên lặng trong bồn tắm như thể đang say giấc.

Anh ta trông chừng 40 tuổi, tóc bạc nhiều ở hai bên thái dương, gò má nhô ra, nước da trắng bệch, tay buông thõng ra ngoài bồn tắm, hai chân gác sang hai bên thành bồn.

Tôi bước lên thăm dò xem người đàn ông còn sống hay không và phát hiện thi thể đã cứng đần, cho thấy rằng anh ta đã chết cách đây

nhiều giờ. Chúng tôi rút khỏi hiện trường và xuống tầng một, bước lên xe nghỉ ngơi chốc lát. Tôi cảm thấy hơi chóng mặt khi đeo chiếc mặt nạ phòng độc này.

Vương Mạnh bỏ mặt nạ xuống, thở hổn hển: “Chờ lát nữa chúng ta lại quay lại hiện trường, đeo cái thứ khí gió này bí quá đi mất.”

Tôi xắn tay áo lên và thấy cánh tay hơi ửng đỏ. Lý Tranh lúng túng cười nhạt: “Thực sự xin lỗi anh, vừa nghĩ đến người đó đang cười với tôi, đã thấy khiếp sợ rồi.”

“Lý đại tiểu thư, thật chẳng giống phong cách của cô tí nào!” Vương Mạnh cười giễu cợt, “Rõ ràng là tận dụng cơ hội mà.”

“Biến đi!” Lý Tranh giờ nắm đấm lên, phục hồi lại sự ngang ngược.

Vương Mạnh thay đổi chủ đề: “Tôi đúng là một lần mà kiểm tra tận hai hiện trường! Ban đầu căn hộ phía Đông báo án trộm cắp. Lúc tôi đi kiểm tra thì phát hiện căn hộ phía Tây cửa sổ cũng bị cắt, lại ngửi thấy mùi khí gas, thế cho nên mới bảo hai người mang mặt nạ phòng độc đến đây.”

“Nạn nhân chết trong bồn tắm, chắc không phải là chết đuối chứ? Dạo này cái bồn tắm đúng là bất thường quá mà.” Lý Tranh nhíu mày.

Sau nửa tiếng chúng tôi quay lại hiện trường, mùi khí gas trong phòng đã tản bớt đi nhiều. Chúng tôi bắt đầu tiến hành khám nghiệm hiện trường tỉ mỉ.

Phòng khách không quá rộng, ở giữa có một chiếc bàn trà gỗ mộc. Trên bàn đặt một đĩa hoa quả và hai chiếc cốc uống nước. Trong đó có một cốc rỗng, chiếc cốc còn lại có phân nửa nước bên trong.

Dựa vào tường là một dãy ghế sofa kiểu dáng cũ, đệm ghế màu xanh nhạt có chút bạc màu. Ngay đối diện sofa là tủ ti vi màu đỏ sẫm. Vương Mạnh chỉ chiếc tivi vuông vào những thập niên 80 - 90 và nói: “Đây là đồ cổ, bây giờ hiếm lắm đấy!”

Trên tường phòng khách treo đầy những là giấy khen. “Con nhà này có vẻ rất xuất sắc, hơn nữa ít nhất chắc phải học đại học rồi.” Lý Tranh trầm ngâm. Vương Mãnh thắc mắc: “Thế mà cô cũng nhìn ra được sao?”

“Bởi vì chiếc giấy khen này từ năm cấp ba.” Lý Tranh chỉ vào tấm giấy khen trên cao phía gần với trần nhà, “thời gian trên đó là từ năm kia rồi.” Tôi nheo mắt, không thể nhìn rõ ngày tháng.

Chúng tôi bước vào phòng ngủ, trên tường phía trên đầu giường có treo một bức ảnh cưới. Người đàn ông trong ảnh để tóc rẽ ngôi, khuôn mặt dài, lông mày thưa, mắt một mí và sống mũi cao. Người phụ nữ có khuôn mặt tròn, đôi mắt nhỏ và đôi môi mỏng, cầm một bó hoa, tựa vào lòng người đàn ông với nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt.

“Nạn nhân chính là anh ta!” Lý Tranh chỉ vào người đàn ông trong ảnh. Tôi gạt đầu, vẻ ngoài của người đàn ông không có nhiều thay đổi.

Đồ đạc trên giường lộn xộn, chăn ga gối đệm trải ra. Tủ quần áo mở tung, bên trong là một mớ hỗn độn. Vương Mãnh lấy bàn chải bôi bột mực in lên trên, cẩn thận từng tí quẹt dấu vân tay trên tủ quần áo rồi lẩm bẩm: “Quả nhiên có kẻ trộm lên vào.”

Hoàn thành khám nghiệm phòng ngủ chính, chúng tôi đến cửa phòng ngủ thứ hai bên cạnh đó.

Phòng ngủ thứ hai có một giường đơn, một bàn làm việc và một giá sách.

“À đúng rồi, lát nữa tìm xem điện thoại của nạn nhân có còn không.” Tôi đột nhiên nhớ ra, điện thoại được coi là vật chứng quan trọng, bên trong có rất nhiều thông tin hữu ích, hơn nữa không chừng còn có thể trực tiếp bắt được hung thủ.

“Ngăn bàn có một khe hở!” Lý Tranh chỉ vào chiếc bàn làm việc. Tôi nhìn theo hướng chỉ tay của cô, quả thực có một khe hở rộng trong ngăn bàn, giống như bị mất một miếng.

Vương Mãnh cẩn thận mở ngăn kéo và phát hiện một sổ tiền mặt và hóa đơn bên trong. Ngoại trừ hai tờ tiền một trăm nhân dân tệ, hầu hết số còn lại là năm xu một hào. Thêm vào đó, trong ngăn kéo còn có một cuốn sổ da mềm màu đen. Có lẽ nó được sử dụng thường xuyên, nên các góc cạnh đã bị mòn.

Vương Mãnh cầm cuốn sổ lên tiện tay lật giở. “Khoan đã.” Lý Tranh đột nhiên la lên, “Bên trong có kẹp một tờ giấy.”

Vương Mãnh cẩn thận lật từng trang, bên trong phát hiện một bức thư, cậu ấy bĩu môi: “Coi như tôi phục sát đất, đòi mắt tinh tường thật đấy.”

“Ồ, chẳng biết phải làm sao, hoặc có lẽ đây là tài năng thiên bẩm.” Lý Tranh mím môi tỏ vẻ bất lực. Cô dùng tay xoa nhẹ bức thư rồi từ từ mở ra. Một lúc sau, Lý Tranh ngẩng đầu nói: “Thư tuyệt mệnh, xem ra là tự sát.”

Tôi ghé vào xem bức thư tuyệt mệnh Lý Tranh nói. Nội dung đại thể là đã mắc bệnh ung thư rồi, không muốn làm khổ gia đình, hy vọng rằng vợ con sau này sống tốt. Đánh giá từ hình thức và nội dung, đây thực sự là một bức thư tuyệt mệnh điển hình, ký tên “Hứa Phong” và thời gian vào ngày hôm qua.

Thông thường, có những người tự tử sẽ để lại thư tuyệt mệnh để dặn dò hậu sự. Một số người sẽ ra đi mà không nói lời từ biệt. Nếu vụ án không có thư tuyệt mệnh, các thành viên trong gia đình thường sẽ hoài nghi. Họ tin rằng người chết không có xu hướng tự tử, không có lý do và động cơ để tự tử.

Thực tế, hoạt động tâm lý của con người rất phức tạp, nhiều khi chỉ có người tự tử mới hiểu được động cơ của bản thân. Còn những người khác, kể cả người thân ruột thịt cũng không thể hiểu được.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, có thư tuyệt mệnh thì dễ hơn nhiều, ít ra cũng có cơ sở để giải thích cho gia đình. Tôi thấy nhẹ nhõm hơn, trước mắt đây là một vụ tự tử, chỉ có điều cách anh ta thực hiện hơi nguy hiểm, lỡ có nổ khí gas thì hàng xóm xung quanh cũng bị liên lụy.

Có một ban công ở phía Nam của phòng ngủ thứ hai. Trên ban công chúng tôi tìm thấy một bao tải chứa với nhiều túi giấy trong đó. Tôi cầm túi lên ngửi, có một mùi hắc của thuốc nam.

Kiểm tra xong phòng ngủ, chúng tôi tới phòng bếp. Vương Mãnh chỉ vào van gas và nói: “Ban này van vừa mở, và nhà bếp không có chức năng chống cháy nên khí gas đã bị rò rỉ.”

“Rất may do van chưa đóng, nếu đường ống bị vỡ, tôi e rằng sẽ còn nguy hiểm hơn.” Tôi chăm chú nhìn vào chiếc van gas và nói với Lý Tranh, “Đợi lát nữa thu thập mẫu sinh học. Giả dụ xét nghiệm ra DNA của nạn nhân, thì càng chứng tỏ đây là một vụ tự tử.”

Nhìn qua cửa sổ, có thể thấy cửa sổ an ninh bên ngoài nhà bếp đã bị cắt. “Tại sao trong này không có một con dao làm bếp nào?” Lý Tranh cảm thấy rất khó hiểu, “Các anh xem, trên kệ sao lại trống trơn nhỉ?”

“Không hiểu à? Để tôi chỉ giáo cho cô.” Vương Mãnh nói với Lý Tranh. “Những tên trộm thường treo tường vào bằng đường cửa sổ, việc đầu tiên khi vào trong nhà chúng sẽ giấu dao đi.”

Nhìn thấy Lý Tranh dáng vẻ vẫn còn chưa hiểu lắm, tôi nói với cô ấy: “Với hầu hết mọi người, khi phát hiện có kẻ lạ mặt đột nhập vào nhà, phản ứng đầu tiên là chạy vào nhà bếp tìm dao. Những tên trộm có kinh nghiệm sẽ giấu dao đi, giảm thiểu nguy hiểm sẽ bị đâm.”

“Hóa ra là như vậy, xem ra ngành nghề nào cũng có chuỗi kinh nghiệm thành công của riêng mình.” Lý Tranh dáng vẻ như ngộ ra chân lý, “Thế nhưng chỗ dao kia sẽ giấu đi đâu?”

Vương Mãnh chỉ vào chiếc tủ bát ở góc bếp: “Thường thì hay giấu trong tủ bát.” Lý Tranh mở chiếc tủ bát ra, quả nhiên phát hiện một con dao.

Trên bếp có một chiếc nồi đất màu trắng ngà, mặt nồi có nhiều đốm nâu, trên bếp cũng có một ít chất lỏng sẫm màu.

Tôi mở nắp nồi ra, còn khoảng phân nửa nước thuốc. Tôi cúi xuống ngửi thấy một mùi thảo dược nồng nặc. Tôi đưa tay chấm chất lỏng

trên bếp giờ lên mũi người: “Xem ra khi đun thuốc bị sôi trào ra dập tắt ngọn lửa nên mới dẫn đến khí gas bị rò rỉ.”

“Vậy chẳng phải một vụ tai nạn ngoài ý muốn sao?” Lý Tranh nghi ngờ ngẩng đầu lên, sau đó dường như hiểu ra điều gì đó, “Đương nhiên nếu nạn nhân cố ý làm như vậy thì vẫn là tự tử. Cho dù là ngoài ý muốn hay tự tử thì cũng coi như người này đạt được ý nguyện rồi.”

“Đừng vội kết luận, chúng ta vẫn chưa kiểm tra thi thể.” Tôi chuẩn bị rời khỏi nhà bếp và đi vào phòng tắm.

“Ôi trời ơi!” Lý Tranh đột nhiên ngồi xổm xuống. Tôi nhanh chóng nhìn theo, cô đang vuốt một con mèo trong góc. Chú mèo bốn chân duỗi thẳng và đang nhắm nghiền mắt lại.

“Con mèo vằn hổ này thật đáng yêu!” Lý Tranh chợt lắc đầu, “Thật đáng tiếc nó đã chết, chắc chắn nó sợ chủ nhân một mình cô đơn nên đã đi theo rồi.”

“Chẳng phải chỉ là một con mèo hay sao. Thôi kệ nó đi, cô và Hiếu Huy tranh thủ thời gian đi xem nạn nhân đi.” Vương Mãnh có chút cáu kỉnh, dù sao chúng tôi đã ở hiện trường hơn một giờ đồng hồ rồi, có lẽ người ở bên ngoài cũng rất lo lắng.

Phòng tắm khá chật hẹp, bốn tấm chiếm diện tích nhỏ. Trong bốn có chất lỏng màu nâu nhạt, có thể nghe thoang thoảng mùi thảo dược. Phần đầu, cổ, chi trên và bàn chân của nạn nhân lộ ra khỏi mặt nước, phần còn lại của cơ thể ngâm trong bồn.

Tôi lấy tay mở mí mắt của nạn nhân thì thấy giác mạc trong suốt và đồng tử giãn ra, chứng tỏ người đó đã chết được một khoảng thời gian. “Chúng ta hãy khiêng xác nạn nhân ra khỏi bồn tắm đi.” Vương Mãnh chụp vài tấm hình của nạn nhân, rồi đặt máy ảnh trên tay vào bồn rửa mặt. Lý Tranh muốn tiến đến giúp đỡ nhưng tôi ra hiệu cho cô tránh ra: “Nạn nhân gãy gò như vậy, chắc sẽ không quá nặng đâu.”

Vương Mãnh nhảy lên thành bốn tấm, dùng cả hai tay nắm lấy hai cánh tay của nạn nhân. Tôi tóm chặt cổ chân của nạn nhân từ đầu kia, và với tất cả sức lực của mình, nâng nạn nhân lên.

Lúc này tôi mới cảm thấy anh ta không nhẹ như trong tưởng tượng, hai tay rõ ràng có chút khó khăn, Vương Mãnh lúc này mới kêu to: “Nhanh, tay của chúng ta trơn quá!” Lý Tranh nhanh chóng đỡ phần lưng. Chúng tôi cùng nhau nhẹ nhàng đặt nạn nhân xuống sàn nhà tắm.

Vương Mãnh cười: “May mà có cô, nếu không e rằng nạn nhân lại ngã thêm cái nữa rồi.” Lý Tranh “hú” một tiếng: “Ai bảo hai người phô trương sức lực cơ? Không phải là thêm người thêm sức sao.”

Tôi cười: “Việc này rất dễ làm bẩn quần áo. Hai thằng đàn ông chúng tôi thì thế nào cũng xong, cô cẩn thận đừng làm ướt người.” Vừa rồi nước văng tung tóe không chứa một ai.

Việc nước bắn chỉ là sự cố nhỏ nhỏ, một trong những tình huống mà pháp y thường gặp phải trong công việc hằng ngày của họ. Lần này thi thể vẫn còn tương đối “tươi”, hơn nữa nước xem ra cũng không bắn lắm. Thua xa nghìn lần so với cái xác năm đó mà tôi và Vương Mãnh vớt ra từ bể chứa nước. Sau chuyện đó Vương Mãnh cứ nhắc mãi về bộ đồ thể thao vừa mới mua trên người.

Tôi cúi người và bắt đầu khám nghiệm tử thi. Nạn nhân lúc này nằm sõng soài trên mặt đất. Bề mặt thi thể không có tổn thương rõ ràng, các điểm tụ máu nằm ở lưng và mông, có vẻ như anh ta thực sự đã chết trong bốn tấm.

Sau khi một người ra đi, hệ thống tuần hoàn máu ngừng lại. Máu dồn xuống phần dưới thi thể dọc theo mạng lưới mạch máu, trên da xuất hiện những vết đỏ sẫm, đó là những vết hồ máu thi thể. Quá trình hình thành tụ máu được chia thành giai đoạn tích tụ, giai đoạn khuếch tán và giai đoạn xâm nhập. Trong giai đoạn tích tụ và khuếch tán, nếu vị trí thi thể thay đổi, có thể hình thành hồ máu thi

thể mới, đây là cơ sở quan trọng để đánh giá nạn nhân đã được di chuyển hay chưa.

Lý Tranh nhú mào thắc mắc, “Theo lý thuyết người chết vì ngộ độc khí carbon monoxide sẽ có những đốm xác chết màu đỏ anh đào đặc biệt trên bề mặt cơ thể, nhưng tại sao nước da của người chết này lại không điển hình?”

“Nguyên nhân cái chết vẫn chưa rõ ràng. Ngay cả khi anh ta chết vì ngộ độc khí gas, thành phần của khí gas cũng rất phức tạp và không nhất thiết là ngộ độc khí carbon monoxide.” Sự khác biệt giữa bác sĩ pháp y lão làng và bác sĩ pháp y mới vào nghề là có kinh nghiệm thực tế phong phú hay không. Tôi chỉ vào bốn tấm và nói, “Nạn nhân chết trong bốn tấm, nên có thể đốm tụ máu vốn không giống nhau.”

Lý Tranh trầm ngâm gật đầu: “Không phát hiện ra vết thương ngoài da, có cần giải phẫu tử thi không?”

“Cứ cố gắng giải phẫu đi, nếu không chúng ta cũng không yên tâm. Lát nữa tôi sẽ nói chuyện với gia đình. Hiện nay xem ra khả năng lớn nhất là tự tử rồi. Nhưng cũng không loại trừ ngoại lệ.”

“Còn về bị giết...” Tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề. Đây vốn dĩ là một hiện trường khép kín, số lượng người cũng chỉ có một nên cũng không quá rắc rối, nhưng bây giờ lại khác. Sự đột nhập của kẻ trộm đã làm phức tạp toàn bộ vụ án. Suy cho cùng, việc kẻ trộm xuất hiện thì không có gì lạ, khả năng chúng nổi cơn thịnh nộ và giết người cũng không thiếu

Khám nghiệm kết thúc, chúng tôi lấy mẫu xét nghiệm như thường lệ, sau đó chuẩn bị giải tán. Bên ngoài huyền não, ngoài hành lang cũng có tiếng cãi vã. “Tôi là anh trai của cậu ấy!” “Bây giờ anh không được vào! Nhân viên kỹ thuật của chúng tôi đang khám nghiệm hiện trường.”

Chúng tôi bước ra phòng khách và thấy một người đàn ông trung niên đang bị cảnh sát chặn lại ở ngoài cửa. Anh ta vẻ mặt lo lắng, thấy không vào được liền ngồi bệt xuống đất.

Người đàn ông đó là Hứa Lâm, anh trai của nạn nhân Hứa Phong. Tôi trình bày sơ qua sự việc, tuy có thư tuyệt mệnh nhưng vẫn chưa rõ nguyên nhân cái chết, cần khám nghiệm tử thi để tìm ra nguyên nhân cái chết. Không ngờ anh ta lại rất hợp tác, gật đầu nói: “Kiểm tra đi, cậu Phong không thể tự tử. Ngày hôm qua tôi vẫn còn gặp cậu ấy.”

Đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên đi lên lầu, “Anh, Hứa Phong có chuyện gì vậy?” Hứa Lâm liếc mắt nhìn người phụ nữ, vẻ mặt có chút lãnh đạm, thờ dãi, “Người đi rồi, Cơ quan Công an đang điều tra.”

“Tất cả là lỗi tại em, nếu như tối qua em ở nhà trông anh ấy.” Người phụ nữ mặt mũi thất thần.

Người phụ nữ là vợ của Hứa Phong, Ngụy Tĩnh Di. Cô ta tin rằng Hứa Phong chết do rò rỉ khí gas, nhưng không đồng ý khám nghiệm thi thể. Thư tuyệt mệnh kết luận xác thực như vậy nhưng người nhà không nghĩ Hứa Phong tự tử, điều này có phần nằm ngoài dự tính của chúng tôi.

Ngay sau khi Vương Mãnh nói về tình huống kẻ trộm vào nhà, Hứa Lâm và Ngụy Tĩnh Di bắt đầu nghi ngờ rằng tên trộm đã cố tình mở van gas. Tuy nhiên, mọi thứ vẫn phụ thuộc vào bằng chứng. “Bởi vì nó liên quan đến vụ án trộm cắp, không thể tổ chức tang lễ khi chưa điều tra ra nguyên nhân cái chết. Các vị bàn bạc lại đi.” Tôi nói một cách bình tĩnh. Ngụy Tĩnh Di và Hứa Lâm thì trầm một hồi, rồi đồng ý cùng ký vào “Thông báo khám nghiệm tử thi”.

“Con mèo vẫn ở nhà cô cũng chết rồi.” Lý Tranh nói với Ngụy Tĩnh Di.

“Chết rồi thì cũng thôi, coi như cho nó đi bầu bạn với ông ấy.” Ngụy Tĩnh Di thờ ơ đối với cái chết của con mèo.

Chúng tôi báo cáo lại tình hình với Đại đội trưởng Phùng. Bởi vì đã không thấy điện thoại của nạn nhân đâu nữa nên tôi nghi ngờ tên trộm đã lấy đi. Đại đội trưởng lệnh cho chúng tôi điều tra rõ nguyên nhân cái chết. Ông đã cử người đi bắt tên trộm.

Ánh nắng buổi chiều rất ấm áp, chúng tôi nhanh chóng tới phòng khám nghiệm. Sau khi Lý Tranh được nhận chính thức, tôi muốn huấn luyện thêm cho cô ấy. Vì vậy lần giải phẫu này Lý Tranh sẽ phẫu thuật chính. Cuộc giải phẫu diễn ra rất thuận lợi, nhưng chúng tôi không có thu hoạch gì.

Ngoài vết bầm tím ngoài da nhẹ ở hai nách của nạn nhân và vết xước da ở lòng bàn chân, không có vết thương nào khác được tìm thấy. Nạn nhân bị xuất huyết dạng nhẹ ở nhiều cơ quan nội tạng, cảm giác hơi giống như ngạt thở, nhưng khí quản và phổi sạch sẽ, không có hiện tượng đuối nước.

Mẫu máu và dịch dạ dày được thu thập như thường lệ. Bởi vì không thể nhìn thấy nguyên nhân rõ ràng của cái chết bằng mắt thường, chúng tôi cũng cố tình lấy một số mẫu mô nội tạng để kiểm tra bệnh lý.

Chúng tôi đã gửi đi cả mẫu ở hiện trường và trên thi thể để kiểm tra, đồng thời gửi nội tạng đến phòng bệnh lý để cố định, chuyển đúc và cắt mảnh. Các xét nghiệm carbon monoxide nhận được kết quả nhanh chóng. Xét nghiệm DNA và các chất độc khác cũng như xét nghiệm bệnh lý sẽ mất nhiều thời gian, vì vậy chúng tôi quay trở lại cơ quan.

Trở lại văn phòng, Lý Tranh tưới nước cho cây trâu bà vàng bên bệ cửa sổ, sau đó lấy một gói hạt cà phê trong ngăn kéo cho vào máy xay. Một lát sau, một mùi thơm quyến rũ thoang thoảng từ bình cà phê, mang lại hơi ấm cho ngày đông giá lạnh.

Lý Tranh rót cho mỗi người một tách cà phê và chúng tôi ngồi xung quanh. Tôi không biết từ khi nào, ba người chúng tôi đã hình thành thói quen sau khi thao tác hiện trường xong quay về cơ quan cùng ngồi thảo luận.

“Tường vụ án này dễ dàng, không ngờ lại hóc búa như vậy. Ngộ độc khí carbon monoxide đã được loại trừ rồi.” Vương Mạnh nhấp

một ngụm cà phê, “Ngon!” Lòng mày của cậu ấy giãn ra, “Nói chuyện thoải mái đi, cứ mạnh dạn mà suy đoán, không cần quá để ý đến bằng chứng đâu.”

“Từ việc khám nghiệm tử thi, có thể loại trừ tổn thương cơ học đã gây ra cái chết. Có thể là một cơn đau tim đột ngột khi đang ngâm mình trong bồn tắm?” Lý Tranh quả nhiên bắt đầu đưa ra một suy đoán táo bạo, “Trên ti vi toàn diễn biến như thế.”

Tôi định bác bỏ, nhưng cảm thấy những gì Lý Tranh nói có vẻ có lý. Một mặt, rò rỉ khí gas sẽ dẫn đến tình trạng thiếu oxy trong nhà; mặt khác, việc tắm bồn sẽ gây giãn mạch và tăng tốc độ lưu thông máu. Tình trạng thiếu oxy và tuần hoàn tăng tốc sẽ gây áp lực lên hệ tim mạch và mạch máu não của con người.

“Đúng! Cậu họ tôi bị xuất huyết não khi đang tắm, bây giờ còn chưa xuất viện đây này!” Vương Mãnh gật đầu tán thành.

“Đánh giá từ hiện trường, tên trộm chắc chắn đã lên vào. Liệu có phải hắn đã giết Hứa Phong không?” Vương Mãnh gãi đầu thờ dãi, “Nếu tên trộm không lên vào, vụ án có lẽ đã không tốn công sức như vậy.”

Lý Tranh chống cằm: “Tôi có một nghi vấn. Tuy phòng ngủ đảo lộn rất nhiều, nhưng sao tên trộm không lấy tiền trong ngăn kéo? Tên trộm này không yêu nghề kính nghiệp lắm thì phải?”

“Sự việc xảy ra khác thường, nhất định có uẩn khúc ở đây” Tôi cảm xúc cà phê lên, một làn khói ấm áp thơm lừng phả vào mũi. “Có lẽ tên trộm đang vội hoặc có chuyện gì đó nên bỏ đi vội vàng và không kịp lục soát kỹ.”

Ai nấy mỗi người một câu, càng nói chuyện càng thấy hào hứng. “Tôi vẫn cảm thấy con mèo đó đáng thương.” Lý Tranh nét mặt ảm đạm, “Tiếp theo chúng ta phải chờ đợi sao?”

Vương Mãnh xoa cằm, ngẩng đầu nhìn chúng tôi: “Thời điểm xảy ra sự việc hẳn là buổi tối, hay chúng ta tới thăm dò hiện trường ban đêm?” Lý Tranh lại sáng mắt lên, vỗ tay tán thành: “Được!”

Chúng tôi đến Đồn công an để lấy một chùm chìa khóa rồi mở cửa vào hiện trường. Lý Tranh đi thẳng vào phòng bếp, tôi theo sát cô ấy, vừa thấy cô ngồi xổm xuống nhìn con mèo, tôi lắc đầu, chuẩn bị vào phòng tắm xem qua một lượt.

“Anh Hiếu Huy, mau đến đây xem!” Lý Tranh bế con mèo lên và chỉ vào bụng nó “Ở đây hình như có vết bỏng.” Tôi ghé vào quan sát, một vài đốm nhỏ màu xám, hình dạng bất thường, và có mùi khét lẹt.

“Tại sao trông giống như vết điện giật nhỉ?” Kinh nghiệm nhiều năm cho tôi biết rằng những đốm xám nhỏ đó trông không giống như vết bỏng, nhưng thực ra cũng chưa chắc liệu chúng có phải đốm xám do giật điện hay không. Xác định vết thương này vẫn cần phải khám nghiệm và quan sát dưới kính hiển vi.

“Ban đầu tôi còn tưởng rằng nó chết vì ngộ độc khí gas, nhưng bây giờ xem ra nó cũng giống như chủ nhân của mình, không phải chết vì trúng khí độc.” Lý Tranh nói xong, đột nhiên vỗ cái đét vào đùi, “Anh nói xem, nguyên nhân cái chết của con mèo này liệu có giống với nạn nhân hay không?”

Tôi sờ vào vết sẹo sau đầu: “Ý của cô là... Cô muốn khám nghiệm con mèo này xem nó đã chết như thế nào, sau đó mới suy đoán đến nguyên nhân tử vong của nạn nhân?”

“Chính xác!” Lý Tranh nhìn đồng hồ, “Nếu giờ chúng ta quay lại phòng khám nghiệm, chắc sẽ hoàn thành xong trước 12 giờ.”

“Thật điên rồ, nửa đêm lại mổ xẻ một con mèo?” Vương Mãnh dờ khóc dờ cười, “Hiếu Huy, cậu mau mau khuyên nhủ con bé này đi!”

“Đúng là nên khuyên thật,” tôi quay ra cười với Vương Mãnh, “Tôi nghĩ nên khuyên cậu đến phòng khám nghiệm cùng chúng tôi.” Thực

ra, tôi muốn khám nghiệm lại thi thể. Dù sao buổi khám nghiệm ngày hôm nay cũng khiến tôi hơi thất vọng.

Bác sĩ Triệu đã từng nói, trong tình huống thông thường, chỉ cần một lần khám nghiệm đã có thể tra rõ nguyên nhân tử vong. Thế nhưng có những lúc cần phải thao tác nhiều lần, bởi vì mỗi lần khám nghiệm sẽ có được nhiều thu hoạch hơn.

“Tôi không có rảnh như vậy đâu.” Vương Mãnh nghiêm mặt, bộ dạng bất đắc dĩ, “Bây giờ là mấy giờ!”

“Anh Hiếu Huy, lát nữa chúng ta đi ăn đồ nướng Hoàng Thị đi!” Lý Tranh giở ngón làm bộ. Vương Mãnh lắc đầu: “Đúng là phục hai người sát đất luôn, đi thôi đi thôi, việc khó việc khổ làm sao thiếu tôi cho được?”

“Phải rồi, ăn đồ nướng cũng không thể thiếu anh.” Lý Tranh lúc rảnh rồi toàn thích trêu chọc Vương Mãnh.

Xuống đến tầng một, Vương Mãnh đề nghị qua tầng hầm xem thử. Chúng tôi cùng nhau mở cánh cửa tầng hầm có viết số “202” và một mùi ẩm mốc bốc lên. Có rất nhiều rác chất đống dưới tầng hầm, một chiếc xe đạp cũ trong góc và rất nhiều hộp cát tông trống rỗng. Dưới ánh đèn khảo sát, có thể nhìn thấy lớp bụi dày cộm. Một đồng dây điện trông rất mới trên mặt đất, không có bụi trên đó. Khi rời đi, chúng tôi mang theo bó dây và sẽ gửi chúng đến Công an Thành phố kiểm nghiệm vào ngày hôm sau.

Tiếp đó chúng tôi mang con mèo vào phòng khám nghiệm. Đầu tiên Lý Tranh cắt bỏ lông, sau đó quan sát kỹ bề mặt cơ thể con mèo, ngoại trừ những đốm nhỏ màu xám trên bụng thì không phát hiện thấy tổn thương nào. Cô chấp tay miệng lẩm bẩm: “Mèo con ơi mèo con, chị ở đây để giúp em tìm ra nguyên nhân cái chết. Dù sao em cũng sẽ không đau đâu. Nguyên cho em kiếp sau thoát khỏi kiếp động vật...”

Lý Tranh dáng vẻ sẵn sàng tiến hành giải phẫu con mèo. Sau khi quan sát nội tạng, Lý Tranh gạt đầu: “Có dấu hiệu của đốm điện giật và hiện tượng ngạt thở, con mèo có lẽ đã bị điện giật chết. Điện giật có thể gây rung thất hoặc ngừng tim đột ngột, và cũng có thể dẫn đến các cơn co cơ và co giật, dẫn đến ngạt thở.”

Lý Tranh khâu lại vết thương trên xác con mèo, nói rằng lát nữa sẽ tìm nơi chôn nó.

“Hay thôi, chúng ta hỏa táng nó đi?” Vương Mãnh nói, “Cô xem lòng cũng cắt sạch rồi, nội tạng cũng xử lý rồi, chỉ đặt lên trên lửa nướng...” Vương Mãnh cười khà khà.

“Biến!” Lần này Lý Tranh thật sự tức giận rồi.

Vương Mãnh bỗng chốc tiu nghỉu: “Tôi sai rồi, chẳng qua muốn nói đùa cho vui tí thôi.”

Lý Tranh không thèm để ý đến cậu ấy nữa, quay lại nói với tôi: “Chủ nhân của nó liệu rằng có phải cũng bị điện giật chết không? Tên trộm bị chủ nhà phát hiện, thực hiện biện pháp cực đoan?”

“Nhưng không cần thiết phải giật chết một con mèo chứ, sợ nó tố cáo hay sao?” Tôi không hiểu, “Hơn nữa trên thi thể không phát hiện dấu vết điện giật.”

“Hay là xem kỹ lại đi?” Lý Tranh rất kiên nhẫn, tôi mơ hồ cảm thấy mình đã bỏ sót thứ gì đó.

Chúng tôi đã tìm kiếm gần như tất cả các bộ phận sâu xa nhất trên thi thể, nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết giật điện rõ ràng. Tôi chuẩn bị từ bỏ và tìm ra lý do để tự an ủi mình: giả dụ dây điện được cắm vào nước, chúng cũng sẽ gây ra điện giật và có khả năng không để lại dấu vết.

Lý Tranh chỉ vào những vết bầm tím trên da dưới nách của nạn nhân và nói: “Đây không phải do lúc chúng ta khiêng thi thể lên đấy

chứ?” “Anh nhìn kỹ xem.” Thật ra tôi đã sớm phát hiện ra chỗ tổn thương đó, lúc đầu còn nghi ngờ hình thành do di chuyển thi thể.

Là một bác sĩ pháp y, phân biệt tổn thương trước và sau khi tử vong là một năng lực cơ bản cần có. Lý Tranh rất nhanh chóng nhận ra: “Đây là vết thương trước khi tử vong! Nhưng vết thương này hình thành như thế nào? Chẳng lẽ lại hình thành trong bốn tám?”

Có lẽ nó được hình thành do bị kéo lê, bởi vì có những vết xước trên lòng bàn chân.” Tôi thấy Vương Mãnh hơi buồn ngủ. “Thực ra, chúng ta có thể tái hiện lại hiện trường, anh Mãnh, hai chúng ta thử diễn lại xem nào, tôi đóng vai nạn nhân.”

Vương Mãnh không nói gì, trừng mắt nhìn tôi rồi bịt tai lại: “Tôi chẳng nghe thấy gì cả, tôi muốn đi ăn đồ nướng.”

Lý Tranh mím môi cười, hai người họ lại âm ỉ lên. Tôi có chút bất lực lắc đầu, nhìn Vương Mãnh bịt tai, tôi đột nhiên sùng sốt: “Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?”

Với sự trợ giúp của đèn khảo sát, tôi tìm thấy một đốm xám trên ống tai ngoài bên trái của nạn nhân, trông đã khô và cứng, có chỗ lõm ở giữa, hơi phình ra xung quanh, cạnh tròn, hình dạng giống như một núi lửa nông. Có một vòng sung huyết xung quanh nó, phù hợp với đặc điểm đốm điện giật. Phía bên tai phải cũng có hiện tượng y như vậy.

Đốm điện giật là một loại tổn thương da đặc biệt do sinh ra định luật Jun tại vị trí tiếp xúc khi có dòng điện đi qua da.

Ống tai không phải là một bộ phận giải phẫu quy chuẩn. Thường chúng tôi không quan sát cụ thể vị trí đó, chẳng trách mà đã bỏ sót nó. Phát hiện ra đốm xám trong ống tai là một sự tình cờ. Nhưng sau này khi chúng tôi khám nghiệm thi thể, chắc chắn phải chú ý đến bộ phận này hơn.

Chúng tôi đã lấy mẫu phần da giống như đốm điện giật đó, cùng với da của con mèo để làm giải phẫu bệnh học. Mắt thường chỉ có thể

phân biệt sơ bộ, để xác định chẩn đoán thì phải giải phẫu bệnh học và quan sát dưới kính hiển vi.

Nếu như chắc chắn đó là đốm điện giật, rất có khả năng đây là một vụ án mạng, tôi cảm thấy sau đầu toát mồ hôi hột. Nhưng tôi lập tức lắc đầu, giả dụ bị điện giật chết, tại sao nạn nhân trông có vẻ rất phổi hợp như vậy?

Xong việc cũng đã nửa đêm, chúng tôi báo cáo tình hình với lãnh đạo. Ai về nhà nấy nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau đi làm, liền nghe thấy một tin tốt, đã bắt được tên trộm kia. Lọc soát được điện thoại của Hứa Phong tại nơi ở của hắn, do ăn cắp mà có được. Hồ Vĩnh Quân, 22 tuổi, người địa phương, không nghề nghiệp. Từng ngồi tù hai năm vì tội ăn cắp, vừa ra tù chưa được nửa năm thì đã bị chúng tôi bắt giữ.

Mặc dù tuổi còn trẻ nhưng trông Hồ Vĩnh Quân mặt rất nhàu nhĩ. Cậu ta một mực khẳng định mình chỉ lấy một chiếc điện thoại. Không trộm cắp bất cứ tài sản nào khác cũng không giết người cướp của, xem ra cậu ta rất am hiểu về luật pháp.

Dấu vân tay và mẫu máu của Hồ Vĩnh Quân đã được thu thập và gửi đi xét nghiệm. Ngay sau đó, nó được đưa ra cùng với các kết quả kiểm tra trước đó.

Dấu vân tay được phát hiện trên các ngăn kéo và tủ quần áo tại hiện trường, không phải của vợ chồng Hứa Phong, cũng không phải của Hồ Vĩnh Quân, chứng tỏ có một người khác đã lục tung đồ đạc tại hiện trường.

Thông qua giải phẫu bệnh học xác nhận vết đốm trên người nạn nhân và trên con mèo chính là do điện giật.

Trên khóa van bình gas xét nghiệm ra thành phần DNA của rất nhiều người. Ngoài Hứa Phong đã chết và người vợ Ngụy Tĩnh Di, còn có hai thành phần DNA của nam giới. Một trong số đó là Hồ

Vĩnh Quân! DNA của một người đàn ông khác trên van bình gas hóa ra lại giống với DNA của người đàn ông trên dây điện ở tầng hầm. Trên cốc nước trong phòng khách cũng xét nghiệm ra DNA của nam giới, nhưng không giống với người trên van bình gas.

Có vẻ như Hồ Vĩnh Quân đã nói dối. Cậu ta có thể có ít nhất một đồng phạm cùng thực hiện vụ trộm. Cả hai đều tiếp cận van gas, hơn nữa đồng phạm còn tiếp xúc hệ thống dây điện và chịu trách nhiệm lục soát phòng ngủ.

Mặc dù Hồ Vĩnh Quân rất cáo già, nhưng chỉ cần có chứng cứ, tự khắc sẽ cạy được miệng cậu ta.

Một lượng lớn các thành phần thuốc an thần đã được phát hiện trong dạ dày của nạn nhân, và các thành phần tương tự cũng được phát hiện trong nồi đất trong nhà bếp. Điều này cho thấy nạn nhân trước khi chết đã từng sử dụng thuốc an thần.

Tình huống này giải thích cho những nghi ngờ trước đây của tôi. Nếu nạn nhân trong tình trạng hôn mê, anh ta có thể hợp tác với dòng điện mà không có bất kỳ sự phản kháng nào. Nhưng một câu hỏi mới được đặt ra, thuốc ngủ ở đâu ra? Ai đã bỏ thuốc? Tôi cảm thấy hơi rối trí.

Buổi chiều, toàn đội tổ chức cuộc họp phân tích tình tiết vụ án, đội trưởng Lý của Đội điều tra đã sơ lược tình hình. Thiết bị camera giám sát trong khu đã bị hỏng một tuần rồi, vì vậy việc cố gắng tìm người qua camera sẽ không hiệu quả.

Theo phản ánh từ những người hàng xóm của nạn nhân thiệt mạng, tối hôm đó mất điện hai lần, lần thứ nhất mất điện khoảng 10 phút nhưng lần mất điện thứ hai kéo dài lâu hơn, ít nhất nửa tiếng sau mới có lại.

Cuộc gọi cuối cùng trên điện thoại di động của nạn nhân đêm đó là của Ngụy Tĩnh Di vào lúc 21 giờ 12 phút, cuộc gọi kéo dài 1 phút 26 giây. Sau đó, có hai cuộc gọi nữa, lần lượt từ người vợ Ngụy Tĩnh

Di lúc 22 giờ 05 phút và người em vợ Ngụy Thiếu Tân vào lúc 22 giờ 37 phút.

Tổ thẩm vấn đưa ra những diễn biến mới. Tên trộm Hồ Vĩnh Quân khẳng định không có đồng bọn và hần kể chi tiết quá trình gây án vào đêm hôm đó. Sau khi trộm ở căn hộ phía Đông, hần cạy cửa sổ bên căn hộ phía Tây, lén vào trong trước tiên giấu dao đi thì ngửi thấy mùi khí gas, phát hiện van bình gas đang mở nên hần tiện tay khóa lại.

Hần tìm thấy một chiếc điện thoại di động và một chiếc ví trên giá quần áo trong phòng khách, và đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang. Vì vậy hần vội vàng nhảy ra ngoài cửa sổ và rời đi.

Không có nhiều manh mối hữu ích. Sau cuộc họp, mọi người tiếp tục ai làm việc người nấy.

“Vợ anh ta thần kinh vững thật đấy, chồng không nghe điện thoại cũng không về nhà kiểm tra.”

Lý Tranh lẩm bẩm trong văn phòng.

Khi chuẩn bị tan sở, Vương Mãnh bất ngờ dấn mạnh xuống bàn khiến chúng tôi giật mình.

Lý Tranh nhéo tai Vương Mãnh: “Anh đổi tên thành Đại vương Đấm được rồi đấy, làm thiệt hại tài sản chung phải bồi thường đấy, ok?” Vương Mãnh cười tít mắt: “Tôi có một phát hiện to lớn!”

Vương Mãnh chỉ vào quyển sổ ghi chép trên bàn: “Còn nhớ bức thư tuyệt mệnh của Hứa Phong không?”

Chúng tôi gật đầu. Vương Mãnh cố tình làm ra vẻ bí hiểm: “Thư tuyệt mệnh là thật!”

“Xời ời!” Lý Tranh quay đi chỗ khác, Vương Mãnh chậm rãi, nhả từng chữ từng chữ một: “Nhưng mà, thời gian trên bức thư tuyệt mệnh là giả!”

“Thế nào cơ?” Tôi gặng hỏi tiếp.

“Thư tuyệt mệnh đúng là do nạn nhân đã viết, nhưng thời gian đã lâu lắm rồi, hơn nữa hồi đó không viết ngày tháng. Ngày tháng trên thư tuyệt mệnh do người khác sau này viết thêm vào.” Vương Mạnh có chút tự đắc, “Tôi không chỉ thấy được sự khác biệt về nét chữ, mà còn cả về thời gian viết nữa. Thế nào, giỏi không!”

“Nói như vậy bức thư tuyệt mệnh này là giả mạo?” Lý Tranh nghi ngờ hỏi, “Ai thừa giấy vẽ voi lại thêm ngày tháng vào, và mục đích của việc này là gì?”

“Che đậy sự thật và cố ý làm sai lệch hướng điều tra của chúng ta!” Vương Mạnh gật đầu đầy ẩn ý.

Tôi sờ ra sau đầu: “Thì ra là như vậy!”

Đây là hiện trường khép kín, không có nhiều người có thể ra vào. Mỗi người bước vào hiện trường đều có khả năng gây án. Ngoài tên trộm do trèo cửa sổ vào nhà, những người khác muốn vào nhà, hoặc là có chìa khóa, hoặc là gõ cửa nhà nạn nhân.

“Người quen gây án?!” Lý Tranh bịt miệng lại, “Sao có thể như thế, chẳng có lý do gì!”

“Tên trộm có tổn công tổn sức để giả mạo thư tuyệt mệnh không?” Tôi nhìn Lý Tranh, “Tên trộm có thể bỏ thuốc an thần vào bụng nạn nhân không?” Tôi biết thật ra trong lòng Lý Tranh đã dao động, “Ổ khóa dưới tầng hầm nguyên vẹn, lẽ nào tên trộm lại có chìa khóa tầng hầm, dùng xong dây điện lại đặt lại xuống tầng hầm?”

Tôi chậm rãi nói: “Cô đã từng nghe câu ‘trút bỏ gánh nặng’ bao giờ chưa?”

“Nhưng mà... Vợ anh ta đâu có ở hiện trường.” Lý Tranh rơi vào trầm tư, “Trừ phi là anh trai anh ta? Cũng không có lẽ nào!”

“Vợ anh ta không có ở đó, nhưng cô ấy đã gọi điện cho Hứa Phong. Còn đêm đó cô ta không có ở nhà, đúng lúc rất nhiều chuyện kỳ quái

đã xảy ra.” Tòì đứng dậy, “Đi, chúng ta thông báo trực tiếp nguyên nhân cái chết cho người nhà, tiện thăm dò thái độ của hai người họ.”

Chúng tôi nói cho Ngụy Tĩnh Di biết, Hứa Phong chết do giật điện. Cô ta không có một phản ứng gì, nói rằng tên trộm thật tàn nhẫn. Chúng tôi tiếp tục nhắc đến thuốc an thần, cô ta cũng nói Hứa Phong thỉnh thoảng mất ngủ, có thói quen uống thuốc an thần.

Sau khi đi ra khỏi nhà Ngụy Tĩnh Di, Lý Tranh lẩm bẩm: “Hôm nay mới được chứng kiến thế nào là nói dối mà không chớp mắt!”

Chúng tôi đến nhà Hứa Lâm, không có được manh mối nào có giá trị.

Kết quả DNA được đưa ra vào tối đó, DNA trên cốc nước trong phòng khách thuộc về Hứa Lâm, DNA trên van bình gas và dây điện liên quan đến Ngụy Tĩnh Di, chân tướng đang dần dần hé lộ. Trong phòng thẩm vấn, Ngụy Tĩnh Di và Ngụy Thiếu Tàn khóc lóc kể lể.

Hứa Phong phát hiện bệnh ung thư đã ở giai đoạn cuối, bác sĩ nói nhiều nhất chỉ có thể sống được một năm. Anh ta đã viết thư tuyệt mệnh, dặn dò hậu sự rồi đi du lịch. Sau khi về nhà chỉ chờ chết.

Hứa Phong ngoài việc chăm chỉ uống thuốc bắc hằng ngày và tắm bằng nước thuốc lá, thì ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ. Nói ra cũng thật kỳ lạ, thẩm thoát tám năm trôi đi, anh ta vẫn sống khỏe mạnh. Đến cả bác sĩ cũng thấy hơi khó tin, không biết là do tác dụng của thuốc bắc hay tâm thái bình thản đã thay đổi số phận của anh ta.

Hứa Phong nhìn thấy hy vọng sống sót, dần dần không còn thoải mái như trước nữa. Anh ta bắt đầu “sợ chết”. Dường như chỉ cần ai làm trái ý anh ta chính là muốn anh ta chết. Anh ta còn nghi ngờ vợ có tình nhân bên ngoài nên đã theo dõi.

Sau khi bệnh tình của Hứa Phong thuyên giảm, lương của anh ta cũng bị cắt giảm, cộng với việc điều trị nhiều năm, điều này khiến gia đình vốn không dư dả lại càng thêm khốn đốn. Một năm trước, Ngụy

Tĩnh Di vay đủ tiền cho con trai đi học đại học, nhưng lại bị Hứa Phong lấy hơn một nghìn tệ đi mua thuốc, những ấm ức trong lòng Ngụy Tĩnh Di phút chốc bộc phát, hai người cãi vã kịch liệt.

Lý do thực sự khiến Ngụy Tĩnh Di nổi động cơ giết người là một tháng trước Hứa Phong vì chút chuyện vặt vãnh mà đánh cô ta nhập viện. Em trai Ngụy Thiếu Tân nhìn chị không đành lòng: “Cứ như thế này sớm muộn gì chị cũng bị anh ta đánh chết thôi, tốt hơn hết nên ra tay trước.” Ngụy Tĩnh Di do dự chốc lát rồi gật đầu đồng ý.

Trông thấy thời cơ chín muồi, Ngụy Tĩnh Di đã bí mật thêm ngày tháng vào thư tuyệt mệnh trong lúc Hứa Phong đi vắng, để chuẩn bị cho việc giả mạo hiện trường tự tử. Cô ta cho thuốc ngủ vào nồi thuốc rồi bảo Hứa Phong sang nhà em trai đánh bài. Vào 21 giờ 12 phút, Ngụy Tĩnh Di gọi điện thoại cho Hứa Phong và nói rằng tối nay không về nhà, dặn dò anh ta nhớ tranh thủ uống thuốc trong nồi khi còn ấm.

Hứa Phong trả lời điện thoại xong, liền bật bếp gas hâm thuốc. Sau khi uống thuốc chuẩn bị ngâm bồn rồi đi ngủ. Anh ta uống hết nửa bát thuốc, vẫn cảm thấy chưa nóng nên đi tắm thuốc trước, rồi quay lại uống sau. Kết quả là thuốc ngủ phát tác và anh ta thiếp đi trong bồn tắm.

22 giờ 05 phút, Ngụy Tĩnh Di gọi lại cho Hứa Phong nhưng không ai bắt máy. Cô ta nháy mắt ra hiệu cho em trai Ngụy Thiếu Tân đứng dậy rời khỏi bàn đánh bài, nói rằng đi mua đồ ăn đêm cho mọi người.

22 giờ 37 phút Ngụy Thiếu Tân đứng trước cửa nhà chị gái, gọi điện cho anh rể. Sau hàng chục giây đổ chuông, anh ta đã mở cửa bằng chìa khóa của chị gái. Vừa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi khí gas, vào bếp thấy van bình gas đang mở, trong lòng thầm nghĩ: “Trời cũng đang giúp mình!”

Hắn ta nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng tắm và phát hiện anh rể đang nằm trong đó, dù có đôi chút mơ hồ nhưng dường như Hứa Phong đã nhìn thấy hắn.

Ngụy Thiếu Tân sợ hãi. Hứa Phong đã nhìn thấy hắn ta, sợ anh rể tỉnh lại tính sổ với mình. Hắn cho rằng chỉ riêng dựa vào thuốc ngủ thì không thể giết chết được anh rể, hơn nữa khí gas lại khuếch tán quá chậm, bắt buộc phải tính đến biện pháp khác.

Hắn xuống tầng hầm tìm dây điện theo phương án dự phòng trước đó, lúc này trong nhà trống không, chính là thời điểm tên trộm Hồ Vinh Quân lẻn vào nhà Hứa Phong để ăn trộm.

Khi Ngụy Thiếu Tân quay lại, hắn ta phát hiện ra van bình gas đã được khóa lại! Hắn cảm thấy chắc chắn anh rể mình đã đóng van. Lúc này, đột nhiên có tiếng mèo kêu khiến hắn tái mét. Khi nhìn thấy anh rể nằm trong bồn tắm và ngáy khò khò, hắn mới bình tĩnh lại. Hắn lấy dây điện ra, nhét vào bồn tắm, nhưng không hiểu sao Hứa Phong không có phản ứng gì.

Hắn ta thầm nghĩ lẽ nào không đúng phương pháp, liền cầm dây điện đi thẳng vào bếp. Dí chiếc dây điện tội lỗi vào người con mèo đáng yêu. Con mèo rất nhanh đã bị giạt chết. Dòng điện đột ngột dẫn đến nhảy áp và mất điện.

Ngụy Thiếu Tân đúc kết kinh nghiệm, cảm thấy phải tiếp xúc trực tiếp với dây điện mới có hiệu quả, nên đi xuống lầu bật cầu giao, cầm dây điện quay lại phòng tắm, phát hiện anh rể đã không còn ở đó. Quá bất ngờ, anh ta vội vàng tìm quanh nhà thì phát hiện anh rể đang nằm trên giường trong phòng ngủ. Cú điện giật vừa rồi đã đánh thức Hứa Phong vốn dĩ đang hôn mê, lại có thể tự mình đi vào phòng ngủ.

Ngụy Thiếu Tân nhìn anh rể đang ngủ, trong lòng có chút lo lắng bất an, nhưng cuối cùng vì hạnh phúc của chị gái, hắn vẫn kiên quyết xuống tay, kéo anh rể vào phòng tắm. Anh ta nhét cả hai đầu dây vào tai anh rể, ngay sau đó Hứa Phong bắt đầu co giật rồi không còn động

tĩnh gì nữa. Lúc đó hẳn nghĩ, nếu điện không giết được thì sẽ nhấn đầu anh ta xuống bồn tắm để chìm chết.

Dòng điện lại một lần nữa nhảy áp, một màn tối đen như mực lại bao trùm căn nhà. Ngụy Thiếu Tân một lần nữa bật công tắc cầu giao. Sau khi gậy án xong xuôi, hẳn vẫn còn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, thế rồi quay lại mở van bình gas ra.

Đồng thời xới tung tủ quần áo và giường đệm lên. Mở một nửa ngăn kéo trong phòng ngủ phụ. Bởi vì có tật thì giật mình, theo bản năng không muốn người khác phát hiện ra nạn nhân, nên hẳn đã tiện tay đóng cửa phòng tắm ngay trước khi rời đi. Và đó là cách mà cảnh tượng kinh dị ở phần đầu xuất hiện.

Theo ý định ban đầu của hai chị em Ngụy Tĩnh Di, để Hứa Phong chết không đau đớn. Sau đó mở van bình gas tạo hiện trường giả tự tử. Thật không ngờ, tên trộm đột nhập vào giữa màn kịch, biến vụ án tự tử đơn giản trở nên vô cùng phức tạp.

Mặc dù tên trộm đã bắt chúng tôi phải đi đường vòng, nhưng ở một góc độ khác, hẳn đã thu hút sự chú ý. Một lần nữa chúng tôi để người chết nói ra, lột bỏ lớp vỏ bọc của sự cố ngoài ý muốn hay màn kịch tự tử để tiết lộ sự thật về vụ án giết người.

Một buổi chiều nắng ấm, Lý Tranh chống cằm mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Bọn họ đã sắp đặt hoàn hảo cho vụ tự tử, tại sao sau đó lại đổi sang sự cố ngoài ý muốn.” “Bởi vì nếu tự tử, công ty bảo hiểm sẽ không chi trả.” Tôi vút tập hồ sơ vụ án lên bàn, trong đó có một tờ hợp đồng bảo hiểm với số tiền không hề nhỏ.

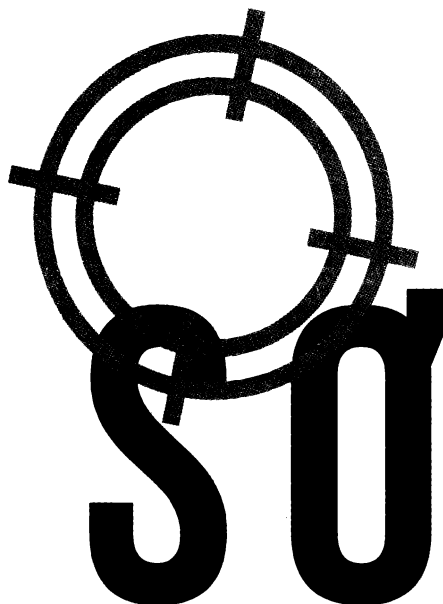
“Cánh tay anh còn đau không?” Lời nói của Lý Tranh đã mang tôi quay trở lại cảnh tượng lúc ấy, cứ nghĩ đến nụ cười kỳ quái trên khuôn mặt của nạn nhân Hứa Phong, da đầu tôi chột tê cứng lại.

“Sau này tôi không dám ngâm mình trong bồn tắm nữa đâu.” Lý Tranh vươn vai, rồi lại vùi đầu vào đồng báo cáo khám nghiệm tử thi.

THI THỂ NỮ GIỚI TRONG TÒA NHÀ PHÁ DỮ VÀ DNA CỦA BA NGƯỜI ĐÀN ÔNG

VỤ ÁN

HỒ

SỐ 11

Lý Tranh tạm dừng: "Ngoài ra còn có một chấn thương cột sống cổ đặc biệt được gọi là chấn thương do giật cổ."

Chấn thương do giật cổ là chấn thương gây ra bởi cơ thể vận động tăng tốc hoặc giảm tốc mạnh, mà vận động phần đầu lại không khớp với đó, dẫn đến sự kéo dài và uốn cong quá mức của cột sống cổ mà gây ra tổn thương, thường gặp ở các trường hợp xe cộ phanh gấp hoặc bị xe sau đâm thật mạnh.

Cửa ải cuối năm nay thật sự không yên ổn cho lắm. Thường thì vào thời điểm này, chúng tôi sẽ sắp xếp hồ sơ trong năm, viết báo cáo tổng kết và chuẩn bị ăn tết. Nhưng năm nay xảy ra rất nhiều vụ trọng án, trước tết chúng tôi còn phải chạy hiện trường liên tục. Một hôm chúng tôi phát hiện mình bị khiếu nại lên Hội đồng kỷ luật, người ta cho rằng cán bộ công chức năm vừa rồi rã đám, chèn ép và lừa dối, không đến cơ quan đúng giờ, báo cáo giám định luôn bị trì hoãn. Trong giờ làm mà cửa văn phòng đóng kín, yêu cầu cấp trên nghiêm khắc kỷ luật chúng tôi. Chúng tôi cũng không biết tìm ai mà phân bua.

Vừa ăn trưa xong còn chưa kịp tiêu thì nhận được một cuộc điện thoại, chúng tôi lại tức tốc đến tầng hầm của một tòa nhà đang chờ bị nổ tung. Có lẽ do giao thông trên đường hơi tắc nghẽn, và tầng hầm lại có mùi ẩm mốc bốc lên, dạ dày tôi lên cơn co thắt và suýt nữa cho hết bữa trưa ra ngoài.

“Kết cấu này rất giống với tầng hầm xảy ra vụ điện giật vừa rồi!” Lý Tranh chưa kịp nói xong, đèn khảo sát trong tay Vương Mạnh đột nhiên vụt tắt. Trong chốc lát, chỉ còn tiếng thở của ba chúng tôi trong bóng tối bao trùm.

Cơn gió thổi qua làm tôi ớn lạnh. Sau một vài giây, mắt dần dần thích nghi với bóng tối và các tế bào thị giác hình que bắt đầu hoạt

động. Tôi nhìn thấy một tia sáng, và có một cánh cửa sổ kính vỡ là nguyên do bởi những cơn gió thổi mạnh dưới tầng hầm.

“Vương Mãnh đừng giở trò, anh dọa chết tôi rồi.” Lý Tranh bắt đầu nổi cáu, “Đùa thì cũng phải tùy thời điểm chứ!”

“Thật sự là hết pin rồi!” Vương Mãnh nhanh chóng giải thích, “Vừa rồi đi vội quá, quên mất cục sạc. Trên xe vẫn còn một cái, hai người đợi ở đây, tôi đi lấy.”

Qua một hồi náo loạn vừa rồi, tôi mới bắt đầu trấn tĩnh lại, bật đèn pin của điện thoại lên, vỗ vai Lý Tranh: “Không sao đâu, đừng sợ.”

Không lâu sau, Vương Mãnh cầm đèn quay trở lại, tầng hầm lại được chiếu sáng.

Quan sát xung quanh dưới ánh sáng, có một cái giá gỗ dựa vào tường, trên kệ phủ đầy bụi, phản chiếu ánh sáng trắng xám, trên mặt đất vương vãi mấy tờ báo cũ và vài miếng xốp. Một chiếc bao tải dưa hoya tiết đỏ trắng xanh đan xen lù lù ở góc tường.

Lão Giả người nhặt rác đã báo cáo vụ việc, nói rằng anh ta tìm thấy một thi thể trong bao tải dưới tầng hầm căn hộ số 1 khu Kim Sơn.

Khu Kim Sơn nằm ở đoạn đường trung tâm của khu phố cổ. Sau khi phá dỡ, một trung tâm thương mại lớn sẽ mọc lên. Chủ đầu tư đến bù rất thỏa đáng, cư dân đã dọn đi hết mấy ngày trước, các thiết bị điện nước đều bị phá bỏ, chỉ đợi ngày mai cho nổ mìn, nơi đây sẽ bị san phẳng.

Thế nhưng sự việc luôn luôn là một chuỗi tình cờ, buổi sáng Lão Giả đang “nhòm ngó” xung quanh khu này thì phát hiện một chiếc bao tải lớn. Thực ra cả cái khu này đã bị Lão Giả “vơ vét” khá khá rồi, hôm nay anh ta định đi chuyển cuối cùng, đến nơi tầng hầm mà trước nay chưa từng đặt chân tới.

Chiếc bao tải này căng phồng lên và trông có vẻ như một cơ hội tốt để nhặt nhạnh. Lão Giả mở bao tải trong lòng tràn ngập hy vọng, trái

lại nhìn thấy cái đầu của một xác chết phụ nữ. Anh ta kinh hãi, liền chạy ra khỏi khu nhà, bàng hoàng báo cáo vụ việc.

“Loại bao tải dưa xanh đỏ đan xen này quá phổ biến, rất khó để tìm ra nguồn gốc.” Vương Mãnh soi đèn khảo sát vào chiếc bao tải dưa, chiếc bao tải bị kéo ra khoảng $\frac{1}{4}$, bên trong lấp ló một bộ tóc dài. “Chúng ta khiêng chiếc bao tải này ra ngoài đi, ở đấy ánh sáng yếu quá.”

“Đừng vội, cố định và thu thập vật chứng trước đã.” Tôi lấy tấm bông trong hộp dụng cụ ra lau khóa kéo và bề mặt của bao tải để thu thập chứng cứ.

Sau khi xong việc, tôi và Vương Mãnh vác bao tải ra ngoài. Lý Tranh muốn tới giúp một tay, tôi bảo Vương Mãnh đưa đèn khảo sát cho cô: “Cô soi đèn cho chúng tôi.” Lý Tranh cười và cầm lấy chiếc đèn: “Được rồi, hai vị tráng sĩ cố lên ạ!”

Vương Mãnh vừa đi vừa lẩm bẩm, tôi nói đùa: “Chiếc bao tải này cũng không nặng lắm nhỉ, cũng chỉ khoảng năm chục cân. Cậu Mãnh một cánh tay lay động cả ngàn cân cơ mà...”

Khi chúng tôi bước ra khỏi tầng hầm, ánh nắng buổi chiều chói chang, và chúng tôi nhẹ nhàng đặt chiếc bao tải xuống đất.

“Hai anh trai đã vất vả rồi ạ!” Lý Tranh bỏ đèn khảo sát vào trong túi, phúi phúi hai tay, “Lần này tôi thao tác, anh đứng ghi chép nhé.”

“Đúng là Lý đại tiểu thư có khác!” Vương Mãnh giơ ngón tay cái lên.

Lý Tranh làm động tác gõ cơ bắp của một vận động viên thể hình, nhưng với thân hình nhỏ bé, phẳng lì từ trên xuống dưới nên cô thực sự không thể đạt được hiệu quả như mong muốn.

Cô ấy đi găng tay vào và bắt đầu khám nghiệm. Tôi lấy giấy ghi chép khám nghiệm thi thể ra, bắt đầu diễn tình trạng hiện trường

phía bên trên. Cảnh sát khu vực ghé sát vào tai tôi: “Anh Lưu, cô bé pháp y chỗ các anh dũng mãnh thật đấy!” Tôi biết ẩn ý của anh ta nói Lý Tranh đánh đá chua ngoa, chẳng giống con gái chút nào. Tôi sầm mặt xuống: “Trẻ con cậu biết gì mà nói nhảm, làm bác sĩ pháp y mà không có dũng khí thì làm thế nào được.”

Mở toàn bộ chiếc bao tải dứa ra, một thi thể co quắp hiện ra trước mắt chúng tôi.

Đây là thi thể nữ giới, có mái tóc xoăn dài màu đỏ nâu, trang phục đầy đủ gọn gàng. Nạn nhân mặc một chiếc áo khoác màu hồng vô đồ, bên dưới bận một chiếc quần dài màu xám khóa cài cạnh và chân đi đôi giày cao gót bằng da lộn.

Lý Tranh đã giúp cô ấy làm sạch khuôn mặt, và chúng tôi thấy rằng các đường nét trên khuôn mặt của nạn nhân rất thanh tú. Cô ta hơi cau mày, sống mũi cao, lông mi dài, cằm nhọn, làn da săn chắc mịn màng. Nếu không phải sắc mặt tái nhợt cùng khóe miệng dính máu, thì giống như một người đang ngủ say.

Tôi hít một hơi thật sâu và bất giác nắm chặt tay lại, móng tay cắm sâu vào da thịt. Lý Tranh hoài nghi ngẩng đầu nhìn tôi. Vương Mãnh ở bên cạnh nói, “Anh Hiếu Huy nhà cô ghét nhất là giết phụ nữ đấy...” Tôi trừng mắt nhìn cậu ấy, Vương Mãnh im bặt.

Tôi chỉ vào phần nổi từ khóe miệng bên trái xuống phần cổ của nạn nhân: “Ở đây có vết xuất huyết dưới da.”

Lý Tranh trộm nhìn tôi rồi lại cúi xuống tiếp tục công việc khám nghiệm, thỉnh thoảng nói về tình trạng, tôi nhanh chóng ghi chép lại.

“Nạn nhân là nữ giới, chiều cao 1m65, tóc màu đỏ nâu, dài khoảng 30 centimet, trên người mặc trang phục nữ cao cấp.” Lý Tranh nói một cách rất có trình tự.

Wương Mãnh hỏi: “Thương hiệu gì?” Lý Tranh lật chữ “S&S” ở bên trong cổ áo cho cậu ấy xem.

“Chắc cũng đắt đỏ nhỉ?” Vương Mãnh hiếu kỳ, “Sao cô vừa nhìn đã biết thế?”

Lý Tranh không biết nói gì, trả lời qua loa: “Lần trước khi tôi đi mua sắm đã từng nhìn thấy.”

Lý Tranh bĩu môi về phía đôi giày của nạn nhân: “Đôi giày này, của Salvatore Ferragamo, chắc sáu bảy nghìn.” Nói xong cô cời giày của nạn nhân và đặt chúng sang một bên.

“Một đôi giày mà tận sáu bảy nghìn tệ, thật không thể hiểu nổi thế giới của phụ nữ.” Vương Mãnh trợn tròn mắt.

Vương Mãnh chụp ảnh trang phục xong, chúng tôi chuẩn bị mang thi thể về phòng khám nghiệm để tiếp tục công việc. Cư dân trong khu này đều đã chuyển đi nên không cần phải lo giải tán quần chúng.

Trong lúc chờ xe của phòng khám nghiệm, Vương Mãnh trả lời điện thoại với vẻ mặt kỳ lạ: “Đại đội trưởng vừa gọi, lệnh cho chúng ta... rời khỏi hiện trường càng nhanh càng tốt.”

“Sao lại thế được?” Lý Tranh cau mày, “Chúng ta vừa mới đến hiện trường, còn chưa kịp kiểm tra kỹ lưỡng!” “Đúng vậy, tôi vốn dĩ còn muốn ngày mai quay lại khám nghiệm thêm một lần nữa, người làm kỹ thuật như chúng ta đều biết, khám nghiệm hiện trường trước giờ đều cẩn tỉ mỉ kiên nhẫn mới ra được kết quả.” Vương Mãnh thở dài, “Thế nhưng Đại đội trưởng Phùng nói đây là nhiệm vụ chính trị, không được ảnh hưởng đến cơ quan.”

Im lặng một hồi, tôi nắm chặt tay, hạ quyết tâm: “Mạng người quan trọng, không thể đại khái, tôi sẽ đi tìm Đại đội trưởng!”

“Tôi đi cùng anh!” Lý Tranh phụ họa.

Tôi trình bày lại một lượt tình hình với Đại đội trưởng Phùng. Ông không nói lời nào mà tiếp tục hút thuốc cho đến khi tôi nói xong, ông nhét mẩu thuốc vào gạt tàn rồi dùng ngón trỏ chỉ lên trên: “Cấp trên

đặt ra rất nhiều áp lực cho tôi, công tác giải phóng mặt bằng một khi bị đình trệ, quan hệ lợi ích các bên của cấp trên, nhà đầu tư, đội ngũ kỹ sư,... thực sự khó có thể cân bằng.”

Ông đứng dậy khỏi ghế, chấp tay sau lưng đi đi lại lại, vỗ vào vai tôi: “Tôi cho cô cậu nhiều nhất là ba ngày. Trong vòng ba ngày phá xong vụ án, nếu không mọi người sẽ đều gặp xui xẻo.” Tôi tính toán một hồi rồi gật đầu.

Với sự trì hoãn này, chúng tôi đến phòng khám nghiệm đã hơn 8 giờ tối. Theo chỉ thị đã được dặn dò trước đó, nạn nhân đã được đặt trên bàn khám nghiệm.

Thi thể đã vào giai đoạn đông cứng. Chúng tôi định trực tiếp cắt quần áo nhưng Lý Tranh ngăn lại, kết quả là phải tốn rất nhiều công sức mới có thể cởi được quần áo của nạn nhân.

Lý Tranh sờ vào vùng cổ nạn nhân: “Ở đây hình như đáng lẽ có một sợi dây chuyền?”

Khi tôi nhìn kỹ hơn, có những dấu vết trên da ở phía trước cổ của nạn nhân, giống với hình một chiếc dây chuyền. Có thể suy đoán rằng nạn nhân đã đeo một chiếc dây chuyền vào thời điểm tử vong, bởi vị trí thi thể và các yếu tố khác dẫn đến chịu áp lực, hình thành nên các vết hằn. Tôi gật đầu, khả năng quan sát của Lý Tranh rất tốt.

“Thường ngày có lẽ cô ta có thói quen đeo vòng tay và nhẫn trong thời gian dài.” Lý Tranh nhắc cánh tay trái của nạn nhân lên, vùng da ở cổ tay trái và ngón giữa bên trái gần đốt ngón tay màu sắc nhạt hơn một chút so với vùng da xung quanh.

Đồ trang sức trên người nạn nhân đã mất, trong óc tôi lập tức xuất hiện bốn chữ “giết người cướp của”.

Chúng tôi thay đổi tư thế của nạn nhân nằm nghiêng sang về bên phải, kiểm tra phần lưng và chụp ảnh thì thấy phần tiếp giáp giữa vùng chậu và thắt lưng bên phải của nạn nhân có xăm chữ “D”.

“Chữ cái này có nghĩa là gì?” Vương Mạnh chụp ảnh tanh tách nhiều tấm.

Lý Tranh nhìn vào hình xăm chữ cái: “Tôi nghĩ nó đại diện cho một cái gì đó, nhưng rốt cuộc nó là gì nhỉ?” Tôi không nói gì. Trước kia tôi đã nhìn thấy nhiều loại hình xăm trên thi thể, nhưng hiếm khi thấy một chữ cái đơn điệu như thế này.

Kết thúc quá trình khám nghiệm tử thi, chớp mũi Lý Tranh đã lẩm bẩm mồm hời: “Ngoại trừ vết xuất huyết cục bộ dưới da ở hàm dưới bên trái, bề mặt cơ thể không có tổn thương rõ ràng.”

Tôi nói, “Đây là một thi thể nữ giới, còn cần phải khám nghiệm xem cô ấy có bị tấn công tình dục hay không.” Lý Tranh gật đầu, lấy ra một chiếc tấm bông thu thập mẫu dịch trong âm đạo.

Tôi nhắc nhở Lý Tranh: “Việc thu thập mẫu sinh học bắt buộc phải toàn diện. Ngộ nhỡ trong trường hợp nạn nhân đã bị tấn công tình dục, chỉ lấy mẫu dịch âm đạo là không đủ, khoang miệng và núm vú cùng các bộ phận khác cũng phải được lấy mẫu.”

Lý Tranh làm theo từng tí một: “Vẫn là anh chu đáo, tôi đã sơ xuất rồi.”

Tôi lắp lưỡi dao mổ vào cán, đặt kim và các dụng cụ khác lên bàn mổ, chuẩn bị sẵn sàng giải phẫu.

Sau khi cắt da vùng ngực và vùng bụng, phát hiện xương sườn còn nguyên vẹn. Sau khi mổ mở xương sườn thì không thấy xuất huyết trong lồng ngực, tim, phổi và các cơ quan nội tạng khác đều không có hiện tượng bất thường.

Cạo đi mái tóc dài của nạn nhân và kiểm tra da đầu nhưng không tìm thấy tổn thương nào, men theo sau tai cắt da đầu. Tôi thay gang tay và lấy cửa mổ sọ. Lý Tranh đột nhiên nói: “Sợ nào anh dạy tôi đi, tôi còn chưa từng được thao tác.”

Tôi đưa chiếc cửa sọ trong tay cho Lý Tranh: “Đây! Cái hộp sọ không chỉ là một công việc kỹ thuật, mà còn là một công việc chân tay.”

“Đừng lo, tôi là một thiếu nữ đầy sức mạnh.” Lý Tranh lại khoe ra bắp tay gầy guộc. Vương Mãnh bật cười chảy nước mắt sau lưng cô.

Thế là tôi làm trợ lý cho Lý Tranh và dùng tay cố định phần đầu của nạn nhân. Lý Tranh nhắc cái cửa sọ và bật nguồn điện, với một tiếng rít chói tai, bột xương trắng trời lên khỏi bề mặt hộp sọ.

Sau hơn chục giây thì cuộc mở sọ đột ngột dừng lại, căn phòng bỗng chốc trở nên im ắng. Tôi và Vương Mãnh không rõ tại sao. “À... thì... tê tay rồi.” Lý Tranh ngượng ngùng cười trừ. Đây có lẽ là lần đầu tiên cô được trải nghiệm sức mạnh rung động tần số cao của chiếc cửa sọ.

“Hay là để tôi?” Tôi muốn làm thay cô ấy.

Lý Tranh kiên định lắc đầu: “Không sao, tôi làm được.”

Hộp sọ cuối cùng cũng mở ra, tuy có mất nhiều thời gian hơn, Lý Tranh thở phào nhẹ nhõm.

“Không tồi, Lý đại tiểu thư của chúng ta lại có thêm một tài năng mới...” Tôi nhìn Lý Tranh bằng ánh mắt khích lệ.

“Tôi đã nói tôi làm được mà, đừng đứng ngây ra đó nữa, tiếp tục công việc thôi.” Lý Tranh cúi đầu, khóe miệng hơi nhếch lên, má lúm đồng tiền lại xuất hiện.

Lý Tranh lấy bộ não ra: “Nạn nhân không bị tổn thương hay xuất huyết trong sọ não, và không có vết nứt ở đáy hộp sọ. Có thể loại trừ chấn thương sọ não.”

Trong dạ dày của nạn nhân có rất nhiều thứ, bao gồm cả rượu vang đỏ và thịt bò. Trước khi chết có lẽ đã ăn đồ Tây, hơn nữa tử vong khoảng thời gian ngắn sau bữa ăn.

Mở vùng cổ của nạn nhân, nằm ngoài dự đoán của chúng tôi là không xuất huyết ở các lớp cơ và không gãy xương móng.

“Sao lại thế được nhỉ?” Lý Tranh thắc mắc nhìn tôi, “Thật kỳ lạ, chẳng lẽ chết vì bệnh, cần phải làm giải phẫu bệnh học và xét nghiệm nhiễm độc để xác định nguyên nhân tử vong?”

“Không đúng!” Tôi đột nhiên nhớ ra ban nãy khi lật thi thể lên, hiện tượng đông cứng ở phần cổ rất nhẹ, điều này rất giống với tình trạng của bác sĩ Triệu khi nằm bên vệ đường, “Tôi nghi người chết bị chấn thương đốt sống cổ.”

Tiến hành giải phẫu đốt sống cổ của nạn nhân, quả nhiên cho thấy đốt sống cổ thứ 5 và 6 bị trật, tủy sống cổ bị co thắt và đứt một phần. Cuối cùng đã tìm ra nguyên nhân tử vong.

Loại thương tích này thường gặp trong các vụ tai nạn giao thông, chẳng lẽ lại là một trường hợp vút xác sau tai nạn giao thông? Tôi ngay lập tức bác bỏ ý nghĩ của mình, vì quần áo và cơ thể của nạn nhân vẫn còn nguyên vẹn, và không có dấu hiệu của một vụ tai nạn giao thông.

“Chấn thương cột sống và tủy sống phần lớn do sử dụng lực quá mạnh, uốn ra trước, kéo ra sau, chịu lực nén, chia cắt hoặc xoay.” Lý Tranh tạm dừng. “Ngoài ra còn có một chấn thương cột sống cổ đặc biệt được gọi là chấn thương do giật cổ.”

Chấn thương do giật cổ là chỉ chấn thương gây ra bởi cơ thể vận động tăng tốc hoặc giảm tốc mạnh, mà vận động phần đầu lại không khớp với đó, dẫn đến sự kéo dài và uốn cong quá mức của cột sống cổ mà gây ra tổn thương, thường gặp ở các trường hợp xe cộ phanh gấp hoặc bị xe sau đâm thật mạnh.

Thật bất ngờ, Lý Tranh không chỉ nắm chắc kiến thức lý thuyết, mà còn có khả năng lý luận vững vàng. Tôi gật đầu. “Có một chấn thương do giật cổ cụ thể hơn, không phải do duỗi hay uốn, mà là do xoay.”

“À, hiểu rồi. Ý anh là giống như khi lính đặc công tấn công, họ đã vận cổ kè địch từ phía sau, rắc một tiếng rồi ngóm củ tỏi.” Lý Tranh ra vẻ miêu tả lại động tác.

Sau khi rời khỏi phòng khám nghiệm, chúng tôi lập tức mang mẫu xét nghiệm đến Công an Thành phố rồi vội vã trở về. Theo thông lệ, hội nghị thảo luận tình tiết vụ án đang chờ chúng tôi. Đây là một vụ án mạng xảy ra vào đúng thời điểm giải phóng mặt bằng, tôi không thể rạch ròi được tính mạng con người quan trọng hay đại cục là quan trọng, nhưng trong con mắt của bác sĩ pháp y, bất kể nguyên nhân là gì, mọi linh hồn đã ra đi đều không thể coi nhẹ.

Tuy Đại đội trưởng Phùng với áp lực từ trên xuống tranh thủ cho chúng tôi thời gian ba ngày. Thế nhưng cho đến nay, nạn nhân là ai chúng tôi còn chưa rõ.

Khi ba chúng tôi đến phòng họp, bên trong đã chật kín người. Đại trưởng Lý của đội điều tra đang trình bày tình hình điều tra vụ án, từ cái nhíu mày của anh có thể thấy kết quả không mấy lạc quan.

“Chúng tôi đã ghé thăm một vài cửa hàng và có rất nhiều bao tải dứa loại đó được bày bán, thật khó để xác định nghi phạm lấy chúng từ đâu. Chúng tôi đã liên hệ với chủ nhà, người ta đã chuyển đi nhiều năm trước và ngôi nhà đã được cho thuê, rất nhiều người đến rồi lại đi, khách thuê cuối cùng là một cặp vợ chồng. Chúng tôi đang định liên hệ với cặp vợ chồng đó và sẽ hoàn thành công việc vào ngày mai.”

“Đừng chờ đến ngày mai, tối nay đi tìm luôn!” Đại đội trưởng Phùng sắc mặt u ám, “Hiếu Huy, cậu cho biết tình hình khám nghiệm thi thể đi.”

Tôi báo cáo tình hình khám nghiệm, suy đoán điều kiện kinh tế của nạn nhân tương đối khá giả. Nghi phạm có lẽ là một nam thanh niên trẻ khỏe.

Đại đội trưởng Phùng hắng giọng một tiếng, mọi người đều im lặng. “Mọi người đều rõ tính cấp bách của vụ án, cho dù ba ngày không ngủ chúng ta cũng phải phá xong vụ án này! Hiện tại chủ yếu có hai phương diện công việc: mở rộng phạm vi điều tra xung quanh

hiện trường và các khu vực lân cận, tìm kẻ tình nghi; việc còn lại là xác định danh tính nạn nhân càng sớm càng tốt.”

Hợp xong cũng đã nửa đêm rồi, thế nhưng Đội cảnh sát hình sự vẫn chưa nghỉ ngơi, mà lập tức nhận lệnh làm nhiệm vụ.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi chia quân thành hai nhóm. Vương Mãnh tiếp tục đi kiểm tra hiện trường, tôi và Lý Tranh đến Công an Thành phố để kiểm tra kết quả xét nghiệm. Trên đường đi, Lý Tranh nói: “Lão Giả lúc phát hiện ra thi thể có lẽ đã động vào khóa kéo. Có cần phải tìm anh ta để loại trừ không?” Tôi ngay lập tức gọi cho Đồn công an và nhờ họ lấy dấu tay và mẫu máu của Lão Giả.

“Nạn nhân có một thành phần DNA nam trong khoang miệng và hai DNA nam khác trong âm đạo. Điều này chứng tỏ gần đây nạn nhân đã từng có quan hệ với ba người đàn ông.” Tôi tường thuật và Lý Tranh ghi chép lại.

Lý Tranh dừng bút: “Không phải là có quan hệ với hai người đàn ông sao? DNA trong khoang miệng có lẽ lưu lại trong khi hôn chứ?”

Tôi giải thích: “Khả năng nụ hôn để lại DNA là rất thấp, trừ khi bị cắn. Nhiều khả năng là phát sinh quan hệ sâu sắc hơn.”

Lý Tranh ngáy người, dường như hiểu ra điều gì đó, mặt đỏ lựng lên, cúi đầu tiếp tục ghi chép thật nhanh.

“Giàu có, đời tư phức tạp... Chẳng lẽ là gái ngành?” Lý Tranh đang nói về phỏng đoán của mình, thấy tôi không có ý kiến, cô ấy tiếp tục: “Chúng ta tiện đường ghé qua quảng trường Thiên Long nhé?” Tôi hơi ngạc nhiên, không biết trong đầu cô ấy đang nghĩ đến cái gì.

Khi tôi đi theo Lý Tranh đến một cửa hàng, tôi chợt hiểu ra ý định của cô, bởi vì cửa hàng đó chính là thương hiệu “S&S”.

Ngay khi nhân viên bán hàng nhìn thấy Lý Tranh liền đơn đả lễ phép chào hỏi: “Xin chào, tôi có thể giúp gì cho cô?” Tôi ngạc nhiên

liếc nhìn Lý Tranh, chỉ thấy sắc mặt cô ấy không thay đổi. Cô không nói tiếng nào, gật đầu với nhân viên bán hàng rồi đi thẳng vào trong.

Lý Tranh chỉ vào một chiếc áo khoác màu hồng vỏ đỗ và nói rằng cô ấy muốn xem thử. Áo khoác giống với chiếc trên người nạn nhân. Nhân viên bán hàng tìm đúng size, ủi phẳng phiu và mang nó lại. Lý Tranh không cầm lấy chiếc áo và nói, “Tôi muốn xem ghi chép lịch sử tiêu thụ chiếc áo này.”

Nhân viên bán hàng tỏ vẻ lúng túng: “Việc này không phù hợp với quy định...”

Lý Tranh không nói gì, trên mặt lộ ra vẻ không vui. Cô ta lập tức ngừng giải thích: “Mời cô đi theo tôi.”

Nhân viên bán hàng bật máy tính ra hiệu cho Lý Tranh tới xem xét, một lúc sau Lý Tranh nói: “Được rồi, hôm nay tới đây thôi, hôm khác tôi đến thử đồ.”

Nhân viên bán hàng không dám thất lễ, lịch sự tiễn chúng tôi ra cửa.

Sau khi bước ra khỏi “S&S”, Lý Tranh trở lại dáng vẻ thường ngày, không hề kiêu ngạo như ban nãy, quay lại nói với tôi: “Đưa giấy và bút cho tôi!” Tôi lấy cuốn sổ trong túi ra đưa cho cô. Lý Tranh viết một loạt vào trong sổ rồi đưa nó cho tôi.

Tôi cầm sổ lên xem, bên trong viết một cái tên “Viên Thi Dao”. Bên dưới có ba dãy số, lần lượt là số chứng minh nhân dân, số điện thoại di động và số thẻ ngân hàng. Từ số chứng minh thư có thể thấy rằng độ tuổi là 25 tuổi. Tôi kéo Lý Tranh vào góc tường và hỏi: “Sao cô có thể chắc chắn là người này?”

Lý Tranh cố ý làm ra vẻ bí hiểm, gõ vào trán tôi: “Anh đoán xem.”

Tôi chặn tay cô ấy lại: “Đừng úp mở, nói mau.”

“Trong cả thành phố chỉ có một cửa hàng này. Đó là hệ thống thành viên và thông tin người mua nằm trong hệ thống của họ. Quần

áo trưng bày trong cửa hàng đều là bộ sưu tập mới mùa này, thời gian bày bán cũng không quá lâu. Gần đây, chỉ có hai thành viên mua chiếc áo khoác vừa rồi, một trong số họ đã 42 tuổi.” Đầu óc của Lý Tranh rất nhạy bén.

Trên đường trở về văn phòng, Lý Tranh bấm số gọi, điện thoại đã tắt máy: “Thấy chưa, chín phần mười là cô này!”

Chúng tôi lập tức báo cáo tình hình với lãnh đạo. Ngay sau đó xác định rằng Viên Thi Dao đã mất tích và thông tin thẻ ngân hàng mà cô ấy để lại không phải của mình mà là của một người tên “Nhiệm Đông Hải”. Thẻ ngân hàng đó cũng liên quan đến rất nhiều giao dịch trang sức giá trị lớn.

Nhiệm Đông Hải là một người nổi tiếng. Anh ta là chủ sở hữu của Wanfu Jewelry, thương hiệu trang sức lớn thứ hai ở địa phương. Việc Viên Thi Dao cầm thẻ của Nhiệm Đông Hải tiêu xài mua sắm cho thấy mối quan hệ giữa hai người không hề bình thường. Trong lòng tôi mơ hồ phỏng đoán.

“Thôi đúng rồi! Trên người nạn nhân có xăm chữ ‘D’, chẳng phải nó đại diện cho chữ ‘Đông’ trong cái tên Nhiệm Hải Đông hay sao!” Lý Tranh vỗ đùi đen đét, “Hơn nữa, thân phận nhân tình giàu có phù hợp với cách ăn mặc của nạn nhân.”

Một mặt, tôi liên hệ với người nhà của Viên Thi Dao để chuẩn bị nhận dạng; mặt khác, chúng tôi đến tìm Nhiệm Hải Đông, với hy vọng có thể tìm hiểu thêm thông tin về Viên Thi Dao. Không ngờ mọi chuyện lại suôn sẻ như vậy, có vẻ như phá án trong vòng ba ngày nằm trong tầm tay.

Đầu tiên chúng tôi đến Trụ sở của Wanfu Jewelry, dốc sức mà về tay không. Sau đó, tôi quay sang nhà Nhiệm Hải Đông và gặp Trương Tố, vợ của anh ta. Cô ta hơi ngạc nhiên về chuyến thăm của chúng tôi.

Trương Tố ngồi trên sofa, bảo người giúp việc pha trà cho chúng tôi: “Nói đi, anh ta lại gây tội gì phải không?”

“Chúng tôi có chút chuyện muốn trao đổi trực tiếp với anh ấy.”

“Các anh các chị trực tiếp đi tìm anh ta đi.”

“Chúng tôi không tìm thấy giám đốc Nhiệm ở công ty cho nên mới đến đây.”

“Không giấu gì anh chị, tôi cũng nửa tháng nay không gặp anh ta rồi. Không biết anh ta đang ăn chơi trác táng với con nào ở bên ngoài, nhưng tôi nghe nói cách đây không lâu anh ta vừa mua căn biệt thự ở khu ngoại ô phía Bắc.”

Khi chúng tôi chào tạm biệt Trương Tố, cô ta vẫn còn lẩm bẩm: “Đừng để tôi bắt được quả tang, nếu không thì...” Tôi lắc đầu, không ngờ tính khí của quý bà nhà giàu lại nóng nảy như vậy.

Sau khi chúng tôi báo cáo tình hình, Đội trinh sát điều tra lập tức đi tìm Nhiệm Hải Đông. Anh ta là người nổi tiếng nên rất nhanh đã tìm thấy biệt thự ở ngoại ô phía Bắc, tuy nhiên Đội điều tra đã không đưa được Nhiệm Hải Đông trở về. Đội trưởng Lý gọi cho tôi và bảo chúng tôi nhanh chóng qua đó, Nhiệm Hải Đông chết rồi!

Biệt thự được bao quanh bởi một khu rừng lớn và trông tách biệt với bên ngoài.

Bên ngoài cửa sổ một đêm đông lạnh lẽo tối tăm, nhưng bên trong lại vô cùng ấm áp. Đèn trong phòng ngủ không quá sáng, khiến bộ chăn ga gối đệm màu đỏ lễ hội có chút gì đó đáng sợ. Trong không khí phảng phất một mùi thơm kỳ lạ, lẫn với mùi thi thể đang phân hủy. Lý Tranh quay lưng lại, bịt miệng suốt nôn lại vài lần. Đèn flash của máy ảnh trong tay Vương Mạnh nhấp nháy, ghi lại tình trạng ban đầu của nạn nhân.

Nạn nhân không một mảnh vải che thân. Bề mặt thi thể vừa nhìn đã rõ mồn một, khuôn mặt bầm dập và sưng tấy, ngực và bụng căng phồng, bao phủ bởi một mạng lưới gân guốc, bề mặt thi thể không có vết thương nào rõ ràng. Có thể do nhiệt độ trong phòng cao nên thi thể phân hủy rất nhanh.

Mạng lưới tĩnh mạch phân hủy chính là sau khi thi thể phân hủy, máu trong các cơ quan nội tạng và mạch máu của thi thể chịu áp lực của chất khí phân hủy và chảy lên bề mặt cơ thể, làm cho các tĩnh mạch dưới da giãn nở và chứa đầy chất lỏng phân hủy, trên cơ thể xuất hiện một mạng lưới hình tua gai màu đỏ sẫm hoặc xanh rêu. Thường xuất hiện từ 2 đến 4 ngày sau khi chết, giai đoạn đầu xuất hiện nhiều ở bụng và ngực trên, sau đó lan dần ra toàn thân.

Một vài người trong chúng tôi đã cùng nhau hợp sức mới nâng được nạn nhân lên cáng và khiêng ra xe vận chuyển thi thể. Tôi và Lý Tranh đã giúp Vương Mãnh kiểm tra các phòng khác trong biệt thự. Cửa ra vào và cửa sổ của toàn bộ biệt thự còn nguyên vẹn, khuôn viên được canh gác cẩn mật nên rất ít khả năng có người lạ đột nhập.

Nhiệm Hải Đông, người có quan hệ mật thiết với Viên Thi Dao đã chết và không cách nào tìm hiểu về tình hình của Viên Thi Dao qua anh ta. Nhưng cái chết của Nhiệm Hải Đông có thể cho phép chúng tôi phát hiện thêm manh mối. Không còn nhiều thời gian và chúng tôi hy vọng khám nghiệm kỹ lưỡng sẽ tìm ra tất cả manh mối cùng một lúc.

Phòng thay đồ rất rộng, kê ba chiếc tủ dựa tường. Khi mở tủ ra thì đẩy ập toàn các loại quần áo phụ nữ. Vương Mãnh và tôi vô cùng ngạc nhiên, còn Lý Tranh vẻ mặt bình tĩnh. Những phòng khác cũng bày rất nhiều đồ phụ nữ.

“Trong biệt thự có nhiều đồ phụ nữ, nhưng không có mấy vật dụng của đàn ông.” Lý Tranh suy nghĩ một chút, “Có vẻ người đàn ông thì chỉ thỉnh thoảng qua lại.”

Vương Mãnh cười: “Đây là nạp thiếp phòng nhì à, chắc không phải chơi đùa quá trớn mà dẫn đến truất ngựa truy phong đấy chứ?” Tôi không nói gì, trước khi khám nghiệm, mọi thứ chỉ là suy đoán.

Chúng tôi tìm thấy một cuốn album trong biệt thự. Đôi nam nữ trong ảnh là Viên Thi Dao và Nhiệm Hải Đông.

Biết được tin tức về cái chết của Nhiệm Hải Đông, Trương Tổ thở dài: “Cái thân anh ta chỉ như vậy thôi, sớm muộn gì cũng chết trên người mấy con hồ ly tinh.”

Về đến phòng khám nghiệm cũng đã nửa đêm, chúng tôi đã vật vờ trong phòng khám nghiệm hai ngày liền tiếp rồi. Thiết bị thông gió trong phòng khám nghiệm đã cũ kỹ, lúc này đang nồng nặc mùi xác chết phân hủy.

Tôi nói đùa: “Mùi này không đủ nồng. Hồi đó tôi đi khám nghiệm ở một hiện trường thì phát hiện thi thể đã chết ở nhà hơn một tháng. Thật khó diễn tả cái mùi ấy nồng nặc đến như thế nào, thế nhưng quần áo giặt vài lần vẫn chưa hết mùi. Cuối cùng bất đắc dĩ phải ném đi. Nghĩ cho cùng cũng chẳng còn cách nào khác, chúng ta không thể ở trần để khám nghiệm tử thi.”

Vương Mãnh bật cười. Lý Tranh cũng không nhin nổi, lắc đầu: “Trước đây tôi cho rằng làm bác sĩ pháp y rất ngẫu, nhưng không ngờ là khổ thật.”

“Bắt tay vào việc thôi, nếu ngày mai vụ án không được giải quyết sẽ rất đáng tiếc.” Tôi cầm con dao mổ nhắm vào vùng cổ nạn nhân. Chất lỏng màu đỏ sẫm chảy ra dọc theo vết mổ, và con dao lướt đến phần trên xương mu. Tôi rạch vết mổ sang hai bên, để lộ ra khoang ngực và ổ bụng.

Bụng của nạn nhân phình ra, không chỉ do bản thân béo phì, mà còn do bụng của anh ta lúc này đầy khí phân hủy. Tôi ra hiệu cho Lý Tranh và Vương Mãnh lùi lại vài bước và dùng lưới dao chọc vào. Một

tiếng “bốp”, bụng của nạn nhân xẹp lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đồng thời một mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt. Tôi nhanh chóng lùi lại vài bước che chắn cho Lý Tranh.

Khi kích thước bụng của nạn nhân ngừng thay đổi, tôi đã cắt da trên ngực và bụng của anh ta. “Bị gãy xương sườn.” Tôi đưa tay chạm vào, “Bên trái gãy ba đốt, bên phải gãy hai đốt.” Loại bỏ các cơ gắn liền với xương sườn, Vương Mạnh chụp ảnh những chiếc xương sườn bị gãy.

Rạch phần sụn giáp, lấy ra xương ức và xương sườn trước, trong khoang ngực của nạn nhân tụ máu nhẹ.

“Phần tụ máu này đến từ đâu?” Lý Tranh dò hỏi.

Tôi chỉ vào một vết thương nhỏ trên bề mặt phổi: “Gãy xương sườn đứt lìa đâm thủng phổi.”

“Điều đó hơi giống với chấn thương y tế do nhấn ép bên ngoài vùng ngực gây ra.” Lý Tranh nói có lý. Trong khi thực hiện ép ngực hô hấp nhân tạo, thường xuyên xảy ra tình trạng tương tự.

“Tôi không nghĩ kẻ sát nhân đang cố cứu anh ta.” Tôi đã lấy phổi của nạn nhân và tách hai thùy phổi ra, “Nhìn xem, giữa phổi chảy ra nhiều vết máu loang lổ, đó là dấu hiệu của ngạt thở. Khi mở khoang màng tim, trên bề mặt tim cũng có những chấm xuất huyết, dấu hiệu ngạt thở rất rõ ràng.”

“Tử vong do ngạt thở thì không có vấn đề gì, không phải bóp cổ hay siết cổ đấy chứ?” Lý Tranh lại sờ vào cổ nạn nhân, “Xương móng không gãy.”

“Hơn 90% nạn nhân tử vong vì ngạt thở đều bị đè lên cổ”. Tôi hiểu rõ thắc mắc của Lý Tranh, “Cũng có một số trường hợp đặc biệt, nhưng về nguyên tắc như nhau. Chỉ ngừng hít thở là có thể ngạt thở.” Tôi nhìn Lý Tranh, “Cách tốt nhất để giết một người trong tư thế nằm ngửa trên giường là gì?”

Lý Tranh cúi đầu nhìn thi thể trên bàn giải phẫu, hình như đang làm mô phỏng cảnh tượng: “Dùng gổ bịt lên mặt!”

Tôi mỉm cười gật đầu: “Niêm mạc khoang miệng của nạn nhân bị bầm tím, chính là dấu hiệu mũi miệng đã bị chịu áp lực.”

“Thật đáng sợ quá, các bác sĩ pháp y đều là chuyên gia giết người!” Vương Mãnh ôm ngực như một con rái cá sợ hãi.

Tôi nhớ lại một điểm đáng kinh ngạc mà giáo viên đại học của tôi từng nói: khoa học pháp y là ngành nghiên cứu kiến thức về giết người, và chúng ta cần nghiên cứu nó triệt để hơn bọn tội phạm mới có thể vạch trần tội ác.

Tôi nhìn chăm chăm vào con dao mổ trong tay, chậm rãi nói: “Lưỡi dao và kỹ năng vốn dĩ không có thiện ác, lòng người mới có.”

“Chuẩn!” Lý Tranh ngẩng đầu nhìn tôi, “Chúng ta nghiên cứu cái chết để giúp người đã khuất lên tiếng và đòi lại công bằng cho họ.”

“Sao câu này tôi nghe quen tai thế nhỉ!” Vương Mãnh cười, “Đúng là thầy nào trò nấy nhỉ, phong cách ăn nói càng ngày càng giống nhau.”

Cảnh sát phạm tội thậm chí là bác sĩ pháp y ra tay, mức độ phá án khó khăn hơn rất nhiều. Nhưng lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó thoát, trên đời này làm gì có tội ác hoàn hảo, chân tướng rồi đến một ngày sẽ bị vạch trần.

Khám nghiệm thi thể kết thúc. Đội trưởng Lý gọi điện nói rằng đã tìm thấy bạn trai của Viên Thi Dao, yêu cầu tôi đến lấy mẫu máu của anh ta.

Bạn trai của Viên Thi Dao tên Lý Lâm, dáng người cao gầy, đeo một cặp kính gọng đen, khi lấy máu tôi cảm thấy tay anh ta hơi lạnh. Lý Lâm nói rằng anh đã không gặp Viên Thi Dao trong nhiều ngày nay và khi nghe được tin Viên Thi Dao đã qua đời, anh ta khóc lóc thảm thiết trong phòng thẩm vấn.

Nhưng cho dù anh ta thể hiện sự đau lòng đến đâu, thì với tư cách là bạn trai của nạn nhân và một nghi phạm trong vụ án này cần phải tiếp tục thẩm vấn.

Chúng tôi đã mang tài liệu khám nghiệm và mẫu máu của Lý Lâm đến Công an Thành phố để xét nghiệm, công việc xong xuôi trời cũng đã rạng sáng.

Thời gian không còn nhiều và chỉ còn chưa đầy một ngày nữa, nhưng ngược lại chúng tôi rất bình tĩnh. Sự hoảng loạn không thể giải quyết được vấn đề, những gì chúng ta có thể làm đó là khám nghiệm đến cùng và để cho tác dụng của các manh mối phát huy một cách hiệu quả nhất.

Vừa sáng sớm, tôi và Lý Tranh lại lên Công an Thành phố. Sau khi xét nghiệm DNA, nạn nhân được xác định là Viên Thi Dao. Một phần DNA nam trong âm đạo của cô ấy thuộc về Nhiệm Hải Đông, điều này cũng nằm trong dự đoán của chúng tôi.

Trên chiếc bao tải dựa xuất hiện DNA của hai người, một trong số đó là của Lão Giả người nhặt rác, điều này rất dễ hiểu. Nhưng DNA của Lão Giả thật ngạc nhiên lại trùng với thành phần DNA của một nam giới khác trong âm đạo của nạn nhân.

“Không ngờ lại là hắn!” Lý Tranh há hốc miệng.

Điều khiến chúng tôi ngạc nhiên hơn nữa là DNA của Lý Lâm không trùng khớp với DNA nam giới nào trên người nạn nhân. Với vai trò bạn trai của nạn nhân, mà lại không phải là một trong ba mẫu DNA nam trên người nạn nhân. Vậy, ai đã để lại DNA trong miệng của nạn nhân? Vụ án lại càng đi vào mê cung.

Lão Giả ngay lập tức bị giam giữ. Ban đầu, anh ta không nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề và từ chối giải thích. Thế nhưng DNA làm sao biết nói dối? Tinh dịch của Lão Giả chắc sẽ không tự chảy vào âm đạo của nạn nhân. Hơn nữa chúng tôi còn lục

soát được vòng tay, nhẫn và dây chuyền từ nơi ở của anh ta, đều là thương hiệu Wanfu.

Lão Gia mặt đỏ bừng, cúi đầu giải thích chuyện đã xảy ra. Anh ta là một người độc thân, bắt đầu đi kiếm sống bằng nghề thu nhặt phế liệu, thế nhưng lúc nào cũng thiếu hơi phụ nữ.

Lúc vừa mới phát hiện ra thi thể, anh ta giật mình hoảng sợ. Nhưng khi thấy thi thể rất xinh đẹp, trong lòng đã nảy ra ý nghĩ xấu xa. Nhìn quanh không thấy ai, anh ta liền cởi quần của người chết ra... Sau khi thực hiện hành vi với cái xác, anh ta còn trộm đi vòng tay, nhẫn và dây chuyền.

Lý Lâm đã kể rất nhiều về Viên Thi Dao trong phòng thẩm vấn. Anh thực sự đã nghe tin đồn về Viên Thi Dao và Nhiệm Đông Hải. Thế nhưng Lý Lâm yêu sâu sắc và lạnh lẽ, anh không thể cho Viên Thi Dao điều kiện vật chất đầy đủ lại không muốn bạn gái của mình phải khổ. Chỉ cần Viên Thi Dao không rời xa anh, ngay cả khi cô ấy yêu người khác, anh vẫn cam lòng.

Chỉ là gần đây Viên Thi Dao có chút khác thường, rất lạnh nhạt với anh, không cho Lý Lâm chạm vào người, thậm chí còn ám chỉ muốn chia tay. Lý Lâm cảm thấy mọi việc không hề dễ dàng như thế. Một ngày nọ, anh bí mật theo dõi Viên Thi Dao và phát hiện ra cô đang cặp kè với một chàng trai trẻ.

Cứ như vậy, người đàn ông thứ tư liên quan đến vụ án này cuối cùng cũng bước vào phạm vi điều tra của chúng tôi. Vào lúc 5 giờ sáng, đội điều tra đã tìm thấy người tình bé nhỏ của Viên Thi Dao là Nguyên Đống trong một tòa chung cư, đồng thời còn lục soát được chiếc điện thoại di động của Viên Thi Dao tại nơi ở của cậu ta.

Đối mặt với bằng chứng danh thép, Nguyên Đống nhanh chóng thú nhận tội ác. Kẻ chủ mưu đứng đằng sau lại chính là Trương Tố, vợ của Nhiệm Hải Đông.

Thì ra ngoài bạn trai Lý Lâm, Viên Thi Dao còn quyến rũ đại gia Nhiệm Hải Đông. Là vợ của một đại gia thì đương nhiên không dễ đối phó. Sau khi điều tra được tình hình, Trương Tổ chuẩn bị dùng kế sách gậy ông đập lưng ông. Trong một bữa tiệc thân mật, một thanh niên đẹp trai đầy kích thích đã lọt vào mắt xanh của Trương Tổ, người này chính là Nguyên Đống.

Hai người họ có được những gì họ muốn và không lâu sau đã tay trong tay. Sau khi yêu nhau được một thời gian, Trương Tổ bắt đầu lên kế hoạch lâu dài. Một hôm cô cùng Nguyên Đống bàn bạc trên giường, Nguyên Đống và cô ta thì thầm to nhỏ một lúc, đặt lòng bàn tay lên cổ làm động tác vận vẹo, Trương Tổ do dự một chút, rồi nhanh chóng gật đầu.

Nhưng để làm mọi thứ gọn gàng dứt khoát, bạn không được nhúng tay và phải đặt mình ngoài cuộc. Sau khi vắt óc suy nghĩ, họ đã nghĩ ra một giải pháp hoàn hảo: mượn tay tiểu tam Viên Thi Dao để trừ khử Nhiệm Hải Đông thì Trương Tổ có thể độc chiếm gia tài và cao chạy xa bay cùng Nguyên Đống.

Dựa theo chiêu trò đã sắp đặt sẵn, Nguyên Đống bắt đầu tiếp xúc với Viên Thi Dao, làm những điều mình muốn. Viên Thi Dao vốn đã trống vắng và cô đơn sớm đem lòng yêu chàng trai khôi ngô vừa mạnh mẽ lại vừa chu đáo này. Để thể hiện tình yêu của mình, Viên Thi Dao thậm chí còn xăm chữ “D” đại diện cho chữ “Đống” trong cái tên Nguyên Đống

Nhiệm Hải Đông phát hiện ngay ra hình xăm, Viên Thi Dao nói rằng hình xăm tượng trưng cho từ “Đống” và là minh chứng của tình yêu. Nhiệm Hải Đông rất vui và tặng cho cô ta một chiếc thẻ ngân hàng, chính là chiếc thẻ mà cô ta đã dùng để mua sắm quần áo sau này.

Sau khi qua lại thân mật hơn với Viên Thi Dao, Nguyên Đống thường kể cho cô ta nghe một số vụ án giết chồng rồi ngụy tạo chứng

cứ thành một vụ án tử vong ngoài ý muốn. Đồng thời thổ lộ muốn ở bên cạnh Viên Thi Dao lâu dài. Cô ta dần dần đã động lòng.

Hôm đó, khi đang ở bên cạnh Nhiệm Hải Đông như thường lệ, cô ta chợt nhớ đến những vụ án mà Nguyên Đống đã kể nên lợi dụng lúc Nhiệm Hải Đông sau một cuộc ân ái hưng phấn đã mệt mỏi, quỳ trên ngực và dùng gối đè anh ta ngạt thở.

Sau khi Nhiệm Hải Đông qua đời, cả hai đã uống rượu vang đỏ để ăn mừng rồi bắt đầu trao nhau nụ hôn nồng nàn. Nguyên Đống thật ra cũng có chút tình cảm với Viên Thi Dao, nhưng anh ta không nỡ xa rời chỗ dựa tiềm năng to lớn của mình là Trương Tố. Hơn nữa anh ta biết thủ đoạn của Trương Tố, nên bắt buộc phải đoạn tuyệt với Viên Thi Dao.

Thêm vào nữa, anh ta sợ rằng nếu vụ việc giết Nhiệm Hải Đông bị bại lộ, anh ta sẽ bị liên lụy nên quyết định chia tay trong khi tận hưởng sự dịu dàng của Viên Thi Dao. Nguyên Đống không ngờ chính lúc này trong miệng của Viên Thi Dao lại lưu lại thành phần DNA của mình.

Viên Thi Dao vô cùng tức giận, cô ta không ngờ mình lại trở thành con tốt của người khác, không muốn mình hai tay mất trắng nên đánh liều cá chết thì lưới cũng rách, bảo Nguyên Đống từ bỏ Trương Tố để cao chạy xa bay với mình. Hai người xảy ra tranh chấp, Nguyên Đống thấy chuyện chẳng lành, đã tâm giết người nổi lên. Người đã từng luyện võ như anh ta chẳng khó khăn để vịn gậy cổ Viên Thi Dao.

Nguyên Đống giấu thi thể của Viên Thi Dao trong tòa nhà sắp bị dỡ bỏ. Những tưởng ngày sau thi thể của cô ta sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn dưới đồng đổ nát này.

Sự xuất hiện của Lão Giả đã để lại thành phần DNA nam thứ ba trong cơ thể nạn nhân khiến toàn bộ vụ án càng trở nên khó hiểu. Thế nhưng nhờ có sự báo án của Lão Giả, mới làm cho vụ án nổi lên trên mặt nước.

Viên Thi Dao từng nói với Nguyên Đống rằng giả thiết nếu tội ác bị phát hiện, cô ta sẽ nói rằng Nhiệm Hải Đông tử vong ngoài ý muốn trong lúc quan hệ tình dục, dù sao anh cũng không còn trẻ và sức khỏe cũng hạn chế. Nhưng cô ta cũng không ngờ rằng bản thân mình cũng chết dưới tay người tình.

Mặc dù quá trình quanh co nhưng may mắn thay, vụ án đã được giải quyết trong vòng ba ngày. Đại đội trưởng Phùng thờ phào nhẹ nhõm, tay cầm điều thuốc run run. Khi sự thật được phơi bày, khu Kim Sơn cuối cùng bị san bằng chỉ trong một đêm.

Tại nơi nổ mìn, tôi nhìn thấy Lý Lâm. Anh đứng đó với vẻ mặt phờ phạc tiêu tụy, dường như thứ sụp đổ trước mặt không phải là gạch ngói mà chính là trái tim của anh.

Tôi chợt thấu hiểu cho tâm trạng của Lý Lâm. Cách đây rất lâu, tôi cũng mất đi khả năng yêu thương một người chỉ sau một đêm.

Tôi biết lúc này có nói gì cũng vô ích, chỉ biết vỗ vai Lý Lâm, hy vọng một ngày nào đó anh ấy sẽ ổn.

Khi chúng tôi từ biệt, Lý Lâm giơ tay chào tạm biệt tôi, và tôi chợt chú ý đến hình xăm trên cổ tay phải của anh, ba chữ cái màu đen: YSY. Trong ba người đàn ông, Nhiệm Hải Đông thêm muốn vẻ đẹp của Viên Thi Dao, Nguyên Đống dựa vào cô để kiếm tiền, và người thực sự yêu cô ta chỉ có một Lý Lâm hèn mọn.

AI CŨNG BIẾT HUNG THỦ
NHƯNG KHÔNG AI CÓ THỂ ĐỊNH TỘI

VỤ ÁN

HỒ SƠ

SỐ 12

Khi dùng chung rượu và các thuốc kháng sinh nhóm cephalosporin, có thể ức chế hoạt động của Aldehyde dehydrogenase trong cơ thể, khiến cho Acetaldehyde không thể phân hủy, tạo nên hiện tượng ngộ độc Acetaldehyde. Đây cũng chính là phản ứng disulfiram. Phản ứng này dẫn đến hiện tượng mặt đỏ tía tai, tim đập nhanh, huyết áp giảm. Người bị ngộ độc sẽ bị ức chế hô hấp, nhồi máu cơ tim, suy tim cấp tính, co giật và dẫn đến tử vong.

“Hiểu Huy, các anh đến rồi à.” Vương Mãnh xách hộp dụng cụ, thở hổn hển chạy đến trước mặt chúng tôi, trên người còn vương mùi lẩu, chắc còn đang dùng bữa thì phải chạy đến gấp.

Hai mươi phút trước, chúng tôi nhận được điện thoại báo cảnh sát. Trong câu lạc bộ Thịnh Khải có người bị đuối nước, xe cấp cứu đã đến kiểm tra, nhưng người đó đã không còn dấu hiệu sự sống.

Thịnh Khải là một câu lạc bộ có tiếng trong thành phố này. Cơ sở vật chất đầy đủ gồm khu tập gym, phòng tập nhảy, phòng yoga và khu massage, còn có bể bơi trong nhà và ngoài trời. Điều kiện môi trường và dịch vụ đều rất tốt, cách cơ quan không xa nên tôi cũng từng qua đó vài lần.

Bên trong là bể bơi bốn mùa nên tương đối đông khách. Tôi thích bể bơi nước mát bên ngoài, dưới đáy bể có hình ghép một bông hoa bách hợp khổng lồ khiến tôi rất ấn tượng.

Khi bước vào sảnh câu lạc bộ, bên trái quầy lễ tân có treo một tấm poster rất lớn. Bên trên in ảnh hai cô gái, một người có cơ bụng từng múi, người còn lại ba vòng mỡ quấn quanh eo, phía dưới đề câu slogan “tháng hai không giảm cân, tháng ba khóc hối hận.”

Lý Tranh bụm miệng liếc cái bụng của Vương Mãnh. Cậu ta hít sâu một hơi, cố gắng hóp bụng lại nhưng xem chừng bữa lẩu hôm nay hơi quá đà, nên chỉ ba giây sau liền bỏ cuộc.

Chúng tôi đi thang máy xuống tầng hầm. Cảnh sát khu vực cùng giám đốc câu lạc bộ và một vài anh chàng cao to lực lưỡng bước ra đón.

“Bể bơi đã được phong tỏa, danh tính nạn nhân cũng đã được xác định, đang tiến hành xác minh thêm. Lúc đó, trong bể bơi còn có ba người khác, trên bờ có một nhân viên cứu hộ. Chúng tôi đang lấy lời khai.” Trình tự của Cảnh sát khu vực rất chuẩn xác, việc đầu tiên là cố định hiện trường và nhân chứng.

Dưới sự hướng dẫn của Cảnh sát khu vực, chúng tôi đi qua phòng thay đồ, đến khu bể bơi. Khu bể bơi rộng lớn giờ trống trơn không một bóng người, trái ngược lại với sự ồn ào bên ngoài. Màu nước xanh ngọc bích phản chiếu ánh đèn rực rỡ trên trần nhà.

Tôi nhìn về phía đối diện, cách bể bơi khoảng 1,5 mét có một tấm vải trắng đang đắp kín. Tôi sờ ra phía sau đầu, chuẩn bị bước vào trạng thái chiến đấu, các giác quan cũng trở nên nhạy bén hơn.

Ánh đèn flash cùng với tiếng bấm máy vang lên, Vương Mạnh đang ghi lại tình hình hiện trường.

Ở nơi cách nạn nhân hai mét, Lý Tranh đặt hộp dụng cụ xuống, đưa cho tôi giấy ghi chép khám nghiệm: “Để tôi!” Vừa nói cô liền lấy một đôi găng tay trong túi và đeo vào.

Chúng tôi bước đến cạnh nạn nhân, Lý Tranh cầm một góc tấm vải trắng nhẹ nhàng mở ra, thi thể nam giới mặc quần bơi xanh đậm hiện ra trước mặt chúng tôi.

Người chết khoảng 50 tuổi, thân hình rắn chắc trong tư thế nằm ngửa, chân tay dang rộng, đầu nghiêng về một bên. Ông ta có đôi lông mày rậm, sống mũi cao, sắc mặt tái nhợt, mũi và miệng sùi bọt.

Trước ngực nạn nhân đeo một khối ngọc quan âm tinh xảo, dây chuyền vàng sợi mảnh vòng quanh cổ. Cổ tay trái mang một chiếc vòng nhựa với con số “67”.

“Người ta có câu, biết cái gì thì chết bởi cái đó. Quả nhiên đúng như vậy.” Vương Mãnh bên cạnh thở dài.

Lý Tranh ngồi xổm xuống, sờ lên đầu nạn nhân: “Phần đầu không có dấu hiệu tổn thương rõ ràng.”

“Giác mạc trong suốt, đồng tử giãn rộng, đường kính khoảng 6 milimet, hai bên đồng tử kích thước bằng nhau, có dấu hiệu xuất huyết dưới kết mạc.” Lý Tranh khám nghiệm lần lượt, tôi tiến hành ghi chép bên cạnh.

“Da tái nhợt, hồ máu tử thi không rõ, hiện tượng đông cứng xuất hiện sớm, miệng và mũi sùi bọt, cơ thể nổi da gà...” Lý Tranh ngẩng đầu nhìn tôi, “Biểu hiện điển hình của đuối nước.” Tôi gật đầu.

Trên cơ thể nạn nhân không có vết thương rõ ràng, khám nghiệm nhanh chóng đi đến bước cuối cùng. Lý Tranh ấn vào ngực người chết: “Ơ? Hình như xương ức và xương sườn đã bị gãy.” Lý Tranh ngẩng đầu nhìn tôi, rồi lại cúi xuống ấn mạnh vài cái, miệng và mũi nạn nhân liền trào ra một chút dịch lỏng.

“Có thể là đã thông qua tiến hành cấp cứu, ép tim ngoài lồng ngực. Nạn nhân độ tuổi trung niên xương khá giòn, nếu ấn mạnh thì rất dễ bị gãy.” Tôi trả lời.

Kết thúc khám nghiệm thi thể, Vương Mãnh bắt đầu kiểm tra hiện trường: “Đây là một bể bơi đạt chuẩn, các tiêu chí đều không có vấn đề gì.”

Rời khỏi khu bể bơi, Cảnh sát khu vực đưa chúng tôi vào một văn phòng, báo cáo sơ bộ tình hình tổng kết.

Nạn nhân tên Thiệu Minh Trạch, 51 tuổi, người địa phương, là khách hàng quen của câu lạc bộ này. Ông ta tới đây vào lúc 6 giờ 50 phút, đến 8 giờ 30 phút xảy ra chuyện.

Chúng tôi qua gặp nhân chứng có mặt lúc đó gồm ba người còn lại trong bể bơi và nhân viên cứu hộ.

Lúc đó, trong bể bơi có tổng cộng ba nam một nữ. Mỗi người sử dụng một đường bơi đã được đánh dấu sẵn. Nhân viên cứu hộ đi vệ sinh, lúc quay lại phát hiện trong bể thiếu mất một người. Anh mau chóng chạy qua kiểm tra tình hình và phát hiện có người đang chìm dưới đáy bể.

Nhân viên cứu hộ lập tức đưa người lên, đồng thời tiến hành ép tim ngoài lồng ngực. Người phụ nữ chạy vào phòng thay đồ lấy điện thoại gọi cấp cứu. Sau khi nhân viên y tế của bệnh viện đến nơi thì phát hiện nạn nhân đã tắt thở.

Hai người đàn ông sau khi nhớ lại cho biết bản thân hoàn toàn không chú ý đến chuyện xảy ra, mà chỉ nghe người phụ nữ ở gần đường bơi của nạn nhân phản ánh lại. Cô ấy nhìn thấy nạn nhân nhảy xuống hồ bơi, không thấy vùng vẫy, cũng không kêu cứu nên chỉ nghĩ anh ta đang lặn.

Do hiện trường trong nhà vắng vẻ không phức tạp, hơn nữa có đôi ba người chứng kiến sự việc xảy ra, nên có thể làm chứng cho nhau. Chủ yếu bên ngoài thi thể không phát hiện có dấu hiệu bất thường. Ba người chúng tôi nhìn nhau, trong lòng đều phán đoán đây là một sự cố đuối nước thông thường. Bước tiếp theo cần giải thích nguyên nhân tử vong cho người nhà nạn nhân và lo liệu hậu sự.

Bên ngoài có tiếng ồn ào, một người phụ nữ trung niên lông mày lá liễu, đôi mắt to, sắc mặt tái nhợt xông thẳng vào xưng là vợ của nạn nhân. Bà ta dựa vào lưng ghế từ từ ngồi xuống, tôi thông báo kết quả khám nghiệm một cách ngắn gọn.

“Ông ấy nói tối nay đi nhậu, tại sao lại chết trong bể bơi chứ?” Người phụ nữ định thần lại, xua tay nói, “Bất luận thế nào, bể bơi cũng phải có trách nhiệm, chuyện này không thể cho qua như thế được.”

Xem ra tình hình này, e rằng phía câu lạc bộ và gia đình phải nói chuyện thêm với nhau.

“Như thế này đi, trước tiên đưa thi thể về phòng khám nghiệm để bảo quản lạnh, đợi đôi bên thương lượng xong rồi sẽ giải quyết.” Những sự cố ngoài ý muốn như thế này thường xuyên xảy ra, tôi đưa ra giải pháp hợp lý, hy vọng đôi bên có thể đàm phán thỏa đáng.

Về nhà đã nửa đêm, tôi tắm rửa qua rồi lên giường đi ngủ. Chẳng mấy khi có dịp cuối tuần, mở mắt ra đã hơn 9 giờ, vừa vươn vai vịn vẹo thì Vương Mãnh đã gọi điện tới. Định bụng mắng cậu ta phá hỏng giấc mơ đẹp, nhưng lời nói trong loa khiến tôi im lặng. Vương Mãnh thông báo, sáng sớm hôm nay người nhà nạn nhân đến Đồn công an, yêu cầu giải phẫu để tìm nguyên nhân chính xác dẫn đến cái chết.

Mang theo tâm trạng hoài nghi, tôi chạy đến cơ quan. Hóa ra, đêm hôm qua người nhà nạn nhân có nói, Thiệu Minh Trạch bơi rất giỏi nên nếu có đuối nước rất dễ liên quan đến chuyện uống rượu. Họ yêu cầu truy cứu trách nhiệm những người ăn nhậu cùng Thiệu Minh Trạch. Xem ra người nhà nạn nhân không những bắt đền của câu lạc bộ, mà còn bắt bớ những người uống rượu chung.

Tối qua, Đồn công an và vợ Thiệu Minh Trạch đã tìm đến những người nhậu chung với nạn nhân. Bọn họ nghe Thiệu Minh Trạch xảy ra chuyện đều vô cùng thương tiếc, nhưng khi nhắc đến chuyện chịu trách nhiệm và bồi thường thì thái độ lập tức thay đổi. Họ đòi giải phẫu thi thể, điều tra rõ nguyên nhân tử vong của Thiệu Minh Trạch có đúng là liên quan đến uống rượu hay không. Lời nói rất rõ ràng, quyết làm cam không thể chịu gánh!

“Haiz, còn sống thì anh em trên bến dưới thuyền, chết rồi thì thành ra thế này đây!” Tôi cảm giác không biết diễn tả ra sao, “Xem ra, mọi người đều dồn sự chú ý vào nguyên nhân tử vong. Thế nhưng cho dù

nạn nhân có uống rượu đi chẳng nữa, trừ khi ông ta uống một lượng đủ để ngộ độc hoặc đủ nhiều dẫn đến tử vong. Còn không, cũng không thể chứng minh được mối liên quan giữa chúng.”

Tôi lắc lắc đầu: “Không nghĩ nhiều nữa! Nếu người nhà đã yêu cầu giải phẫu thi thể, thì chúng ta cần điều tra làm rõ, cũng coi như một lời giải thích với người đã khuất.”

Lý Tranh lúc này cũng đến kịp rồi. Mặc dù phải tăng ca cuối tuần, nhưng cô ấy cũng không một lời oán than.

Bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ, nhưng trong phòng khám nghiệm không khí lại u ám. Phòng khám nghiệm là nơi làm việc quan trọng của bác sĩ pháp y. Tôi đã rất thân quen với cách bài trí và những dụng cụ nơi đây, thậm chí nhắm mắt cũng sờ thấy dụng cụ cần thiết.

Đeo găng tay vào, tôi liếc vết sẹo trên tay mình mà trong lòng nhói đau.

Căn cứ vào quy trình khám nghiệm thông thường, nhìn lại một lượt bên ngoài thi thể. Thấy tôi kiểm tra lại từ đầu, Lý Tranh cảm thấy khó hiểu: “Không phải đã khám nghiệm ở hiện trường rồi sao?”

Tôi có thể cảm nhận được sự nghi hoặc và không bằng lòng trong giọng điệu của Lý Tranh. Dường như hành động của tôi thể hiện sự không tin tưởng vào kết quả khám nghiệm ban đầu của cô ấy. Tôi giải thích: “Có một số tổn thương, ví dụ như xuất huyết dưới da, khi mới tử vong sẽ không rõ ràng, mà phải qua một thời gian mới có thể thấy rõ.”

Tôi chỉ vào vết bầm tím trước ngực nạn nhân và nói với Lý Tranh: “Chúng ta không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để tìm ra sự thật.” Lý Tranh im lặng.

“Một khi đã giải phẫu nhất định phải chi tiết toàn diện, không thể bỏ sót cũng không được sơ xuất.” Tôi thấy Lý Tranh đã dẫn người nên ra hiệu bảo cô cùng tôi lật thi thể lại, tiến hành khám nghiệm và chụp ảnh phía sau của nạn nhân.

Lúc này thi thể bắt đầu đông cứng, cả người giống như một khối sắt. Chúng tôi dùng sức lật ngược thi thể lại, kê một miếng đệm lót dưới cổ và bắt đầu giải phẫu.

Đầu tiên, tôi cắt phần da ở vùng ngực.

“Hiếu Huy, anh cắt đứt mạch máu rồi!” Lý Tranh liếc nhìn tôi: “Anh mà cũng có lúc lỡ tay kia à.”

Tôi hoài nghi nhìn vào vị trí Lý Tranh chỉ tay, mạch máu bị đứt là tĩnh mạch bám trên xương quai xanh, thuộc loại mạch máu mà nhân viên pháp y mới vào nghề thường xuyên cắt phải.

Tôi nâng sợi mạch máu trên tay, quan sát kỹ lưỡng, đầu đoạn đứt không có quy tắc, hơn nữa giòn hơn rất nhiều so với người thường: “Cái này không phải tôi cắt đứt, mạch máu của ông ấy vốn dĩ đã rất yếu.”

Nạn nhân gãy bốn xương sườn bên trái cùng với xương ức. Vị trí đầu gãy xuất huyết nhẹ. Cắt rời sụn sườn liền với xương ức, rút xương sườn trước ra, phát hiện phổi trái và màng ngoài tim của nạn nhân có vết rách, trong khoang ngực có khối tụ máu 500ml.

Những phản ứng sống của chấn thương vùng ngực không rõ ràng, có thể là những tổn thương hình thành trong lúc hấp hối hoặc vừa tử vong chưa lâu. Khả năng lớn nhất hình thành khi ép tim ngoài lồng ngực.

“Đây là hiện tượng thường gặp sau khi tử vong hoặc trong lúc hấp hối.”

“Cái này tôi biết, ép tim ngoài lồng ngực để cấp cứu hồi phục cho bệnh nhân. Nếu như dùng lực quá mạnh thì sẽ làm cho xương sườn hoặc xương ức bị gãy. Thậm chí có thể xảy ra hiện tượng đầu gãy đâm vào cơ quan phần mềm như màng phổi và phổi, dẫn đến tụ máu dưới da, xuất huyết dưới da, tràn khí màng phổi và xẹp phổi. Nghiêm trọng hơn có thể dẫn đến những cơ quan như gan, lá lách bị rách, đồng thời tích tụ máu dưới vùng bụng hay xuất huyết khoang ngực...”

Lý Tranh đọc một lều lý thuyết, tôi và Vương Mãnh không nhìn được mà phì cười

“Những thương tổn này rất thường gặp, dù sao cũng xuất phát từ mục đích cứu người.” Đột nhiên tôi nghĩ ra thứ gì đó, “Chúng ta nên cân nhắc xem viết những chấn thương này như thế nào vào chứng thư giám định. Vừa thể hiện được tình trạng thực tế, vừa cho người nhà nạn nhân hiểu rõ được sự cần thiết của ép tim ngoài lồng ngực.” Lý Tranh giống như đang suy nghĩ gì đó gật gật đầu.

Mở phổi và nhánh phế quản thấy bên trong có rất nhiều dịch, xem ra nguyên nhân tử vong thật sự do ngạt thở đuối nước. Dựa vào trình tự thông thường, tiếp đến nghiệm phần bụng và phần đầu, không phát hiện thêm tổn thương nào khác.

Khi vừa mở thành dạ dày, một mùi rượu xông lên mũi. Trong dạ dày của nạn nhân có khoảng 500ml chất dịch và một chút thực phẩm. Điều này cũng trùng khớp với tình hình nắm được, nạn nhân đã uống rượu. Đương nhiên, những chất chứa trong dạ dày cần tiến hành xét nghiệm hóa lý, mới có thể xác định được các thành phần cụ thể.

Sau khi giải phẫu xong, chúng tôi lập tức mang mẫu giám định đến Công an Thành phố, tiến hành xét nghiệm nồng độ cồn trong máu, chất chứa trong dạ dày và tiến hành thái độc. Chủ yếu để kiểm tra các loại thuốc trừ sâu nông nghiệp, thuốc an thần hoặc thuốc ngủ.

Đồng thời gửi mẫu bệnh phẩm đến Phòng giải phẫu bệnh để tiến hành cắt mảnh xét nghiệm. Để nhanh chóng lấy được kết quả, tôi dặn dò Phòng giải phẫu bệnh giúp chúng tôi gấp rút cắt mảnh. Mục đích của việc giải phẫu bệnh để xác định xem bản thân nạn nhân có bệnh tật gì hay không. Giả dụ chứng đau thắt ngực, khi bơi lội cũng có thể xảy ra sự cố.

Ăn uống qua quýt cho xong rồi chúng tôi về đến cơ quan ngồi cùng nhau thảo luận.

Vương Mãnh đột nhiên vỗ trán: “Suýt nữa tôi quên, Đồn công an đã tra hỏi kỹ năm người uống rượu cùng nạn nhân. Tối hôm đó, sau khi Thiệu Minh Trạch uống một cốc rượu trắng rồi vào nhà vệ sinh, khi trở ra nói không uống nữa, muốn đi bơi ở câu lạc bộ.

“Theo phản ánh của họ, tửu lượng của Thiệu Minh Trạch rất tốt, một cốc rượu không là gì với ông ta. Mọi người cũng không để tâm vì cho rằng Thiệu Minh Trạch đang tìm cơ giải tán. Trước kia ông ta cũng thường xuyên tìm nguồn vui trong rượu chè.”

“Tìm nguồn vui” Lý Tranh có chút khó hiểu, nhưng Vương Mãnh không giải thích thêm.

“Hai người có từng nghĩ, rốt cuộc tại sao nạn nhân lại bị đuối nước không? Chẳng lẽ do uống rượu nên phản ứng chậm dẫn đến đuối nước sao? Nhưng mọi dấu hiệu đều cho thấy, việc uống rượu không có ảnh hưởng nhiều đến năng lực hành vi của ông ta.” Tòì đưa ra nghi vấn của bản thân.

“Chính xác!” Vương Mãnh gật gật đầu, hoàn toàn đồng tình: “Tôi cũng từng đi bơi sau khi uống rượu, mặc dù có mệt hơn bình thường một chút, nhưng cũng không vấn đề gì. Bể bơi không so được với suối nước nóng, nhiệt độ không cao.”

“Có thể là dưới sự kích thích của việc uống rượu và bơi lội gây ra hoặc làm trầm trọng thêm căn bệnh vốn có, dẫn đến chết đuối?” Lý Tranh xoay cây bút trong tay, “Do bản thân mắc bệnh tim mạch, cũng có thể do uống rượu dẫn đến giãn nở mạch máu, tăng tuần hoàn, gặp phải nước lạnh kích thích, dẫn đến sốc phản vệ, mà việc chết đuối đã che đi những yếu tố tiềm ẩn này.”

“Có lý, giả dụ ngất hoặc sốc rất dễ dẫn đến đuối nước. Đến ngày mai mới có kết quả giải phẫu bệnh. Trước hết chúng ta hãy kiểm tra tình trạng của nạn nhân để xem có dấu hiệu nào như huyết áp cao hay tiểu đường không.”

“Liệu có khi nào uống thuốc gì đó, dưới tác dụng của rượu...” Lời của Lý Tranh đã thu hút sự chú ý của tôi, bởi vì rượu có thể phản ứng với nhiều loại thuốc. Phổ biến nhất khi dùng chung rượu và các thuốc kháng sinh nhóm cephalosporin, có thể ức chế hoạt động của Aldehyde dehydrogenase trong cơ thể, khiến cho Acetaldehyde không thể phân hủy, tạo nên hiện tượng ngộ độc Acetaldehyde. Đây cũng chính là phản ứng disulfiram.

Phản ứng này dẫn đến hiện tượng mặt đỏ tía tai, tim đập nhanh, huyết áp giảm. Người bị ngộ độc sẽ bị ức chế hô hấp, nhồi máu cơ tim, suy tim cấp tính, co giật và dẫn đến tử vong. Ngoài kháng sinh nhóm cephalosporin, còn rất nhiều loại thuốc có thể dẫn đến phản ứng disulfiram, tuyệt đối không được uống rượu trong khi sử dụng.

“Khả năng cao.” Tôi chăm chú từng lời của Lý Tranh, “Hơn nữa, trong quá trình giải phẫu cũng phát hiện mạch máu giòn hơn bình thường, vỡ ra và xuất huyết. Tôi nghi ngờ hệ thống tuần hoàn máu của nạn nhân có vấn đề. Có thể là do tác dụng phụ của việc dùng một loại thuốc nào đó trong thời gian dài.”

Nếu sự việc đã không có thêm manh mối, nên làm thêm một vài xét nghiệm nữa. Tôi liên hệ với Phòng xét nghiệm Sinh hóa của Công an Thành phố, xem có thể làm thêm xét nghiệm về những thuốc dễ gây ra phản ứng disulfiram và một số loại thường dùng cho hệ tuần hoàn hay không.

Ngày hôm sau, đã có kết quả giải phẫu bệnh và xét nghiệm sinh hóa. Nạn nhân thiếu máu cục bộ cơ tim do không cung cấp đủ máu. Thành phần cephalosporin không được tìm thấy. Nhưng trong dạ dày có chứa cồn và thành phần thuốc hạ huyết áp, thuộc dòng chất chẹn kênh canxi, hàm lượng rất cao.

Ngoài ra, trong máu của nạn nhân có hai thành phần thuốc hạ huyết áp khác nhau, trong đó một loại giống với trong dạ dày, hàm lượng rất cao; loại còn lại là thuốc lợi tiểu hàm lượng rất thấp.

Không hiếm gặp bệnh nhân cao huyết áp dùng từ hai loại thuốc hạ huyết áp trở lên. Dùng thuốc hạ huyết áp với các cơ chế khác nhau mang lại hiệu quả tốt hơn. Nhưng uống rượu khi đang dùng thuốc là điều cấm kỵ.

“Nói như vậy, nạn nhân vừa dùng thuốc hạ huyết áp, đồng thời cũng uống rượu.” Lý Tranh đi đi lại lại trong văn phòng: “Thiệu Minh Trạch quá bất cẩn rồi.”

“Sao tôi cảm thấy cái tên này rất quen nhỉ?” Lý Tranh đột nhiên dừng bước, vò đầu bứt tai.

“Đúng rồi, ông ta từng đến Trung tâm Pháp y!” Lý Tranh vừa nói liền mở máy tính, quả thực tìm ra ghi chép về Thiệu Minh Trạch. Lý Tranh chỉ vào màn hình máy tính: “Anh nhìn xem, Thiệu Minh Trạch, 51 tuổi, tranh chấp với người khác vì tai nạn giao thông, hai bên xảy ra xô xát.”

Nửa tháng trước, Thiệu Minh Trạch gặp sự cố giao thông, đánh nhau với đối phương. Đối phương là một thanh niên trẻ, thân hình lực lưỡng, mà Thiệu Minh Trạch tuy nhiều tuổi hơn nhưng cũng rất khỏe mạnh, hai bên không ai chịu ai. Kết quả giám định cho thấy hai bên đều thương nhẹ, Đồn công an ra mặt hòa giải.

Trong kết quả giám định thương tích có kèm theo hồ sơ bệnh án của Thiệu Minh Trạch. Ông ta rất khỏe mạnh, chỉ có nhịp tim hơi chậm, huyết áp thấp, nhưng nó là điều bình thường với những người thường xuyên tập thể thao.

“Nhịp tim chậm, huyết áp thấp...” Lý Tranh lẩm bẩm: “Sao vẫn dùng thuốc hạ huyết áp cơ chứ, khác nào tự sát!”

“Cũng có thể bị người hãm hại.” Tôi cảm thấy lạnh sống lưng, “Huyết áp thấp có thể liên quan đến việc dùng thuốc hạ huyết áp trong thời gian dài.”

“Đúng.” Lý Tranh trợn tròn hai mắt, “Trước đó lửa nhỏ từ từ, lần này xuống đòn chí mạng. Liệu có thể là người nhậu cùng ông ấy tối đó không?”

“Chưa chắc, đừng quên rằng, chính họ đưa ra ý kiến giải phẫu thi thể tìm ra nguyên nhân tử vong.”

Toàn cảnh sự việc chỉ có một điểm nghi vấn đó.

Nhưng một khi bạn có nghi ngờ, nó tựa như hạt giống bắt đầu nảy mầm trong lòng, không làm rõ sẽ cảm thấy rất khó chịu. Chúng tôi báo cáo với Đại đội trưởng. Ông lập tức bố trí công việc: một mặt triển khai công việc xoay quanh thuốc hạ huyết áp, tìm ra nguồn gốc của thuốc; mặt khác, điều tra quan hệ xã hội và thói quen sinh hoạt của nạn nhân, xem có tồn tại mâu thuẫn hay không.

Dưới sự hỗ trợ của Đội trinh sát và Đồn công an, chúng tôi xác định được một số thông tin liên quan đến nạn nhân.

Thiệu Minh Trạch tương đối giàu có, nhưng nghề nghiệp của ông ta không được trong sạch. Ông ta cho vay nặng lãi và thế chấp. Vì phía cảnh sát tăng cường điều tra các đường dây cho vay, nên nửa năm trước, ông ta đã gác kiếm và mở một siêu thị.

Đàn ông có tiền thường biến chất, điều này đúng với số đông, Thiệu Minh Trạch cũng không ngoại lệ, trước đó ông ta nuôi vài người tình.

Đối với những hành vi của Thiệu Minh Trạch, vợ ông ta cũng mất nhắm mắt mở, chỉ kiểm soát chặt nguồn tài chính. Theo điều tra từ nửa năm nay, vợ ông ta bắt đầu phân tán tài sản, xem ra đã có đề phòng.

Ngoài ra, tháng trước trong siêu thị có nhân viên phạm lỗi bị Thiệu Minh Trạch trừ lương. Cậu Tăng Dương Ngôn đó kiện ra tòa, cuối cùng ông ta phải trả lương cho xong chuyện, nhưng sau đó liên tục gây khó dễ để tìm lý do đuổi người.

Lại nói đến vụ tai nạn giao thông nửa tháng trước, mặc dù hai bên không truy cứu nữa, nhưng nhìn chung mâu thuẫn vẫn tồn tại.

Chúng tôi lần lượt căn cứ vào những điểm mâu thuẫn này tiến hành điều tra, thậm chí tìm đến đối tượng vui vẻ gần đây của Thiệu

Minh Trạch, nhưng cuối cùng vẫn thiếu chứng cứ. Vụ việc dường như rơi vào bế tắc, người nhà nạn nhân ngày nào cũng đến câu lạc bộ gym để gây chuyện, câu lạc bộ đã tạm thời ngừng hoạt động.

Việc uống nhầm thuốc hạ huyết áp một hoặc hai lần còn có lý, nhưng nạn nhân đã sử dụng trong một thời gian dài. Khả năng cao không phải tự nguyện hoặc uống nhầm, mà là có người bỏ thuốc. Có thể đổi thuốc trong thời gian lâu dài như vậy chắc chắn phải là người thân cận. Vợ ông ta Lã Tiểu còn có động thái phân tán tài sản, cho nên Đội điều tra bắt đầu tập trung nhắm vào bà ta.

Mọi người vẫn đang lạc trong mê cung, tôi cũng có một cảm giác bất lực.

Vương Mãnh thường ngày không hút thuốc, không biết kiểm đầu ra một điếu ngậm trong miệng, nhú mày chậm rãi đi lại trong phòng.

“Là nhân viên kỹ thuật, những gì nên làm chúng đều đã hoàn thành rồi.” Lý Tranh tỏ vẻ bế tắc, “Hay là, chúng ta đến hiện trường kiểm tra lại?”

“Thuốc hạ huyết áp nồng độ cao được phát hiện trong máu và chất chứa trong dạ dày của nạn nhân. Chúng tôi được sử dụng rất gần thời điểm tử vong, không quá hai tiếng!” Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ: “Hai tiếng trước khi tử vong, địa điểm hoạt động chính của nạn nhân là quán rượu và bể bơi.”

Vương Mãnh mắt sáng lên, rút điếu thuốc trong miệng vút thẳng xuống đất giẫm lên: “Đi!”

Chúng tôi ở trong câu lạc bộ gym cả ngày trời, có một số phát hiện kỳ lạ, nhưng không xác định được có liên quan đến vụ chết đuối hay không.

Trước hết, tay nắm cửa bên trong của một phòng xông hơi bị hỏng khiến phòng xông chỉ có thể mở từ bên ngoài, do câu lạc bộ đã đóng cửa sau vụ tai nạn nên không ai phát hiện và sửa chữa.

Không có dấu vân tay nào trên tay nắm cửa và không có thành phần DNA nào được tạo ra. Nói cách khác, lẽ ra phải có dấu vân tay hoặc DNA của con người trên đó nên điều này rất bất thường.

Chúng tôi trích xuất camera trong câu lạc bộ. Tối hôm xảy ra sự việc, camera giám sát ghi lại được huấn luyện viên bơi lội kiêm nhân viên cứu hộ có mua một chai nước ở máy bán hàng tự động. Khoảng năm phút sau, một chiếc camera khác quay được trong tay người chết cầm một chai nước. Trong khoảng thời gian đó, không có người nào tới mua nữa.

“Chẳng lẽ là anh ta?” Lý Tranh nhìn màn hình lắc đầu. Các câu lạc bộ thể hình không được trang bị hệ thống giám sát ở khắp mọi nơi và quá trình ở giữa đã biến mất.

Ngoài ra, chúng tôi còn phát hiện hệ thống gia nhiệt của bể bơi gặp sự cố hở điện cách đây ba tháng trước, khiến nguồn điện nhảy áp nhưng rất may không có thương vong về người.

Chúng tôi bắt đầu điều tra nhân viên cứu hộ của bể bơi Tần Vệ Cương.

Tần Vệ Cương, nam, 27 tuổi, huấn luyện viên bơi lội kiêm nhân viên cứu hộ của câu lạc bộ Thịnh Khải, giải ngũ cách đây hai năm. Mọi người xung quanh có ấn tượng tốt về chàng thanh niên điển trai với chiều cao 1m85 này. Anh ta vui vẻ hoạt bát, có khí chất quân nhân, rất được lòng các học viên nữ và nhiều người đã mua khóa học riêng của anh ta.

Chúng tôi đột kích nơi cư trú của Tần Vệ Cương. Có một bức chân dung gia đình treo một nơi nổi bật nhất. Người cha trong bức ảnh khiến tôi cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nhất thời không thể nhớ ra.

Thông qua các phương tiện kỹ thuật, chúng tôi giải mã các trang web mà Tần Vệ Cương thường xuyên truy cập. Phát hiện anh ta đã tra cứu các từ khóa như “ma túy”, “giết người” và “huyết áp thấp”.

Trên đường về cơ quan, tôi đột nhiên nhớ ra, trong vụ tử cách đây vài năm, nạn nhân cũng họ Tần. Tôi vẫn luôn cảm thấy Tần Vệ

Cương rất quen thuộc, hóa ra đã từng từ gặp anh ta tại một hiện trường khác. Tôi lập tức lật lại hồ sơ tài liệu của vụ án đó, sau đó xin ý kiến lãnh đạo, xin giấy triệu tập thẩm vấn Tần Vệ Cương.

Khi tôi cầm kim lấy máu vào ngón tay Tần Vệ Cương, anh ta bình thản không chớp mắt.

Trên thực tế, lấy mẫu máu một mặt để thu thập mẫu sinh học, mặt khác chủ yếu tạo tâm lý lo lắng sợ hãi với nghi phạm. Đa số các thành phần tội phạm đều không thể bình tĩnh khi lấy máu, mặc dù một số người giả vờ không sao nhưng lòng bàn tay đầm mồ hôi và các ngón tay lạnh cóng.

Cùng lúc đó, một loại thuốc hạ huyết áp được tìm thấy trong nhà của Thiệu Minh Trạch. Chúng có thành phần tương tự như thuốc hạ huyết áp lợi tiểu với hàm lượng thấp trong máu của nạn nhân. Theo lời khai của Lã Tiểu, bà ta đã bỏ thuốc cho chồng mình được vài năm, hàng ngày trong bữa sáng của Thiệu Minh Trạch đều có thuốc hạ huyết áp, hàm lượng không nhiều nhưng tích tụ thời gian dài cũng có tác dụng.

Nguyên nhân bỏ thuốc do bà ta nghe nói chồng ngoại tình bên ngoài. Lã Tiểu không biết nghe từ đâu, thuốc hạ huyết áp lợi tiểu có thể gây ra liệt dương ở nam giới, cho nên đã động thủ, những mong ông chồng mất đi khả năng và tâm tư ra ngoài làm chuyện sai trái.

Lã Tiểu thừa nhận bỏ thuốc, nhưng bà ta không thừa nhận mưu sát chồng. Bà ta thường bỏ thuốc vào trong mì thịt hầm khi làm bữa sáng, Thiệu Minh Trạch mười năm như một đều thích món này. Thông thường loại thuốc này sau sáu tiếng sẽ thải ra gần hết. Nên không liên quan đến việc ông ta chết đuối.

Nhưng, vẫn còn một loại thuốc hạ huyết áp khác, mà một kẻ tình nghi khác có đầy đủ động cơ gây án.

Sự thật chứng minh, Tần Vệ Cương thông minh hơn chúng tôi tưởng. Đối mặt với cuộc thẩm vấn, anh ta đối đáp trôi chảy. Nhân viên thẩm vấn bắt đầu dao động, đúng lúc tôi bước vào.

Tôi kéo ghế ngồi xuống, nhìn sắc mặt của Tần Vệ Cương trắng bệch bởi ánh đèn, nhưng anh ta vẫn vô cùng bình tĩnh.

“Đừng lo lắng, tôi chỉ là một bác sĩ pháp y, muốn kể cho anh nghe một câu chuyện.”

“Hai năm trước, một quân nhân xuất ngũ về nhà, nhưng lại không gặp được cha mình, mà chỉ thấy một cỗ thi thể lạnh lẽo.” Tôi thấy khóe miệng của Tần Vệ Cương khẽ giật.

“Cha anh ta bị bọn cho vay nặng lãi dẫn tới chỗ chết. Nói chính xác hơn là vay thế chấp.” Tần Vệ Cương nhìn tôi chăm chăm, hơi thờ bất giác trở nên nặng nề hơn.

“Chỉ vay có 20 vạn, mà cuối cùng lại nợ đến 300 vạn, còn bị luật sư đối phương khởi kiện lên tòa án. Tòa án không những đóng băng tài khoản ngân hàng của nhà ông ta, còn thu giữ nhà và xe. Cuối cùng, người cha đó đi vào đường cùng phải nhảy lầu tự tử. Hiện trường lúc đó do tôi xử lý.” Tôi ngừng một chút rồi tiếp tục: “Lúc đó, rất nhiều người không biết tác hại của việc vay thế chấp. Quy định pháp luật cũng chưa kiện toàn, có nhiều trường hợp tòa án đã phán quyết bất lợi cho người vay.”

Tần Vệ Cương nắm chặt thành ghế, hai mắt tròn tròn. Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi: “Cho tôi một liều thuốc.”

Anh ta không nói gì, tôi lại tiếp tục kể.

Hai năm trước, người quân nhân xuất ngũ trở về, nghe ngóng kẻ cầm đầu tội ác dùng việc cho vay thế chấp hại chết cha anh ta là Thiệu Minh Trạch.

Việc theo dõi người khác đối với anh ta hết sức đơn giản. Anh ta nhanh chóng nắm được thói quen sinh hoạt của Thiệu Minh Trạch.

Hàng tuần, Thiệu Minh Trạch đến câu lạc bộ thể hình ba lần vào các ngày thứ tư, thứ sáu và chủ nhật. Sau khi tập gym nửa tiếng sẽ đi

bơi và sau đó xông hơi. Con người ông ta rất đúng giờ, lần nào cũng đến vào 6 giờ 50 phút và ra về vào lúc 9 giờ 30.

Trước hoặc sau mỗi buổi tập, Thiệu Minh Trạch thường dùng bữa ở khách sạn Hội Anh và uống rất nhiều rượu.

Anh ta bắt đầu nghĩ cách tiếp cận Thiệu Minh Trạch, cho nên cố tình đến câu lạc bộ Thịnh Khải ứng tuyển làm huấn luyện viên bơi lội. Điều kiện của anh ta rất xuất chúng, nên nhanh chóng được nhận. Từ đó cũng dần dần làm quen với Thiệu Minh Trạch. Ông ta còn chỉ định anh làm huấn luyện viên riêng.

Anh ta lên mạng tìm kiếm phương pháp giết người, mỗi lần tra cứu xong còn cẩn thận xóa sạch lịch sử tìm kiếm.

Phương án đầu tiên anh ta nghĩ ra là làm rò rỉ nguồn điện trong bể bơi.

Bởi vì bể bơi có hai hệ thống gia nhiệt, một thiết bị sử dụng năng lượng mặt trời, còn lại sử dụng bằng điện. Người phụ trách hệ thống gia nhiệt rất thân với anh ta, thỉnh thoảng còn nhờ trông coi thiết bị. Thời gian trước, thiết bị gia nhiệt bằng điện bị rò rỉ, đang chuẩn bị sửa chữa. Nhân viên phụ trách bảo anh ta kiểm tra xem lúc nào trong bể không có người mới được sử dụng, còn bình thường thì không được dùng. Anh ta đã ghi nhớ.

Ngày mà thiết bị gia nhiệt bị rò rỉ, trong bể bơi chỉ có một mình Thiệu Minh Trạch, nhưng không biết tại sao, ông ta lại nhanh chóng trèo lên bờ. Có thể do bể bơi quá lớn, cơ thể người lại quá nhỏ, giống như con chim sẻ đậu trên dây điện cao thế cũng không bị giật.

Kế hoạch đầu tiên không thành, anh ta sợ nếu sử dụng thủ đoạn tương tự sẽ làm cho Thiệu Minh Trạch cảnh giác, sau này sẽ khó hành động hơn. Dù sao thì ông ta cũng thường xuyên đến đây, cơ hội còn nhiều.

Sau đó, anh ta tìm kiếm được thuốc hạ huyết áp.

Huyết áp thấp thêm vào sử dụng đồ uống có cồn, cực kỳ dễ dẫn đến hôn mê hoặc bị sốc. Trực tiếp mất mạng dưới nước.

Hôm xảy ra vụ việc, anh ta đã sắp đặt đầu vào đây, đồng thời hẹn Thiệu Minh Trạch đến bơi. Ông ta rất đúng giờ, cho dù uống rượu cũng không đến trễ.

Anh ta biết Thiệu Minh Trạch có một thói quen, mỗi lần trước khi xuống bơi đều uống một chai nước uống vitamin, trước kia anh ta còn mua giúp vài lần. Mỗi lần đều vặn nắp chai trước khi đưa cho Thiệu Minh Trạch, làm cho ông ta cảm thấy dịch vụ rất chu đáo.

Tối hôm đó, anh ta mua đồ uống bỏ thuốc bột được nghiền sẵn. Khi đưa cho Thiệu Minh Trạch, ông ta không chút nghi ngờ, hơn nữa sau khi uống rượu đang khát nước nên nhanh chóng tu hết một hơi.

Những gì diễn ra tiếp theo đúng như những gì anh ta mong đợi. Người đầu tiên phát hiện Thiệu Minh Trạch đuối nước tất nhiên phải là một nhân viên cứu hộ đứng trên cao, nhưng anh ta vào nhà vệ sinh để trì hoãn thời gian và giả vờ cứu người sau khi trở về.

Hơn nữa, khi tiến hành cấp cứu, anh ta còn sợ Thiệu Minh Trạch chưa chết hẳn, nên đã cố tình dùng sức làm cho ông ta gãy xương ức và xương sườn. Khi cấp cứu đến thì nạn nhân đã tắt thở, bác sĩ cũng không tiến hành hồi sức tim phổi nữa. Thế nhưng hiện trường khi ấy rất hỗn loạn, không ai chú ý đến anh ta.

Vẫn còn phương án dự phòng. Dựa vào thói quen của Thiệu Minh Trạch, anh ta chuẩn bị cho ông ta một phòng xông hơi, đồng thời bịt kín hết các lỗ và cắt nguồn điện quạt thông gió, làm hỏng tay nắm cửa phía bên trong.

Nhiệt độ cao trong phòng xông hơi sẽ là cho các mao mạch giãn nở, tăng tốc độ tuần hoàn, gây sức ép lên tim. Đồng thời, không gian kín sẽ thiếu dưỡng khí. Cho nên, dù Thiệu Minh Trạch có thoát khỏi hồ bơi thì ông ta cũng chết trong phòng xông hơi.

Anh ta từng bước thực hiện, bày ra một kế hoạch mưu sát vô cùng hoàn hảo.

Tôi vừa dứt lời, Tần Vệ Cương lạnh lùng vỗ tay: “Câu chuyện suy diễn rất đặc sắc, một kế hoạch mưu sát hoàn hảo. Nhưng mà, xin hỏi, bằng chứng của các anh?”

Tôi đột nhiên câm nín. Tôi có thể suy luận ra mọi kế hoạch của anh ta, nhưng chúng tôi lại không có bằng chứng định tội. Qua 48 tiếng bắt buộc phải thả người.

Chúng tôi không có bằng chứng trực tiếp chứng minh Tần Vệ Cương giết người, hơn nữa chúng cứ không thể xâu chuỗi hoàn chỉnh. Không có gì chứng minh được anh ta bỏ thuốc vào nước uống, cũng không có chi tiết nào nói lên hành động cấp cứu của anh ta là ác ý. Còn về việc làm hỏng tay nắm cửa phòng xông hơi cũng không đủ sức mạnh buộc tội. Quan trọng hơn, hiện trường xảy ra vụ án cũng không lưu lại bất kỳ công cụ gây án nào.

Vụ án không có chứng cứ xác thực. Căn cứ vào những nghi ngờ nhưng không có gì chứng minh, chỉ có thể giương mắt nhìn Tần Vệ Cương được phóng thích.

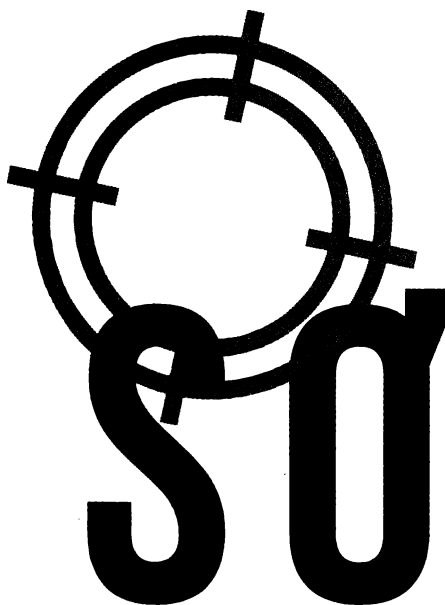
Sau khi phán quyết được đưa ra, trong lòng tôi nhiều cảm xúc đan xen lẫn lộn. Mặc dù tôi có thể suy đoán ra chân tướng sự việc, nhưng giết một người xấu nên hay không, phần lớn thuộc về vấn đề đạo đức; còn có được phép giết hay không, trong một xã hội luật pháp cai trị, thì lại là vấn đề pháp luật.

Giống như lời của Alan Dershowitz - luật sư nổi tiếng của Mỹ đã từng nói, có thể thành công tạo ra quyền lợi được hay không phụ thuộc vào sự hiểu biết của loài người về hành vi tội ác và năng lực xây dựng hiến pháp.

**VẬN ĐỘNG VIÊN THAM GIA CUỘC THI CHẠY VIỆT DÃ
ĐÃ TỬ VONG NHIỀU NGÀY**

VỤ ÁN

HỒ

SỐ 13

"Thi thể phân hủy mạnh mẽ, chúng ta không thể suy đoán ra thời gian tử vong, thế nhưng dám giới trên cơ thể có thể giúp chúng ta." Tôi hơi cao giọng kích động, Lý Tranh và Vương Mạnh ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi hỏi: "Đã nghe đến Côn trùng học pháp y bao giờ chưa?"

Sau tiết Lập Xuân, thì rất nhanh sẽ tiến vào tiết Kinh Trập, những loài côn trùng ngủ đông dưới nền đất thức dậy chui ra ngoài, con người ta cũng cảm thấy tươi mới hơn.

Hôm nay chín đương sự bị thương đến Trung tâm Pháp y cùng một lúc, tất cả đều là những vụ đánh nhau. Tôi bận đến mức không có thời gian ăn trưa, sắp tan làm vẫn còn phải ngồi chỉnh lý chứng thư giám định.

Đột nhiên tôi ngửi thấy mùi kho thơm nức mũi, vừa quay ra thấy Vương Mạnh tay phải đang vẽ vờ lên bảng, tay trái gõ bàn phím, thỉnh thoảng dừng lại nhét chiếc bánh bao vào miệng, dầu mỡ không rớt một giọt. Tôi xem thế là quá đủ rồi, không nhịn được mà gọi cậu ta: “Cho tôi hai chiếc đi nào.”

Vương Mạnh không buồn quay đầu, ném sang hai chiếc bánh bao, tôi nhanh tay bắt lấy. Tiếc rằng mọi người trong văn phòng đều đang chăm chú làm việc, không để ý đến động tác đối đầu chớp nhoáng giữa hai võ lâm cao thủ.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Lý Tranh nhanh chóng trả lời, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô ấy, lòng tôi lại chùng xuống. Quả nhiên, vừa cúp máy đã nghe tin: “Phát hiện một thi thể phân hủy nghiêm trọng ở Sùng Sơn.”

Như một bản năng tôi đặt bánh bao xuống, Vương Mạnh thì nuốt ực nốt miếng cuối cùng, không để lãng phí chút nào.

“Mang đầy đủ dụng cụ, chuẩn bị tới hiện trường.” Tội triệu tập mọi người.

Một tiếng sau, chúng tôi có mặt tại Sùng Sơn phía ngoại ô thành phố. Trước kia trong hang trú ẩn này, chúng tôi đã từng ghép một bộ xương người.

Rào cảnh báo kéo xung quanh cách thi thể 50 mét, nhưng bên ngoài địa phận an ninh đã ngửi thấy mùi hôi thối bốc lên. Tôi nhận nhỏ, đây là không gian mở trong khu rừng núi, cách xa như vậy đã thấy nặng mùi thì vào gần hơn không biết thối đến đâu nữa.

Cảnh sát khu vực vừa báo cáo tình hình sơ bộ cho chúng tôi, vừa dẫn đường phía trước: “Nạn nhân có vẻ là một người đàn ông vô gia cư, trượt chân ngã xuống hố.”

Trời bắt đầu nhá nhem, chúng tôi bật đèn khảo sát, giẫm lên bãi cỏ khô tới gần hiện trường.

Đây là một hố hình tròn với đường kính hơn 10 mét, sâu khoảng 5 mét. Thành hố nhiều đá dăm lởm chởm, dưới đáy có vài bụi cây nhỏ không rõ loại gì, thi thể nằm ngang trên lớp sỏi đá.

Mặt hố phía Tây độ dốc thoải, bên miệng hố có một cái cây được buộc dây thừng dẫn thẳng xuống hố. Rõ ràng, cảnh sát khu vực đã xuống hố tiến hành điều tra sơ bộ.

“Buổi chiều nay một người chăn dê đến Đồn công an báo án, nói rằng mình ngửi thấy mùi hôi thối, đến gần xem thì trông như có người chết. Chúng tôi đã xem xét qua hiện trường, bản chất không dễ phán đoán, không dám động vào thi thể, đợi chuyên gia các anh đến xem.” Cảnh sát khu vực giao lại hiện trường cho chúng tôi.

Chúng tôi nhanh chóng mặc đồ bảo hộ, đeo mặt nạ phòng độc. Thông thường, tôi sẽ không đeo mặt nạ phòng độc khi khám nghiệm hiện trường, bởi mùi đặc thù mà thi thể phát ra rất có khả năng tiết lộ nguyên nhân tử vong. Khẩu giác cũng là một công cụ lợi hại khi điều

tra phá án. Nhưng lần này, mùi hôi thối của thi thể đã hoàn toàn vượt qua phạm vi chịu đựng của tôi, chưa xuống hố tôi đã phải cẩn thận trang bị, không dám làm liều.

Ba người chúng tôi men theo sợi dây thừng lần lượt xuống hố.

Cảnh sát khu vực đứng bên miệng hố giúp chúng tôi chiếu sáng. Cảm giác dưới này không hề giống với bên trên mặt đất, một sự yên tĩnh đè nén đến đáng sợ. Chúng tôi có thể nghe thấy âm thanh tim đập và hơi thở của nhau. Tiếng của những người phía trên cũng trở nên xa xôi mơ hồ.

Chúng tôi đến bên cạnh thi thể. Nạn nhân nằm ngửa, trên quần áo và phần đầu đều lộ ra màu xám đen, không phân biệt nổi màu sắc ban đầu. Khuôn mặt nạn nhân đã phù nề, nhưng vẫn nhìn ra bộ tóc ngắn, trang phục bên trên như một chiếc áo gile, túi trước ngực có hai chai nước.

Xung quanh nạn nhân có nhiều đá dăm, một tảng đá tương đối đè vào đùi phải nạn nhân.

Dịch nhầy phân hủy làm bộ quần áo ẩm ướt và nhơ nhớp, bó chặt vào thi thể trương phình. Thịt thối bị siết chặt, dường như kéo căng đến cực điểm, chỉ một giây nữa thôi quần áo sẽ bị xé toạc.

“A, nó đang động đấy!” Lý Tranh sợ hãi hét lên, liên tục lùi bước, trốn phía sau lưng tôi.

Tôi nhìn kỹ, phần bụng của thi thể hơi nhô lên, lại từ từ xẹp xuống, giống như đang hô hấp vậy. Tôi vỗ vai Lý Tranh: “Đừng sợ, không phải thi thể đang động đấy, mà là con giòi.”

Nạn nhân mặc hai lớp áo, một chiếc gile bên ngoài, một áo phong dài tay bên trong màu đen.

Chất liệu vải quần áo không tệ. Trong tình trạng phân hủy nghiêm trọng, mà áo phong vẫn bó chặt trên người, không biến dạng mà cũng không rách.

Chúng tôi dùng kéo cắt quần áo nạn nhân. Phần bụng nạn nhân đột nhiên phình lên, một thứ màu trắng phun ra, giống như một chiếc đài phun nước nhỏ, cao tầm 10cm, rồi lại phân tán tứ phía. Đám giòi như được giải thoát, bò lổm ngổm khắp nơi. Ba người chúng tôi đều vô thức lùi về phía sau.

Dưới ánh đèn có thể nhìn thấy chúng đang lúc nhúc vào nhau, đục rất nhiều những lỗ nhỏ li ti chằng chịt trên bụng nạn nhân. Tôi đột nhiên cảm thấy tê gáy.

Lúc này, tôi đột nhiên hiểu ra nguồn gốc của những âm thanh lạ trước đó. Số lượng giòi quá nhiều, chúng khoan đục, cọ xát và chạm vào thi thể. Lăn lộn di chuyển trong chất nhầy phân hủy, chèn ép vào nhau nên đã phát ra tiếng động.

“Đừng đứng ngây ra đó nữa, qua giúp tôi khám nghiệm thi thể.” Qua lớp mặt nạ phòng độc, tôi ồm ồm cất tiếng gọi Lý Tranh.

Trong công việc hằng ngày, chúng tôi cũng thường xuyên chứng kiến những thi thể phân hủy nghiêm trọng. Nhưng chưa cảnh tượng kinh hoàng nào có sức hút mãnh liệt đến vậy. Sắc mặt Lý Tranh tái nhợt, vẻ mặt vô cùng hốt hoảng.

Tôi dùng tay sờ đầu của nạn nhân, da đầu của nạn nhân bị sưng rất nghiêm trọng, nhưng vẫn có cảm giác sờ được tới xương, chứng tỏ xương sọ bị vỡ. Căn cứ vào vị trí của nạn nhân, phán đoán đầu tiên là nạn nhân bị ngã từ trên hố xuống, đầu va đập mạnh.

Thi thể phân hủy mạnh mẽ đồng thời giòi bọ hủy hoại nghiêm trọng, nên rất khó khăn để kiểm tra bề mặt. Cho dù ban đầu có vết thương, nhưng dưới sự đục khoét diện rộng của đám giòi thì cũng không còn phân biệt được nữa.

“Anh xem này!” Lý Tranh chỉ vào cổ tay trái của nạn nhân. Cẳng tay và bàn tay đều bị sưng tấy dày lên, chỉ có phần cổ tay bị thứ gì đó siết chặt.

Vương Mạnh chiếu đèn khảo sát vào gần cổ tay nạn nhân: “Hình như là một chiếc đồng hồ cơ.”

Phần thân dưới của nạn nhân mặc một chiếc quần bó màu đen, chân trái xỏ một chiếc giày, chân phải không có, số giò phía thân dưới nhiều vô kể.

Vương Mạnh kiểm tra trong hố, tìm thấy một chiếc đèn đeo trán và một vật thể giống như cây gậy. Cách thi thể không xa phát hiện một chiếc giày, cùng đôi với chiếc giày còn lại.

Tôi tiếp tục khám nghiệm, không phát hiện đồ vật gì chứng minh được thân phận nạn nhân. Môi trường dưới hố hiển nhiên không thích hợp để giải phẫu. Khi xác nhận không còn gì hơn, chúng tôi cố định vật chứng chuẩn bị mang về cơ quan.

Tạm thời chúng ta hãy bỏ qua chi tiết phải mất bao nhiêu công sức kéo thi thể từ dưới hố lên. Tóm lại, cuối cùng chúng tôi cũng về được đến cơ quan, tiến hành giải phẫu cả đêm.

Trong phòng khám nghiệm có hai bàn giải phẫu, một bên chuyên xử lý thi thể bị phân hủy. Thông thường rất ít khi sử dụng, lúc này khối thi thể thối rữa đang nằm trên đó.

Tôi lấy ống nước phun sạch giò trên bề mặt thi thể, chất nhầy lẫn máu giò dần bị xối đi, Lý Tranh nhìn bàn giải phẫu nhớp nháp nói: “Liệu có khiến cho đường ống cống tắc lại không?”

“Không sao, dưới bàn giải phẫu có rất nhiều tấm lọc, được vệ sinh và khử trùng định kỳ.

Trong lòng tôi cũng đang lo ngay ngáy: “Sau khi giải phẫu xong bảo bọn họ vệ sinh sạch sẽ vậy.”

Tiến hành khám nghiệm kỹ lưỡng bề mặt thi thể thêm một lần nữa. Chúng tôi lật thi thể lại phát hiện ra phần lưng khá hơn phần bụng, không bị giò xâm phạm.

Phần eo sau có một vết thương hằn trên da giống như hình tròn, diện tích khoảng 3cm x 3cm.

“Tại sao phần lưng không có giò?” Lý Tranh khó hiểu thắc mắc

“Giò thích những thực phẩm mềm và nhiều nước.” Tôi chỉ vào phần lưng của nạn nhân, “Bề mặt lưng khá mỏng, không phải vị trí ưu tiên của chúng; ngoài ra, trong lúc đó nạn nhân nằm ngửa, phần lưng bị đè xuống, đám giò không dễ xâm nhập.

Da đầu của nạn nhân đã mất đi độ đàn hồi nên rất dễ dàng rách ra. Dùng khăn lau sạch bề mặt làm lộ ra xương sọ của nạn nhân. Cảm giác giống như sờ phần đầu nạn nhân trước đó. Quả nhiên xương sọ bị gãy, hơn nữa thuộc dạng vỡ vụn.

Tôi cố gắng phục chế những mảnh xương vụn, phát hiện xương sọ nạn nhân có ba vị trí thương tổn. Trong đó, có hai vị trí hình dạng vết nứt vỡ không có quy tắc. Qua phân tích do xương sọ tiếp xúc với vật cứng hoặc do trượt ngã gây nên.

Một vết nứt khác với hình dạng hẹp đã thu hút sự chú ý của chúng tôi. Nạn nhân đồng thời tồn tại hai dạng nứt vỡ.

Lý Tranh mở to mắt: “Không phải anh ta vô tình ngã chết sao? Nếu như thế này, tính chất của vụ án sẽ hoàn toàn khác.”

Tôi gật đầu: “Trước mắt xem ra thực sự tồn tại khả năng anh ta bị giết.”

Hai tay và hai chân của nạn nhân khá nguyên vẹn, Lý Tranh nói: “Cái này tôi biết. Da tay và da chân bị sùng hóa, thêm vào đó khá ít thịt, cho nên đám giò không thích đi gặm những chiếc xương cứng đó. Đúng không?”

Tôi gật đầu, nâng tay phải nạn nhân lên, quan sát vết thương mặt sau ngón giữa, sờ vào thấy hình như bị gãy. Mổ ra xem, quả nhiên có một đường xương gãy lệch.

Con mắt sắc bén của Lý Tranh phát hiện dưới chân phải của nạn nhân có một vết thương nhỏ. Kiểm tra thấy tương đối nông, giống như bị một vật thể gì đó đâm trúng.

Trình tự xét nghiệm thông thường như xét nghiệm máu và những chất chứa trong dạ dày e rằng không có giá trị. Tôi lấy một đoạn nhỏ sườn sụn, hy vọng có thể xét nghiệm DNA, từ đó có thể xác định danh tính nạn nhân.

Hoàn thành công việc vào lúc nửa đêm, chúng tôi báo cáo kết quả với Đại đội trưởng Phùng. Trước mắt, rất khó khăn để xác định tính chất vụ việc. Đại đội trưởng chỉ thị, lập tức cho Trung đội trinh sát tiến hành điều tra, dặn dò chúng tôi sáng mai tám giờ báo cáo tình hình tại phòng họp.

Trước khi đưa chứng cứ đến Phòng vật chứng, chúng tôi qua phòng thí nghiệm pháp y, tiến hành chụp ảnh và xét nghiệm sơ bộ những chứng cứ thu thập được.

Tôi đeo găng tay, lấy ra những vật tùy thân được thu giữ trên người nạn nhân. Mùi hôi thối một lần nữa sức lên, tôi ra hiệu cho Lý Tranh mở cửa sổ và bật quạt thông gió: “Đêm nay cứ bật quạt thông gió đi, ngày mai khử trùng thì chắc không có vấn đề gì nữa.”

Đầu tiên, tôi đặt hai chiếc giày cạnh nhau để chụp ảnh, Lý Tranh cầm chiếc giày bên phải lên: “Vừa rồi ở hiện trường không chú ý, dưới đế giày có một cái đinh.” Ở giữa đế giày màu đen có lộ ra một chấm tròn đồng màu, nếu không quan sát kỹ thật sự không thể phát hiện ra.

“Chẳng phải đôi giày nào người ta đều thiết kế như vậy sao? Đế giày hơi nhô lên để tăng khả năng bám đất.” Vương Mạnh nói.

“Nhưng mà chiếc giày còn lại không có.” Lý Tranh lắc đầu.

Tôi cẩn thận thò tay vào bên trong chiếc giày, sờ thấy một vật cứng hơi nhô lên, đầu khá sắc nhọn. Lấy đèn ra soi, quả thật có một thứ gì đó.

Tôi lập tức tiến hành một cuộc giải phẫu đặc biệt, mổ xẻ chiếc giày và rút ra một cây đinh ngắn. Độ dài khoảng 2,5 centimet, vừa khéo có thể xuyên qua lớp đế dày.

Vị trí của chiếc đinh ngắn trùng với vị trí vết thương. Cũng có nghĩa nó chính là thủ phạm của vết thương dưới bàn chân nạn nhân.

Vương Mạnh lại rất hứng thú với chiếc đèn pin đeo trán, cầm trong tay xem xét. Mặc dù chao đèn bị hỏng nhưng cật ầy vẫn bật sáng một cách trơn tru. Có màn hình hiển thị 89% bên cạnh, pin còn khá đầy.

Những vết nứt vỡ xương sọ có hình dạng đặc biệt, đôi giày phượt cầm một chiếc đinh, vụ việc ngày càng trở nên phức tạp.

“Tôi nói qua tình hình khám nghiệm thi thể, hai người xem còn có gì bổ sung không.” Tôi chuẩn bị tổng kết quá trình giải phẫu.

“Thông qua khám nghiệm nhân trắc học, nạn nhân là nam giới, khoảng 50 tuổi, cao 1m81. Mặc dù thể trạng đã phân hủy mạnh mẽ, nhưng căn cứ vào số đo quần áo có thể suy đoán, thân hình người này khá tiêu chuẩn. Ngoài ra, quần áo đầy đủ, trang bị rất nhiều dụng cụ đi phượt.”

Lý Tranh bổ sung: “Tôi vừa lên mạng tìm kiếm, những đồ vật trang bị trên người nạn nhân rất có giá trị, ông ta có thể là dân phượt chuyên nghiệp. Ví dụ như chiếc đồng hồ mà nạn nhân đeo trên tay thuộc mẫu đồng hồ thông minh Fenix 5 mới ra của hãng Garmin, có các chức năng như GPS và GLONASS, bản đồ dẫn đường, kiểm tra nhịp tim. Còn đạt cấp độ chống nước 10ATM (tiêu chuẩn về khả năng chống nước dưới áp suất lớn), tức là khi ở độ sâu dưới nước 100m cũng không vấn đề gì. Giá tiền khoảng 7000 tệ. Giày phượt của hãng Salomon, giá cũng không hề rẻ.” Không ngờ Lý Tranh đã tốn nhiều công sức trong khoảng thời gian ngắn như vậy, “Còn có áo bó, ba lô, đèn pin đeo trán, gậy phượt.”

Tôi và Vương Mãnh đều rất ngạc nhiên, biết rằng đi phượt cũng khá tốn kém, nhưng không ngờ lại đến mức xa xỉ như vậy.

Tôi tiếp tục phân tích công cụ gây ra vết thương chí mạng: “Trên thi thể có năm loại tổn thương: thứ nhất vỡ vụn xương sọ, thứ hai vỡ sọ trong hình thù đặc biệt, thứ ba gãy xương ngón tay, thứ tư vết thương ngoài da phần eo sau, cuối cùng là vết thương dưới bàn chân.”

“Vết thương dưới bàn chân vừa rồi chúng ta đã phân tích, do chiếc đinh đâm vào, còn đó là sự cố ngoài ý muốn hay do người khác động tay thì chưa rõ.”

“Vỡ vụn xương sọ khá phổ biến khi rơi từ trên cao xuống hoặc do một vật cứng bình thường đập vào cũng có thể gây ra.” Lý Tranh nói: “Nhưng hình dạng vỡ sọ đặc biệt, mép ngoài khá đều, độ dài khoảng 3 centimet, mà còn có độ rộng nhất định, cảm giác giống như một chiếc dao găm đâm vào.”

“Nhưng e là chỉ có cao thủ võ lâm mới có thể đâm dao găm vào xương sọ...” Lý Tranh càng nói càng thấy rối ren.

Thực ra, cách miêu tả của Lý Tranh rất hình tượng, tôi nói: “Để tạo thành một vết vỡ hộp sọ như vậy, vũ khí giết người phải đáp ứng một số điều kiện sau: thứ nhất phải cứng và phải có trọng lượng nhất định; thứ hai là có mặt tiếp xúc phẳng và hẹp; thứ ba cần dễ dàng vung lắc. Ngoài ra, nghi phạm phải là người có sức khỏe.”

Đột nhiên tôi lại muốn kiểm tra Lý Tranh: “Vậy cô thử phán đoán thứ tự hình thành hai loại gãy xương này đi.”

Lý Tranh hăng hăng giọng: “Vết vỡ sọ hình dạng đặc biệt hình thành khá sớm, bởi vì nó làm đứt đoạn vết thương còn lại.”

Tôi gật đầu, mối quan hệ giữa các đường gãy xương sọ là cơ sở quan trọng để phân tích trình tự các cú đánh.

Lý Tranh tiếp tục phân tích: “Gãy xương ngón tay cũng tương tự như bị va đập gây nên, nhưng công cụ gây ra vết thương không dễ suy đoán.” Đúng là như vậy, nếu đơn thuần do ngã xuống hố, thì rất ít khả năng chỉ gãy xương ngón tay mà xương cẳng tay và xương bàn tay vẫn nguyên vẹn.

Nói đến vết thương trên eo sau của nạn nhân, Lý Tranh vỗ mạnh xuống bàn, đứng dậy đi ra ngoài: “Tôi đi lấy chiếc gậy. Tôi nhớ là đầu nó hình tròn.”

Lý Tranh quay trở lại với cây gậy, nhưng qua quan sát, vết thương trên eo sau không trùng khớp với cây gậy. Đầu gậy nhỏ hơn rất nhiều so với diện tích vết thương

Vương Mãnh cầm cây gậy lên ra sức cạy, chỉ nghe thấy “tách” một cái, cậu ta giật bắn mình rút chiếc gậy xuống theo phản xạ như vừa bị điện giật.

Lý Tranh nhặt cây gậy lên và nhìn thấy một thứ giống như con dao găm nhô ra từ đầu gậy, có một số răng cưa trên đó. Lý Tranh quan sát: “Đây là một chiếc rìu băng, có thể chuyển gậy thành rìu băng loại nhỏ, thuận tiện khi di chuyển trên địa hình mặt băng.”

Xem ra vừa rồi Vương Mãnh đã vô tình chạm vào cái bẫy, khiến chiếc rìu băng đột nhiên bật ra khỏi cây gậy. Dọa cậu ta một phen sợ chết khiếp.

Chúng tôi tiến hành đo đạc chiếc rìu băng trên cây gậy, và phát hiện nó hoàn toàn trùng khớp với vết thương trên hộp sọ của nạn nhân. Như vậy, vết thương trên đầu đã được giải quyết.

7 giờ 55 phút sáng, chúng tôi đẩy cửa bước vào phòng họp, một màn khói thuốc dày đặc khiến chúng tôi sặc sụa. Có lẽ các đồng chí Đội cảnh sát hình sự cả đêm qua không chợp mắt, phải hút thuốc để chống đỡ cơn buồn ngủ.

Mấy ngày nay, trên mạng xuất hiện một bài báo về cái chết tức tưởi của một chiến sĩ cảnh sát khi đang làm nhiệm vụ trực đêm, ai nấy đều sục sùi. Nhưng rồi khi bắt tay vào công việc thì trong mắt chỉ đau đáu vụ án chưa được giải quyết.

Đại đội trưởng Phùng bước vào phòng họp, mọi người im lặng. Đại đội trưởng phổ biến qua tình hình cơ bản của vụ án. Sau đó để Phòng Kỹ thuật chúng tôi báo cáo. Chúng tôi căn cứ vào tổng kết tối qua, sơ bộ tình trạng thi thể, đưa ra khả năng đây là vụ án mưu sát.

Trung đội trinh sát báo cáo thông tin điều tra. Hiện trường vụ án ở nơi hoang vu, ít người qua lại, không thể sử dụng các biện pháp điều tra qua thiết bị camera và kỹ thuật. Thông tin thu thập được rất ít ỏi. Nhưng, có một manh mối thu hút sự chú ý của mọi người.

Mười ngày trước, một cuộc thi chạy việt dã mùa xuân đã được tổ chức tại Sùng Sơn, với chặng đường 100 kilomet, và có khoảng 500 vận động viên tham gia cuộc đua. Nhưng đến nay, vẫn chưa có ai tới trình báo vụ việc hay tìm người mất tích.

Khi tôi báo cáo tình hình khám nghiệm tử thi có nhắc đến trang phục và trang thiết bị trên người nạn nhân. Nên thông tin về cuộc thi chạy việt dã trở nên vô cùng quan trọng. Trung đội trinh sát cho ý kiến, vụ án này có thể xảy ra chính vào ngày tổ chức cuộc thi đó.

Hồ sơ nơi tìm thấy nạn nhân không nằm cạnh đường đua, người ta nghi ngờ rằng có thể nạn nhân lạc đường hoặc do một nguyên nhân khác.

Đại đội trưởng Phùng hỏi tôi có thể xác định được thời gian tử vong không. Tôi nói: “Thi thể đã bị phân hủy mạnh mẽ. Không còn những đặc trưng rõ ràng giống như những thi thể mới để có thể căn cứ vào độ đông cứng, hồ máu tử thi, nhiệt độ tử thi hay giác mạc để phán đoán chính xác thời gian tử vong. Chỉ có thể suy đoán phạm vi

đại khái. Căn cứ vào thông tin cuộc thi chạy việt dã, chúng tôi có thể suy đoán thời gian tử vong trong khoảng mười ngày.”

Đại đội trưởng Phùng lệnh cho Trung đội trinh sát tiếp tục triển khai các bước điều tra chi tiết. Liên hệ ban tổ chức cuộc thi, xác nhận danh tính tất cả thí sinh tham dự. Căn cứ vào tình hình trước mắt, nạn nhân rất có khả năng là một trong số đó.

“Những trang thiết bị trên người nạn nhân có giá trị rất lớn, chúng tôi điều kiện kinh tế khá giả.” Đại đội trưởng nhíu mày, “Bước đầu tiên của vụ án này cần phải xác định được danh tính nạn nhân. Nhưng do thi thể đã bị phân hủy cao độ, không thể nhận dạng được khuôn mặt, nên hãy tranh thủ làm xét nghiệm DNA, xem trong kho dữ liệu có mẫu nào tương đồng hay không.”

“Ngoài ra, công cụ gây án cũng cần xem xét kỹ. Điều kiện hiện trường hôm qua không mấy thuận lợi, hôm nay mấy cậu qua kiểm tra lại đi.” Đại đội trưởng Phùng không hổ danh là cảnh sát lão làng, các công tác kỹ thuật hình sự nắm rõ trong lòng bàn tay.

Sau khi tan họp, chúng tôi quay lại văn phòng, thu dọn đồ đạc rồi tới hiện trường.

Lý Tranh thì thầm: “Anh Hiếu Huy, mặc dù tôi cũng cảm thấy nạn nhân có thể là thí sinh tham dự cuộc thi, nhưng vụ án này có hai điểm khả nghi, thứ nhất không thấy có người nhà đến báo mất tích, cũng không thấy phía ban tổ chức báo cáo lại; thứ hai trên người nạn nhân không có vòng tay gắn chip, cũng không có balo chuyên dụng, về lý thuyết với hành trình việt dã đường dài như vậy, thí sinh bắt buộc phải chuẩn bị hành lý.

Mỗi vận động viên tham gia đều có một vòng tay gắn chip, nhân viên ở trạm tính điểm có thể tích điểm cho họ để chống gian lận. Khi số liệu được truyền lên, ban tổ chức, đội cứu hộ, người chạy, thành

viên hỗ trợ đều có thể theo dõi thành tích. Đảm bảo an toàn và tăng tính tương tác cho cuộc thi.

“Chúng ta đến hiện trường xem đi, biết đâu lại có phát hiện mới.” Trong đầu tôi một lần nữa hiện lên cảnh tượng ngày hôm qua khi nhìn thấy thi thể, tự nhiên cảm thấy giòi bọ lúc nhúc. Tôi bỗng nghĩ đến một vấn đề quan trọng.

Tôi dừng bước: “Cảnh tượng đêm qua quá sốc khiến chúng tôi choáng váng và ghê tởm, nên đã bỏ qua một vấn đề quan trọng - giòi có thể cung cấp manh mối!”

“Thi thể phân hủy mạnh mẽ, chúng ta không thể suy đoán ra thời gian tử vong, thế nhưng đám giòi trên cơ thể có thể giúp chúng ta.” Tôi hơi cao giọng kích động, Lý Tranh và Vương Mạnh ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi hỏi: “Đã nghe đến Côn trùng học pháp y bao giờ chưa?”

Lý Tranh gật đầu rồi lại lắc: “Hình như có nghe qua, nhưng chưa được học.”

“Đúng vậy. Sinh viên khoa Pháp y không học môn này, nhưng tôi đã từng được tiếp xúc. Khi còn học đại học, có một giáo sư chuyên gia trong lĩnh vực Côn trùng học pháp y đã từng giảng qua một số kiến thức.”

Phán đoán thời điểm tử vong là một vấn đề trong hàng thế kỷ của khoa học pháp y, nhưng lại đóng vai trò mấu chốt để phá án. Mặt khác, côn trùng học pháp y đã mở ra một phương pháp mới để suy luận thời gian tử vong bằng cách nghiên cứu côn trùng ăn xác. Đặc biệt càng phổ biến hơn đối với những thi thể trong quá trình phân hủy mạnh mẽ và thi thể đã phân hủy hoàn toàn thành xương trắng.

Giòi là loài côn trùng hủy hoại thi thể thường gặp nhất. Chúng vô cùng nhạy cảm với mùi hôi thối từ thi, có thể đẻ trứng lên cơ thể người sắp chết; trứng nở ra thành giòi, tiết ra các chất lỏng có chứa enzym phân giải protein, tiêu hóa và phá hủy những mô mềm của thi thể, tạo nên những lỗ nhỏ giống hình tổ ong trắng xám. Sau đó chúng lại xâm nhập xuống dưới da, cơ và những cơ quan khác trong cơ thể.

Vào mùa hè, thi thể của người trưởng thành có thể bị giòi ăn hết phần mềm trong 3 đến 4 tuần. Sự tăng trưởng và phát triển của giòi là một phương pháp quan trọng để suy đoán thời gian tử vong.

“Cho nên...” Tôi nhìn thấy khuôn mặt rặng ngời chân lý của Lý Tranh và vẻ nửa tỉnh nửa mê của Vương Mãnh.

“Cho nên, chúng ta cần tiến hành kiểm tra đám giòi kia?” Lý Tranh hỏi, “Nhưng chúng ta làm sao biết được chu kỳ sinh trưởng của đám giòi đó?”

Tôi mỉm cười và không trả lời câu hỏi: “Đi thôi! Lát nữa sẽ biết.”

Không khí ban ngày ở hiện trường thuận lợi hơn hôm qua rất nhiều. Bên cạnh rào cảnh báo, có một đồng chí Đội cảnh sát hỗ trợ đang ngủ gật bên trong xe. Chúng tôi dừng lại, anh ấy lập tức xuống xe.

Sau khi chào hỏi đồng nghiệp, chúng tôi mang hộp dụng cụ đi về phía miệng hố. Lần này, chúng tôi tiến hành khám xét hiện trường bên ngoài trước. Xung quanh miệng hố có rất nhiều sỏi đá. Thị lực của Lý Tranh lại phát huy tác dụng, phát hiện có một hòn đá dính vết máu hình bàn tay, quan trọng hơn nữa, còn dính vài sợi tóc! Điều này làm cho chúng tôi vô cùng mừng rỡ.

Vị trí của hòn đá dính máu vừa hay nằm giữa miệng hố và lối đi. Lý Tranh ngồi xổm bên miệng hố phẩn khởi vẩy tay.

Tôi nhìn theo hướng chỉ tay của Lý Tranh, mép hố có một vùng sẫm, nghi ngờ là vết máu, vách hố rất nhỏ, cao và dốc như vách núi.

Chúng tôi bắt đầu di chuyển xuống dưới. Vương Mãnh phát hiện ra có những vết tích bám chặt. Quá trình nạn nhân bị rơi xuống hố cơ bản đã được xác định: Nạn nhân bám vào miệng hố, sau đó ngã xuống.

Tôi ngồi xổm trên đồng sỏi đá dưới đáy hố. Xung quanh vẫn còn rất nhiều giòi, thỉnh thoảng có mấy con ruồi vo ve. Rất nhiều phiền

đá lưu lại vết máu khi giò bị bỏ qua. Xem ra cần phải mang chúng về xét nghiệm.

Khoảng nửa giờ sau, tôi đứng dậy nói với Lý Tranh và Vương Mãnh: “Tạm ổn rồi, chúng ta rút thôi.”

Trên đường về cơ quan, tôi vào cửa hàng mua ba miếng thịt.

“Tôi đã tiến hành quan sát đám giò ở hiện trường. Những con sinh trưởng tốt nhất ở trạng thái nhộng. Hiện trường không phát hiện con nhộng nào lột xác, chúng tỏ vẫn chưa phát triển thành ruồi.” Tôi đặt ba miếng thịt lên khay thí nghiệm, rải rác trứng ruồi chỉ nhỏ bằng hạt kê lên trên.

“Ruồi là loài côn trùng thường gặp nhất ở đây, thông thường trải qua 12 đến 24 giờ trứng ruồi sẽ nở thành giò; giò trải qua 5 đến 7 ngày sẽ biến thành nhộng, nhộng qua 3 đến 5 ngày lột xác thành ruồi. Quá trình này phù hợp với suy đoán thời gian tử vong của chúng ta trước đó.”

Lý Tranh và Vương Mãnh chăm chú lắng nghe, tôi nói tiếp: “Nhưng thời gian phát triển của giò cũng chịu sự ảnh hưởng từ môi trường, nên tôi muốn làm một thí nghiệm, xem trong môi trường như vậy thì trứng ruồi mất bao lâu để phát triển được như trạng thái ở hiện trường.”

“Còn với những con giò sinh trưởng tốt nhất ở hiện trường phát triển đến mức độ nào, thì hằng ngày chúng ta chỉ cần đến đó xem qua. Chỉ cần phát hiện nhộng lột xác là được.”

“Ba miếng thịt này, một miếng đặt trong phòng thí nghiệm, một miếng để trong sân ngoài phòng khám nghiệm của chúng ta, còn lại đặt ở gần hiện trường. Gần đây thời tiết không thay đổi nhiều, hy vọng có được kết quả tương đối chuẩn xác.”

“Bằng cách này, chúng ta có thể tính toán nhộng còn mấy ngày nữa sẽ biến thành ruồi. Cũng có thể so sánh với những con giò thí nghiệm.”

Lý Tranh làm động tác chấp tay: “Bái phục, anh giỏi quá.”

“Cơ mà như vậy chẳng phải mất rất nhiều thời gian hay sao?” Lời của Vương Mãnh như dội cho tôi gáo nước lạnh.

Tôi suy nghĩ một lát: “Không có cách nào tốt hơn. Thực ra chúng ta đã suy đoán về thời gian tử vong. Đây chỉ là thí nghiệm kiểm chứng mà thôi.”

Ngày hôm sau, chúng tôi đã phát hiện có nhộng lột xác ở hiện trường, điều này chứng minh những con giòi đầu tiên chỉ cần 1 đến 2 ngày có thể lột xác thành ruồi.

Vài ngày tiếp theo, chúng tôi đều đi kiểm tra địa điểm đặt thit. Khoảng thời gian này, những mẫu xét nghiệm cũng đã có kết quả.

Phần sụn sườn của nạn nhân, vết máu trên hòn đá có dấu tay và lông tóc đều có kết quả DNA. Lông tóc của nạn nhân, máu trên hòn đá có thành phần DNA hỗn hợp, ngoài DNA của nạn nhân, còn có thành phần DNA của nam giới khác.

Kết quả này làm chúng tôi bùng tỉnh, hòn đá này chính là công cụ gây án. Hơn nữa nghi phạm còn bị thương. Nhưng DNA của nạn nhân và nghi phạm không có trong kho dữ liệu, xem ra chỉ dùng DNA thì khó có thể phá án.

Các vết máu khả nghi bên miệng hố và những hòn đá dưới đáy cũng xét nghiệm ra thành phần DNA của nạn nhân.

Trái với dự đoán của chúng tôi, trên rìu băng không phát hiện ra DNA của nạn nhân.

Phía điều tra tình tiết vụ án cũng có một số tiến triển mới. Ngày diễn ra cuộc thi, căn cứ vào báo cáo không có ai xảy ra sự cố. Tổ chuyên án đã kiểm tra danh sách tất cả các vận động viên tham gia, có 35 người độ tuổi phù hợp. Trong đó có bốn người bỏ cuộc giữa chừng, ngoài ra có hai người không liên hệ được, hai vận động viên này là Trương Thụ Lễ và Trịnh Vũ Phong.

Trong tài liệu đăng ký của tất cả các vận động viên tham dự đều có hai phương thức liên hệ, lần lượt là số điện thoại của bản thân và số điện thoại liên hệ trong trường hợp khẩn cấp. Nó dùng trong trường hợp phát sinh sự cố ngoài ý muốn thì người đầu tiên cần thông báo là ai.

Đầu tiên chúng tôi liên hệ với người nhà của Trương Thụ Lễ. Người trong điện thoại tự xưng là vợ anh ta. Cô cho biết chồng mình gần đây phải tham gia thi đấu, đã một tháng rồi không về nhà. Đối với vận động viên thi chạy việt dã, trong thời gian dự thi không về nhà cũng là chuyện bình thường. Cô ta nói, có lẽ Trương Thụ Lễ đi tham gia cuộc thi chạy việt dã “Hàng Châu 100 cây số” rồi. Ở đó sóng kém, có lẽ hiện tại điện thoại đang trong chế độ “không liên lạc được”.

Người liên hệ khẩn cấp của Trịnh Vũ Phong tên Hàn Quang. Điện thoại gọi đi, Hàn Quang cho biết đang tham dự cuộc thi với Trịnh Vũ Phong, tín hiệu bên đó không được tốt.

Tổ chuyên án căn cứ vào số điện thoại của Trịnh Vũ Phong tìm được wechat. Phát hiện Trịnh Vũ Phong có đăng lên dòng thời gian về cuộc thi chạy việt dã. Gần đây lại đăng bài về tình hình cuộc thi chạy việt dã “Hàng Châu 100 cây số”. Xem ra ông ta không phải nạn nhân.

Mà thông qua sự giúp đỡ điều tra của bộ phận Kỹ thuật Hình sự, hôm diễn ra cuộc thi, không phát hiện thông tin cuộc gọi và tín hiệu bất thường. Do đó, vụ án lại rơi vào bế tắc.

Đã hai tuần trôi qua kể từ khi thi thể được tìm thấy, vụ việc vẫn chưa được giải quyết, và những con giò chúng tôi nuôi vẫn chưa lột xác. Sau ba ngày nữa, những con ruồi đã được lột xác mới xuất hiện. Có nghĩa là, phải mất 17 ngày từ trứng ruồi lột xác thành ruồi.

Điều này khiến chúng tôi vô cùng kinh ngạc. Xem ra trong điều kiện tương tự, muốn giò phát triển đến trạng thái ở hiện trường thì ít nhất cần khoảng 15 ngày. Tôi đoán chủ yếu phụ thuộc vào nhiệt độ. Đầu xuân ấm áp nhưng không nóng bằng mùa hè, nên tốc độ sinh trưởng của giò khá chậm.

Dựa trên các phương trình trong côn trùng học pháp y, tôi đã tính toán các yếu tố tương quan và đi đến kết luận trùng khớp.

Vấn đề bắt đầu trở nên nghiêm trọng, vì thời gian tử vong đã thay đổi. Mặc dù chỉ khoảng 5 ngày nhưng sự chênh lệch đó ảnh hưởng rất lớn đến công tác điều tra phá án. Bởi khi sự việc xảy ra sớm hơn, đồng nghĩa với việc không phải ngày cuộc thi diễn ra. Toàn bộ mạch suy luận đều phải điều chỉnh lại.

Lý Tranh đề nghị nuôi một đám giò khác để tiến hành quan sát. Nén lại những tâm trạng hỗn tạp trong lòng, chúng tôi bắt đầu lại thêm một lần nữa. Tôi báo cáo lại toàn bộ tình hình với Đại đội trưởng, hy vọng manh mối mới này có thể lật lại cơ hội phá án.

Đại đội trưởng Phùng không trách cứ chúng tôi về suy đoán sai lệch, ngược lại còn động viên: “Xem ra mọi người đều ấn định vào tư duy ban đầu, may mà các cậu kịp thời phát hiện.”

Cho dù ngày xảy ra vụ việc không trùng khớp với cuộc thi, nhưng nhìn trang phục và thiết bị hoàn hảo trên người nạn nhân vẫn có thể suy đoán đó hẳn là một người yêu thích bộ môn chạy việt dã hoặc hoạt động ngoài trời.

Tổ chuyên án cố gắng liên lạc lại với Trương Thụ Lễ và Trịnh Vũ Phong. Lần này Trương Thụ Lễ đã nhận điện thoại, nên có thể trực tiếp loại bỏ khả năng đây là nạn nhân. Tổ chuyên án yêu cầu anh ta đến Cơ quan Công an càng sớm càng tốt sau khi trở về. Anh ta đã sẵn sàng đồng ý.

Trong khi đó vẫn không có thông tin gì về Trịnh Vũ Phong, mà người liên hệ khẩn cấp của anh ta là Hàn Quang cũng mất hút.

Chúng tôi lập tức cảnh giác, nếu như Trương Thụ Lễ đã xuất hiện, theo lẽ thông thường, Trịnh Vũ Phong và Hàn Quang cũng phải xuất đầu lộ diện. Tại sao lại mất liên lạc trong thời khắc then chốt này?

Chúng tôi lập tức chuyển hướng điều tra sang Trịnh Vũ Phong và Hàn Quang. Càng đào sâu tìm hiểu, tổ chuyên án lại phát hiện ra nhiều điểm đáng nghi. Thứ nhất, 16 ngày trước khi phát hiện ra thi thể, Trịnh Vũ Phong và Hàn Quang có liên hệ với nhau vài lần, rồi sau đó băng đi. Thứ hai, vị trí tín hiệu khi liên lạc nằm ở Sùng Sơn, vừa hay gần nơi phát hiện thi thể.

Tổ chuyên án trích dẫn kho tư liệu của bên ban tổ chức cuộc thi, tiến hành phân tích số liệu con chip tính giờ của hai thí sinh này. Phát hiện thành tích của hai người này tương đồng, đặc biệt là số điểm tại mỗi trạm cảm biến.

Tình huống này thường được gọi là “chạy hộ”, một người mang hai con chip tham dự cuộc thi. Chi tiết này rất có ý nghĩa đối với chúng tôi. Trích xuất hình ảnh ghi được ở điểm cuối, chúng tôi phát hiện lúc đó chỉ có một người về vạch đích. Mọi thứ đã quá rõ ràng.

Điều tra đến đây, tất cả mọi người đều cảm thấy gần chạm đến sự thật, chỉ còn cách bước cuối cùng. Chúng tôi nhanh chóng tiến hành điều tra Trịnh Vũ Phong.

Trịnh Vũ Phong, 51 tuổi, ông chủ một cửa hàng chuyên bán đồ thể thao chuyên dụng. So sánh với tình trạng của nạn nhân, tuổi tác trùng khớp, tính chất công việc và sở thích cũng trùng

Tổ chuyên án liên hệ với vợ của Trịnh Vũ Phong là Hác Viên Viên. Theo như lời bà ta nói, Trịnh Vũ Phong gần đây bận tham gia cuộc thi bên ngoài, rất lâu rồi không điện về nhà. Bà ta cũng đã quen với việc này.

Để xác định nạn nhân có phải Trịnh Vũ Phong hay không, chúng tôi liền đến nhà ông ta, thu thập đồ dùng sinh hoạt hằng ngày và mẫu máu của người thân để tiến hành xét nghiệm DNA.

Khi lấy máu của Hác Viên Viên, sắc mặt bà hơi tái và liên tục hỏi tôi: “Ông Trịnh, không xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

Mặc dù trong lòng tôi đã nắm chắc đến tám phần. Nhưng trước khi có kết quả chính xác, tôi chỉ có thể hỏi đáp: “Hiện tại vẫn chưa thể xác nhận.”

Lấy máu cho người vợ xong, chúng tôi quay sang thu thập mẫu xét nghiệm con cái họ. Thông thường, có được mẫu máu của vợ và con, đã đủ xác định nạn nhân có phải Trịnh Vũ Phong hay không.

Tôi và Lý Tranh nhanh chóng chạy thẳng về Công an Thành phố. Rất nhanh, phòng DNA đã đưa ra thông tin, nạn nhân chính là ông ta.

Nhưng trên dòng thời gian của Trịnh Vũ Phong có đăng bài tham gia cuộc thi này và cuộc thi “Hàng Châu 100 kilomet”. Lúc đó, ông ta đã chết được rất nhiều ngày rồi.

Cách giải thích duy nhất chính là có người ngụy tạo đăng bài cho ông ta. Người này, rất có thể là nhân vật trước đó chúng tôi đã từng liên hệ. Anh ta nói rằng mình đang tham dự cuộc thi cùng Trịnh Vũ Phong. Không ai khác ngoài cái tên Hàn Quang.

Nghi ngờ của chúng tôi nhanh chóng được chứng thực: Trương Thụ Lễ đã đến Cơ quan công an. Anh ta cũng tham gia cuộc thi chạy “Hàng Châu 100 kilomet”. Anh ta cho biết, tại chỗ xuất phát cuộc đua, anh ta có nhìn thấy Hàn Quang, nhưng không nhìn thấy Trịnh Vũ Phong.

Trương Thụ Lễ còn chia sẻ, những người có cùng sở thích như bọn họ lập một nhóm cố định, hầu như đều quen biết nhau. Trịnh Vũ Phong và Hàn Quang quan hệ rất thân thiết. Trong nhóm mọi người đều biết, hai người họ thường xuyên đồng hành như tri kỷ. Người liên hệ khẩn cấp mà Trịnh Vũ Phong điền vào đơn đăng ký cũng là Hàn Quang.

Tất cả đều trùng khớp. Hung thủ giết hại Trịnh Vũ Phong rất có thể là Hàn Quang.

Tôi theo Đội trình sát kiểm tra đột xuất nơi ở của Hàn Quang. Nam thanh niên 25 tuổi này không hề phản kháng, cũng không tranh cãi. Và vẫn luôn im lặng kể từ sau vụ việc.

Tại nhà hấn ta, chúng tôi tìm thấy rất nhiều trang thiết bị dành riêng cho những hành trình chạy việt dã. Trong đó có một cây gậy đã thu hút sự chú ý của tôi.

Cây gậy này cùng một nhãn hiệu với gậy của nạn nhân Trịnh Vũ Phong, thiết kế rìu bằng cũng y hệt. Nhưng chi tiết được lắp thêm không giống, đầu gậy có một miếng đệm hình tròn. So sánh qua kích thước, trong lòng tôi đã có tính toán nhận định.

Tôi lấy mẫu máu của Hàn Quang đi làm xét nghiệm DNA. Nó trùng khớp với vết máu hình bàn tay trên hòn đá ở hiện trường. Mặc dù vậy, hấn vẫn không mở miệng, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Để tìm được điểm đột phá khi thẩm vấn, Phòng Kỹ thuật chúng tôi căn cứ vào khám nghiệm thi thể và tình hình hiện trường tiến hành dựng lại hiện trường vụ án giết người này.

Ngày xảy ra vụ việc, khi đến gần miệng hố, Trịnh Vũ Phong phát hiện đế giày của mình bị đinh đâm thủng, ông ta đau đớn bỏ ba lô xuống nghỉ ngơi bên đường. Lúc này, hấn ta giả bộ chạy lại diu, đợi đến khi Trịnh Vũ Phong tới gần miệng hố, trong trạng thái không hề đề phòng, Hàn Quang bên cạnh dùng gậy chọc mạnh vào eo sau, suýt chút nữa ông ta bị ngã thẳng xuống hố.

May mắn thay ông ta phản ứng nhanh và bám được vào thành hố. Hàn Quang dùng rìu bằng đánh vào đầu Trịnh Vũ Phong, lưu lại vết vỡ sọ đặc biệt. Trịnh Vũ Phong bám chặt vào vách hố không buông, hấn lợi dụng tình thế dùng đá đập vào đầu và tay ông ta, khiến xương sọ vỡ vụn và ngón tay bị gãy. Trịnh Vũ Phong rơi xuống hố tử vong.

Sau đó, hấn ta tìm được chiếc vòng tay gắn chip của cuộc thi chạy việt dã năm ngày sau sẽ diễn ra và điện thoại của Trịnh Vũ Phong trong balo. Mang theo vòng tay tham dự, ngụy tạo bằng chứng Trịnh Vũ Phong có mặt, đồng thời dùng điện thoại của nạn nhân đăng bài lên dòng thời gian.

Hàn Quang liên tục phủ nhận, cho đến khi chúng tôi tìm được vòng tay gắn chip của Trịnh Vũ Phong trong nhà hắn.

Với những bằng chứng không thể chối cãi cùng chiến thuật tâm lý tài tình của nhân viên thẩm vấn, Hàn Quang đã thú nhận hành vi sát hại Trịnh Vũ Phong. Động cơ rất đơn giản, chính là trả thù cho bạn gái.

Hóa ra bạn gái Hàn Quang là Lương Ninh cũng đam mê bộ môn chạy việt dã. Sau khi vào trong nhóm, cô thường xuyên tham gia hoạt động cùng với nhóm của Trịnh Vũ Phong. Ông ta rất có tiếng tăm trong cộng đồng này, thậm chí còn thành lập một tổ chức công ích. Người yêu thích chạy việt dã như Lương Ninh rất tôn trọng ông ta.

Nhưng cô chưa bao giờ tưởng tượng được rằng, kẻ bề ngoài có dáng vẻ cao thượng này lại là một tên quỷ háo sắc. Hoạt động việt dã thường diễn ra bên ngoài trong nhiều ngày, có thể phải ở trong lều hoặc qua đêm tại những khách sạn nhỏ. Vì điều kiện gian khổ, nhiều khi nam nữ phải ở chung nhau. Trong một lần tham gia hoạt động, Trịnh Vũ Phong và Lương Ninh ở cùng một phòng, lão ta không màng đến sự phản kháng của cô mà đã trực tiếp có hành vi xâm hại tình dục.

Ác mộng vẫn chưa kết thúc. Sau đó không lâu, Lương Ninh phát hiện mình đã mang thai. Hứng chịu đòn đả kích to lớn, vừa nhục nhã về thể xác vừa sụp đổ niềm tin vào lý tưởng trước giờ vẫn luôn kiên định. Cô đã nhất thời chọn cách tự tử.

Hàn Quang đau khổ vì mất đi tình yêu. Anh ta biết Trịnh Vũ Phong rất có tiếng trong cộng đồng này, nên không thể làm gì ông ta. Thấp cổ bé họng lên tiếng chỉ khiến cho Lương Ninh thêm ô nhục. Vậy là, anh ta chọn cách trả nợ bằng máu.

Hàn Quang gia nhập nhóm chạy việt dã và giả vờ sắp đặt “cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên” để làm quen với Trịnh Vũ Phong. Sau nhiều lần gài chiêu, hai người càng ngày càng thân thiết. Anh ta ẩn nấp bên cạnh Trịnh Vũ Phong, tìm thời cơ thích hợp để hành động.

Cho đến khi cuộc thi chạy việt dã diễn ra, cuối cùng anh ta cũng đợi đến ngày này.

Trước tiên, anh ta hẹn Trịnh Vũ Phong đến Sùng Sơn với lý do tìm hiểu thông thuộc đường đi và luyện tập trước. Đồng thời cố ý gài chiếc đinh đã chuẩn bị trước gần miệng hố, để thực hiện kế hoạch trả thù.

Quá trình gây án mà Hàn Quang đã khai nhận trùng khớp với kết quả dựng lại hiện trường của chúng tôi.

Khi tôi bước vào phòng thẩm vấn, Hàn Quang đang hút thuốc, làn khói quấn quanh bao trùm xóa nhòa đi những cảm xúc trên gương mặt anh ta.

“Cậu còn có gì muốn nói nữa không?”

“Không, cũng coi như tôi đã đòi lại công bằng cho Lương Ninh. Chỉ còn một điều, các anh nên kiểm tra cái thứ gọi là tổ chức công ích chạy việt dã của Trịnh Vũ Phong. Theo như tôi được biết, lão ta dựa vào danh nghĩa này, đã xâm hại không biết bao nhiêu cô gái, không chỉ mình Lương Ninh. Tôi giết lão nguy quân tử bề ngoài đạo mạo này, cũng coi như xả nỗi hận cho những cô gái từng bị lão ta ức hiếp.”

Vụ việc đã được giải quyết, mọi người đều rất vui mừng, đặc biệt là Vương Mãnh. Cậu ấy nói: “Chưa bao giờ tưởng tượng, chúng ta lại dựa vào những con giòi để phá án. Còn tôi ấy à, tôi chuẩn bị tiếp tục những thí nghiệm trên giòi để phục vụ công tác sau này.”

Tôi vui mừng không nổi khi nghĩ đến Lương Ninh, nghĩ đến Hàn Quang, trong lòng như cảm thấy có một tảng đá đè nặng.

Lý Tranh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh tôi: “Hôm nay trời nắng đẹp như vậy, mọi việc đều đã có hồi kết. Sao anh lại rầu rĩ đến vậy?”

Tôi nhìn những tia nắng rớt ngoài thêm, thở dài một tiếng: “Thực sự không biết còn bao nhiêu tội ác phía dưới văng dương chói lọi kia.”

THI THỂ TRONG MÀNG BỌC NILON: LƯƠNG THIỆN DẪN ĐẾN HỌA SÁT THÂN

VỤ ÁN

HỒ SƠ

SỐ 14

"Thi thể đông cứng mạnh mẽ cũng cho thấy thời gian tử vong không ngắn không dài, khoảng từ 12 đến 14 tiếng." Lý Tranh mím môi ra vẻ quả quyết.

Co cứng tử thi là một trong những hiện tượng hình thành sớm nhất của thi thể. Sau khi tử vong được một thời gian, các cơ dần trở nên co cứng đồng thời khớp xương cổ định cũng cứng lại. Hiện tượng này bắt đầu xuất hiện sau khi tử vong khoảng 10 phút đến 7 tiếng đồng hồ. Trải qua 24 đến 48 giờ hoặc có thể lâu hơn, thi thể bắt đầu mềm ra.

“Cưỡi cùng hai người cũng tới rồi, mau chuẩn bị sẵn sàng rồi theo tôi.”

Thứ hai đầu tuần, Vương Mãnh vừa đến cơ quan liền bắt tay điều tra vụ án mất tích.

Một nữ giáo viên mất tích hai ngày, Vương Mãnh cùng người thân đến nhà cô kiểm tra. Kết quả, trong nhà giáo viên nữ có phát hiện bất ngờ. Cảnh sát lập tức phong tỏa hiện trường, tôi và Lý Tranh cũng mang dụng cụ chạy đến.

Trời vào hạ, nhiệt độ ngày càng tăng cao, cái nắng gay gắt khiến chúng tôi mồ hôi nhễ nhại khi vừa bước vào. Ngoài đồng chí cảnh sát khu vực, còn có hai người đàn ông đứng chờ bên ngoài rào cảnh báo. Một người còn khá trẻ, người còn lại khoảng bốn năm mươi tuổi. Có lẽ là người nhà của giáo viên nữ bị mất tích.

Trong nhà không khí khá mát mẻ, vừa bước vào tôi liền ngửi thấy nồng nặc mùi nước hoa, đầu mũi bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy.

“Tối qua bạn trai của cô ta có tới đây, không phát hiện bất thường.” Vương Mãnh hạ giọng thì thầm: “Nhưng vừa rồi tôi kiểm tra nhà tắm...”

Tôi và Lý Tranh theo chân Vương Mãnh vào nhà tắm. Cậu ấy mở đèn khảo sát, nền nhà hiện lên một mảng lớn ánh huỳnh quang màu xanh lam. Cảm thấy lỗ chân lông trên người co lại tôi bất giác sờ tay ra sau đầu.

Lý Tranh kinh ngạc: “Chất chỉ điểm vết máu?”

Vương Mạnh gật đầu, chỉ vào vết máu đỏ phía dưới bốn rủa tay: “Ban đầu chỉ phát hiện vết này, không ngờ sau khi phun chất chỉ điểm vết máu lên thì phát hiện ra một mảng máu lớn, rồi mới nhanh chóng phong tỏa hiện trường và gọi hai người đến đây.”

Vùng ánh sáng huỳnh quang trên mặt đất bao phủ gần như toàn bộ nhà tắm. Đây có lẽ là hiện trường đầu tiên của vụ án.

Chúng tôi dùng chất chỉ điểm vết máu để xác định vị trí những vết máu đã bị dọn sạch sẽ tại hiện trường. Chất hóa học mới này dựa trên công thức của Luminol, thêm vào đó bổ sung các chất phụ gia. Sau khi được xử lý bằng công nghệ đặc biệt, nâng cao độ nhạy khi tìm kiếm vết máu. Có thể phun nhiều lần vào cùng vị trí mà không làm thay đổi kết quả xét nghiệm DNA.

Vương Mạnh phổ biến sơ qua, chủ nhà mất tích tên Trương Tiểu Cẩm, giáo viên của trường trung học Trình Cẩm. Người hiện đang đứng đợi bên ngoài là bạn trai của cô tên Chu Hạo cùng với thầy hiệu trưởng.

Hôm nay thứ hai, Trương Tiểu Cẩm không lên lớp, cũng không xin nghỉ phép trước. Thường ngày Trương Tiểu Cẩm vẫn sống một mình. Theo như lời Chu Hạo, trưa thứ bảy anh vẫn gặp cô nhưng đến chiều chủ nhật thì không còn liên lạc được nữa.

Ngoài ra, Trương Tiểu Cẩm từ nhỏ sống ở cô nhi viện, không có người thân họ hàng.

Thực ra, những chứng cứ hiện tại cũng không thể chứng minh Trương Tiểu Cẩm đã xảy ra chuyện. Vết máu không thể xác định là của ai, cũng chưa biết có phải máu người hay không.

Nhưng khi phun chất chỉ điểm vết máu trong phòng khách, dưới nền cũng xuất hiện rất nhiều vết loang lổ. Tâm trạng của chúng tôi càng trở nên nặng nề.

Những vết máu đó có nhiều hình dạng khác nhau. Có vết nhỏ giọt, cũng có vết đã qua lau chùi. Tôi và Lý Tranh đứng một góc, Vương Mãnh tiến hành phun chất chỉ điểm vết máu ở tất cả các phòng, đợi một lúc rồi chúng tôi bắt đầu quan sát.

Đa phần vết máu chủ yếu tập trung ở phòng khách và nhà tắm. Vết máu dạng nhỏ giọt và dạng lau chùi đều có thể phán đoán phương hướng di chuyển. Chúng tôi lần theo vết máu dẫn đến phòng ngủ, chúng ngày càng ít dần và nhạt đi, cần phải đến gần mới nhìn thấy rõ.

Ánh sáng trong phòng ngủ hơi yếu, chính giữa kê một chiếc giường đôi bằng gỗ. Đầu giường dựa vào tường, gầm cách mặt đất khe hở khoảng 5 centimet. Vết máu đã biến mất. Vương Mãnh cố gắng quỳ dưới đất, mặt dán xuống nền nhà ra sức chiếu đèn quan sát.

Lý Tranh cũng bon chen tới những tư thế tao nhã hơn nhiều. “Có vết máu nhỏ giọt!” Cô nhanh chóng đứng lên phui quần, “Chiếc giường này có vấn đề.”

Đây là một chiếc giường gầm cao, có tay nâng piston thủy lực. Tầm giát giường rất dễ tháo. Bên dưới có bốn khoang âm, không gian trong mỗi ô rất lớn.

Một trong những ô trống đựng chiếc chăn bông phồng to. Lý Tranh kéo một góc chăn thấy bên trong có một chiếc vali màu đen. Lý Tranh nhìn quan sát kỹ giọng run run: “Máu chảy ra từ vali!”

“Bình tĩnh!” Tôi và Vương Mãnh hợp sức bê cả chăn lẫn vali hành lý ra, không nặng lắm.

Chăn bông đã thấm máu, trên bề mặt vali hơi ẩm ướt. Vị trí bánh xe phía dưới nghi ngờ là vết máu chưa khô.

Theo trình tự khám nghiệm, sau khi tiến hành lấy mẫu xét nghiệm ở những vị trí như ổ khóa và khóa kéo, tôi chuẩn bị tinh thần mở vali.

Khoảnh khắc ấy một bàn tay nhợt nhạt với nhiều vết thương chẳng chịt lộ ra ngay trước mắt chúng tôi. Bàn tay đó như đâm thẳng vào trái tim khiến tôi nghẹt thở.

Mở toang vali ra, một thi thể co quắp nằm nguyên ở đó. Khuôn mặt của Lý Tranh và Vương Mãnh lộ rõ sự kinh hãi không che giấu nổi.

Thi thể được quấn chặt trong bọc nylon từ đầu đến chân. Chỉ để lộ mái tóc ngắn màu đen rối tung và bàn tay phải nằm hờ.

Nạn nhân nằm nghiêng bên trong vali, tay và lưng dựa vào vị trí khóa kéo, xem ra đã bị nhét vào không gian chật hẹp này.

Qua màng bọc nylon, có thể nhìn thấy nạn nhân mặc áo sơ mi cộc tay xanh nhạt, phía dưới là một chiếc quần âu trắng. Trang phục tương đối nguyên vẹn.

Trên áo có rất nhiều vết rách. Cổ áo, ống tay áo và phần trước ngực đều thấm đầy máu. Trong miệng nạn nhân bị nhét một chiếc khăn.

Wang Mãnh chụp vài tấm ảnh nạn nhân: “Hai người đợi một chút, tôi mang máy ảnh ra cho người thân nhận dạng.”

Trong chốc lát cậu ấy đã quay trở lại: “Không sai, chính là cô ấy!” Bên ngoài vang lên tiếng than khóc, mọi việc trở nên hỗn loạn.

Tôi ra hiệu cho Vương Mãnh chụp ảnh hiện trường, cố định, thu thập chứng cứ, sau đó chuyển thi thể về phòng khám nghiệm để tiến hành công việc.

Khi gọi điện về, tôi dặn dò kỹ nhân viên phòng khám nghiệm rằng trạng thái thi thể rất đặc biệt, những túi bọc tử thi thông thường e rằng hơi khó, cần loại rộng hơn nữa.

Trong thời gian đợi xe vận chuyển, chúng tôi quan sát lại hiện trường một lượt. Cần phải kết nối hiện trường và thi thể, mới có thể tiếp cận chân tướng, dựng lại hiện trường gây án. Đó là những điều mà Thầy đã dạy tôi.

Vương Mạnh mở nguồn sáng hình sự cầm tay đa bước sóng, bắt đầu tìm kiếm trên mặt đất, miệng lầm bầm: “Tôi không tin không tìm ra manh mối nào.”

Ngay sau đó Vương Mạnh tìm thấy vài dấu chân trên nền nhà, nhưng khi nhìn thấy đế giày của bạn trai nạn nhân liền nản lòng. Những vết đó đều do anh ta để lại. Có điều hiện trường lại không phát hiện dấu chân phụ nữ. Đây mới là vấn đề khiến người ta phải suy nghĩ.

Thật ra nghĩ cũng có lý, nền nhà rõ ràng đã được tẩy rửa sạch sẽ, nên cũng chỉ còn những dấu vết máu khó quan sát.

Nơi Vương Mạnh phát hiện ra vết máu đầu tiên là nhà tắm. Trong đó có một lượng máu nhỏ giọt và những dấu máu ẩn. Chứng tỏ nạn nhân ở trong phòng tắm một thời gian dài, cho nên chúng tôi quay vào khám nghiệm kỹ lưỡng.

Trên tường phòng tắm treo một cây lau nhà, vẫn còn ẩm ướt, dưới đất có đọng một ít nước. Chứng tỏ nó mới được sử dụng cách đây không lâu, cũng có nghĩa thời gian xảy ra vụ án chỉ gần đây và nghi phạm mới rời khỏi hiện trường. Lý Tranh quan sát kỹ tay cầm cây lau nhà, phát hiện bên trên dường như có vết máu.

Trong bồn rửa tay có vết máu loãng, suy đoán nghi phạm đã rửa tay và rửa hung khí tại đây. Chúng có màu rất nhạt, may mà Lý Tranh mắt tinh mới phát hiện ra.

Chúng tôi còn phát hiện một ít máu bắn tung tóe dưới đáy chậu rửa. Điều này cho thấy vị trí của nạn nhân khá thấp, có thể trong tư thế nằm hoặc ngồi, hơn nữa rất có khả năng khi ấy nạn nhân chưa tử vong.

Mở tủ quần áo thấy bên trong rất lộn xộn, cộng thêm đồ đạc trong ngăn kéo phụ đều bị lục tung. Xét về mức độ sạch sẽ của ngôi nhà, điều này dường như không phù hợp với thói quen của Trương Tiểu

Cầm. Vương Mãnh kết luận rằng đó là dấu vết của một vụ trộm cắp, và nghi phạm có thể đang tìm kiếm tiền bạc hoặc thứ gì đó có giá trị.

Khóa cửa và cửa sổ nguyên vẹn, có thể loại trừ khả năng cạy phá cửa đột nhập hoặc rời đi qua đường cửa sổ. Cửa trong tình trạng khóa, rõ ràng không thể khóa trái từ bên trong mà chỉ có thể khóa lại từ bên ngoài. Như vậy, khả năng nghi phạm có chìa khóa.

Chúng tôi cho tất cả vào túi đựng vật chứng và trở về phòng khám nghiệm.

Quạt thông gió phòng khám nghiệm kêu ù ù. Thi thể bị quấn trong màng bọc nylon được đặt trên bàn giải phẫu, chỉ chiếm 1/3 độ dài mặt bàn. Màng nylon phản chiếu ánh đèn trắng bạc trên trần nhà.

Chân tay nạn nhân chống lên nhau, quấn chặt lại bởi lớp nylon. Bên trong thấm đẫm một màu máu.

Sau khi cúi mình trước nạn nhân, Lý Tranh bắt đầu tiến hành khám nghiệm.

Cô cẩn thận xé màng nylon, giữa những lớp màng là từng vệt máu chưa đông nhợt nhạt màu đỏ sẫm, càng kéo càng vương vãi một thứ bột màu đen. Vương Mãnh quệt thử lên xem: “Là than hoạt tính.”

Vương Mãnh trầm ngâm: “Ngoài ban công có vài hộp than hoạt tính, xem ra là sử dụng vật liệu sẵn có.”

Sau khi xé hết màng nylon, thi thể cũng không duỗi ra mà vẫn duy trì trạng thái bị trói buộc cứng nhắc.

Quần áo phần thân trên đầy vết rách, cần kiểm tra kỹ lưỡng bề mặt. Chúng tôi tốn rất nhiều công sức mới cởi được lớp áo sơ mi của nạn nhân. Vương Mãnh đặt xuống nền nhà, lấy thước đo tỷ lệ và bắt đầu chụp ảnh.

Chúng tôi quan sát vết rách lộn xộn trên áo, chủ yếu tập trung ở vị trí trước ngực và phần bụng. Độ rộng khoảng từ 2 centimet đến 2,5

centimet. Điều này cho thấy công cụ gây ra vết thương cùng một loại, chiều rộng lưỡi tối đa 2,5 centimet.

Trong rất nhiều vụ án gây tổn thương do vật sắc nhọn, các vết thương phức tạp đôi khi được hình thành do sự thay đổi vị trí của hai bên hoặc dịch chuyển sau khi đâm xuyên (ví dụ như đâm ngang hoặc xoay tròn). Tuy nhiên, những vết thương trên bộ quần áo này tương đối đều đặn, cho thấy mức độ phản kháng của nạn nhân khá thấp.

Thi thể lúc này đã khóa thân nằm nghiêng trên bàn giải phẫu, hai bên đều có hồ máu tử thi nhạt. Cổ tay có một vài vết thương nằm ngang và vết máu đã khô.

Cổ, ngực, bụng, eo, cổ tay và mu bàn tay của thi thể có hơn ba mươi vết thương lớn nhỏ, dài ngắn, nông sâu khác nhau.

Một số miệng vết thương nứt rách (từ ngũ chuyên ngành, do da trương lên kéo sang hai bên khiến miệng vết thương nứt ra); Vì lớp da khá mỏng nên có những vết thương lộ cả gân lẫn xương.

Chúng tôi lật thi thể lại, dùng sức phá vỡ sự co cứng và đặt thi thể nằm thẳng. Nạn nhân cao 1m59, dáng người nhỏ nhắn, cho nên mới có thể nhét được vào trong vali hành lý.

Chúng tôi tiến hành khám nghiệm vùng đáy chậu của nạn nhân, phần đáy chậu và thành âm đạo không có tổn thương rõ rệt. Chúng tôi theo trình tự dùng dụng cụ lấy dịch âm đạo, hậu môn, núm vú và khoang miệng. Đối với nạn nhân nữ giới, thì đây là những xét nghiệm bắt buộc phải làm.

Trong những năm gần đây, các thử nghiệm tương tự đã bắt đầu được thực hiện trên nam giới, cho thấy rằng thiết bị khám nghiệm của chúng tôi đã theo kịp thời đại.

Sau khi thu thập mẫu xét nghiệm, chúng tôi bắt đầu khám nghiệm bên ngoài cơ thể.

Những vết máu theo dòng nước từ vòi phun chảy xuống ống cống, dần dần lộ ra lớp da trắng nõn.

Trên cổ người chết có vết xuất huyết dưới da, trông giống như vết thắt và còn một vài vết thương dài và hẹp. Lý Trang đo đạc, và chiều dài từ 3 đến 10 centimet, mức độ nông sâu khác nhau.

“Phần ngực có sáu vết thương, phần bụng có năm vết thương, đường ruột lộ ra bên ngoài.” Lý Tranh vừa khám nghiệm vừa miêu tả vết thương vô cùng tỉ mỉ, “Chiều dài từ 2 đến 2,5 centimet, miệng vết thương đều rất gọn gàng, hai đầu một góc tù một góc nhọn, khoang vết thương không còn các mô liên kết, có lẽ được hình thành từ hung khí sắc nhọn.”

Lý Tranh dùng dao mổ thăm dò vết thương: “Phần ngực có hai vết thương khá sâu, ít nhất 8 centimet; bốn vết thương còn tương đối nông, chỉ chạm tới xương sườn.”

“Năm vết thương ở bụng đều rất sâu, dao mổ không chạm được đến tận cùng.”

“Phần bụng có lẽ có sáu vết thương, trong đó hai vết nối liền vào nhau.” Tồi liếc nhìn phần bụng của nạn nhân, có một vết thương khá rộng, nhưng lại không phải vết thương phẳng, mà có một góc cạnh nhất định. Chứng tỏ không phải chỉ một lần thao tác.

“Không biết có thù oán gì nữa!” Vương Mãnh bùi ngùi, “Quá tàn nhẫn, chỉ xếp sau vụ án 60 vết đâm năm đó mà thôi.”

Hình dạng vết thương là cơ sở quan trọng để suy đoán công cụ gây án. Nó không những có thể phân tích độ rộng hẹp, dày mỏng, dài ngắn và sắc cùn của hung khí, mà còn có thể suy ra các đặc điểm một lưỡi hay hai lưỡi.

So sánh vết rách trên trang phục dính máu của nạn nhân với vết thương trên bề mặt cơ thể, có thể thấy khớp nhau về vị trí và hình dạng. Có nghĩa là nạn nhân bị đâm khi đang mặc quần áo.

“Trên tay nạn nhân có nhiều vết thương do vật nhọn gây ra, hình dạng bất thường, mang đặc điểm hình thành trước khi chết, có lẽ do phản kháng.”

Tôi đưa thước cho Lý Tranh tiến hành đo đạc và chụp ảnh.

Lý Tranh tháo chiếc khăn trên cổ tay của nạn nhân và thấy một số vết thương song song và vài vị trí xuất huyết dưới da. Miệng vết thương không chảy nhiều máu, chúng tôi phán đoán nó được hình thành sau khi chết.

Xuất huyết dưới da ở hai cổ tay là vết thương có từ trước. Từ đó liên tưởng đến vị trí của thi thể, hai tay bị trói sau lưng, nạn nhân khi còn sống có lẽ bị khống chế.

“Thi thể đông cứng mạnh mẽ!” Tôi cảm thán: “Chứng tỏ thi thể đã được nhét vào vali ngay sau khi chết.”

“Thi thể đông cứng mạnh mẽ cũng cho thấy thời gian tử vong không ngắn không dài, khoảng từ 12 đến 14 tiếng.” Lý Tranh mím môi ra vẻ quả quyết.

Co cứng tử thi là một trong những hiện tượng hình thành sớm nhất của thi thể. Sau khi tử vong được một thời gian, các cơ dần trở nên co cứng đồng thời khớp xương cố định cũng cứng lại. Hiện tượng này bắt đầu xuất hiện sau khi tử vong khoảng 10 phút đến 7 tiếng đồng hồ. Trải qua 24 đến 48 giờ hoặc có thể lâu hơn, thi thể bắt đầu mềm ra. Trong quá trình 3 đến 7 ngày sẽ dần phân hủy. Co cứng tử thi là căn cứ để phán đoán thời gian tử vong. Nhưng sự xuất hiện, biến mất và cường độ của nó bị ảnh hưởng bởi nhiều yếu tố khác nhau như nhiệt độ, mức độ phát triển của cơ bắp và nguyên nhân tử vong.

Lý Tranh đột nhiên nhíu mày: “Không đúng, sao hai mặt đều có hồ máu tử thi?”

Tôi suy nghĩ một lát: “Tức là sau khi chết vị trí thi thể có sự thay đổi.”

Nếu thay đổi vị trí cơ thể trong lúc hình thành hồ máu tử thi, thì hiện tượng này sẽ hình thành ở vị trí mới. Hơn nữa hồ máu cũ sẽ mờ đi, thậm chí biến mất.

Lý Tranh chợt nhận ra: “Chúng tôi 6 đến 8 tiếng sau khi chết, có người đã di chuyển thi thể!”

“Gần như vậy, nếu sớm hơn thì hồ máu tử thi cũ sẽ biến mất; nếu muộn hơn thì hồ máu tử thi sẽ không dịch chuyển.” Tôi gật đầu.

Nhưng một mối nghi ngờ lóe lên trong đầu tôi, bởi vì hồ máu tử thi ở hai bên đều cố định. Về mặt lý thuyết phải từ 24 đến 36 giờ, dường như có mâu thuẫn với dấu hiệu co cứng thi thể. Nhưng tôi ngay lập tức nghĩ rằng có nhiều yếu tố ảnh hưởng đến hồ máu tử thi, chẳng hạn do mất máu hoặc bệnh tật. Dù sao việc suy luận thời gian tử vong cần phân tích toàn diện.

Sau khi hoàn thành khám nghiệm bên ngoài, sắc mặt Lý Tranh trở nên nghiêm trọng: “Hung thủ quá tàn nhẫn, sử dụng hết tất cả những phương pháp giết người.”

Tôi ngắt nghỉ rồi nói: “Lần này để tôi phẫu thuật chính.”

Tôi nhanh chóng cắt tóc nạn nhân bằng dao mổ. Nhiều trường hợp tóc sẽ cản tầm nhìn và ảnh hưởng đến khả năng quan sát da đầu, sau khi cạo tóc có thể thấy rõ tình trạng da đầu. Đây cũng coi như một kỹ năng trong pháp y. Đương nhiên tay nghề của chúng tôi chỉ dừng ở mức cạo trọc.

Nếu như có thể xác định không tổn thương phần đầu, thì chúng tôi sẽ không cắt tóc của nạn nhân. Dù sao cũng phải tôn trọng họ, cần phải suy xét đến yếu tố thẩm mỹ và cảm xúc của người thân.

Nạn nhân có nhiều vết xuất huyết dưới da trên đỉnh và vùng cằm, hình thành những vết dài. Đây cũng là một dạng tổn thương khá đặc biệt. Tổn thương da đầu luôn có thể phản ánh đặc điểm của công cụ gây án, vết thương dạng vết dài thuộc dạng tổn thương thường gặp.

Sau khi rạch da đầu nạn nhân thấy dưới da xuất huyết diện rộng. Chúng tỏ nạn nhân đã chịu nhiều đòn đả kích.

Sau khi mở hộp sọ, tôi phát hiện xương sọ của nạn nhân khá mỏng. Độ dày và độ cứng của hộp sọ người khác nhau rất nhiều. Có người chỉ như tấm bìa cứng, nhưng có người lại rất dày.

Cho dù hộp sọ rất mỏng, nhưng lại không có bất kỳ tổn thương nào. Chỉ có dưới nang màng nhện xuất huyết lượng nhỏ, không có vấn đề gì với mô não, tủy sống và thân não không bị tổn thương.

“Tổn thương trên não rất nhẹ, không phải là vết thương chí mạng.”

Nếu đã không nằm ở vùng đầu thì trọng điểm sẽ ở phần cổ và phần ngực bụng.

Tổn thương cổ tương đối nhạt, nhưng lại có vết hằn, không chừng tồn tại tình trạng ngạt thở.

Theo trình tự giải phẫu, thông thường phần cổ sẽ để lại sau cùng. Do mạch máu phần cổ tương đối dày đặc nên việc mổ xẻ phần đầu và ngực bụng trước có thể làm máu chảy về hai đầu. Khi đó vùng cổ sẽ dễ quan sát hơn.

Vì vậy, đầu tiên chúng tôi tiến hành giải phẫu ngực và bụng của nạn nhân, cho thấy tồn tại nhiều vết thương sắc nhọn. Thêm vào đó khuôn mặt và tay chân nạn nhân trắng bệch, tỏ rõ dấu hiệu của mất máu.

Rạch một đường dọc theo chính giữa phần ngực, tách da sang hai bên, làm lộ ra phần xương sườn. Thấy giữa xương sườn thứ ba và thứ tư, thứ năm và thứ sáu bên trái lần lượt có hai vết thương, bề mặt xương sườn bị tổn hại.

“Xem ra xương sườn cũng đỡ cho nạn nhân mấy nhát, nhưng cuối cùng vẫn không thể gánh nổi.” Lý Tranh buồn rầu nói.

Nhưng nó cũng cho thấy sức mạnh của nghi phạm không quá lớn, hoặc công cụ gây án tương đối nhỏ.” Tôi suy tư một chốc rồi nói, “Giả

dụ đó là vật sắc nhọn cỡ trung bình hoặc nghi phạm rất khỏe mạnh, có thể sẽ đâm gãy xương sườn.”

Xương sườn trước và xương ức đã bị cắt bỏ, trong khoang ngực có trữ một lượng máu lớn khoảng 2000 mililit. Thêm hai nhát dao khi kiểm tra sâu hơn, một nhát đâm rách màng tim, nhát còn lại xuyên thủng thùy phổi trái.

Màng tim có vết rách, Lý Tranh thò tay sờ vào bên trong: “Tim không sao.”

Ổ bụng đầy máu, mức ra khoảng 1000 mililit và một cục máu đông. Máu đông là hiện tượng khi còn sống, bởi sau khi tử vong không thể hình thành. Thăm dò ổ bụng cho thấy ngoài ruột còn có gan bị vỡ.

3000 mililit máu chiếm hơn một nửa tổng lượng máu của người bình thường. Nguyên nhân cái chết do sốc giảm thể tích máu đã quá rõ ràng.

“Khi những vết thương này hình thành, có lẽ nạn nhân vẫn còn ý thức.” Lý Tranh lộ vẻ mặt thương cảm: “Thực sự quá tàn nhẫn.”

Mở vách dạ dày của nạn nhân, phát hiện bên trong đầy dưỡng chấp¹. Tòilấy ra một ít quan sát kỹ. Lý Tranh thò đầu lại gần, “Màu trắng là miếng bột mì, màu nâu của thịt bò, màu vàng của dứa. Phải chăng nạn nhân đã ăn pizza!”

Bước cuối cùng giải phẫu vùng cổ, vết thương trên cổ nạn nhân có độ sâu không tương đồng. Qua thăm dò cho thấy động mạch cảnh bên phải và tĩnh mạch cảnh bị đứt. Phản ứng sống của chấn thương không rõ ràng và có thể thuộc chấn thương sau khi tử vong.

Lớp da trên cổ có vết bầm tím, lớp cơ xuất huyết lượng nhỏ, thành khí quản khá sạch sẽ và chút bọt. Kéo xương móng của nạn nhân ra, loại bỏ các mô bên trên, phát hiện không bị gãy. Kết hợp tình hình khám nghiệm phổi, không có đặc điểm ngạt thở rõ ràng.

¹ Dưỡng chấp hoặc dưỡng trấp là dạng bán lỏng của khối thức ăn bị tiêu hóa một phần ở dạ dày và được đẩy xuống qua van môn vị, vào tá tràng.

Sau khi giải phẫu xong, chúng tôi mang mẫu xét nghiệm lên Công an Thành phố. Trên đường về cơ quan, trời cũng đã tối dần, ba anh em chúng tôi sắp xếp lại mạch tư duy, chuẩn bị tham gia cuộc họp thảo luận tình tiết vụ án.

“Hung thủ quá thông minh.” Lý Tranh cảm thán.

Vương Mãnh gật đầu: “Hắn không những giấu thi thể, mà còn bọc chặt bằng màng nilon và rắc than hoạt tính. Có lẽ nước hoa cũng cố tình làm đổ.”

“Hiện trường được dọn dẹp rất sạch sẽ.” Tôi dán mắt vào cột đèn tín hiệu giao thông ở ngã tư.

Không khí trong phòng họp rất căng thẳng, Đại đội trưởng Phùng vừa cất lời, chúng tôi đã cảm thấy vô cùng áp lực.

“Thông tin của đám phóng viên quá nhanh nhạy. Trên mạng đã có đầy đủ bài viết về vụ án này. Đây chẳng phải làm bữa sao? Chưa rõ tình hình thực hư ra sao mà dám đăng bài.”

Đại đội trưởng Phùng bất mãn nhìn về phía Phòng Kỹ thuật chúng tôi: “Chắc chắn không phải người của chúng ta tiết lộ, nhưng vụ án cần nhanh chóng được giải quyết...”

Tình hình điều tra ban đầu khắc nghiệt hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng tôi. Camera giám sát trong khu chung cư bị hỏng, không thể ghi hình trong một tuần trời. Bạn có thể hình dung mọi người đã tuyệt vọng đến mức nào. Mạnh mỗi duy nhất có thể là chiếc điện thoại mà nạn nhân làm mất, nhưng bên Trinh sát kỹ thuật phải mất rất nhiều thời gian và công sức còn chưa chắc đã tìm được.

May mắn thay, vẫn còn những kỹ thuật hình sự truyền thống như khám xét hiện trường và khám nghiệm tử thi. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào bộ phận Kỹ thuật chúng tôi. Đại đội trưởng Phùng nói: “Báo cáo tình hình khám nghiệm đi.”

Về cơ bản mọi người đều đã nắm được, tôi sẽ tập trung mô tả thương tích trên người nạn nhân: “Loại hình và vị trí tổn thương tương đối nhiều, gồm năm thương tích trước khi chết: vết thương vật cùn trên đỉnh đầu, vết siết ở vùng cổ, vết trói trên cổ tay và vết thương phản kháng trên mu bàn tay và nhát đâm vào vùng ngực bụng. Nguyên nhân tử vong do sốc giảm thể tích máu. Ngoài ra, rách phổi và vỡ gan cũng có thể coi là chí mạng.”

Tôi ngừng lại một chút, phòng họp yên lặng, mọi người đều cúi đầu ghi chép nhanh. “Có hai vết thương sau khi chết, lần lượt ở vùng cổ và cổ tay. Đúng rồi, hai nhãn cầu của nạn nhân biến mất, hiện trường cũng không tìm thấy.” Mọi người được một phen rộ lên. Đại đội trưởng Phùng đan chéo hai bàn tay: “Còn thời gian tử vong?”

“Căn cứ vào phân tích những đặc trưng cơ cứng tử thi, thời gian tử vong trong vòng 18 tiếng. Chúng tôi đến hiện trường vào lúc mười hai rưỡi trưa thứ hai, suy ra thời gian tử vong vào khoảng sáu giờ chiều ngày chủ nhật. Nạn nhân chết sau bữa tối không lâu.” Tôi chau chừ một lát: “Bên cạnh đó sau khi tử vong được 6 đến 8 giờ, có người đã di chuyển thi thể.”

“Hả? Nói như vậy hung thủ đã ở lại hiện trường sau khi gây án sao?” Đại đội trưởng Phùng nhíu mày, “Hoặc có quay trở lại hiện trường. À còn tình hình hiện trường thế nào?”

Vương Mãnh báo cáo tình trạng khám xét hiện trường. Cửa chính và cửa sổ không có dấu vết bị leo trèo hay cạy khóa. Suy đoán ban đầu do người quen gây án. Ít nhất thì nghi phạm có thể gõ cửa nhà nạn nhân. Cửa ra vào sử dụng ổ khóa khóa trái từ bên ngoài, có lẽ nghi phạm có chìa khóa nhà nạn nhân hoặc đã ăn cắp.

Sau khi Vương Mãnh báo cáo xong, cả phòng họp nhao nhao bàn tán. Mọi người đều nghĩ đến nhân vật có đầy đủ điều kiện gây án chính là Chu Hạo, bạn trai của Trương Tiểu Cẩm.

Đại đội trưởng Phùng xoa tay: “Tính chất vụ án bước đầu có lẽ do giết người vì tình hoặc thù hận. Thủ đoạn tàn nhẫn có thể là tra tấn. Cho nên, đầu tiên cần điều tra quan hệ xã hội của nạn nhân. Không thể chỉ giới hạn vào người bạn trai, cũng không nên loại trừ khả năng chiếm đoạt tài sản, dù gì hiện trường cũng có dấu hiệu lục lọi. Còn có bị xâm hại hay không, thì phải đợi kết quả xét nghiệm DNA.

“Tóm lại, bắt buộc phá án càng sớm càng tốt.” Đội trưởng Phùng quả quyết ra mệnh lệnh.

Ngày hôm sau, các đồng nghiệp bên Đội trinh sát cũng đã phát hiện thêm rất nhiều thông tin.

Vào sáng thứ bảy, Chu Hạo có đến nhà Trương Tiểu Cẩm. Sau đó rời đi vào lúc mười hai giờ để tham dự một bữa tiệc ở công ty. Theo phản ánh của những người xung quanh, gần đây hai người thỉnh thoảng hay tranh cãi, hình như có liên quan đến việc mua nhà.

Ngoài ra, gần đây một học sinh tên Trâu Hạo Dương vài ngày trước có nảy sinh mâu thuẫn với Trương Tiểu Cẩm. Vụ việc tương đối căng thẳng.

Gia đình Trâu Hạo Dương giàu có nhất nhì địa phương. Cậu ta hằng ngày không lo học, chỉ thích đánh điện tử. Tuần trước, Trâu Hạo Dương trốn học đi chơi điện tử, bị cô giáo chủ nhiệm Trương Tiểu Cẩm bắt về, yêu cầu viết kiểm điểm, phạt đứng và mời phụ huynh.

Trâu Hạo Dương nổi trận lôi đình ngay trước lớp, lớn tiếng đe dọa giáo viên.

Theo lời của Chu Hạo, ngày chủ nhật khi anh ta đến tìm Trương Tiểu Cẩm, có thấy một nam sinh mặc đồng phục đi đi lại lại trước khu chung cư nhà cô. Qua xác nhận của anh ta, thì người đó chính là Trâu Hạo Dương.

Có người đã nhặt được một biển tên ngay trước khu chung cư. Bên trên có tên Trâu Hạo Dương. Manh mối này chỉ ra cậu ta hiện là kẻ tình nghi lớn nhất.

Tổ chuyên án tìm đến Trâu Hạo Dương. Cậu ta khai rằng biển tên của mình bị mất, hôm đó đã men theo con đường đến trường để tìm kiếm, vừa hay đi qua khu nhà cô chủ nhiệm Trương nhưng không vào bên trong.

Mặc dù Chu Hạo và Trâu Hạo Dương đều nằm trong diện tình nghi, nhưng thiếu đi chứng cứ cần thiết, vụ án lại rơi vào bế tắc. Chúng tôi cần thu thập thêm chứng cứ và manh mối.

Vương Mạnh đi đi lại lại trong văn phòng: “Thầy đã dạy cho chúng tôi, khi gặp phải hiện trường phức tạp khó xử lý, nhất định phải xem xét nhiều lần, để mỗi lần đều có được thu hoạch.”

Tôi gật đầu: “Chúng ta lại đến hiện trường đi!”

Trên đường đi, tôi nhận được điện thoại từ phòng xét nghiệm DNA. Cây lau sàn trong nhà tắm có thành phần DNA của nạn nhân, bao gồm cả vết máu và dấu máu trên nền đất. Âm đạo, hậu môn, khoang miệng và núm vú không có thành phần DNA của người khác, chứng tỏ nạn nhân không bị xâm hại. Nhưng không loại trừ khả năng đã dùng biện pháp bảo vệ, dù sao thì những thành phần tội phạm đều có ý thức chống đối điều tra.

Một vết máu trên quần áo của nạn nhân mang thành phần DNA của đàn ông. Kết quả này làm cho chúng tôi hơi phấn khởi, có thể là của nghi phạm, hơn nữa hẳn còn bị thương.

Chúng tôi khám xét hiện trường thêm lần nữa. Trong thùng rác ở góc nhà có một túi bóng, bên trong có hóa đơn viết: một phần pizza bò dứa, trưa thứ bảy 11 giờ 25 phút.”

“Như vậy, trưa hôm trước và chiều tối hôm sau, nạn nhân đều ăn một loại pizza, xem ra cô rất thích vị này.” Lý Tranh nói. Nó cũng chứng thực được phân tích của Lý Tranh về đường chấp trong dạ dày của nạn nhân.

Chúng tôi lại phát hiện một chiếc ghế nhỏ trong góc bếp, bên trên có mấy sợi tóc. Lý Tranh chỉ vào chân ghế nói: “Anh xem này. Chỗ này phù hợp với hình dạng tổn thương trên da đầu nạn nhân!”

“Mang sợi tóc đó về xét nghiệm là được.” Vương Mãnh liên tục lau mồ hôi, miệng cắn nhàn, “Nóng quá, nóng chết mất!”

Tôi gật đầu: “Hôm qua bước vào phòng còn cảm thấy mát mẻ, sao hôm nay nóng thế nhỉ?”

Lý Tranh tinh ý đáp: “Nếu hai anh chê nóng thì tôi đi mở điều hòa.”

Mồm nói tay vừa với tới một chiếc điều khiển màu trắng.

Tôi đứng ngẩn ngơ trong phòng khách, đột nhiên ý thức được một vấn đề quan trọng. Trước đó khi khám nghiệm phát hiện quá trình phát triển của hồ máu tử thi phù hợp trong khoảng 24 đến 36 tiếng. Nó mâu thuẫn với hiện trường và hiện tượng co cứng tử thi. Lúc đó lựa chọn căn cứ vào hai yếu tố này để phán đoán thời gian tử vong, xem ra chúng tôi đã sai lầm.

Thời gian tử vong của nạn nhân có lẽ sớm hơn. Phần pizza trong nhà dường như là bữa trưa cuối cùng. Nhưng giải thích thế nào với những hiện tượng khác trên cơ thể? Tôi nhớ ra nhiệt độ chính là nhân tố quan trọng ảnh hưởng đến hiện tượng cơ thể.

Nếu nghi phạm có thể nghĩ đến việc dùng màng bọc nilon và than hoạt tính để che đi mùi thi thể, nhất định cũng biết rằng nhiệt độ thấp có thể trì hoãn quá trình phân hủy. Mà hiện tượng co cứng tử thi chịu ảnh hưởng từ nhiệt độ. Xem ra, hung thủ còn thông minh hơn chúng tôi tưởng.

Để xác nhận lại quan điểm của tôi, chúng tôi đi kiểm tra tình hình sử dụng điện trong nhà nạn nhân, phát hiện được rằng tối thứ bảy và cả ngày chủ nhật, số điện tăng vọt, chứng tỏ lúc ấy điều hòa đang mở. Nhưng hiện trường vụ án thì điều hòa đã tắt, chứng tỏ có người động tay, hoặc nó được cài đặt hẹn giờ.

Lý Tranh quan sát điều khiển, phát hiện nhiệt độ cài đặt thấp nhất là 16 độ. Nhưng thông thường rất ít người chịu được nhiệt độ này. Những nghi vấn đã chứng minh hung thủ đã cài đặt nhiệt độ và hẹn giờ.

Điều hòa tạo nên môi trường nhiệt độ thấp, khiến cho thi thể phân hủy chậm lại và đánh lạc hướng phán đoán của chúng tôi.

Xem ra, phán đoán thời gian tử vong luôn là một vấn đề khó mà pháp y phải đối mặt. Cho dù có rất nhiều cách để suy đoán nhưng vẫn dễ dàng mắc phải sai lầm. Quá nhiều nhân tố ảnh hưởng đến nó. Tôi xoa xoa sau đầu, trong một ngày hè oi bức mà một cơn lạnh gáy vừa đi qua.

Tôi lập tức gọi điện cho Đại đội trưởng Phùng, báo cáo rõ tình hình sai lệch.

Về đến cơ quan, chúng tôi xem lại tất cả hình ảnh hiện trường trong máy tính. Trên nền nhà tắm có một dấu vết máu đã thu hút sự chú ý của tôi. Dấu vết máu phun, có thể phản ánh vị trí tay hung thủ và hung khí.

Vết máu bắn từ dưới bồn rửa tay, men theo tường đi lên, nhưng bồn rửa tay lại không có dấu vết. Chứng minh, vị trí công cụ gây án thấp hơn mặt dưới bồn rửa tay.

Căn cứ vào kết quả đo đạc lần trước, chiều cao mặt dưới bồn rửa tay khoảng 70 centimet. Điều này cho thấy tay của nghi phạm cách đất thấp hơn 70 centimet. Mà thông thường tay đàn ông cách đất tầm 74 centimet, tay phụ nữ cách đất tầm 70 centimet. Chúng tôi nhìn nhau, trừ khi nghi phạm là nữ giới?

Đúng lúc phòng DNA gọi điện đến báo, số tóc trên chiếc ghế nhỏ thuộc về nạn nhân, nên đó cũng là một trong những hung khí. Nhưng vết máu trên quần áo nạn nhân đã loại trừ nghi phạm trước đó là Chu Hạo và Trâu Hạo Dương.

“Có thể nào là nhân viên giao đồ ăn?” Lý Tranh cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, “Mấy hôm trước tôi có đọc qua một bài báo, nhân viên giao hàng vào nhà cưỡng hiếp rồi giết người.”

“Nhân viên giao hàng có thể gọi cửa, đương nhiên khả nghi. Nhưng cần phải điều tra thêm.” Chúng tôi cung cấp manh mối cho tổ chuyên án, có lẽ sẽ nhanh chóng tìm ra nhân viên giao hàng.

Tôi dựa vào lưng ghế, nhắm mắt hồi tưởng lại quá trình kiểm tra hiện trường và khám nghiệm thi thể.

“Thực ra, khi giải phẫu tôi phát hiện ra một quy luật, chỉ có điều chưa chắc chắn lắm. Hai người xem, vết thương trên phần ngực và bụng của nạn nhân bị đâm ở một góc độ nhất định, hơn nữa nó hướng từ dưới lên trên. Đặc biệt là vết thương ở phần ngực, độ nghiêng rất lớn.”

Tôi cầm giấy ghi chép khám nghiệm tử thi, trên đó có miêu tả mỗi một vết thương bao gồm độ rộng, độ sâu, hướng đi và góc nghiêng.

Lý Tranh vỗ mạnh lên bàn: “Dao găm từ vị trí thấp hướng lên trên đâm vào khoang ngực và bụng nạn nhân. Điều này cho thấy khả năng nghi phạm thấp hơn nạn nhân.”

“Vốn dĩ tôi cũng không dám chắc, nhưng kết hợp với vết máu phun...” Tôi ngừng lại giây lát, Vương Mạnh và Lý Tranh như đột nhiên tỉnh ngộ.

“Hơn nữa, thể lực của nghi phạm cũng không quá mạnh.” Tôi chậm rãi trình bày, “Trên người nạn nhân có rất nhiều vết thương, tôi cho rằng không phải tra tấn. Chúng ta đều bị quy chụp rồi.”

“Mặc dù có nhiều vết thương chẳng chịt, nhưng đều là vết thương thông thường, và chúng được phân bổ vào nhiều bộ phận. Tạo cho người ta cảm giác như đang thử dao hoặc luyện tập. Điều này cho thấy hung thủ không có kỹ năng giết người. Hẳn sợ rằng một nhát sẽ không gây tử vong nên đã tiến hành thử nhiều cách.”

“Sự tàn nhẫn đó phản ánh sức mạnh của hung thủ tới đâu. Bởi không đủ mạnh, một nhát không đủ kết liễu, cho nên hắn mới không ngừng tấn công; cũng vì sức lực yếu mà hắn đã phải đối mặt với sự phản kháng của nạn nhân trong quá trình gây án, dẫn đến bị thương.”

“Chỉ số IQ cao, sức yếu, thân hình thấp bé, có khả năng quen biết nạn nhân...” Lý Tranh mở to mắt: “Ý anh là... học sinh? Nhưng DNA của Trâu Hạo Dương không trùng khớp mà.”

Tôi không trả lời mà đứng dậy đến bên cửa sổ: “Hiện trường này đặc điểm để lại rất nhiều dấu máu. Chúng ta có thể căn cứ vào đó để phân tích quá trình gây án, hoặc có thể nghi phạm đã xuất đầu lộ diện.”

“Đại đội trưởng Phùng, sao chú lại đến đây?” Vương Mãnh đứng lên rót nước mời. Ông mỉm cười phẩy tay: “Các cậu tiếp tục đi, tớ ngồi đây nghe.”

Đại đội trưởng tìm một chiếc ghế thuận tiện ngồi xuống. Chúng tôi liên kết các bằng chứng và manh mối lại với nhau, suy luận quá trình gây án.

Vào trưa ngày thứ bảy, nghi phạm gõ cửa bước vào nhà. Không hiểu vì lý do gì mà cãi nhau với nạn nhân, xảy ra ẩu đả trong phòng khách. Cả nạn nhân lẫn nghi phạm đều bị thương.

Hai người vừa giằng co vừa tiến vào nhà tắm, nghi phạm rút lưỡi dao trong người ra, từ dưới đâm lên trúng phần bụng và ngực nạn nhân. Do không đủ sức, không đủ độ chính xác, có vài nhát bị xương sườn chặn lại. Nhưng có hai nhát xuyên qua khe giữa các xương sườn vào khoang ngực, một mặt xé rách màng tim, một mặt chọc thủng phổi.

Nghi phạm không hề dừng tay mà tiếp tục đâm nhiều nhát dao vào bụng khiến gan ruột của Trương Tiểu Cẩm tổn thương nghiêm trọng. Trên tường và dưới nền nhà máu bắn tung tóe.

Mặc dù những vết thương này đều chí mạng, nhưng không thể khiến nạn nhân tử vong trong thời gian ngắn. Nghi phạm cầm một

chiếc ghế nhỏ đập vào đầu nạn nhân, đồng thời lấy khăn trong nhà tắm, một chiếc buộc hai tay lại, một chiếc thì nhét vào miệng. Sau đó siết chặt cổ của nạn nhân, làm cho nạn nhân ngạt thở ở một mức độ nhất định.

Không biết lúc đó Trương Tiểu Cẩm còn nói được hay không, nhưng nhất định trong quá trình bị hành hung cô ấy vẫn còn tỉnh táo. Sau đó mất mạng vì sốc giảm thể tích máu.

Nhưng nghi phạm vẫn chưa xác định được Trương Tiểu Cẩm đã chết hẳn hay chưa, nên một lần nữa cắt cổ và cắt tay nạn nhân trong nhà tắm. Nhưng Trương Tiểu Cẩm đã chết, tim đã ngừng đập và không còn hiện tượng máu phun. Do động mạch và tĩnh mạch cổ bị đứt nên máu chưa thể ngừng chảy.

Nghi phạm sau khi gây án liền bọc thi thể nạn nhân trong màng nilon, cuộn tròn nhét vào vali hành lý, kéo vào phòng ngủ. Sau khi làm sạch hiện trường, nghi phạm lấy đi chìa khóa treo ở chỗ hành lang ra vào, khóa trái cửa từ bên ngoài.

Chập tối nghi phạm đã bình tĩnh và quay lại hiện trường, để tìm đồ vật có giá trị và che giấu tội ác. Hắn lấy vali hành lý ra và tiếp tục bọc thêm một lớp nilon, cùng với đó rắc than hoạt tính, bọc chặn lại và đặt vào vị trí cũ. Quá trình này làm cho vị trí thi thể thay đổi, hồ máu tử thi cũng bị di chuyển.

Nhằm đảm bảo an toàn, nghi phạm lại tiếp tục lau sàn thêm lần nữa, sau đó mở điều hòa, chỉnh nhiệt độ xuống mức thấp nhất, cài đặt thời gian rồi mới yên tâm rời đi.

“Xuất sắc!” Đại đội trưởng Phùng vỗ tay khen ngợi, “Xem ra vụ án sắp đi đến hồi kết rồi!”

Tổ chuyên án tìm đến chỗ nhân viên giao hàng. Gõ cửa nhà nạn nhân vào ngày gây án thì đương nhiên anh ta cũng nằm trong số nghi phạm. Nhưng thông qua điều tra, trưa hôm đó, anh ta đã giao sáu suất

ăn, thời gian khá gấp gáp. Căn cứ vào phản ánh của nhân viên giao hàng, hôm đó một người đàn ông đã ra mở cửa, có lẽ là Chu Hạo.

Căn cứ vào suy đoán của chúng tôi, nghi phạm là người không có nhiều sức lực, dáng người thấp, thiên về trẻ vị thành niên. Trong phòng không có vết tích phá cửa, cho thấy nghi phạm có lẽ là người cô giáo Trương quen biết. Trương Tiểu Cẩm là trẻ mồ côi, giao tiếp hạn chế, những trẻ vị thành niên mà cô ấy biết, chỉ có thể là học sinh.

Thông qua phân tích, chúng tôi bắt đầu điều tra học sinh của cô giáo Trương. Cô ấy đang dạy hai lớp với tổng số 83 học sinh. Sau khi sàng lọc còn lại 15 người. Chúng tôi tiến hành lấy máu xét nghiệm DNA và so sánh với hiện trường, tra ra một học sinh tên Đàm Cương.

Gia đình Đàm Cương rất hoàn cảnh, cha mẹ quanh năm không ở nhà. Theo lời của giáo viên và học sinh, Trương Tiểu Cẩm vô cùng quan tâm đến Đàm Cương, còn giúp cậu ta xin học bổng. Trương Tiểu Cẩm giống như một vị ân nhân của cậu ta. Vì lý do này mà một vài học sinh còn ngấm ám chỉ cô giáo thiên vị.

Xét về lý, một giáo viên đối xử tốt với học sinh như vậy, sao lại có thể đi giết hại giáo viên?

Trong phòng thẩm vấn, tôi đã gặp được Đàm Cương. Cậu ta vừa thấp vừa gầy, da ngăm đen, từ xa trông lại giống như một chú khỉ mảnh khảnh. Cảm giác không chút sức lực, ngoại hình rất phù hợp với hình ảnh nghi phạm mà chúng tôi khắc họa.

Cậu ta có sự điềm tĩnh đáng ngạc nhiên, không hề phù hợp với lứa tuổi. Trong phòng thẩm vấn, khi được hỏi thứ bảy có đến nhà Trương Tiểu Cẩm không, cậu ta không chút hoảng hốt, ánh mắt bình tĩnh trả lời chúng tôi. Cậu ta khai rằng chỉ đến ăn một bữa pizza, sau đó đã rời đi luôn.

Nhìn dáng vẻ không giống như cậu ta đang nói dối. Đồng chí cảnh sát hình sự dày dạn kinh nghiệm nhiều năm nói với chúng tôi, nếu

thằng bé này thực sự là hung thủ, thì tố chất tâm lý quá tốt, hơn hẳn đa số những trẻ vị thành niên khác.

Nếu như cậu ta phủ nhận mình không đến nhà Trương Tiểu Cẩm, thì hiển nhiên là đang nói dối. Nhưng cậu ta lại thừa nhận, điều này làm cho nhân viên thẩm vấn mất căn cứ. DNA tại hiện trường không có sức thuyết phục.

Nhưng Đàm Cương là nghi phạm lớn nhất, không thể dễ dàng bỏ qua.

Chúng tôi tiếp tục điều tra, phát hiện ra một số manh mối mới. Theo lời của bạn học Đàm Cương cho biết, không biết gần đây cậu ta mua được một con dao ở đâu trông rất đẹp và còn bày trước mặt các bạn. Sau khi sự việc xảy ra, Đàm Cương có hơi bất thường, liền mấy ngày không ra quán net.

Rất nhanh, chúng tôi đã tìm được một con dao rất đẹp và một chiếc điện thoại trong ký túc xá của Đàm Cương.

Điện thoại thuộc về Trương Tiểu Cẩm. Trên cán dao găm có xét nghiệm ra DNA của nạn nhân. Cho dù chứng cứ xác thực đã bày ra trước mắt, nhưng mọi người vẫn không thể tin hung thủ là Đàm Cương. Bằng chứng không biết nói dối.

Bằng những ngón đòn tâm lý điêu luyện, nhân viên thẩm vấn đã khiến Đàm Cương mở miệng sau một ngày một đêm.

Sự bình tĩnh của Đàm Cương làm chúng tôi vô cùng kinh ngạc. Khi cậu ta miêu tả quá trình gây án, giọng điệu không chút hối hận, thậm chí còn thể hiện thái độ cười cợt. Chuyện cậu ta lo lắng nhất là tài khoản game sẽ bị xuống hạng trong một thời gian dài.

Đàm Cương từ nhỏ sống cùng ông bà nội. Bố mẹ quanh năm làm thuê trong Nam cũng chẳng về qua nhà. Ông bà nội mặc dù rất yêu thương cháu, nhưng hoàn cảnh gia đình khó khăn, vật chất vô cùng thiếu thốn.

May mắn thay Đàm Cương là một đứa trẻ thông minh, hồi nhỏ thành tích học tập tốt nên thi được vào một trường trung học tương xứng.

Nhưng từ nhỏ đã không ai quản thúc nên sau khi lên trung học, cậu ta giống như một con ngựa hoang thoát khỏi dây cương. Nghiện ngập cắm mặt vào mạng, hễ sếnh ra là tới quán net gần đó

Đàm Cương có thể chơi cùng với Trâu Hạo Dương, đơn giản bởi vì chúng chơi chung một loại game. Trong game, hai người là “chiến hữu” thì lẽ đương nhiên ra ngoài bỗng trở thành bạn tốt. Gia đình nhà Trâu Hạo Dương giàu có, thường xuyên giúp Đàm Cương đóng phí chơi game.

Chỉ vì đắm chìm vào game, Đàm Cương không còn chuyên tâm học hành, thành tích tụt dốc thảm hại. Tính cách cậu ta ngày càng khép kín, thường xuyên chìm trong thế giới ảo, trải nghiệm cảm giác thành công của một anh hùng côi khác.

Do đó cô giáo chủ nhiệm Trương Tiểu Cẩm tìm tới Đàm Cương nói chuyện vài lần. Mỗi lần đã thông tư tưởng, cậu ta đều ngoan ngoãn được một thời gian, nhưng vẫn không thể nào khống chế được cơn nghiện.

Chơi game không chỉ phải đóng phí, mà còn phải nạp một số tiền rất lớn, mua các loại vũ khí trang bị, nâng cấp sức chiến đấu của nhân vật. Với điều kiện gia đình của Trâu Hạo Dương thì khỏi cần bàn, nhưng phí sinh hoạt hằng tháng của Đàm Cương đều cố định ngân ấy, tiền tiêu vặt hầu như không có. Đừng nói đến chơi game mà có muốn mua đồ ăn vặt cũng phải nâng lên đặt xuống.

Có một lần, cậu ta lén lấy tiền học phí bố mẹ gửi cho để nạp vào game. Sau đó tìm Trương Tiểu Cẩm nói dối làm mất tiền nên nhận được sự đồng cảm từ cô giáo.

Trương Tiểu Cẩm là trẻ mồ côi, mỗi lần nhìn thấy Đàm Cương, liền nghĩ đến thân phận của mình, trong lòng không khỏi đồng cảm

nên cô luôn dành sự quan tâm chăm sóc đặc biệt cho cậu ta. Cô không những chủ động liên hệ nhà trường giảm học phí cho Đàm Cương, còn trích một phần tiền lương cho cậu ta làm sinh hoạt phí. Đồng thời nói với Đàm Cương trong quá trình học tập và đời sống có khó khăn gì thì tới tìm cô.

Từ đó trở đi, Đàm Cương thường xuyên tới tìm cô giáo, có lúc để học phụ đạo, nhưng phần lớn đều tới vay tiền. Tính cách của Trương Tiểu Cẩm rất dịu dàng lương thiện, hầu như chưa bao giờ từ chối cậu ta. Mà Đàm Cương cũng luôn miệng đảm bảo, đợi cha mẹ cậu ta quay về, thì lập tức sẽ trả tiền cho cô.

Cứ như vậy, Đàm Cương dần ỷ lại vào lòng tốt của Trương Tiểu Cẩm. Hết tiền lại đến vay, thỉnh thoảng cậu ta tới ăn cơm.

Trước đó, Đàm Cương luôn lấy lý do mua đồ ăn, mua sách ôn tập để mượn tiền. Trương Tiểu Cẩm cũng khảng khái đồng ý.

Sau đó, cô phát hiện Đàm Cương thường xuyên trốn học đi chơi game, liền không còn dễ dàng với cậu ta nữa. Thậm chí còn nghiêm khắc phê bình nhiều lần.

Trưa thứ bảy, Đàm Cương đến nhà Trương Tiểu Cẩm định bụng vay tiền. Nhưng khi vừa tới cửa lại nghe thấy tiếng cãi nhau của Trương Tiểu Cẩm và bạn trai, cho nên lặng lẽ nấp trong lối đi cầu thang bộ. Đợi Chu Hạo bỏ đi cậu tới mới tiến đến gõ cửa.

Nhưng Trương Tiểu Cẩm lúc này đang tức giận, không thể hòa nhã với Đàm Cương. Không mời cậu ta ăn pizza cũng từ chối cho mượn tiền, còn giáo huấn cậu ta không được đắm chìm trong game, phải chú tâm học hành.

Thế giới game giả tưởng vô tri vô giác đã làm thay đổi tính cách của Đàm Cương. Cậu trở lên dễ nóng nảy, gắt gỏng. Bị Trương Tiểu Cẩm phê bình như vậy, Đàm Cương lập tức thẹn quá hóa giận, dùng con dao găm mang theo bên mình đâm thẳng vào cô giáo.

Trương Tiểu Cẩm hoàn toàn không chút phòng bị nên đã bị thương.

Vì không biết làm sao để giết chết một người, sức lực lại yếu, cậu ta đã dùng rất nhiều biện pháp nên đã để lại rất nhiều vết thương trước và sau khi chết trên người nạn nhân.

Đàm Cương miêu tả quá trình giết người giấu xác và quay lại làm sạch hiện trường y hệt với phân tích của chúng tôi. Nhưng mục đích mở điều hòa của cậu ta để làm cho thi thể bị phát hiện muộn hơn, lại không làm khó được pháp y.

Sau khi gây án, Đàm Cương cũng rất sợ hãi, dù sao cũng là lần đầu tiên giết người. Cậu ta nằm ở ký túc xá cả một buổi chiều, dần dần trấn tĩnh lại rồi lên kế hoạch quay lại hiện trường dọn dẹp sạch sẽ. Nhưng thủ đoạn khi ấy không chỉ là dọn dẹp hiện trường, mà còn muốn đánh lạc hướng nghi ngờ.

Cậu ta biết Trâu Hạo Dương và cô giáo có mâu thuẫn. Nhân lúc Trâu Hạo Dương không có ở phòng ký túc, liền trộm biển tên. Cậu ta nhân lúc trời tối sau khi thu dọn hiện trường xong, thì ném biển tên của Trâu Hạo Dương trước khu chung cư nhà cô giáo.

Tối đó Trâu Hạo Dương về nhà, hôm sau liền phát hiện mất biển tên. Đàm Cương nghĩ ra cách bảo Trâu Hạo Dương tìm lại trên con đường đến trường gần khu chung cư cô giáo Trương. Thành công chuyển hướng nghi ngờ của Cơ quan Công an.

Móc hai mắt của cô giáo vì lý do cậu ta nghĩ đôi mắt sẽ lưu lại hình ảnh cuối cùng, có thể phản chiếu hình ảnh bản thân. Không ngờ thằng nhãi này lại mê tín đến vậy. Đôi mắt đó đã bị Đàm Cương xối thẳng xuống đường ống nước nên không thể tìm thấy được nữa.

Sau khi Đàm Cương bị tạm giữ hình sự, mọi người đều rất quan tâm đến vụ án này. Dư luận xã hội trở nên xôn xao.

“Đàm Cương không đủ 16 tuổi, khả năng phán tử hình rất thấp.”

Lý Tranh ngẩn ngơ bên cửa sổ: “Cô giáo Trương lương thiện như vậy, lại rước phải họa sát thân...”

“Có lẽ nhiều người đã quen với việc lợi dụng lòng tốt của người khác.”

Tôi đóng tài liệu vụ án lại, nghĩ tới hai trường hợp gần đây.

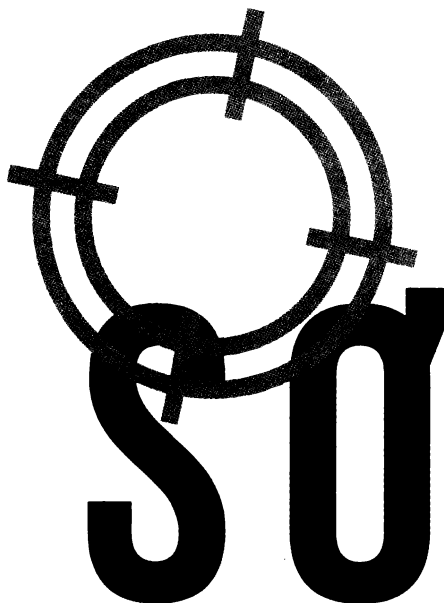
Một trong đó là vụ hai thanh niên cướp của tài xế taxi, chỉ vì 200 tệ mà giết cả một mạng người. Chúng đều không đủ 18 tuổi, lần lượt bị phán quyết phạt tù 8 năm và 10 năm.

Vụ còn lại có một cậu bé 13 tuổi đi ăn trộm chó nhà hàng xóm. Sau khi bị chủ nhà phát hiện, thì đã dùng dao đâm chết. Vì không đủ 14 tuổi, nên không phải chịu trách nhiệm hình sự, chỉ đưa đi cải tạo. Cuối năm ngoái, chính sách cải tạo bị dỡ bỏ. Hiện nay tội phạm vị thành niên chưa đủ 14 tuổi sẽ được phóng thích.

NGÀY BẠN GÁI MẤT TÍCH:
CÔ ẤY ĐÃ GÓI SÙI CẢO NHÂN HẸ CHO TÔI

VỤ ÁN

HỒ

SỐ 15

Sau khi vụ án kết thúc, tôi thường nghĩ về đêm đó. Nếu vụ án trạm thu mua phế liệu không xảy ra, liệu tôi có thể về nhà đúng giờ, làm sùi cảo cho Từ San rồi ra rạp cùng nhau xem phim không? Có lẽ mọi chuyện đã khác.

"Em đã nặn sùi cảo, nhưng trông chúng hơi xấu. Đến tối em sẽ làm đồ ăn đêm cho anh. Bây giờ em sẽ ra rạp lấy vé trước." Đó là tin nhắn cuối cùng từ người tôi yêu. Hằng ngày chúng ta gặp gỡ rất nhiều người; nhưng lại có ai đó chỉ có thể ở trong hoài niệm nhớ nhung.

Theo đuổi nghề bác sĩ pháp y bao nhiêu năm nay, tôi đã chứng kiến đủ loại án mạng. Có những vụ án đã phai mờ theo thời gian, nhưng có những câu chuyện vẫn để lại nhiều ấn tượng trong tôi.

Bất cứ khi nào tôi vô tình nhìn thấy vết sẹo trên ngón trỏ của bàn tay trái, trong đầu tôi sẽ hiện lên hình ảnh một vụ án, làm thế nào cũng không thể xóa tan được. Toàn bộ cảnh tượng khi ấy hiển hiện lên như một thước phim quay chậm.

Hai giờ rưỡi chiều, tôi và bác sĩ Triệu rời khỏi văn phòng đang ấm áp, Vương Mãnh đã đợi sẵn ở sân cơ quan. Cậu ấy vừa xoa tay dậm chân, vừa vẫy tay với chúng tôi. Hơi thở ra từ miệng ngưng tụ thành màn sương trắng.

“Gần đây kinh doanh đang phát lên, ngày nào cũng có việc để làm!” Vương Mãnh đột nhiên thốt lên trong xe. Là một kỹ thuật viên khám nghiệm dấu vết, Vương Mãnh còn bận hơn tôi rất nhiều, anh ấy không chỉ phải khám nghiệm thi thể với tôi mà còn phải đi kiểm tra các hiện trường khác.

Trên đường đi, tôi không có tâm trạng nào để nói chuyện. Tôi không ngừng cầu mong tình tiết vụ án đừng quá phức tạp, tối nay đã hứa gói sủi cỏ cho bạn gái.

Ngay khi bước vào tháng Chạp, tôi bắt đầu phải tiếp xúc thường xuyên hơn với thi thể. Hôm qua, tôi khám nghiệm một người đàn

ông vô gia cư dưới gầm cầu Bình An, chiếc áo khoác bông rách rưới xộc xệch mở toang, quần tụt đến đầu gối, và những nếp nhăn trên khuôn mặt anh ta chen chúc như những cánh hoa, giống như đang mím môi cười.

Vương Mãnh quay đầu đi không muốn nhìn thêm, nói rằng nhìn lâu sợ tối gặp ác mộng. Thật không ngờ Vương Mãnh lại có mặt “yếu đuối” như thế.

Trên cơ thể người vô gia cư không có vết thương, chỉ có hiện tượng cởi đồ bất thường và nụ cười trên môi. Anh ta chết cồng đứng vào cái tháng chạp giáp tết. Tôi biết trước khi chết một khoảng thời gian, anh ấy đã không còn cảm nhận được cái lạnh nữa.

Sau nửa giờ, chúng tôi chạy xe đến ngã ba ven ngoại ô thành phố, xe cộ và người đi bộ bên đường thưa thớt dần. Tôi nhìn thấy một khoảng sân rộng bên đường, bên ngoài được kéo dây cảnh báo, bên cạnh có hai chiếc xe cảnh sát đèn lập lòe chói mắt.

Một tấm biển lớn phía trên cổng sân, với dòng chữ màu đen “Bồi Hưng” được viết trên nền trắng. Trước và sau sân đều trồng nhiều loại cây khác nhau và lá đã rụng sạch, chỉ còn lại một vài quả nằm lẻ loi trên cành, đen nhánh không thể phân biệt được là loại quả gì.

Cảnh sát khu vực ra sức vẫy tay và chào hỏi vài câu rồi bắt đầu trình bày vụ việc. Đây là một trạm thu gom phế liệu, do một cặp vợ chồng người ngoại tỉnh làm chủ. Người đàn ông tên Tưởng Bồi Hưng, 38 tuổi và một người phụ nữ tên Đồng Tố Cẩm, 35 tuổi. Trạm thu gom phế liệu quy mô không nhỏ, phế phẩm phế liệu trong bán kính mười dặm đều được tập kết tại đây.

“Đây là một vụ án mạng.” Cảnh sát khu vực mở cửa xe, một ông lão bước xuống, đôi chân không được nhanh nhẹn, hắng giọng rồi bước tới.

“Sao mấy cái chuyện xui xẻo này cứ nhằm chỗ tôi mà gọi thế nhỉ?” Ông lão trạc ngoài 60 tuổi, nước da đỏ sẫm, mặt mày nhăn nheo, nồng nặc mùi rượu và hơi thở đầy mùi tỏi.

Ông già báo cảnh sát là một người đi khắp các con phố để thu gom phế liệu. Hôm nay ông ta may mắn, mới một buổi sáng mà chất đầy xe ba gác. Buổi trưa uống chút rượu, đạp xe ba gác đi bán phế liệu thì phát hiện cửa bị khóa từ bên trong. Kêu gào mãi không có động tĩnh gì liền ra sức đẩy.

Cánh cửa hé mở, người không lọt qua được, nhưng ông lão hoảng sợ khi thấy một người đàn ông nằm trên mặt đất trong sân.

Cửa sân đóng kín, tôi hít một hơi thật sâu, một mùi hôi nồng nặc xông tới, đó là một cảnh tượng đẫm máu.

“Bác sĩ đã xem qua, hai vợ chồng đi rồi.” Về mặt cảnh sát khu vực nghiêm nghị, giơ hai ngón tay lên nhưng rồi ngay sau đó đổi thành ba ngón, “trong đó có một người phụ nữ bụng bầu rất to.”

Tôi nhất thời cảm thấy tức ngực, hơi thở gấp gáp, ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời càng thêm u ám. Dự báo thời tiết sớm tối có tuyết rơi, một trận tuyết có thể bao phủ lên rất nhiều thứ, vì vậy chúng tôi phải khám nghiệm hiện trường càng nhanh càng tốt.

Khoảng sân rất rộng, lớn hơn gấp nhiều lần so với sân nhà bình thường, chất đầy đủ các loại vật phẩm như đồng nát, sắt vụn, đồ điện gia dụng cũ hỏng, sách vở, bìa carton, nhựa... cao như núi. Có ba gian nhà ở phía Bắc và hai gian ở phía Nam.

Nạn nhân nam giới nằm sấp, cánh tay trái đặt sau đầu, không nhìn rõ mặt. Tay phải anh ta đưa ra phía trước, cách cổng sân chưa đầy hai mét. Đó là một đôi bàn tay đầy vết chai và nứt nẻ, với những ngón tay đen nhem.

Vương Mạnh cầm máy ảnh lên tác nghiệp. Tôi và bác sĩ Triệu ngồi xổm xuống để tiến hành khám nghiệm sơ bộ thi thể.

Sân phủ đầy bụi, do máu thấm quá nhiều nên bụi bám xung quanh đầu nạn nhân ướt sũng, một số bề mặt tàn tích có dấu vết máu đông lại.

Người đàn ông nằm trên mặt đất trông có vẻ không cao, nhưng cường tráng, mặc một bộ quần áo công nhân màu xanh đậm có khuy tay và cổ tay áo sáng bóng, chân đi một đôi giày cao su màu xanh quân đội có hoa văn ở đế giày đã mài mòn nghiêm trọng.

Mái tóc ngắn ướt nhẹp của người đàn ông hơi rối, hai thái dương có rất nhiều sợi tóc bạc trắng. Phía sau vùng cằm lờ mờ một làn khói trắng bốc lên. Tôi chạm tay vào, gắng tay nhuộm đầy máu: “Xương sọ vùng cằm vỡ vụn, đây có lẽ là vết thương chí mạng.”

Bác sĩ Triệu và tôi nhẹ nhàng lật thi thể lại, trên mặt nạn nhân toàn là máu đến nỗi không còn nhìn rõ mặt.

Vương Mạnh đưa cho tôi một chai nước suối, tôi rửa ráy phần mặt của nạn nhân. Đây là một người đàn ông có khuôn mặt vuông chữ điền, lông mày rất rậm.

Bác sĩ Triệu không nói lời nào, đứng dậy đi về phía gian nhà phía Bắc. Tôi nhanh chóng rửa vết máu trên tay rồi chạy theo.

Căn phòng hơi tối tăm, bữa cơm bày trên chiếc bàn nhỏ hướng ra cửa có nửa nồi sườn hầm khoai tây, nửa đĩa giá đỗ xào, trong lồng hấp còn có bánh bao và khoai lang. Trên bàn còn có hai cái bát, một bát đựng đầy cháo, bát còn lại trống rỗng.

Trên mặt đất có một người phụ nữ, hai tay ôm bụng, cuộn tròn người lại. Khi ánh sáng đèn khảo sát chiếu vào mặt cô ấy, tôi có thể thấy rõ khóe mắt trong veo đọng từng giọt pha lê.

Căn phòng im lặng một cách đáng sợ, và nhịp tim tôi dồn dập, không thể kiểm soát. Bác sĩ Triệu thở dài: “Người phụ nữ này trước khi chết hẳn rất đau đớn.”

Lời của bác sĩ Triệu làm tôi nghĩ đến một vấn đề: Trước kia tôi chưa từng suy nghĩ, nạn nhân khi đối mặt với cái chết sẽ có cảm giác ra sao.

Tôi luôn tin rằng cái chết là một thứ lạnh lùng và tàn nhẫn, không mang bất cứ màu sắc cảm xúc nào. Tôi luôn cảm thấy rằng bác sĩ pháp y luôn cần phải công bằng khách quan, không được xen lẫn quá nhiều xúc cảm, bất kể người chết là ai hay chết như thế nào. Tôi đều buộc phải đối xử bình đẳng.

Nhưng khi bác sĩ Triệu nói ra những lời đó, tôi đã đồng tình từ tận đáy lòng. Trong túp lều tối tăm ấy, tôi như nhìn thấy được nỗi đau đớn, vật vờ thống khổ của người đàn bà trước khi chết, lòng tôi cũng dấy lên một hồi khó chịu.

Khi bị tấn công, cô tuyệt vọng chạy trốn, hy vọng có thể thoát được. Sau khi bị đánh ngã xuống đất, cô chỉ còn biết bất lực nói lời từ biệt với đứa trẻ mà mình chưa được gặp mặt, có lẽ trong khoảnh khắc đó, trong lòng cô chỉ có đứa con mà thôi.

“Con mẹ nó!” Vương Mạnh không nhịn được mà chửi thề, “Cái loại mất nhân tính.”

Sau khi đảm nhiệm công việc bác sĩ pháp y, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy bất lực. Tôi dán mắt vào người phụ nữ đó và thẩm nhủ trong lòng: “Tôi xin lỗi, dù không thể cứu mạng cô, nhưng tôi nhất định sẽ trả lại công bằng cho cô!”

Sau khi lấy mẫu giám định, các đồng nghiệp và chó nghiệp vụ tiếp tục phối hợp lực soát điều tra. Khi tôi rời khỏi hiện trường, không nghe nói có phát hiện gì mới, xem ra kẻ sát nhân đã bỏ trốn cùng với công cụ gây án.

Chạng vạng vào lúc 6 giờ, thường là khoảng giờ ăn tối, khi chúng tôi đến phòng khám nghiệm, bên ngoài cửa sổ những bông tuyết nhỏ đang rơi. Căn phòng khám nghiệm sáng sủa ấm áp, tạm thời xua tan đi cái lạnh lẽo trong lòng tôi.

Vừa mới tới phòng khám nghiệm không lâu, thì điện thoại của tôi có tin nhắn đến. Tôi xem qua rồi lại đặt xuống tiếp tục tập trung công việc khám nghiệm.

Trên cơ thể người đàn ông có nhiều vết thương, mu bàn tay và cẳng tay thâm tím. Đây là vết thương do kháng cự. Anh ta cố gắng bảo vệ ôm lấy đầu của mình, nhưng đáng tiếc đã không thể. Anh ta bị đánh 7 đòn vào đầu và mỗi đòn giáng xuống đều rất mạnh.

Hộp sọ bị vỡ thành nhiều mảnh, qua phân tích hình thái vết nứt cho thấy hung khí là một dụng cụ cùn có cạnh thẳng và góc vuông, trọng lượng khá nặng và dễ vung lên. Ừm, giống như một cái búa đầu vuông hoặc một cái búa đá xây dựng.

Tôi nhớ thời còn ngồi trên ghế nhà trường, thầy giáo giảng về thứ hạng sức mạnh gây chết người của các loại công cụ: “Dao không bằng rìu, rìu không bằng búa.”

Trong vụ án Mã Gia Tước gây chấn động cả nước, tên sát nhân đã dùng chiếc búa xây dựng có cán chìa ngắn để tàn sát từng người bạn học của mình, có thể thấy đây là một công cụ giết người rất tiện dụng.

Trước khi khám nghiệm nạn nhân nữ giới, tôi ngước lên và hít một hơi, nhìn những bông tuyết đang rơi bên ngoài tôi có chút lơ đãng.

Tôi ngần ngại nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, đầu óc trở nên trống rỗng. Khi tôi hoàn hồn lại, bác sĩ Triệu đã mặc quần áo găng tay đầy đủ đứng trước bàn giải phẫu.

Bác sĩ Triệu hỏi có phải tôi có tâm sự gì không, tôi lắc đầu. Thế nhưng ngày hôm đó tôi thực sự mất tập trung. Cả người như mất hồn.

Trên cơ thể người phụ nữ không có nhiều thương tích nhưng có vết xuất huyết dưới da vùng bụng, chứng tỏ vùng bụng đã từng bị tấn công. Vết thương chí mạng cũng ở đầu, dụng cụ cũng là một chiếc búa đầu vuông, dù chỉ có 3 nhát nhưng chí mạng nên gây ra tử vong.

Trên cơ thể người phụ nữ không có vết thương do kháng cự nào rõ rệt. Có thể tưởng tượng được khi bụng bị tấn công, chắc hẳn cô ấy đã rất sợ hãi, một mực chỉ muốn thoát ra ngoài và bảo vệ đứa con trong bụng.

Trong dạ dày người đàn ông trống rỗng, anh ta bị giết khi chưa kịp ăn bát cơm; người phụ nữ có kê và khoai lang trong dạ dày và trong tá tràng. Chắc hẳn là vừa ăn xong chưa được bao lâu thậm chí là đang ăn thì bị hại.

Thực tế đã chứng minh rằng bạn làm việc gì cũng phải chuyên tâm, nửa vời sẽ rất dễ gặp rắc rối. Đôi găng tay không ngừng rỉ máu khi tôi nâng thai nhi nam khoảng 8 tháng tuổi. Bác sĩ Triệu nhìn mãi vào tay tôi, đôi lòng mào nhú lại thật chặt.

Rất nhanh tôi chợt cảm nhận được cả găng tay lẫn ngón tay đều bị cửa đứt. Tôi thậm chí không biết nó bị cửa khi nào. Các ngón tay ban đầu không thấy đau, chỉ có cảm giác man mát, sau đó nó mới dội lên từng cơn, nhưng tôi có thể chịu được.

Sau khi rửa sạch, tôi mới phát hiện vết thương rất sâu. Tôi cố gắng hết sức để nặn máu, nặn cho đến khi đôi tay tê liệt. Trong lòng lại thấy may mắn vì con dao cửa vào tay tôi chứ không phải tay của Bác sĩ Triệu, nếu không tôi sẽ rất áy náy.

Tôi tự hỏi bản thân rằng tâm lý của mình từ trước đến nay đều vững vàng, nhưng lần “đỡ đẻ” đặc biệt này vẫn khiến tôi không chịu nổi. Cảm thấy có thứ gì đó trào dâng trong lồng ngực, một cơn buồn nôn ập đến, tôi cố nén xuống và toát mồ hôi nhễ nhại.

Dưới sự thuyết phục của bác sĩ Triệu, tôi không cố chấp nữa. Ông đã tự mình khâu thi thể, sau đó thu dọn và rửa sạch dụng cụ.

Tôi không nhớ mình đã rời khỏi phòng khám nghiệm như thế nào, chỉ nhớ khi ấy đã rất muộn. Bác sĩ Triệu muốn mời mọi người đi ăn tối, tôi không đi cùng họ.

Vụ án này không thể giải quyết trong một thời gian ngắn.

Điều kiện tại hiện trường vụ án rất tồi tàn, nơi này tương đối hoang vu hẻo lánh. Vụ án xảy ra vào buổi chiều, trên đường cũng chẳng có mấy người qua lại, xung quanh cũng không có camera giám sát, các điều tra viên không tìm thấy manh mối hữu ích nào.

Các chú chó nghiệp vụ đã tìm kiếm xung quanh hiện trường trong nhiều ngày, và cuối cùng dừng lại ở một con sông nhỏ cách hiện trường 3 kilomet về phía Nam. Nước sông ngẩn mùì, chó nghiệp vụ lượn qua mấy vòng, manh mối đứt đoạn.

Khi tôi quan sát lại vụ án này, thì đã là sau tết rồi. Cả một cái Tết như một mớ hỗn độn, thế nhưng cuộc sống vẫn cứ phải tiếp diễn.

Tôi biết, cả một mùa tết nhất tâm trạng các đồng nghiệp cũng đều ủ rũ chán nản. Sau kỳ nghỉ lễ vừa mới đi làm, tôi đã nhìn thấy một đồng nghiệp cầm biểu ngữ đứng trước Cơ quan công an.

Một đồng nghiệp nói với tôi rằng chính anh trai của nạn nhân Tưởng Bồi Hưng đã tổ chức một nhóm người để gây áp lực lên Cơ quan Công an, yêu cầu nhanh chóng giải quyết vụ án, đồng thời giải tỏa hơn 50 vạn tiền gửi tiết kiệm trong tài khoản của Tưởng Bồi Hưng, để hai vợ chồng họ được yên lòng dưới tuổi vàng.

Bên ngoài cũng có rất nhiều những lời đàm tiếu không ra đầu vào đầu. Đồng nghiệp tôi trong khoảng thời gian ấy cũng rất phiền não, nhưng lại chẳng thể nổi nóng với gia đình nạn nhân. Chỉ có thể âm thầm chịu đựng áp lực, hy vọng mau chóng phá án, cũng coi như là một lời giải thích cho người đã khuất.

Đội cảnh sát hình sự đã thành lập tổ chuyên án đặc biệt để phân tích tình tiết vụ án vào mỗi buổi tối. Căn cứ vào hiện trường và khám nghiệm tiến hành khắc họa kẻ sát nhân. Hung thủ gồm một hoặc hai người, nam thanh niên, thể lực cường tráng, trình độ văn hóa thấp.

Nhìn từ hiện trường và khám nghiệm thi thể, trên cơ thể hai nạn nhân tổng cộng có ba loại thương tích, lần lượt là vết thương vật cùn, vết thương vật nhọn và vết thương tay không.

Tại hiện trường và khu vực xung quanh đều không phát hiện công cụ nghi ngờ gây án, chứng tỏ nghi phạm đã tự mang theo công cụ của mình hoặc đã lấy đi công cụ sau khi phạm tội. Dù thế nào thì công cụ gây án cũng không còn nữa.

Bác sĩ Triệu có ý kiến, nghi phạm có khả năng chưa kết hôn, bởi vì những người đã từng kết hôn sinh con, thường sẽ không ra tay với bà bầu. Cũng có người tỏ ra nghi ngờ, bởi vì cũng chẳng biết thế nào, một khi con người đã mất nhân tính thì sẽ làm ra chuyện gì?

Tổ chuyên án đã đến hỏi thăm những người dân xung quanh để điều tra mối quan hệ xã hội của Tường Bồi Hưng và Đồng Tố Cẩm.

Anh trai của Tường Bồi Hưng tên Tường Bồi Quốc, 43 tuổi, cũng mở một trạm thu mua phế liệu ở địa phương, cách trạm thu mua phế liệu của Tường Bồi Hưng khoảng 20km. Tường Bồi Quốc có một người con trai tên Tường Anh Kiệt. Sau khi tốt nghiệp trung học, cậu ta làm việc trong một nhà máy trên thành phố.

Hai vợ chồng Tường Bồi Hưng còn có một cô con gái lên 10 tuổi tên Tường Giai Đồng, đang đi học ở dưới quê. Thường ngày có ông bà nội chăm sóc.

Tường Bồi Hưng và người vợ Đồng Tố Cẩm đã lên thành phố gần 10 năm. Ban đầu họ làm thuê ở một công trường, sau đó bán mảnh đất ở quê với giá rẻ và mở một trạm thu mua phế liệu.

Theo phản ánh của người dân cùng làng, vợ chồng Tường Bồi Hưng tương đối giỏi giang, nhìn xa trông rộng hơn người, lại cũng chịu thương chịu khó nên nhanh chóng mở rộng kinh doanh thu mua phế liệu, còn về quê xây hai cái nhà.

Thông qua một khoảng thời gian điều tra, mọi người phát hiện ra một hiện tượng kỳ lạ. Một nửa số trạm thu mua phế liệu trong thành phố là do đồng hương của Tường Bồi Hưng mở.

Anh trai Tường Bồi Hưng là Tường Bồi Quốc nói rằng mọi người thấy Tường Bồi Hưng làm ăn khá giả, đều đến học hỏi kinh nghiệm, phát hiện ra rằng ngành nghề thu mua phế liệu này lợi nhuận rất cao và rất có triển vọng. Vậy là, rất nhiều người dân trong làng có đầu óc nhanh nhẹn đã đến thành phố để tham gia vào ngành công nghiệp thu mua phế liệu, và hầu hết họ đều trở nên giàu có.

Ngoài việc xây nhà ở quê, Tường Bồi Hưng còn có hơn 50 vạn tệ gửi tiết kiệm trong thẻ ngân hàng của mình. Một đồng nghiệp bù ngùi nói: “Chúng ta làm việc lấy sống lấy chết, rủi ro lại cao, còn không kiếm bằng người ta thu mua phế liệu.”

Bác sĩ Triệu nghiêm nghị nói: “Có kiếm được nhiều nữa thì cũng chẳng được gì đâu, cả gia đình lớn bé đều không còn.” Anh đồng nghiệp đó lập tức im bặt, sắc mặt tái nhợt.

Có những chuyện lo lắng vội vàng đến đâu cũng vô ích, công việc hằng ngày cũng vẫn phải tiếp diễn. May mắn thay, sau nửa tháng, vụ án cuối cùng cũng có chuyển biến.

Hôm đó trời nắng đẹp, tôi và bác sĩ Triệu đang ngồi trong phòng khám pháp y thì có hai thanh niên đẩy cửa bước vào, trên tay mỗi người đều cầm Giấy ủy thác giám định của đồn công an.

Một trong số hai nam thanh niên mũi bầm tím, mặt sưng vù, mắt trái bị hở, sưng đến nổi mắt bóng nhẫy; nam thanh niên còn lại lấy dây thừng quấn quanh quai hàm, buộc liền vào mũ lưới cố định vết thương.

Tôi quan sát hồi lâu cậu thanh niên đội mũ lưới, cứ cảm thấy rất quen. Đợi cho đến khi xem chứng minh thư mới nhớ ra cậu ta là ai.

Người bị thương là Tường Anh Kiệt, cháu của nạn nhân Tường Bồi Hưng trong vụ thu mua phế liệu. Trong số những người giảng biểu

ngũ hôm đó có cậu ta, dáng người cao to, rất nổi bật. Khi ấy khoảng cách xa nên không nhìn kỹ. Hôm nay nhìn mới thấy cậu chàng này trông cũng đẹp trai, khôi ngô tuấn tú.

Tối qua đang ăn nhậu ngoài quán, Tường Anh Kiệt với vài người bạn xảy ra tranh chấp với bàn bên cạnh, đôi bên hỗn chiến. Đối phương nhiều người, nên Tường Anh Kiệt bên này tổn thất thiệt hại, mấy người đều bị thương nhẹ. Tường Anh Kiệt bị bên kia đập một chai rượu vào đầu, vào bệnh viện khâu bảy mũi.

Tường Anh Kiệt muốn quay về nhà sau khi khâu xong, nhưng chiến hữu của cậu ta không nuốt được cục tức, trực tiếp báo cảnh sát. Cảnh sát khu vực trực ban tối đó liền bắt giam toàn bộ đám người tham gia đánh nhau.

Hai bên đều đang sôi máu đến đỉnh đầu, không ai nhường ai. Hòa giải không thành đều yêu cầu giám định thương tích. Nhưng vừa mới nghe đến chi phí giám định, mấy thanh niên vết thương rất nhẹ liền bỏ cuộc.

Tường Anh Kiệt tháo mũ lưới đội đầu ra, tôi đo vết thương của cậu ta là 5 centimet. Tôi hỏi cậu ta còn vết thương nào khác không và cậu ta nói không còn.

Bác sĩ Triệu đột nhiên chú ý tới cánh tay của Tường Anh Kiệt và hỏi: “Vết thương ở cánh tay là thế nào, do lần này đánh nhau sao?”

Tường Anh Kiệt nhanh chóng thu cánh tay lại và lắc đầu sau vài giây: “Cháu quên rồi, lúc đó rất hỗn loạn.” Cậu thanh niên đi cùng cũng dẫu mở nói: “Là do đánh nhau lần này, thằng đó hung tợn quá.” Tôi trừng mắt nhìn cậu ta mới ngậm miệng lại.

Bác sĩ Triệu quay sang nhìn tôi, từ ánh mắt hiểu ngay ý đồ, tôi lấy máy ảnh ra và yêu cầu Tường Anh Kiệt đứng dựa vào tường. Cậu ta rất cao, ước tính bằng mắt phải đến 1m85. Mượn cơ chụp ảnh, tôi nói với cậu ta rằng việc giám định thương tích cần phải kiểm tra toàn diện.

Trên mu bàn tay của Tường Anh Kiệt có ba vết sẹo mảnh song song, trông giống như bị người khác cào bằng móng tay, sau khi bong vảy thì màu sắc nhạt hơn vùng da xung quanh.

Có một vết bầm tím dưới da ở cẳng tay trái gần cổ tay, màu rất nhợt nhạt, nhưng vẫn có thể nhìn rõ đường viền. Tôi chợt liên tưởng đến vết thương ở đầu và tay của Tường Bồi Hưng.

Tôi chắc chắn rằng vết thương ở cẳng tay trái của Tường Anh Kiệt giống với loại thương tích của nạn nhân trong vụ án giết người ở trạm thu mua phế liệu. Cả hai đều là vết thương do công cụ cùn gây ra, công cụ chí mạng đều có cạnh góc vuông. Nhưng điều này dường như cũng không nói lên được nhiều.

Khi thấy Tường Anh Kiệt đưa đồ và ký hiệu bằng tay trái, tôi thuận miệng hỏi cậu ta có phải là người thuận tay trái không, và cậu ta gật đầu.

Tôi kiểm tra bàn tay phải của cậu ta, ở đoạn tiếp giáp giữa ngón tay cái và cổ tay có những vết tròn hình bầu dục sắc tố trầm không liên nhau. Tôi nhanh chóng dán tỷ lệ và chụp ảnh lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn Tường Anh Kiệt, cậu ta đảo mắt sang một bên, tránh ánh mắt của tôi, nhưng không nhìn ra biểu hiện cũng không có gì khác thường.

Tôi hỏi lại cậu ta những vết thương cũ trên cánh tay là do đâu. Tường Anh Kiệt nói đột trước đánh nhau với người ta. Lúc đó không báo cảnh sát.

Mặc dù có rất nhiều nghi vấn trong lòng, nhưng chúng tôi vẫn để Tường Anh Kiệt rời đi. Một mặt, Tường Anh Kiệt là người bị hại trong cuộc ẩu đả này; mặt khác, cậu ta cũng là người thân của nạn nhân trong vụ án mạng ở trạm thu mua phế liệu. Càng không thể rút dây động rừng.

Sau khi chúng rời đi, tôi nói với bác sĩ Triệu: “Đúng là một gia đình bất hạnh.” Bác sĩ Triệu không nói gì, tự châm một điếu thuốc rồi chậm rãi hút, không lâu sau trong phòng đã dày đặc khói thuốc.

“Tôi đã nhìn thấy tất cả.” Bác sĩ Triệu nhét nửa điều thuốc vào gạt tàn, “Mọi thứ đều cần nói chuyện bằng chứng cứ. Trước mắt, chúng ta vẫn chưa đủ bằng chứng.”

Đang định tranh luận thì ngoài cửa nghe thấy có người cãi vã, tôi chưa kịp đứng dậy đi ra ngoài xem xét thì cánh cửa bị đẩy ra, năm sáu người đàn ông bước vào. Người dẫn đầu mặc một bộ âu phục màu xám, nách kẹp một chiếc ví da, anh ta không cao, tóc húi cua, và đôi mắt có vẻ bặm trợn.

Anh ta đưa cho tôi tờ Giấy ủy quyền giám định, cổ tay lộ ra chiếc đồng hồ vàng sáng loáng, trên mặt cổ nặn ra một nụ cười. Tôi nhận lấy Giấy ủy quyền, liếc nhìn anh ta, hiểu ra ngay rằng mấy người trước mặt này là bên đánh nhau với Tưởng Anh Kiệt.

Người bị thương không phải anh ta mà là người đứng đằng sau, mắt nhỏ mũi tẹt, khuôn mặt đầy thịt và hai cánh tay quấn băng. Anh ta cởi áo, để lộ bắp tay, trên cánh tay có xăm hình đầu hổ, trông rất dữ tợn.

Trên cẳng tay của anh ta có một vết khâu giống như con rết, tôi kiểm tra hồ sơ bệnh án thì vết thương tương đối nông, không sâu vào các cơ và dây thần kinh.

“Thằng nhãi đó thật là điên rồ, không biết trời cao đất dày!” Thanh niên xăm trổ ngồi trên ghế, nhưng miệng vẫn đang bậm nói, nước bọt văng tứ tung, “Rêu rao mình giỏi giang, dọa ai cơ chứ, một thằng nhãi ranh vặt mũi chưa sạch mà đòi dạy sổng á?”

Sau khi cả đám rời đi, phòng khám im ắng và tôi đã có một cuộc thảo luận chuyên sâu với bác sĩ Triệu. Đánh giá tình hình hiện tại, Tưởng Anh Kiệt có rất nhiều thương tích không thể lý giải hợp tình hợp lý, hơn nữa còn có thói quen mang theo dao bên người, Tưởng Anh Kiệt này nhất định không đơn giản.

Bác sĩ Triệu và tôi đang cố gắng muốn để các điều tra viên điều tra về Tưởng Anh Kiệt, nhưng tin tức đến từ nhóm điều tra rằng nghi

phạm đã bị bắt, hoàn toàn khớp với mô tả của chúng tôi về nghi phạm: nam giới, chưa kết hôn, thân thể khỏe mạnh, trình độ văn hóa thấp.

Tôi đẩy cửa phòng thẩm vấn và thấy một người đàn ông ngồi trên ghế quay lưng về phía tôi và đôi vai cậu ta trông rần rởi.

Tôi quay lại phía trước để lấy máu và nhìn thấy rõ đặc điểm ngoại hình. Đôi mắt tam giác, gò má cao, bộ râu quai nón và làn da ngăm đen, khiến cậu ta trông hơi dữ tợn. Cây kim lấy máu cắm vào ngón tay và cậu ta khẽ cau mày. Trên tay có rất nhiều vết chai, có lẽ là một người lao động chân tay.

Cậu ta tên Châu Bằng Phi, tuổi thật trẻ hơn rất nhiều so với vẻ bề ngoài, chỉ mới 21 tuổi. Ban đầu tôi còn tưởng mình nghe nhầm, nhìn vào chứng minh thư của cậu ta tôi mới tin là thật.

Châu Bằng Phi là một công nhân xây dựng, làm công tại một công trường gần hiện trường. Khi các điều tra viên đến công trường hỏi thăm, họ thu thập được một thông tin quan trọng. Châu Bằng Phi đã không đi làm những ngày sau vụ việc đâm máu ở trạm thu mua phế liệu xảy ra.

Nhiều công nhân cùng làm cho biết Châu Bằng Phi khác với mọi người, sau giờ làm việc mọi người thường đánh bài và xem ti vi trong ký túc xá, nhưng anh ấy thường xuyên ra ngoài công trường.

Châu Bằng Phi có một người bạn cùng làm khá thân tên Tiểu Phi, họ là đồng hương. Điều tra viên gọi Tiểu Phi tới văn phòng để hỏi chuyện. Tiểu Phi có chút cẩn trọng, điều tra viên đưa cho cậu ta một điếu thuốc. Sau khi hút xong cậu ta đã bình tĩnh trở lại.

Cậu ta nói một khoảng thời gian trước đây Châu Bằng Phi thỉnh thoảng cần nhàn chán nản. Có một lần hai người họ đi nhậu, uống được vài chén thì Châu Bằng Phi đột nhiên nói: “Chịu quá đủ rồi, muốn giết người.”

Điều tra viên vừa nghe xong, tỉnh cả người, vội vàng hỏi Tiểu Phi rằng chuyện thế nào. Tiểu Phi nói, gia cảnh nhà Châu Bằng Phi không tốt, bố mẹ không có khả năng lao động, còn có một cậu em trai đang học đại học. Trách nhiệm gia đình dựa hết vào cậu ta.

Khoảng thời gian trước, Châu Bằng Phi nhận được một cuộc điện thoại, Tiểu Phi ở bên cạnh nghe thấy Châu Bằng Phi liên tục nói: “Không sao, không sao, em không phải lo.”

Sau cuộc điện thoại đó, Châu Bằng Phi thu dọn rồi bắt đầu chạy ra ngoài. Có những lúc cậu ta ra ngoài vào buổi trưa, còn có những lúc lại vào buổi tối. Tiểu Phi hỏi cậu ta có chuyện gì, Châu Bằng Phi cười nói là không sao, chỉ đi ra ngoài dạo bộ, hít thở không khí cho giải tỏa.

Tiểu Phi cũng không hỏi thêm, mãi cho đến hôm hai người ra ngoài uống rượu, Châu Bằng Phi thực sự kìm nén không nổi, vừa uống rượu vừa khóc. Nghe Châu Bằng Phi khóc lóc kể lể xong, Tiểu Phi cuối cùng mới hiểu ra chuyện.

Hóa ra cuộc điện thoại trước đó là em trai Châu Bằng Phi gọi tới, cậu ta yêu đương một cô bạn gái ở đại học, tiêu tiền tốn kém hơn trước rất nhiều, lại ngại không dám nói với bố mẹ, nên gọi điện nói với anh trai.

Châu Bằng Phi nghe xong cũng cảm thấy khó xử. Dù gì bản thân cũng gánh vác cả cuộc sống của cả gia đình. Nhưng em trai là niềm hy vọng của cả nhà. Châu Bằng Phi cảm thấy rất tự hào khi cậu em trai và cô bạn học kia tìm hiểu nhau. Cậu ta ủng hộ em trai hết mình nên động viên em trai trong điện thoại đừng lo lắng, vấn đề tiền nong để cậu ta nghĩ cách xoay sở.

Sau đấy, Châu Bằng Phi thu dọn rồi rời đi, ra ngoài dạo loanh quanh, thực ra là ra ngoài nhật phế liệu. Cậu ta gạt nước mắt, nói với Tiểu Phi, hai vợ chồng ở trạm thu mua phế liệu rất đáng ghét, ép cân ép giá hết lần này đến lần khác.

Tiểu Phi nói, hôm đó Châu Bằng Phi uống đến cuối cùng liến đập chai rượu, chua chát nói: “Đập chết mẹ nó đi!” Vài ngày sau, cậu ta xin nghỉ và rời khỏi công trường, khi đi rất vội vàng.

Điều tra viên lục soát và tìm được dưới đệm của Châu Bằng Phi có một chiếc búa đầu vuông. Đúng là tìm mỗi mắt mà không thấy, kết quả cũng không phí công sức. Điều tra viên nhanh chóng báo cáo tình hình cho lãnh đạo, lãnh đạo chỉ thị bắt khẩn cấp Châu Bằng Phi.

Châu Bằng Phi thực chất chưa chạy được bao xa, khi điều tra viên bắt được Châu Bằng Phi, cậu ta đang ngồi trong sân đun ngược, khói bốc lên nghi ngút khiến người ta ho sặc sụa.

Có lẽ tự nhận ra sai lầm, Châu Bằng Phi rất phối hợp, chỉ đưa ra một yêu cầu, muốn chào cha mẹ một tiếng rồi hăng đi.

Khi đến Cơ quan Công an, Châu Bằng Phi thẳng thừng phủ nhận rằng mình đã giết người. Điều đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên, ai chẳng có tâm lý như vậy? Điều tra viên cũng không lạ lắm gì những trường hợp này, người cũng đã bị bắt đây rồi, vấn đề mở miệng chỉ là thời gian.

Hỏi đi hỏi lại, Châu Bằng Phi chỉ thừa nhận đã trộm một ít dây cáp điện mang đi bán. Cậu ta nói, sau vài lần nhặt phế liệu, không chịu được ánh mắt oán trách của ông lão và bà lão nhặt ve chai, chỉ cần nhìn thấy hai ông bà lưng còng lom khom liền nhớ đến cha mẹ mình ở nhà, thanh niên trai tráng lại đi cướp miếng ăn của họ thì cũng hổ thẹn.

Vào một buổi tối, khi mà Châu Bằng Phi đi đến trạm thu mua phế liệu phát hiện có một cậu thiếu niên cầm một ít “hàng cao cấp” mang đi bán. Thoạt nhìn có vẻ không đáng tiền, nhưng rất có giá trị. Châu Bằng Phi âm thầm để mắt tới, bí mật đi theo cậu bé đó đến một con đường vắng vẻ.

Cậu bé kia nhận thấy có điều gì đó không ổn, quay lại ngó nghiêng rồi định chạy, Châu Bằng Phi hô to: “Dừng lại!” Có lẽ vì khiếp sợ trước khí thế của Châu Bằng Phi mà cậu bé quả nhiên đứng lại không nhúc nhích.

“Anh muốn làm gì?” Cậu bé chân tay run cầm cập, giọng nói sợ sệt. Châu Bằng Phi trông bề ngoài thô kệch nhưng thật ra rất thông minh, cậu ta biết xuất xứ “hàng cao cấp” của cậu bé hẳn có vấn đề không ổn.

“Tôi theo dõi cậu lâu lắm rồi, đi với tôi đến đồn cảnh sát.” Châu Bằng Phi vừa buông ra mấy lời, thằng cu ấy đã sợ rúm ró lại: “Đồng chí cảnh sát, cháu không dám nữa...”

Trông cậu bé tưởng mình là cảnh sát, Châu Bằng Phi không nói gì. Cậu bé nhanh chóng lấy trong túi ra một xấp tiền dúi vào tay Châu Bằng Phi, thái độ rất nịnh nọt, chỉ còn thiếu nước quỳ xuống trước mặt.

Châu Bằng Phi nói rằng đã do dự khi lấy tiền, nhưng cậu ta thực sự đang cần tiền gấp. Xấp tiền đấy trông phải đến hai trăm tệ.

Nhất văn tiền nạn đảo anh hùng hán - một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán. Trong phòng thẩm vấn, Châu Bằng Phi nói những gì Tiểu Phi khai mười phần có tới tám chín phần đúng, cậu ta thở dài: “Em cũng chẳng còn cách nào, lại chẳng có tay nghề kỹ năng gì, lao động chân tay bán sức kiếm tiền chậm quá.”

Sau khi lấy tiền, Châu Bằng Phi chưa để cậu bé đi ngay, cậu ta đã tiến hành một cuộc “thăm vấn” đơn giản với cậu bé đã lấy trộm dây cáp. Hỏi ra được một số mảnh khoe tiêu thụ dây cáp. Trạm thu mua phế liệu “Bồi Hưng” là địa điểm mà chúng thường đến để phi tang đồ ăn cắp.

Tối ngày hôm đó, Châu Bằng Phi không ngủ được, số tiền này đến quá dễ dàng, cậu ta cảm thấy có chút khó nuốt. Thế nhưng tối ngày hôm sau, Châu Bằng Phi lấy một bó dây cáp điện đi đến trạm thu mua phế liệu “Bồi Hưng”.

“Hai vợ chồng đó rất độc địa xấu xa!” Khi Châu Bằng Phi nhắc đến hai vợ chồng Tường Bồi Hưng, trong ánh mắt không giấu nổi sát khí, “Ép cân ép giá hết lần này đến lần khác.”

Châu Bằng Phi cũng thử đi sang các trạm thu mua phế liệu khác, nhưng người ta thấy cậu lạ mặt nên không dám thu mua. Chẳng còn cách nào khác, Châu Bằng Phi đành quay lại “Bồi Hưng”

“Cho nên cậu đã giết người ta?” Thẩm tra viên đập bàn thật mạnh.

“Không! Em không giết người!” Châu Bằng Phi mặt đỏ phừng phừng, gân xanh trên cổ cũng thi nhau nổi lên, “Em mạo hiểm kiếm được chút đồ, toàn bị họ bắt nạt. Tức giận thì tức giận thật, thế nhưng em thật sự không giết người.”

Châu Bằng Phi có đầy đủ động cơ giết người, còn bị lục soát ra công cụ gây án tại nơi cư trú. Cậu ta nằm trong diện tình nghi rất lớn, đội cảnh sát hình sự không tha. Thật đáng tiếc là không có DNA của nạn nhân trên cây búa. Một bóng đen đã phủ lên tâm trí của các thành viên lực lượng chuyên án.

Sẩm tối sắp tan làm, bác sĩ Triệu bảo tôi sang phòng khám nghiệm với ông. Khi chúng tôi bước vào thì nhìn thấy trên bàn giải phẫu có một thi thể với các vết khâu trên bụng. Tôi vừa nhìn đã nhận ra cô ta, Đồng Tổ Cẩm vợ của Tưởng Bồi Hưng, nạn nhân mang thai tám tháng.

Bác sĩ Triệu bảo tôi giúp cạy miệng nạn nhân, sau đó lấy ra một miếng đất sét. Tôi mới hiểu ra ý đồ của bác sĩ Triệu. Không chỉ chụp ảnh răng, chúng tôi còn lấy khuôn răng của nạn nhân.

Trở lại văn phòng, chúng tôi so sánh mô hình nha khoa của Đồng Tổ Cẩm với các bức ảnh. Đồng thời cẩn thận quan sát bức ảnh về vết sẹo hình bầu dục trên tay Tưởng Anh Kiệt. Sau nửa giờ, chúng tôi đưa ra kết luận rằng vết sẹo trên tay Tưởng Anh Kiệt rất giống vết cắn răng của Đồng Tổ Cẩm.

Bác sĩ Triệu lập tức báo cáo tình hình với Đại đội trưởng. Ông vô cùng mừng rỡ, đêm đó cử người bắt khẩn cấp Tưởng Anh Kiệt.

Nghe các đồng nghiệp kể lại rằng phải mất rất nhiều công sức mới có thể bắt được Tưởng Anh Kiệt. Cha mẹ hắn đã triệu tập một vài thành phần và không cho cơ quan công an đưa người đi. Một số phụ nữ thậm chí còn lao vào cảnh sát, đe dọa kêu oan.

Họ đã rất vất vả để đưa người về cơ quan công an, nhưng tâm trạng rất bất an, ngộ nhỡ bắt nhầm người, e rằng sẽ gặp rắc rối.

Thế nhưng sự thật đã chứng minh, lần này không hề bắt nhầm người.

Vào hồi năm giờ sáng Tường Anh Kiệt thừa nhận mình đã giết chú thím, sau đó lại trải qua năm lần thẩm vấn. Cuối cùng hắn đã khai rõ toàn bộ tội ác.

Động cơ giết người của Tường Anh Kiệt lại cũng liên quan đến thu mua phế liệu.

Hồi nhỏ Tường Anh Kiệt học rất giỏi, từ khi bố mẹ lên thành phố lập nghiệp, hắn ta phải ở quê sống cùng ông bà nội.

Vài năm trước, Tường Anh Kiệt đỗ vào trường cấp ba trên thành phố, rồi sống cùng với bố mẹ. Bố mẹ cảm thấy hồi nhỏ hắn chịu thiệt thòi nên bù đắp cho hắn rất nhiều tiền tiêu vặt.

Tường Anh Kiệt chìm đắm đánh điện tử trên mạng, quen được lũ bạn chơi bởi lêu lổng, thành tích học tập sa sút thảm hại. Sau khi thi trượt tốt nghiệp, hắn làm công trong một nhà máy, nhưng thường ngày vẫn thích chơi bởi với đám bạn.

Cứ như thế thời gian trôi đi, bố mẹ cũng trách mắng hắn vài câu. Tường Anh Kiệt có lòng tự trọng cao và tính cách hơi cực đoan, không muốn bị coi thường nên đã thuê một phòng trọ bên ngoài và dọn ra khỏi nhà.

Cha mẹ trực tiếp cắt viện trợ của Tường Anh Kiệt, nghĩ rằng chỉ với số tiền lương ít ỏi, chắc chắn tự nuôi thân không nổi và sẽ sớm quay về nhà.

Thật không ngờ Tường Anh Kiệt lại tìm ra cách kiếm ăn. Vì cả bố và chú hai đều mở trạm thu mua phế liệu, nên hắn ta đã nhieu vào đầu từ lâu, biết rằng loại phế liệu nào trông không ra sao mà lại kiếm được, đồng thời hiểu rõ chúng rất giá trị.

Tưởng Anh Kiệt bắt tay cấu kết lên kế hoạch lấy trộm một số đồ kim loại để đem bán. Vì giận gia đình, lần nào Tưởng Anh Kiệt cũng mang phế liệu đến trạm thu mua của người chú hai Tưởng Bồi Hưng.

Tưởng Bồi Hưng không hỏi nhiều và lần nào cũng trả theo giá thị trường. Tưởng Anh Kiệt và đám bạn cầm tiền xong chẳng bao lâu đã đốt sạch.

Rất nhanh sau đó bố hắn đã tìm đến cửa, đánh cho một trận nên thân. Bố hắn nói giờ về quê trốn một thời gian, sau này đừng bao giờ đi ăn cắp dây cáp điện nữa, bị bắt là tội to.

Hóa ra công an tìm đến nhà, nói rằng họ đã nhận được tin báo từ quần chúng rằng Tưởng Anh Kiệt bị tình nghi ăn trộm dây cáp điện, nhưng Tưởng Anh Kiệt không có ở nhà, và công an cũng không có bằng chứng trong tay nên chỉ hỏi vài câu rồi rời đi.

“Chắc chắn là do bà thím tôi đã tố cáo, bà ta và tôi có mối thù.” Tưởng Anh Kiệt giọng đầy oán hận khi nhắc đến bà thím mình, “Trước kia ở quê, năm ngày ba bữa bà ta lại cãi nhau với ông bà nội tôi. Lời lẽ rất khó nghe.”

Tưởng Anh Kiệt còn nói, bà nội bị thím chọc giận đến mức huyết áp tăng cao. Bà phải nằm liệt giường một thời gian, còn có lần hai người động chân động tay, bà nội bị đẩy ngã dúi dụi dưới đất, hắn ta thật sự không thể khoan tay đứng nhìn được nữa liền đẩy bà thím một cái và bị chửi cho vuốt mặt không kịp.

Mối quan hệ giữa hai anh em nhà họ Tưởng cũng không quá thân thiết. Ban đầu vì mâu thuẫn phân chia nhà nên Tưởng Bồi Hưng vốn đang làm ruộng ở nhà vì cơn tức tối đã lên thành phố kiếm sống mưu sinh.

Thấy em trai Tưởng Bồi Hưng làm ăn khấm khá, anh cả Tưởng Bồi Quốc cũng lên thành phố bắt đầu thu mua phế liệu, cuộc sống dần được cải thiện.

Tường Anh Kiệt ẩn náu một thời gian, thấy mọi thứ đều ổn nên quay trở lại thành phố. “Thanh danh của tôi đã bị bà ta hủy hoại hoàn toàn, sau này sống thế nào đây?” Tường Anh Kiệt là một tên rất sĩ diện, hẳn ta nuốt không trôi cục tức này. Muốn tìm bà thím để tính sổ.

Hôm đó khi Tường Anh Kiệt đến, hai vợ chồng Tường Bồi Hưng đang ăn cơm. Thấy cháu ruột đến, Tường Bồi Hưng đứng dậy bảo hẳn ta ăn cơm cùng, còn bà thím Đồng Tố Cẩm thì chỉ ngược lên nhìn rồi chẳng thèm để tâm.

Tường Anh Kiệt đứng giữa phòng khách, lạnh nhạt hỏi một câu: “Là bà báo công an rằng tôi trộm đồ đúng không?”

Đồng Tố Cẩm khi ấy mặt biến sắc: “Dám làm mà không dám nhận à? Đúng là cái thằng hèn!”

Kết quả thế nào không cần kể cũng rõ, Tường Anh Kiệt lại một lần nữa bị người thím mắng chửi thậm tệ, đến cả người chú hai Tường Bồi Hưng cũng mắng hẳn vài câu. Làm cho hẳn ta đẩy một bụng tức.

Tường Bồi Hưng xua đuổi Tường Anh Kiệt ra ngoài, lúc sắp ra đến cổng thì Tường Anh Kiệt bị vấp ngã sõng soài. Tường Bồi Hưng không những không giơ tay kéo hẳn ta dậy mà ngược lại còn giáo huấn vài câu: “Mày lớn bằng ngần này rồi mà sống không ra cái hồn người?”

Tường Anh Kiệt cảm thấy ù tai. Hẳn ta tiện tay cầm một chiếc búa ngay đằng sau đồng gạch chất sau cửa, một nhát dứt khoát đập vào đầu Tường Bồi Hưng.

“Trong đầu tôi lúc ấy chẳng nghĩ được gì cả, đã tức điên lên rồi.” Sau khi Tường Bồi Hưng ngã xuống đất, anh ta không ngừng rên rỉ, Tường Bồi Kiệt lại bồi thêm một nhát nữa vào đầu anh ta, rồi vác cây búa vào nhà.

“Bà thím tôi mặt tái nhợt, quay người chạy vội vào trong buồng. Tôi biết trong ấy có điện thoại, bà ta muốn báo công an. Tôi tuyệt đối không để mụ ta có cơ hội báo công an lần thứ hai.”

Tưởng Anh Kiệt chạy vội về phía trước, kéo Đồng Tố Cẩm quay lại phòng khách, Đồng Tố Cẩm ra sức cào cấu, cào rách ngón tay của Tưởng Anh Kiệt.

Con dao càng kích động sự phẫn nộ của Tưởng Anh Kiệt. Hắn nhấc búa vung một nhát xuống, không ngờ Đồng Tố Cẩm tránh sang một bên, chiếc búa rơi trúng tay trái hắn.

Lợi dụng lúc Tưởng Anh Kiệt còn bàng hoàng, Đồng Tố Cẩm đã nắm lấy cán búa và cúi đầu cắn vào tay phải hắn. Tưởng Anh Kiệt bị đau, buông búa, đá vào bụng Đồng Tố Cẩm khiến cô ta ngã xuống đất.

Tưởng Anh Kiệt cúi người nhặt chiếc búa, thẳng tay đập xuống, lần này không trượt nhát nào, từng hồi chí mạng.

Đánh được mấy nhát, Tưởng Anh Kiệt nghe thấy ngoài sân có động tĩnh, cầm búa và chạy ra ngoài. Nhìn thấy Tưởng Bồi Hưng dùng chút sức lực cuối cùng bò ra gần đến cổng. Anh ta đang thở hổn hển, máu trào ra từ mũi và miệng, phát ra âm thanh rên rỉ.

“Nếu như hai người bọn họ không chết thì tôi xong đời.” Đầu búa của Tưởng Anh Kiệt lại giáng lên người chú của mình, cho đến khi Tưởng Bồi Hưng bất động.

Tưởng Anh Kiệt không dám chạy về nhà, hắn ta vòng đi vòng lại, rồi lại băng qua một cái hồ rồi mới về đến nhà.

Giữa đường hắn ném chiếc búa đi, sau rồi cũng không còn tìm thấy nữa. Nhưng trên con dao găm của Tưởng Anh Kiệt có DNA của nạn nhân, bằng chứng không thể chối cãi.

Mặc dù lời thú nhận quá trình phạm tội của Tưởng Anh Kiệt hơi khác so với phân tích trước đây của chúng tôi, nhưng quá trình về cơ bản là giống nhau. Không phải lúc đó Đồng Tố Cẩm không phản kháng, nhưng cách chống cự có chút đặc biệt, dùng răng cắn.

Vụ án được giải quyết thành công nhưng mọi người không thể vui mừng nổi, gia đình nạn nhân dường như càng buồn hơn. Không ai biết sau này mẹ, anh em và con gái của nạn nhân sẽ sống với nhau như thế nào.

Theo phản ánh của những người quen biết vợ chồng Tường Bồi Hưng, anh ta và vợ có tiếng ăn nói chẳng ra gì. Đặc biệt Đồng Tổ Cẩm là người xấu tính, thích mắng chửi người khác và hay khôn vặt.

Ngay sau đó, cơ quan Công an đã triển khai một chiến dịch đặc biệt kéo dài một tháng để truy quét trộm cắp dây cáp và máy biến áp, đồng thời kiểm tra nghiêm ngặt các trạm thu mua phế liệu trong phạm vi quyền hạn của mình, giúp cải thiện đáng kể tình hình an ninh công cộng.

Lần đó khi chiếc găng tay bị cửa đứt, bác sĩ Triệu đã rất lo lắng, nhưng bản thân tôi chẳng để tâm. Sau đó đã xét nghiệm máu của nạn nhân và không tìm thấy bệnh truyền nhiễm thông thường.

Tuy nhiên, kể từ đó, tôi đã hình thành thói quen mới là đeo hai đôi găng tay trước mỗi lần khám nghiệm tử thi, và luôn ý thức nhắc nhở bản thân chú ý an toàn nên không dám lãng phí vận may nữa.

Sau khi vụ án kết thúc, tôi thường nghĩ về đêm đó. Nếu vụ án trạm thu mua phế liệu không xảy ra, liệu tôi có thể về nhà đúng giờ, làm sủi cảo cho Từ San rồi ra rạp cùng nhau xem phim không? Có lẽ mọi chuyện đã khác.

“Sủi cảo em gói xong rồi, nhưng trông không được đẹp, tối muộn làm đồ ăn đêm cho anh. Bây giờ em đi ra rạp lấy vé xem phim trước đã.” Đó là tin nhắn cuối cùng từ người tôi yêu. Hằng ngày chúng ta gặp gỡ rất nhiều người, nhưng một ai đó chỉ có thể ở trong hoài niệm nhớ nhung.

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN
Tầng 11, D29 Phạm Văn Bạch, Yên Hòa, Cầu Giấy, Hà Nội - ĐT:
(84.024).22147825
Fax: 024.39436024. Website: nxbthanhvien.vn;
Email: info@nxbthanhvien.vn
Chi nhánh: 145 Pasteur, Phường 6, Quận 3,
Tp. Hồ Chí Minh. ĐT: 028 39106962 - 028 3910696

GHI CHÉP PHÁP Y - NHỮNG CÁI CHẾT BÍ ẨN

Lưu Hiếu Huy
Chịu trách nhiệm xuất bản:
Giám đốc - Tổng Biên tập: LÊ THANH HÀ
Biên tập: Nguyễn Thị Hào
Trình bày: Bún
Vẽ bìa: Fatass Racoon
Sửa bản in: Thương Thương, Ánh Hồng

Liên kết xuất bản và phát hành
CÔNG TY TNHH VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG AZ VIỆT NAM
Số 50, Đường 5, Tập thể F361, An Dương, Yên Phụ, Tây Hồ, Hà Nội.
Tel: (+84-24) 3717 2838 - Fax: (+84-24) 3717 2838
Email: bebooks@azgroup.vn
Website: <http://bebooks.vn/>
Facebook: www.facebook.com/bebooks

Phát hành tại Hồ Chí Minh
148 Nguyễn Hữu Dật, Phường Tây Thạnh, Quận Tân Phú, Tp. Hồ Chí Minh.
Tel: (028) 3816 1126

In 5.000 cuốn, khổ 15,7 x 24 cm. In tại Công ty Cổ phần In và Thương mại Quốc Duy.
Địa chỉ: Số 9 ngách 130/1, ngõ 130, Đốc Ngũ, phường Vĩnh Phúc,
quận Ba Đình, Hà Nội.
Số xác nhận ĐKXB: 3219-2022/CXBIPH/24-112/TN.
Số QĐXB: 2670/QĐ-NXB TN, cấp ngày 19/12/2022.
Mã ISBN: 978-604-381-755-3
In xong và nộp lưu chiểu năm 2022.